

**Impresiile unui Toma-Didymus drumeț pe
Camino Francez II
(Leon - Santiago de Compostela)**

Jurnal de călătorie

1 august – 29 august 2024

Prefață

După experiențele trăite pe cele 7 trasee pe Camino, "începute încă din 2017, trebuie să recunosc că am devenit "dependent" de aceste trăiri, așa că în 2023 am abordat Camino portughez de coastă, un pelerinaj "super perfecto", expresie a cărei paternitate mi-o asum. De altfel am spus de fiecare dată după reîntoarcerea de pe Camino că acel Camino a fost excepțional.

Anul acesta va fi cel de al 8-lea Camino, și totodată și aniversar. Îl voi face pe același traseu pe care l-am parcurs prima dată în 2017, și anume: Camino Francez, doar că de data aceasta îl voi începe de la Leon, "chestie de vârstă".

Dar să începem jurnalul, așa cum am făcut-o de fiecare dată, cu un scurt istoric ce ne va transpune în atmosfera drumeției.

Camino de Santiago este pelerinajul care conține un set de trasee de pelerinaj creștin de origine medievală care merg toate la mormântul Sfântului Iacob cel Mare, situat în catedrala din Santiago de Compostela (Galicia, Spania). Inițial „Camino de Santiago” (numit astăzi „French Camino de Santiago”) este itinerariul principal care, pornind din vestul Pirineilor, străbate Spania până ajunge în orașul Santiago de Compostela din Galicia. Cu toate acestea, în prezent termenul este folosit pentru a se referi la toate rutele iacobine existente. Este o „cale presărată cu numeroase manifestări de fervoare, pocăință, ospitalitate, artă și cultură, care ne vorbește elocvent. ”despre rădăcinile spirituale ale Vechiului Continent”.

Sfântul Iacob cel Mare a fost unul dintre principalii apostoli ai lui Isus Hristos și primul dintre ei care a murit martirizat. Tradiția creștină indică faptul că trupul său a fost transferat în Hispania și depus într-un mormânt situat în Gallaecia. Acesta a fost descoperit în jurul anului 820 printre rămășițele unei așezări romane abandonate și pe ea a fost construit un templu care a fost extins în secolele următoare până a devenit actuala catedrală.

Cultul apostolului s-a răspândit curând printre creștinii din peninsulă și a fost proclamat de Alfonso al II-lea drept patron al regatului Asturiei, considerație care s-a menținut și în entitățile politice care i-au urmat. De asemenea, a apărut și în armatele sale obiceiul de a invoca numele său înainte de a intra în luptă.

Dacă în 2017 am plecat singur, cu rucsac în spate, din St. Jean Pied de Port din Franța, acum, după 8 ani de pelerinaj, voi comemora primul meu Camino plecând de la Leon. Chestie doar de vârstă.

Camino Francez nu este altceva decât un drum de cultură, legende, artă, istorie... care te obligă să mergi cu vigoare și răbdare, odihnindu-ți picioarele dureroase, de cele mai multe ori, după o etapă lungă. Pelerinii care vin la Santiago intră în provincia León motivați de interese turistice, literare, artistice, istorice sau religioase, dar mai ales motivați de auto regăsirea lor și reconcilierea lor cu propriul interior, cu

propriul EU, cu propriul subconștient. Am mai spus-o, în calitate de autointitulat expert în Camino, că pe Camino întâlnești 4 tipuri de oameni: cei care consideră că mersul pe Camino e ceva trendy, cool, cei pentru care Camino e o vacanță ieftină, cei care sunt fanatici religioși și ... cei care merg pentru propria evoluție spirituală. Ei bine, eu din această ultimă categorie mă consider că fac parte. Dar să revenim la Camino Francez.

Timp de secole și până astăzi, oameni de toate vârstele, din diferite țări și culturi, merg pe Camino de Santiago prin ținuturile leoneze.

Cel mai cunoscut drum, care traversează provincia León, este cel francez, care pătrunde prin profilul orizontal al Campos de Sahagún și se termină în Sabtiago de Comostela. Există 315 km de traseu care acoperă o mare varietate de peisaje, orașe și culturi tradiționale.

Evidențiat de unii autori drept leagănul mudejarului leonez, Sahagún este orașul care inaugurează Camino de Santiago pe măsură ce trece prin León. Un oraș care, datorită istoriei sale impresionante și bogăției monumentale, a fost declarat Sit Istoric-Artistic.

Următorul oraș pe care îl găsește pelerinul este Calzada del Coto, a cărei biserică parohială este închinată lui San Esteban. Orașul păstrează structura liniară caracteristică impusă de calea tradițională. De aici, pelerinul își poate continua drumul, fie de-a lungul Bercianos del Real Camino, fie prin orașul Calzadilla de los Hermanillos, legat de Drumul Roman al Via Trajana care vine din Bercianos.

În acest ultim oraș, caracterizat prin construcțiile sale deosebite din chirpici, case cu unul sau două etaje, se află parohia San Bartolomé, care găzduiește un Calvar din secolul al XVI-lea.

El Burgo Ranero este o altă municipalitate de pe traseu care are un aspect cu adevărat iacobian. Calea de pelerinaj traversează centrul orașului și se numește, ca și în alte orașe cu caracteristici similare, Calle Real.

Orașul Reliegos vă invită, de asemenea, să îl traversați prin strada sa principală. Pe aici a trecut Burdigala-Astúrica-Augusta (Bordeaux-Astorga), potrivit unor autori.

Biserica sa este închinată Papei Sfântul Corneliu și Episcopului Cartaginei Sfântul Ciprian, iar arhitectura sa populară a pivnițelor subterane atrage atenția. Traseul continuă de-a lungul Camino înainte de a se apropia de câmpia fertilă Esla, unde se află Mansilla de las Mulas.

Lângă Mansilla de las Mulas (deși nu aparține de Camino de Santiago) se află mănăstirea cisterciană Santa María de Sandoval, cea mozarabă din San Miguel de Escalada, din secolul al X-lea (în orașul care poartă același nume) și cea cisterciană a Sfintei Maria de Gradefes (sec. XII). Trei puncte care merită vizitate, după ce treci zidul de la Mansilla.

La câțiva kilometri de Mansilla de las Mulas, urmând o potecă de arbori mici plantați în rând de-a lungul Camino, ajungeți la Villamoros de Mansilla, oraș de lângă Puente de Villarente, unde se remarcă podul său peste râul Porma, unul dintre cele mai lungi. a întregului Camino (20 de arcuri pentru traversarea râului) remodelat în momente diferite din cauza inundațiilor continue a albiei râului.

Înainte de a ajunge în León trebuie se trece prin Arcahueja și se coboară Alto del Portillo, de unde se poate vedea o panoramă impresionantă a orașului. După ce se trece prin vechiul cartier Puente Castro, despărțit de oraș de râul Torío, pelerinii intră în cartierul tradițional Santa Ana.

În continuare, se urcă pe strada Barahona pentru a trece prin fața bisericii Santa María del Mercado, lângă Plaza del Grano, unde se află căminul de pelerini Madres Carbajalas. În León, iar o vizită la Catedrala Santa María de Regla este obligatorie. Aceasta e o lucrare unică a goticului spaniol. Colecția sa colorată și frumoasă de vitralii surprinde și fascinează.

Bazilica San Isidoro este un alt punct dintre marile repere ale Camino, cu Panteonul Regal, considerat Capela Sixtină a romanicului spaniol datorită bogăției ornamentale a frescelor sale. Potirul Doña Urraca, Crucea lui Peñalba și chivotul San Isidoro sunt câteva dintre comorile sale medievale.

Mănăstirea și Hostelul San Marcos este o altă oprire obligatorie. Este o clădire tip palat, ridicată între secolele XVI-XVIII și care a fost închisoare, spital pentru pelerini și astăzi este unul dintre Paradores de Turismo cu cea mai mare personalitate din întreaga țară.

Spaniolii numesc Camino de Santiago Calea Lactee (o fabulă medievală spunea că a fost creată din praful care se ridică de la pelerini), francezii îl numesc Drumul Stelelor, iar în engleză este adesea Calea Sfântului Iacob. Cert este că încă din secolul al IX-lea, pelerinii au vizitat presupusul mormânt al Sfântului Iacob (Sfântul Iago = Sfântul Iacob), trupul său naufragiat găsit acoperit de scoici. Traseele au început din toată Europa, iar astăzi vin oameni din toată lumea, mulți pentru a face ultimii 100 de km pentru a obține un certificat de pelerin, dar pelerinii încep de la mult mai departe, așa cum facem și noi anul acesta.

Calea devine mai variată după Leon, cu o mulțime de sate și orașe minunate, dealuri și văi, păduri, cultura celtică și bucătăria galică, culminând cu orașul medieval Santiago și catedrala sa considerată de unii una dintre cele mai frumoase din lume. În total, o concluzie, Camino este cea mai benefică călătorie față de orice plimbare oriunde în lume, indiferent dacă ești un simplu turist sau ești pelerin.

Înarmați cu Credențiale, pașaporti ce intră în dotarea oricărui pelerin, "ridicăm ancora", în sens metaforic bineînțeles, deoarece vom ajunge cu avionul la Madrid, apoi cu trenul la Leon.

Spre certificare, iată credențialele după sosirea noastră la Santiago de Compostela. Numerologic vorbind, Camino de anul acesta se desfășoară sub auspiciile cifrei 4 (al 8 Camino pentru mine, 78 de ani vârsta mea și $2024=8$). Dar adunând toate elementele $8+7+8+2+0+2+4=31=4$.

Numărul 4 este asociat cu semnul Vărsător și este guvernat de Uranus, planeta originalității, a reînnoirii și a revoluției. Patru înseamnă acțiune, realizare, stabilitate, siguranță, fermitate, dreptate, onestitate și organizare.

Deci hai să vedem care va fi această nouă "reînnoire" creată de o cifră 4. Important este că voi lua parte activă la acest eveniment.

Oricum, fiind an aniversar, acesta va fi cu siguranță "super perfecto". Deci hai la drum ...

Gata de plecare

În așteptarea dimineții

Scorul zilei:
11877 pași
8,3 km

01 august 2024

Suntem gata pentru o nouă experiență spirituală pe deja "anticul" Camino. Pregătiți atât fizic cât mai ales sufletește, pornim spre Otopeni. Ajungem la security în aeroport, unde, semn bun, nu e coadă, așa că în scurt timp ne aflăm la gate, decizi să "atacăm necunoscutul". De fapt nu e "necunoscutul", e doar o nouă reîntâlnire cu vechiul nostru prieten Camino. Pentru mine e a 8-a revedere, pentru Carmen a 7-a.

La ora 22,10 decolăm. Zborul a fost relativ bun și la ora 1,30 aterizăm pe Aeroportul Madrid. Aeroportul Adolfo Suárez Madrid-Barajas este principalul aeroport internațional care deservește Madridul, capitala Spaniei. Cu o suprafață de 3.050 ha, este al doilea cel mai mare aeroport din Europa după dimensiunea sa fizică, asta după Aeroportul din Paris, Charles de Gaulle.

Am aflat faptul că autogara centrală din Madrid se deschide doar la ora 5,00. În aceste condiții decidem să așteptăm dimineața în aeroport.

Ne așezăm la un bar din incinta aeroportului și în fața unei cafele ne relaxăm, așteptând momentul în care să ne deplasăm către autogară pentru a lua un autobuz care să ne ducă la Leon, punctul de începere anul acesta al Camino.

02 august 2024

La ora 4,30 ieșim din terminalul aeroportului, cu intenția de a lua autobuzul către autogară. E drept că suntem cam obosiți după noaptea petrecută în aeroport. După o matură chibzuință, decidem ca să înlocuim autobuzul cu un taxi, mai ales că autobuzul nu ne ducea direct, trebuind să îl schimbăm la un moment dat. Deci, luăm un taxi care să ne ducă la Estacion Sur, autogara de unde vom pleca spre Leon. Călătoria durează cam 38 minute, cu o ieșire pe autostradă și ne-a costat 33 €.

Ajungem la autogară ... și stupoare. E deschisă, dar pustie. Încercăm să găsim un punct de informații, dar toate eforturile sunt în zadar. La un moment dat, prin autogara pustie dăm de două fete care păreau și ele dezorientate, ca și noi de altfel. În disperare, le abordăm. Norocul nostru e că una dintre ele știe engleza. Îi explicăm situația și ne sfătuiește să luăm trenul. Dar înainte de a pleca, încercă să ne ajute cu găsirea unui alt autobuz. Primul care pleca și avea locuri, pleca la ora 12,35. Plecând la ora asta am fi pierdut toate rezervările, așa că tot varianta cu trenul era cea mai bună.

Sfat bun, dar trebuie să luăm din nou un taxi care să ne ducă la gară. Alți bani, altă distracție.

lată-ne spre Leon cu 300 km/h

Vizităm Catedrala

Găsim un tren convenabil nouă, ca și oră, dar pleacă din gara centrală a Madridului.

Luăm alt taxi, plătim alți 25 €, și după 32 minute ajungem la gară. Aici alt ghinion, cum spune "sasu", casa de bilete se deschide la ora 6,00. Așteptăm deci în fața ușii împreună cu alți călători. Precis la ora 6,00 se deschide ușa. Intrăm dar aflăm că primul tren către Leon pleacă la ora 9,56 și ajunge la Leon la ora 11,59. Asta e, luăm bilete și ne îndreptăm către peron. Șoc, 2 bilete ne costă 185,5 €. Asta e, ce să facem?

Ca așteptarea să fie mai ușoară, luăm câte o americană la o terasă de lângă gară. Se apropie ora plecării, așa că ne îndreptăm către peron. Aici alt șoc. Parcă am fi în aeroport. Ca să ajungem la peron, trebuie mai întâi să facem un security în toată regula. După control, ajungem într-un hol unde viitorii pasageri așteptau ca sardелеle afișarea peronului de la care trebuiau să ia trenul.

În sfârșit, se afișează peronul de unde trebuia să luăm trenul, coborâm pe peron și dăm față în față cu un "monstru". Acum am înțeles de ce biletele au fost atât de scumpe. E un tren ultra rapid, care parcurge cei 330 km până la Leon, în doar 2 ore.

Ne urcăm, ne găsim locurile și "monstrul" pornește. Înăuntru sunt 26 °C. Un afișaj ne indică viteza cu care merge. Viteza medie e de 300 km/h. Fantastic. Aproape nu distingi peisajul de afară.

Ajungem la Leon. E primul an în care beneficiem de roaming activat, așa că o punem pe Matilda la treabă. Dacă inițial eram decizi să luăm un taxi până la Hostal Albany, Matilda ne spulberă gândul acesta. Până la Hostal avem doar 2,1 km, deci pe jos. Bagatelă pentru noi 2 km. Trecem pe lângă un târg săptămânal ce tocmai se închisese și oamenii își strângeau marfa.

León este un oraș și un municipiu din Spania, fiind totodată capitala provinciei León, parte a comunității autonome Castilia și León, în nord-vestul Peninsulei Iberice. Are o populație de 124.303 (2019), de departe, cea mai mare municipalitate din provincie. Populația zonei metropolitane, inclusiv San Andrés del Rabanedo învecinat și alte municipalități mai mici, reprezintă aproximativ 200.000 de locuitori. Fondat ca tabără militară a Legio VI Victrix în jurul anului 29 î.Hr, statutul său de oraș de tabără a fost consolidat odată cu așezarea definitivă a Legio VII Gemina din anul 74 d.Hr. În urma depopulării parțiale din cauza cuceririi omeiade a peninsulei, în anul 910, orașul a văzut începutul uneia dintre cele mai importante perioade istorice, când a devenit și capitala Regatului León, care a luat parte activ la Reconquista împotriva maurilor și a devenit unul dintre regatele fundamentale ale Spaniei medievale. În 1188, orașul a găzduit primul Parlament din istoria europeană, sub domnia lui Alfonso al IX-lea, și de aceea în 2010 a fost recunoscut de profesorul John Keane, drept regele Spaniei, iar Junta de Castilia și León, drept „leagănul Parlamentarismului”. În consecință, decretele din León au fost incluse în registrul Memoriei lumii de către UNESCO în 2013. Proeminența orașului a început să scadă în Evul

Monumentul palmelor

La gale prin oraș

Misa în Catedrală

Mediu timpuriu, parțial din cauza pierderii independenței după unirea regatului Leonese cu Coroana Castiliei, consolidată în 1301. După o perioadă de stagnare în timpul epocii moderne timpurii, a fost unul dintre primele orașe care a organizat o revoltă în Războiul de Independență al Spaniei, iar câțiva ani mai târziu, în 1833, a dobândit statutul de capitală provincială.

Sfârșitul secolului al XIX-lea și al secolului al XX-lea a cunoscut o accelerare semnificativă a ritmului de expansiune urbană, când orașul a devenit un important nod de comunicații al nord-vestului datorită creșterii industriei miniere a cărbunelui și a sosirii căii ferate. Moștenirea istorică și arhitecturală a orașului León, precum și numeroasele festivaluri găzduite pe tot parcursul anului (de remarcat sunt procesiunile de Paște) și amplasarea sa pe Calea Franceză a Camino de Santiago, pelerinaj care este inclus în Patrimoniul Mondial UNESCO, îl fac o destinație atât a turismului intern cât și internațional. Unele dintre cele mai proeminente clădiri istorice ale orașului sunt Catedrala, unul dintre cele mai bune exemple de arhitectură gotică clasică în stil francez din Spania, Bazilica San Isidoro, una dintre cele mai importante biserici romanice din Spania și locul de odihnă al monarhilor medievali din León, Mănăstirea San Marcos, un exemplu de arhitectură platerescă și renașcentistă spaniolă, și Casa Botines, o creație modernistă a arhitectului Antoni Gaudí. Un alt exemplu de arhitectură modernă este și Muzeul de Artă Contemporană al orașului sau MUSAC.

Ajungem la Hostal Albany, ne cazăm și trecem în ținuta de oraș, adică înlocuim bocancii cu sandalele. Coborâm în oraș. Vizităm Catedrala. E superbă din toate punctele de vedere. E impunătoare și luminoasă. E o biserică caldă, după standardul meu. Catedrala León, e o clădire gotică renașcentistă. Este unul dintre cele mai relevante exemple ale stilului gotic din Spania, aproape în totalitate construită între 1205 și 1301. Conține una dintre cele mai extinse și mai bine conservate colecții de vitralii medievale din Europa, cu cel puțin 1.764. metri pătrați de suprafață, majoritatea conținând ferestrele originale.

Catedrala este dedicată Santei María de Regla și este un lăcaș de cult catolic, care servește drept catedrală episcopală a Diacezei de León. Are hramul Fecioarei Maria. A fost primul monument istoric declarat în Spania prin Ordinul Regal din 28 august 1844 (confirmat prin Ordinul Regal la 24 septembrie 1845).

Construcția a început în secolul al XIII-lea și este una dintre marile lucrări ale stilului gotic, de influență franceză. Cunoscută sub porecla de Pulchra leonina, care înseamnă „Frumoasa Leoaică”, este situată pe Drumul Sfântului Iacob.

Catedrala din León este cunoscută mai ales pentru că a dus la extrem „dematerializarea” artei gotice, adică reducerea pereților la expresia lor minimă pentru a fi înlocuite cu vitralii colorate, constituind una dintre cele mai mari colecții de vitralii din epoca medievală.

Un desert pe post de cină

Scorul zilei:
22083 pași
15,4 km

Gata de plecare pe Camino

A te machia nu e apanajul bogaților

Ne oprim la o terasă și servim prânzul. E binevenit după noaptea petrecută în aeroport. Revenim în cameră și dormim 2 ore. Somnul a fost o magie.

După somn ieșim din nou în oraș. poze multe. La ora 18 participăm în Catedrală la Misa. Se pare că ne-am intrat în "obiceiuri". După Misa ne oprim la o terasă unde servim un desert pe post de cină. Ne retragem în cameră și ne pregătim de atacarea traseului mâine.

A fost o zi "lungă", dar minunată din toate punctele de vedere. Am circulat și cu 300 km/h, am vizitat și orașul. Deci suntem gata ca mâine să intrăm pe traseu. Succes nouă. Sunt sigur că Spiritul Pelerinilor va fi cu noi și de data asta.

Eu scriu jurnalul.

Noapte bună.

03 august 2024

Noaptea a fost superbă. Superbă spun, deoarece am dormit buștean. Liniște și răcoare. La ora 8,00 suntem gata de plecare. Azi avem o etapă scurtă, o etapă de "acomodare".

În fața Catedralei întâlnim 2 tineri din Taiwan. Facem poze cu simbolul orașului și plecăm. Sunt 14 °C, cam răcoare, dar plăcut.

Mergem pe străzi întortocheate. Am ajuns la periferia orașului. Trecem râul care străbate periferia Leonului. Pe o bancă, o femeie ce părea a fi un "om al străzii" se machia. Departe de ochii curioșilor, ea își îndeplinea rolul ei de femeie. Am rămas plăcut surprins. Iată o dovadă că nu banul face ca o femeie să se considere femeie și să se îngrijească de aspectul ei exterior. Aș fi vrut să o ajut în vreun fel, dar asta ar fi însemnat să o deranjez în intimitatea ei. Bravos ei. Iată un exemplu că fiecare dintre noi, în interiorul nostru, suntem oameni. Nu banul e secretul frumuseții noastre, ci ceea ce suntem noi, în intimitatea noastră. A fost pentru mine o lecție de viață.

Ajungem în fața Hotelului Paradoir, clădire impunătoare și plină de mister. Pelerinul care călătorea la Santiago de Compostela în timpul Evului Mediu nu s-a confruntat doar cu pericole fizice, dar s-a confruntat și cu bandiți și s-a confruntat și cu exploatarea lor de către locuitorii locali necinstiți. În secolul al XII-lea, Cavalerii din Santiago, unul dintre cele mai nobile ordine ale Europei, s-au ocupat de protejarea pelerinilor de-a lungul drumului, în timp ce luptau cu maurii și îl slujeau pe rege. Arhiepiscopul de Santiago de Compostela, impresionat de faptele lor bune, l-a făcut pe conducătorul lor "Canon de Onoare al Catedralei". Cu sediul inițial în Cáceres, cavalerii s-au mutat în León și au fondat ospiciul San Marcos.

Hotelul Paradoir

Trobajo del Camino

Și el e pelerin, felicitări!

Clădirea originală a fost distrusă în secolul al XVI-lea din ordinul lui Ferdinand Catolicul, care a planificat un edificiu magnific, demn de faima și bogăția eroicilor Cavaleri din Santiago după recucerire. Angajamentul său a fost în cele din urmă realizat de nepotul său, Carol al V-lea, care a comandat arhitectul care a creat El Escorial, chiar la nord de Madrid. De-a lungul anilor, această clădire glorioasă a servit drept cazarmă militară, închisoare militară, colegiu veterinar și chiar ca grajd.

Acum, clădirea a devenit hotel. având 226 de camere (Hostal San Marcos, 5 stele).

Camerele hotelului sunt în trei zone diferite: în clădirea principală și în turnuri, „celule” în secțiunea veche a clădirii și într-o aripă mai nouă, cu decor modern.

În fața hotelului, se poate vedea o statuie grozavă a unui pelerin, prăbușit într-o poziție așezată și complet epuizat. Obosit de drum, descălțat de sandalele cere l-au purtat până aici, privind în sus, implorând parcă ajutor.

Suntem la extremitatea vestică a orașului Leon. Părăsim legendarul oraș și ne așternem la drum. Intrăm în localitatea Trobajo del Camino.

Numele Trobajo este împărțit de trei orașe din León apropiate unul de celălalt: Trobajo del Camino de sus, Trobajo del Cerecedo de jos și Trobajuelo, cartierul Vega de Infanzones. În documentele medievale culese în arhive, aceste orașe apar cu numele de Trebalio, Trepalio, Troballo și în cele din urmă Trobajo. Explicația pentru originea acestui nume este dată de Justiniano Rodríguez în studiul său The Jewish Quarter of the City of León. Potrivit acestuia, la sfârșitul secolului al X-lea, apare un moșier evreu pe nume Jacob Trepalio și o vilă Trebalio, care va da ulterior numele localității. În acest fel, numele de loc Trobajo derivă din numele unui evreu medieval care locuia aici la acea vreme.

De asemenea, este adevărat că întregul oraș s-a născut și a crescut lângă unul dintre numeroasele sale izvoare, cel situat în actuala Plaza de los Caserones, izvor ales de romanii care se îndreptau spre oraș, poziționând izvorul înapoi, lângă livada unei mari vile romane.

Această poziție era cea mai strategică în locația sa, deoarece era deasupra mlaștinii cu un bun control al extinderii sale pe de o parte, în timp ce pe de altă parte era situată în centrul celor mai fertile pământuri cu o bună aprovizionare cu apă potabilă.

Interesante sunt construcțiile din zonă. Un bloc ca o felie de tort, ne apare în față. În fața noastră merge un pelerin căruia îi lipsește un picior. Bravos lui, felicitări pelerine. Aceștia sunt adevărații pelerini. Aceștia sunt cei care ne fac să ne simțim mândrii că suntem pelerini.

Ermita de Santiago

Babu Africa

Bordeie în deal

Sanctuarul Virgen del Camino

Încep să îmi amintesc drumul pe care l-am parcurs cu 8 ani în urmă. Trecem pe lângă Ermita de Santiago, o mică bisericuță. Avem noroc că e deschisă, așa că o vizităm. Este o bisericuță caldă, după standardul meu.

Ne continuăm drumul prin Trobajo del Camino. E dimineață și încă nu am "abuzat" de americane, așa că ne oprim la o bodegă: "Babu Africa". Înăuntru totul parcă te transpune într-un safari african. Decorurile, mobila, fotografiile de pe pereți, totul te duce cu gândul la coloniștii care au pus stăpânire pe Africa.

În imediata apropiere a unui elefant, ne luăm micul dejun, bem liniștiți americanele, asta și pentru faptul că ne aflăm sub directa pază a elefantului.

Ne continuăm drumul prin oraș, îmi amintesc toate peisajele, parcă mai ieri eram pe primul meu Camino în 2017. Ieșim din oraș, și intrăm într-o zonă deluroasă. În deal sunt săpate bordeie cu uși bine întreținute. Par a fi locuințe. Unele au chiar căsuță poștală, semn că nu sunt locații părăsite. Eu bănuiesc că sunt doar pivnițe în care locuitorii își păstrează la rece alimentele.

Drumul începe să urce, este primul urcuș mai serios de când am plecat din Leon. Intrăm în La Virgen del Camino, sfârșitul primei noastre etape pe Camino de anul acesta.

La Virgen del Camino este situat chiar pe Calea Sfântului Iacob, pe un deal din care curg apele pârâului Văii Fecioarei, afluent al pârâului Oncina, care își varsă apele în râul Esla. Satul s-a născut și a crescut din secolul al XVI-lea în jurul unui schit și nucleu religios care a existat acolo. Înainte de asta locul era un deal nepopulat unde păstorii obișnuiau să meargă cu turmele lor. La începutul secolului al XX-lea orașul a fost separat de Fresno del Camino și a devenit un sat independent cu propriul consiliu de conducere, făcând parte din municipiul Valverde de la Virgen.

Orașul se învâрте în jurul Sanctuarul emblematic al Virgen del Camino. Dar acesta este al patrulea dintre sanctuarele care au existat aici, prima capela a fost construită între anii 1514 și 1516, a fost demolată în 1644 și s-a început construirea celui de-al doilea templu, dar înainte de a fi finalizat în 1662, s-a prăbușit și a fost construit al treilea, care a rămas până în 1958 când sunt începute lucrările actualului sanctuar închinat Fecioarei Maria în a cărei fațadă principală pot fi contemplate treisprezece sculpturi care reprezintă sosirea Duhului Sfânt în Cenaclu și se vede Maria, iar de fiecare parte a Ei, sunt șase apostoli. În interiorul templului se află o capelă superbă cu chipul miraculos a Maicii Domnului a Căii, despre care se crede că a fost realizată, de un autor anonim, imediat după ce un cioban a avut o viziune în care i se cerea să construiască o ermită. Peste drum, chiar în fața sanctuarului, în școala Părinților Dominicani, se află un muzeu de Științe ale Naturii.

Crucea Sanctuarului Virgen del Camino

Altarul Sanctuarului

Coadă la ștampilat

Iată-ne la berea de bun venit

La Virgen del Camino își sărbătorește sărbătorile patronale pe 15 septembrie în onoarea Nuestra Señora del Camino, iar pe 7 iulie are loc tradiționalul pelerinaj al Apariției Fecioarei.

Iar pe 5 octombrie are loc tradiționalul pelerinaj San Froilán, la care participă oameni din toată provincia și chiar din Asturias. Imaginea Sfântului este adusă în procesiune de la León la Bazilica La Virgen del Camino. Fiesta continuă cu muzică și dansuri tipice și o plimbare prin piață unde se pot degusta produsele din zonă, castane din Bierzo, usturoi, cârnați, mantecados și se obișnuiește să cumperi obligatoriu perdones avellaneros. În trecut, mirii cumpărau mireselor pungi cu alune, ca să le ierte că nu mergeau cu ei la fiesta.

Într-un loc cunoscut sub numele de El Montico, aparținând localității La Virgen del Camino, se află situl arheologic al uneia dintre așezările paleolitice inferioare din Peninsula Iberică, dar dacă vrem să vedem rămășițele găsite acolo trebuie să mergem la Muzeul Provincial din Leon.

Pe partea opusă a șoselei pe care am intrat în oraș, se ridică "maiestos" Hostal Soto. Partea mai puțin plăcută este că nu putem traversa șoseaua deoarece benzile sunt despărțite de un parapet de beton, așa că suntem nevoiți să mergem până la primul semafor, să traversăm și să ne întoarcem cam 600 m.

Ajungem la Hostal. Pe scări ne întâmpină Nuria, fata de la recepție. Femeie foarte prietenoasă, ne face să ne împrietenim foarte repede. Așa e pe Camino.

Hostal Soto este situat la aproximativ 6 km de Plaza San Martin.

Pentru confortul oaspeților, unele camere au podea cu gresie și un dulap. De asemenea, au podea din marmură. Oferind facilități precum articole de toaletă gratuite, băile private au bideu și cadă.

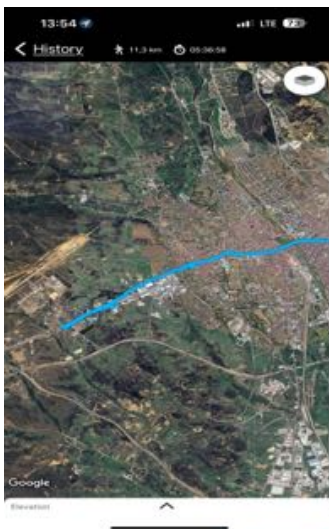
Hostelul include o terasă pentru plajă și un teren de golf disponibil la un cost suplimentar.

Ne cazăm, trecem la ținuta de oraș și plecăm să vizităm orașul, dar având ca obiectiv principal: berea de bun venit. Ne oprim la o terasă și bem un suc de portocale și o Cola. Nuria ne povestise de Biserica din oraș și după spusele ei, e superbă. Și ea, dar și biserica.

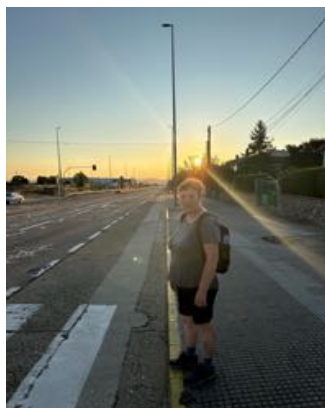
Legat de aceasta, există și o legendă. Legenda spune că, în secolul al XVI-lea, un personaj creștin născut în Villamañan a fost ținut captiv de un musulman care, pentru a-l împiedica să scape, îl încuia în fiecare noapte într-un cufăr de lemn de care îl prindea cu lanțuri groase și, pentru o mai mare siguranță, a dormit deasupra lui. Așa au fost greutățile îndurate de bietul sclav, astfel că într-o

Noi cu Nuria

Scorul zilei:
27068 pași
18,9 km

lese soarele, semn bun

Fuente El Canin

noapte a implorat-o vehement pe Fecioara Căii, de care era un fervent devotat, iar Ea, auzindu-i rugăciunile, a transportat la sanctuarul său, cufărul cu captivul și stăpânul ei. La trezirea și la realizarea miracolului, musulmanul s-a convertit la creștinism, l-a eliberat pe sclav și amândoi în semn de recunoștință au rămas acolo, în slujba Fecioarei, tot restul vieții lor. Cufărul și lanțurile sunt încă păstrate, iar un vitraliu din catedrala din León reflectă această minune.

Ajungem la biserică la ora 11,50 și aflăm că la ora 12,00 se va oficia Misa pentru pelerini. Am picat la țanc. Bineînțeles că rămânem ca să participăm.

După Misa, mergem la o terasă din apropiere ca să bem berea de bun venit, și să mâncăm de prânz. După "consumarea" tradiției, ne întoarcem la Hostal. Facem poze cu Nuria, după care ne retragem în cameră unde dormim cam 3 ore. Ne sculăm, dar parcă nu mai avem entuziasmul necesar unei noi vizite în oraș. E normal, e prima zi pe Camino, așa că rămânem în cameră și ne relaxăm.

Scriu jurnalul și ne pregătim pentru etapa de a doua zi, etapă care va fi mult mai lungă decât cea de azi.

Noapte bună

04 august 2024

Noaptea a fost superbă, în sensul că ne-am odihnit pe cinste. A fost răcoare și mai ales liniște. Am plecat la ora 7,38. Nu e răcoare ca ieri. E plăcut. Sunt mulți pelerini pe drum. Trecem pe lângă Sanctuarul din Virgen del Camino, acolo unde ieri se oficiase Misa, și ieșim din oraș.

Trecem pe lângă Fuente El Canin. E un loc nostim. Ne oprim să facem poze. Eu mai văzusem locul, dar pentru Carmen se pare că e ceva nou, așa încât coboară până la lăcușor. O placă informativă ne dezvăluie informații legate de loc. Cu ajutorul neprecupețit și mai ales dezinteresat al lui Google Translate aflăm că:

"Situl de mediu „El Cañín” este situat în valea La Virgen del Camino pe Camino de Santiago, cu un mic iaz, o fântână și o sculptură din fier forjat în omagiu pelerinului.

Noua pasarelă care leagă La Virgen del Camino de urbanizarea „Arroyo del Truébano” începe de la fântâna „El Cañín” și a îmbunătățit trecerea pelerinilor prin oraș.

În același loc putem găsi două dintre alternativele de trecere a Camino de Santiago prin municipiu, traseul sudic care duce pelerinii prin Fresno del Camino și Oncina de la Valduncina; și traseul nordic care trece prin localitatea Valverde de la Virgen și San Miguel del Camino.

Luminița de la capătul tunelului

Pe Camino nu te poți rătăci

Mai avem 301,8 km

Ne apropiem de Valverde

Iar pietriș

Aceeași zonă se conectează și cu viitorul „Aviation Train Greenway”, care se termină exact în zona de mediu „La Fuentina”, în inima văii La Virgen del Camino”. Cam ciudată descriere a locului, dar edificatoare pentru mine, căci trebuie să fiu atent să nu ratez varianta prin Valverde. Nostim „verde” are în spaniolă același înțeles ca în română.

Poteca merge oarecum paralelă cu șoseaua. Ne întâlnim cu Diego din Roma și Giorgia din Bergamo. Diego a făcut turul Transilvaniei și a fost foarte încântat.

E dimineată și nu e frumos să lăsăm americanele să ne aștepte. Așa că ne oprim la o terasă și atacăm 2 porții de tortilas,acompaniate de clasicele americane. Satisfăcuți atât moral cât și gastronomic, pornim mai departe. De ce am spus că suntem mulțumiți și gastronomic, deoarece ”tortilas” a fost delicioasă. Numai în Spania poți mânca așa ceva. Se taie cartofi bucățele mici, se coc în ulei unde se pune ceapă, apoi se amestecă cu ouă. E superb.

Deci mulțumiți din toate punctele de vedere, intrăm în Valverde de la Virgen. Faptul că ne aflăm la intrarea acestei mici localități îmi spune că, la Virgen del Camino, am ales varianta bună.

La confluența pârauului Raposeras cu pâraul Oncina, afluent al râului Esla, Valverde de la Virgen este situată în centrul municipiului cu același nume din care face parte și care cuprinde mai multe localități, Fresno, Montejos, San Miguel și La Virgen, toate sub porecla Camino deoarece sunt situate în mijlocul traseului iacobin. Acest municipiu a fost creat la mijlocul secolului al XIX-lea mai degrabă printr-o prevedere administrativă. Anterior a făcut parte din municipalitatea Quintana Raneros.

La început a fost numit Valverde del Camino, dar în primul sfert al secolului al XX-lea, cu ocazia proclamării și încoronării sfântului patron al întregii regiuni a León, Nuestra Señora la Virgen del Camino, localitatea și-a schimbat oficial numele în Valverde de la Virgen. În orașul Valverde de la Virgen se află Primăria, care aparținut vechii Frății din Valdoncina.

În localitate vizităm biserica sa parohială cu hramul Santa Engracia, străvechea clopotniță a bisericii sale primitive, cu cuiburile sale de berze care în fiecare an revin la ele.

Valverde de la Virgen își sărbătorește festivitățile în onoarea lui San Vicente pe 22 ianuarie. De asemenea, sărbătorește festivități la începutul lunii august.

Valverde de la Virgen, la fel ca multe dintre localitățile din zonă, participă la pelerinajul tradițional San Froilán, care pleacă din León și se merge în procesiune cu imaginea sfântului, până la Sanctuarul Maicii Domnului.

Biserica Santa Engracia Valverde

Păcat că e închisă terasa

Suntem la terasa Pradera

Noi cu Diego și Georgina

Am intrat în Villadanos

Deoarece Bazilica Fecioarei Camino se află în municipiu, fiind patron al Vechiului Regat al Leonului și în prezent al întregii regiuni, această Fecioară este o Pietă sau Dolorosa, pe stema localității Valverde de la Virgen, la loc de cinste, se află însă și o inimă străpunsă de șapte pumnale, care simbolizează cele șapte dureri și deasupra ei o coroană regală închisă simbolizând patronajul ei asupra Regatului León.

Cerul e senin, adie un ușor vântuleț, vremea e numai bună pentru drumeție, așa că nu ne rămâne altceva de făcut, decât să ne continuăm drumul.

Și iată-ne la intrarea în mica localitate San Miguel del Camino. Localitatea pare primitoare, așa că ne așezăm la o terasă. Eu suc proaspăt de portocale, Carmen, deja clasică Cola. Alături de astea, o bucată de prăjitură delicioasă ne însoțește, însoțire ce durează doar până când ultima bucată dispăre în gurile noastre.

După reconfortantul repaos, o pornim din nou la drum. Ne reîntâlnim cu Diego și Georgina. Facem o poză cu ei, după care ei o iau la picior, deoarece vor să ajungă azi la Astorga.

Leșim victorioși din localitate. Paralel cu poteca noastră e un șanț mare prin care curge apă pentru irigații. E fantastic sistemul. Din loc în loc sunt mici guri care prin deschidere se poate prelua o cantitate de apă pentru irigarea culturilor. La un moment dat am trecut pe lângă o pompă în funcțiune, atenție: nesupravegheată, care pompa apă pentru aspersoarele care udau un lan de porumb. Atenție, pompa era în funcțiune și nu era nimeni prin împrejurimi. De remarcat e și faptul că întreg sistemul e privat.

La un moment dat poteca părăsește șoseaua și ne afundăm între lanuri de porumb siloz. E plăcut, e liniște și soarele încă nu și-a făcut de cap. Trecem prin Villadanos del Paramo și intrăm în San Martín del Camino, localitatea unde vom dormi la noapte.

San Martín del Camino este un district al municipiului Santa Marina del Rey, în provincia León (Castilia și León, Spania).

În actualul teritoriu al localității San Martín au fost găsite rămășițe ale industriei acheuleene (din epoca de piatră), așa cum mărturisesc obiectele expuse în Muzeul Arheologic Provincial. Este probabil ca primii coloniști ai acestor pământuri să aparțină grupului etnic ligurian care au călătorit pentru scurt timp prin nord-vestul Peninsulei Iberice între secolele VII și VIII î.Hr. C. Unele dintre toponimele care supraviețuiesc în localitate, evocă termeni din limbile liguriene. Interesantă informație, mai târziu și tricii au ajuns pe aici.

Poate că un monolit de piatră curios aparține acestei perioade, în prezent îngropat sub pavajul autostrăzii N-120 care străbate centrul

La un suc la Pradera

Mai avem 298 km de mers

Sistem de irigații privat

Drum cam monoton

orașului, la nivelul străzii La Mora. Acest monolit a rămas vizibil – conform mărturiei orale a unui localnic – într-un lot din zona descrisă și a fost folosit de copii pentru jocurile lor și numit „el caleño”. Aspectul său de amestec de beton și piatră sugerează că a fost mutat din regiunea Omaña, la câțiva kilometri spre nord, unde abundă acest tip de formațiuni geologice.

Monolitul a fost folosit pentru a astupa o gaură mare care se deschidea în momentul în care s-au făcut șanțurile pentru a cimenta locul pe care urma să fie construită ulterior casa, actualul număr 16. Această gaură, conform mărturiei menționate, ar corespunde vechii intrări într-o peșteră excavată de locuitorii orașului pentru a se proteja de atacurile maurilor din timpul lui Almanzor. Monolitul, în sine, ar putea fi un element de cult, sau pur și simplu un indiciu al locației, în stilul milelor romane de mai târziu.

Actualul Páramo și, prin urmare, San Martín, aparțin teritoriului dominat de asturieni, înainte de sosirea romanilor și de aceea îi datorăm substratul genetic acestui popor care a ocupat întreaga provincie actuală Asturias, cea mai mare parte a provinciei leoneze și parte din Zamora și Tras os Montes, portughez, după istoricul Luis Pastrana, acest lucru pare să fie coroborat de numeroasele mărturii pe care le putem recupera din acea perioadă îndepărtată.

Este foarte probabil ca după cucerirea teritoriului asturian de către romani, pe vremea lui Augustus, în enclava actualului San Martín să fi fost construit un turn de veghe pentru a controla trecerea transporturilor de aur care treceau de la Miédulas de Las Omañas, spre Ruta de la Plata, lângă La Bañeza.

Această construcție urma să fie situată în zona cunoscută în prezent sub numele de Los Castillos, la înălțimea Plaza de Las Eras, ceea ce indică configurația anterioară a acesteia ca castellum roman.

Primul document scris care se păstrează despre primitivul San Martín este scris în 1157. În acesta, episcopul leonez Diego acordă cinci scrisori de behetría care afectează Páramo: cea din Pobladura de la Mata, cea din Sardonedo, cea din San Martín de Bustillo și Bustillo de San Miguel precum și cel al lui Villagallegos și Bercianos.

Este documentat că locurile numite San Martín de Bustillo și Bustillo de San Miguel corespund enclavelor inițiale ale actualului San Martín.

Scrisorile de behetría erau documente de la regii din León în care acordau anumite drepturi locuitorilor acestor locuri, cum ar fi posibilitatea de a alege domnul căruia îi erau subordonați. Aceasta dezvăluie un fapt transcendent în istoria acestui oraș, și anume că localitatea a fost fondată de oameni liberi, și nu de iobagi feudali.

Am intrat în San Martín

Albergue La Huella

... și berea de bun venit

O cină pe cinste

Adevărat "resort" turistic

Traseul de azi

San Martín de Bustillo ar urma să fie situat în actualul Comportas de Arriba, în piața cunoscută sub numele de Bustillino. Acolo s-au găsit resturi de fundații antice, ceramică și monede.

Cel mai notabil fapt al acestei epoci este abandonarea San Miguel de Bustillo și transferul locuitorilor săi în zona în care se află în prezent San Martín. Motivele acestei deplasări sunt necunoscute, poate o epidemie care a afectat San Miguel sau poate comoditatea de a fi situat în jurul Camino Real de la León la Astorga, unde afluxul de pelerini a făcut-o foarte profitabilă pentru locuitorii locului.

Acest eveniment trebuie să fi avut loc în a doua parte a secolului al XVII-lea și dacă luăm în considerare placa de piatră care se păstrează înglobată în arcada actualei biserici San Martín, biserica anterioară ar fi fost inaugurată în 1676, conform datei la care apare pe ea.

Nativii din San Martín s-au remarcat prin spiritul antreprenorial, în domeniul comercial, și au evidențiat succese notabile în diverse meserii. Cel mai notabil a fost cel al oieritului de când au traversat Spania, de la León la Barcelona, în fruntea turmele lor de oi, pe care le duceau spre vânzare de Crăciun, la Barcelona.

De asemenea, de remarcat au fost comercianții de blănuri care au făcut turul provinciei și chiar a zonelor învecinate, căutând piei de vândut. Desigur, activitatea de ospitalitate a fost importantă, datorită locației San Martín pe Camino, la jumătatea distanței dintre León și Astorga.

Suntem norocoși, Albergue La Huella se află chiar la intrarea în localitate. Abordăm plini de optimism albergue. Primul, și cel mai important lucru e berea de bun venit, pe care o onorăm cu devotament. Ne cazăm și ne bucurăm să revedem rucsacii noștri de care Correos a avut atâta grijă.

În cameră e răcoare și curat. Ne întindem pe pat. Oboseala și mersul prin soare își spune cuvântul.

La ora 19,00 coborâm la masă. Eu comand ceva vegetarian, Carmen ceva cu porc. Mâncarea a fost superbă. La 14€ eu am mâncat cremă de dovlecei și "ochiuri franțuzești" (de fapt clasică noastră omletă) cu salată. Carmen a mâncat cremă și friptură de pui. Ca desert, am avut înghețată. Pe lângă toate astea, ne-am delectat cu 1/2 litru de tinto (vin roșu specific nordului Spaniei).

După masa aceasta copioasă, urcăm în cameră. Carmen pregătește bagajele pentru a doua zi, în timp ce eu scriu jurnalul. A fost o zi plină, asta și pentru că Spiritul Pelerinilor a fost cu noi.

Noapte bună.

Scorul zilei:
24863 pași
17,4 km

Gata de plecare

Piața pelerinilor

De vânzare, adevărat chilipir ...

În sfârșit, iese soarele

05 august 2024

Scularea la ora 6,15 și plecarea la ora 7,32. A fost o noapte groaznică, cel puțin pentru mine. Am dormit doar 5,3 ore și acelea cu întreruperi. Acest somn "obositor" îl pun pe seama unei energii negative a locului. De mult timp nu am mai pățit așa ceva.

Pornim la drum cu scurtele pe noi, căci e cam răcoare. Drumul merge oarecum paralel cu șoseaua. E destul de ușor. Întâlnim mulți pelerini.

Trecem de Piața pelerinilor și continuăm drumul prin oraș. O placardă ne anunță că e ceva de vânzare. E o ruină a unei foste case. Chilipir, o adevărată comoară. Să cumperi niște ruine vechi de 146 de ani, e o adevărată achiziție. Când trec pe lângă asemenea ruine, încerc să îmi imaginez viața oamenilor care au locuit aceste case. Sunt sigur că acești pereți prăbușiți au fost martorii unor bucurii, dar și tristeți a celor care le-au locuit. Au fost martorii unor speranțe realizate, dar și a unor dorințe neîmplinite. Eu privesc ruinele cu respect, căci ele păstrează evenimente pe care noi nu suntem capabili să le apreciem.

Șoseaua ne iese din nou în cale. Trecem pe lângă mulți pelerini, în general tineri veseli. E o veselie care, după mine, e total incompatibilă cu statutul de pelerin. Dar asta e situația, dacă e ceva cool sau trendy, hai pe Camino, ca să avem cu ce ne lăuda. Camino e o stare spirituală, e un mod de regăsire interioară, este o ocazie de a ne reîntoarce în natură, în adevărata noastră existență. Dar, poate, dacă aș fi și eu în locul lor, poate aș fi fost și eu ca ei. Oricum, fiecare la timpul lui va realiza că viața nu e doar zgomot.

Trecem pe lângă deja familiarele sisteme de irigații private. Apă multă și limpede. La orizont se vede turnul de apă semn că ne apropiem de Hospital de Orbigo.

Intrăm în localitate în mijlocul unui grup de tineri pelerini grăbiți de a ajunge la Astorga. Se pare că aici ar trebui să ne refacem forțele la un suc și o Cola.

Hospital de Órbigo este un municipiu situat în provincia León, Castilia și León. Conform recensământului din 2010 (INE), municipiul avea o populație de 1.031 de locuitori. Deci un număr rezonabil de locuitori.

Este un punct de oprire de-a lungul Camino de Santiago și are un pod medieval lung de 310 m, din piatră, care a fost recent restaurat. Orașul însuși face parte din comunitatea Puente de Órbigo, "puente" adică pod.

În Evul Mediu a existat un mic sat de-a lungul malului de est a râului Órbigo, cu o mică biserică închinată Fecioarei Maria, numită

Ne apropiem de Hospital de Orbigo

... și pelerinii își fac reclamă

Biserica Hospital de Orbigo

Bar El Puente

Puente de Órbigo. În secolul al XVI-lea, Cavalerii Spitalieri au înființat un spital de pelerini pe partea de vest a râului, care a ajuns să fie numit Spitalul de Órbigo.

Orașul a fost un loc de luptă în 456 între forțele loiale lui Theuderic I și Rechiar. Podul, a fost important și în timpul bătăliilor din timpul Reconquista a Spaniei, Almanzor trecând prin oraș cel puțin o dată. Mai aproape de epoca modernă în secolul al XIX-lea, locuitorii orașului și-au distrus podul emblematic pentru a încetini avansul forțelor lui Napoleon în Spania.

În 1434, cavalerul leonez Suero de Quiñones a organizat un turneu în care el sau unul dintre însoțitorii săi i-a provocat pe toți bărbații de rang egal care doreau să treacă aici podul la un turneu de turnire, Suero considerând acest pod ca simbol în numele iubirii neîmpărtaşite. Până în 1434, îndemânarea de a participa la turnire nu era o parte standard a pregătirii militare, dar provocarea a fost luată în serios. Deoarece 1434 a fost un an sfânt iacobin, traficul pe Drumul Sf. Iacob a fost considerabil de mare. Turneul a durat din 11 iulie până în 9 august și Don Suero a susținut că a rupt 300 de lănci până la sfârșit. Douăzeci și patru de ani mai târziu, Suero de Quiñones a fost ucis de Gutierre de Quijada, un cavaler pe care îl bătuse la turneul din 1434.

Interesantă istorie. Adevărul este că podul având o lungime de 310 m este o dovadă vie a faptului că istoria dăinuie trecerii timpului.

Imediat înainte de intrarea pe pod se vede biserica Hospital de Orbigo, pe a cărei clopotniță 3 berze și-au făcut cuiburi.

Ne oprim la Bar El Puente. Barul are o terasă amenajată într-o grădină, un adevărat parc zoologic. Sunt cocoși negrii, fazani, tot tacâmul de înapitate. Unele mari, altele pitice. Bem un juice proaspăt și o cola și ne refacem forțele pentru "asaltul final" de azi.

Trecem podul deja cunoscut, vedem în vale tribunele de unde se vedeau turnirurile cavalerilor, trecem pe lângă primărie și ieșim din oraș. Este un oraș curat, frumos și mai ales liniștit.

La ieșirea din oraș întâlnim 3 pelerini din Porto. Cum noi ne considerăm iubitori ai orașului Porto, nu ne-a fost greu să ne împrietenim cu ei. Ei sunt: Paolo, Rudy și Joagim. Curând aflăm că și ei au prieteni din Satu Mare. Facem poze cu ei, schimbăm câteva fraze cu ei, le povestesc faptul că în urmă cu un an am plecat pe Camino Portughez de Coastă, din Porto. Ei se grăbesc deoarece vor să ajungă azi la Astorga. Noi cu poze, cu "tălmăcirea" tuturor panourilor de informații turistice, ne deplasăm într-un ritm mai lent, așa că ne lasă în urmă, căci noi ne vom opri la Santibanez.

Intrăm în Villares de Orbigo. Pe un gard atârână 2 manechine simbolizând 2 pelerini. Sunt intitulate "Duo Pelerino", sugestiv, nu?

Podul medieval

Paolo, Rudy și Joagim din Porto

Duo Pelerino

"Acasă" la Josss

Norocoși și pe credențiale

Villares de Órbigo este un municipiu și un loc spaniol din provincia León, în comunitatea autonomă Castilla y León. Localitatea are o populație de 567 locuitori (INE 2023). Micuț, dar plăcut, cu case răspândite de un deal.

Din față ne privește sfidător un deal. Ulterior aflăm că acesta are o înălțime de 842 m, deci ... respectabil. Știa el motivul pentru care ne privea așa. Asta e situația, ghinion cum spune sasu. Suntem decși să îl înfruntăm cu entuziasm. Entuziasm ca entuziasm, dar 842 m sunt totuși 842 m.

Începe urcușul. E destul de abrupt, dar îl dovedim. Prietenii portughezi nu se mai văd. Se pare că au ajuns departe.

Conform principiilor spaniole, se urcă doar până în vârf, apoi, dacă ești norocos, de coboară, dacă nu, apare un nou urcuș. De data asta suntem norocoși. Ajungem în vârf și în vale se vede localitatea terminus pentru etapa de azi. Chiar în vârf, o tarabă ne atrage atenția. Un om cam la 58 de ani pune "ștampile" pe credențiale mai ciudate. Îl cheamă Josss. Practic lipește pe credențiale câte un trifoi cu 4 foi, asta în schimbul a 10€. Cum am putea rata o asemenea ocazie? Punem câte un trifoi pe fiecare credențial, dar și sub husa fiecărui telefon.

Stând cu el de vorbă, vedem că în spatele lui coborau niște scări într-un fel de casă săpată în deal. Cerem permisiunea și coborâm în bordeiul săpat în deal. E vorba de o pivniță de-a noastră. Aflăm de la Josss că localnicii foloseau asemenea locații pentru păstrarea vinului.

Stând de vorbă cu Josss, se opresc alți 2 pelerini. Sunt Roxane din Venezuela și Loic din Belgia. Josss ospitalier, ne servește cu juice și o Cola, bineînțeles contra cost. Oricum frumos gestul lui. Lângă noi mai era și un localnic care venise să bea un pahar din vinul lui Josss.

Facem pozele de rigoare cu Josss, Roxane și Loic și începem coborârea. Doar noi ne oprim în Santibanez, Roxane și Loic se vor opri la Astorga.

Plecăm mai departe. Bine că vom coborâ. În vale se văd casele din Santibanez de Valdeiglesias. Fără ajutorul Matildei găsim cazarea.

Santibáñez de Valdeiglesias este un oraș spaniol aparținând municipiului Villares de Órbigo, în provincia León, comunitatea autonomă Castilla y León. Este situat în regiunea La Ribera del Órbigo și aparține diacezei Astorga. Este un oraș prin care trece drumul francez Camino de Santiago.

Orașul este situat la capătul vestic al regiunii Ribera del Órbigo, învecinat cu Tierras de Astorga.

Noi, Josss, Roxane și Loic

Mai avem 500 m până la cazare

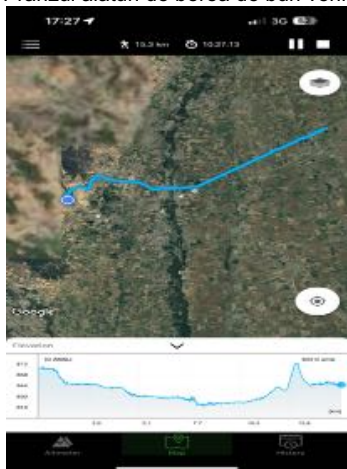
În curtea pensiunii la un suc

Noi cu Eva

Prânzul alături de berea de bun venit

Traseul nostru de azi

Se observă un peisaj de tranziție între câmpia fluvială a regiunii sale și pădurea mediteraneeană. Orașul este situat într-o mică vale formată din două mici dealuri care înconjoară orașul pe laturile de est și de vest. Aceste mici văi se succed pe măsură ce se avansează în direcția vest, până se ajunge la valea râului Tuerto. În nord și nord-vest se remarcă zonele de pădure mediteraneene, cu prezenta stejarului. Într-o măsură mai mică, pe dealuri se observă plantații izolate de castani. În valea în care se află localitatea, se vede un peisaj tipic bocage, cu parcele separate de copaci.

Întregul oraș este situat în limitele bazinului hidrografic Duero. Pe teritoriul său, Santibáñez de Valdeiglesias are mai multe pâraie care provin din izvoare, adesea provenind din fântâni arteziene. Aceste pâraie se caracterizează prin marea neregularitate a curgerii, prezentând o uscăciune marcată. Toate vor curge în cele din urmă în pâraie mai mari, care la rândul lor se varsă în râul Órbigo, sau în canale și șanțuri de irigare.

Orașul are o climă mediteraneeană continentală, caracterizată prin ierni reci cu înghețuri și veri calde cu precipitații reduse. Oscilația termică anuală este în jur de 15 °C, în timp ce temperatura zilnică poate fi chiar în jur de 20 °C. Precipitațiile se concentrează la sfârșitul toamnei, pe tot parcursul iernii (care poate apărea ocazional sub formă de zăpadă) și la începutul primăverii. Amplasarea într-o vale mică protejează orașul de o parte a vântului și, la rândul său, încurajează formarea de ceață, o caracteristică comună în lunile de toamnă și iarnă.

Orașul este menționat în dicționarul statistico-istoric al Spaniei, realizat de Pascual Madoz între 1845 și 1850.

Ne-am orientat și de data asta cu cazarea. Eva, cea care îndeplinește și funcția de recepționară, ne primește prietenește. Ne cazăm, și cum era și firesc dormim 2 ore. A fost un somn adânc, reconfortant.

La ora 19,00 la sugestia lui Eva, ne îndreptăm spre Albergue Parohial, unde vom lua masa, dar și unde vom onora berea de bun venit.

În drum ne oprim la un loc de joacă pentru copii. Carmen încearcă toate aparatele. Se pare că îi place.

Mâncarea a fost extraordinar de gustoasă și multă. O supă de linte extraordinară, apoi o salată mixtă, iar Carmen testează din nou porcul spaniol, care spune că nu are nici-un gust.

După masă ne întoarcem în cameră. Nu suntem prea obosiți după somnul de după masă, dar trebuie să ne odihnim căci mâine avem o zi încărcată.

Eu scriu jurnalul, Carmen face bagajele și ne culcăm.

Noapte bună

Scorul zilei:
31467 pași
22,0 km

Gata de plecare

Biserica San Juan Bautista

Și soarele a aflat de trifoilul nostru

Mai avem 274,8 km

06 august 2024

Carmen s-a răsucit în pat toată noaptea, eu însă am dormit bine. A fost puțin cald, dar în rest liniște, totul a fost OK, după părerea mea.

La ora 7,24 suntem gata de plecare. E cam răcoare, dar nu am luat scurtele. Acum că avem trifoii cu 4 foi pe credențiale, nu trebuie să ne mai fie teamă de ceva.

Trecem pe lângă biserica care ieri era închisă. Surprize, surprize, azi e deschisă, așa că nu ratăm ocazia de a o vizita. Biserica are hramul San Juan Bautista. Intrăm, o atmosferă caldă ne întâmpină, chiar dacă nu are impozanța majorităților bisericilor catolice. E simplă, dar caldă. Punem ștampilele pe credențiale. Nu e exclus faptul că aflând că avem trifoilul cu patru foi pe credențiale, să fi deschis biserica special pentru noi. Zăbovim câteva minute, după care ne reluăm drumul spre Astorga.

Trecem pe lângă Albergue Parohial, unde mâncasem ieri și ne trezim față în față cu un deal total neprietenos, mai ales la ora asta atât de matinală. Ce să facem, acceptăm situația și procedăm la abordarea lui cu sentimente pașnice. Urcușul se dovedește neiertător cu picioarele noastre.

Continuăm urcușul pe un drum plin cu bolovani care practic ne ajută să ne trezim de-a binelea. Nu poți merge pe bolovani fără să "îți confirmi cu fiecare pas că ți-ai poziționat corect piciorul, în raport cu suprafața pe care calci". Hai că am găsit o frază de care și Ceaușescu ar fi fost mândru.

Soarele răsare așa cum ne obișnuise, răsare și prin poziționarea lui ne dă de știre că și astăzi va fi alături de noi. Trecem pe lângă o fermă. Trei vițeluși își duc existența în niște "garsoniere" nu mai mari decât mărimea lor. Mă întreb ce au făcut de au fost separați de mamele lor naturale? Cum nu primesc nici-un răspuns, continuăm urcușul. Abrupt, dar am convingerea că odată ajunși în vârf, vom fi nevoiți să coborâm diferența de nivel urcată. Cu această speranță în suflet, abordăm cu stoicism bolovănișul total potrivit nouă.

Constat la mine o aplecare din ce în ce mai periculoasă față de reluarea tezelor PCR. Să fie soarele de vină, sau căldura din timpul nopții? Nu știu, dar trebuie să se întâmple ceva care să mă scoată din această stare. Urcăm, urcăm, bolovan după bolovan și ... iată-ne în vârf. O bornă ne atenționează că mai avem până la Santiago doar 274,8 km. Floare la ureche, ar zice unii, noi, după urcuș și bolovani, i-am cam contrazice. Coborâm puțin, bucuroși că am dovedit primul deal.

Dar conform "legilor nescrise spaniole", odată ajunși în vârf, după o scurtă coborâre, ne apare alt urcuș. Un deal parcă mai semeț ni se ridică ca un zid în față. Îl atacăm fără șovăire. Lipsa de șovăire e

Avem prieteni mulți pe drum

Mai avem 6 km până la Astorga

No viato solo, popas cu nume sugestiv

No viato solo, relaxare în plin câmp

No viato solo, popas spiritual

dată de faptul că simt că ne apropiem de ținta etapei de azi, orașul Astorga, cu toate că mai avem mult de mers.

În sfârșit ajungem sus. Acolo dăm de un "fost" cunoscut al meu. Un pelerin cu picioare de beton stă nemișcat de cel puțin 8 ani. Bucuros de revedere fac o poză cu el și chiar în prezint lui Carmen. Nu știu cât de plăcut e de revedere, căci pe chipul lui nu întrezăresc nici-o urmă de emoție.

Oricum fac poze cu el, asta pentru a îi demonstra în viitor, că cel puțin eu, am rămas un adevărat prieten.

Super, începe coborârea. O coborâre lină, dar tot pe bolovăniș. Ne continuăm drumul care urcă din nou. E un urcuș relaxant, în raport cu cele anterioare, dar tot pe bolovăniș. La un moment dat ajungem pe coama dealului. Acolo dăm de un tarabă cu diverse produse. Nu au preț, fiecare pune în cutie cât vrea. Pe cutie scrie "Donation". Eu îmi aleg 3 portocale pe care tot eu trebuie să le transform în suc. Nostimă experiență. Popasul se numește "No Viato solo" (Nu călătorești singur). Sugestiv nume, interesantă concepție turistică. Sunt mulți pelerini opriți aici, mai ales și datorită faptului că pe câmpul din apropierea popasului e amenajat un adevărat "living" cu o masă de ceremonii și 6 fotolii. Bineînțeles că acest "răsfăț" îi trezește lui Carmen interes maxim, așa că testează confortabilitatea aranjamentului.

Mulțumiți și mai ales relaxați de popasul întâlnit, ne continuăm drumul. De data asta coborâm foarte ușor, dar tot nu am scăpat de bolovăniș. Ajungem la marginea pseudo platoului pe care mergem de la popasul nostim. Undeva jos în vale, la orizont, se vede Astorga, cu silueta Catedralei. Interesant e faptul că atunci când vezi localitatea terminus a etapei, parcă începi să simți plumb în picioare.

Îmi aduc aminte perfect priveliștea. Pe toată coborârea, pe partea stângă, pe arbori, erau plăcuțe de atenționare "Poligon NATO". Oare or mai fi? Coborâm, plăcuțele au dispărut. Încep să găsesc o explicație: NATO nu a dispărut, așa că singura explicație e că și-au mutat poligonul din cauza pelerinilor.

Jos, la intrarea în San Justo de la Vega ne întâmpină pelerinul însetat, care de cel puțin 8 ani bea apă și tot nu se mai satură.

San Justo de la Vega este un municipiu și loc spaniol din provincia León, în comunitatea autonomă Castilla y León. Este situat în câmpia râului Tuerto, care o separă de orașul Astorga. Are o populație de 1.761 locuitori (INE 2023).

Loc de trecere al unuia dintre drumurile romane care porneau din vechea Asturica Augusta, originea lui datează probabil din epoca vizigotă, între secolele VI-VIII. La scurt timp după aceea, localitatea

Ne apropiem cu pași repezi de final

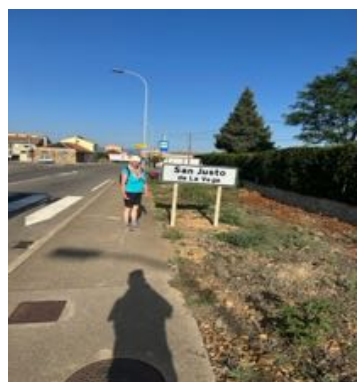
Peisaje de basm

În vale, în depărtare, se vede Astorga

Jos e San Justo de la Vega

Intrăm în San Justo de la Vega

avea să ajungă la o dezvoltare mai mare datorită apropierei sale de orașul Maragata, sfârșitul uneia dintre etapele Camino de Santiago. Activitatea sa economică se concentrează în principal pe agricultură, datorită câmpurilor din Vega del Tuerto, și pe servicii, întărite de trecerea continuă a pelerinilor prin oraș. Dintre sărbătorile care au loc pe tot parcursul anului, se remarcă Săptămâna Mare și festivitățile dedicate Santo Toribio.

Terenul municipiului este preponderent plat, deoarece este situat în câmpia râului Tuerto, care este utilizat intensiv pentru cultivare. Pe măsură ce ne deplasăm spre est, terenul se ridică brusc, urmat de o zonă relativ plată cu cote de mică altitudine. În zona municipală se află vârful geodezic al Majada de Ventura, la o altitudine de 925 m. Orașul se află pe câmpia râului la 847 de metri deasupra nivelului mării.

Fertilul Vega del Tuerto este scăldat în municipiu de mai multe canale fluviale, deși principalul dintre ele este râul Tuerto. Acesta traversează întregul municipiu de la nord la sud, iar pe marginea lui se află capitala (San Justo), San Román de la Vega și Nistal. Paralel cu acesta curge râul Jerga și afluentul său, pârâul Moldera, care își varsă apele în Tuerto în vecinătatea Nistalului. Există și câteva pâraie mai mici care, din munții aflați în partea de est a municipiului, ajung să se verse în El Tuerto. Terenul este, de asemenea, străbătut de numeroase șanțuri de irigare care sunt folosite pentru irigarea culturilor.

Clima din San Justo de la Vega este, ca și în cea mai mare parte a Podișului de Nord, un climat mediteraneean continentalizat, ușor alterat de influența lanțului montan Cantabric și a munților León. Precipitațiile sunt distribuite uniform, cu maxime primăvara și toamna și un minim de ploi vara. În ceea ce privește temperaturile, iernile sunt reci, cu înghețuri frecvente și ninsori sporadice, în timp ce verile sunt scurte și calde.

Apropierea orașului San Justo de Astorga ne-a făcut să credem că în perioada romană Vega del Tuerto a fost exploatată de asturieni, deși este probabil ca această zonă să nu fi fost populată. Odată cu căderea Imperiului Roman, dispersarea locuitorilor orașului va facilita stabilirea primilor coloniști din San Justo din secolele V și VI.

Puțin mai târziu, în secolul al VIII-lea, legenda lui Santo Toribio, care fuge din Astorga și nu se oprește până în vârful Crucero, pare să însemne că acolo unde stă astăzi San Justo nu era încă un loc unde să stea.

Din secolele al IX-lea și al X-lea, odată cu dezvoltarea Camino de Santiago ca traseu de pelerinaj, asistăm la apariția sau dezvoltarea mai multor orașe de-a lungul acestuia, unele purtând numele de familie "-del Camino"- sau "-de la Road"- . San Justo apare ca ultima porțiune înainte de a ajunge la Astorga, unul dintre cele mai importante locuri de pe Camino, prin urmare nu se poate exclude

De 8 ani omul ăsta bea și nu se satură

Croasante și americane

Parroquia Santos Justo y Pastor

Podul de peste Rio Tuerte

faptul că primii locuitori ai orașului au fost pelerini care au văzut oportunitatea de a se stabili în câmpie.

Pe de altă parte, numele orașului (San Justo) face aluzie la martirii Justo și Pastor. Faima lor s-a răspândit datorită calendarelor liturgice mozarabe și vizigote. Legenda martiriului său a fost scrisă din epoca vizigotă (secolul al VII-lea), așa că se presupune că numele orașului a apărut în acel moment. În plus, numele de familie "-de la Vega-" sugerează că orașul s-a născut înainte de ascensiunea Camino de Santiago (înainte de secolul al IX-lea) și s-a întors spre Vega del Tuerto.

Din toate aceste motive, primii coloniști din San Justo trebuie să fi apărut între secolele al VI-lea și al VIII-lea, ca un sat de fermieri care cultivau câmpurile bogate din La Vega.

Are o populație de 1.761 locuitori (INE 2023). La mijlocul secolului XX, populația rezidentă a atins cea mai mare cifră, dar începând cu anii 1960, și așa cum s-a întâmplat în multe alte orașe rurale, s-a înregistrat o scădere continuă a numărului locuitorilor, ca urmare a îmbătrânirii populației și deficitul de nașteri, deși deficitul populației este moderat, datorită bogăției agricole a zonei care îi permite să mențină o populație stabilă.

E drept că mi-a trebuit mai mult de 30 minute ca împreună cu Google Translate să descifrez aceste informații. Sunt bucuros că am reușit, chiar dacă Carmen mă tot zorea. Intrăm în oraș și ne oprim să ne bem americanele peste care sărisem azi. Mai avem 4 km până la Astorga.

La ieșirea din oraș, trecem pe lângă Parroquia Santos Justo y Pastor, pe care nu putem să o ignorăm. Intrăm. E o biserică caldă și oarecum aparte ca și arhitectură.

Sfinții Justo și Pastor, sunt cunoscuți și sub numele de Sfinții Copii, (Alcalá de Henares, 295 și 297 - Alcalá de Henares, 304), fiind martiri spaniolo-romani executați în 304 la Alcalá de Henares din ordinul prefectului orașului Publio Daciano (sau Dacio), în timpul persecuției lui Dioclețian. Justo și Pastor, care aveau 7 și, respectiv, 9 ani, au refuzat să renunțe la creștinism. Bravo lor.

În fiecare 6 august, diaceza de Alcalá de Henares sărbătorește festivalul Sfinților Niño Justo y Pastor cu o Euharistie solemnă și o procesiune pe străzile din centrul istoric al orașului Alcalá de Henares.

Tradiția îi face copii ai San Vidal și nepoți ai Santa Marta de Astorga. În locul în care au fost executați, a fost construită o capelă ani mai târziu pentru a adăposti rămășițele lor. Tradiția spune că, datorită devotamentului față de sfinți, orașul roman antic Complutum (vechiul Alcalá de Henares, la doi kilometri în direcția Madridului) a fost treptat depopulat și că în jurul mormântului său au fost construite construcții Henares, care i-a considerat pe Sfinții Justo și Pastor ca fondatori și sfinți patroni ai lor.

Trecerea peste calea ferată (Astorga)

Albergue unde am dormit acum 8 ani

Confradia de la Santa Vera (Astorga)

Berea de bun venit

Dacă acum 8 ani nu știam aceste lucruri, acum, datorită roaming-ului de la DIGI și Google Translate uite că aflu.

În secolul al VIII-lea, după invazia musulmană, teama că rămășițele sfinților vor fi profanate a făcut ca acestea să fie transferate de Sfântul Urbicio la biserica Sfântul Petru cel Bătrân din Huesca, și la Narbonne (Franța). În 1568, o parte din rămășițe au revenit la Alcalá, unde se află în prezent, lăsând majoritatea lor în Huesca. Memoria lor este sărbătorită pe 6 august.

La 6 august 2014, pentru a promova venerarea Sfinților Justo și Pastor din Eparhia Alcalá de Henares, Episcopul de atunci de Alcalá, Mons. Juan Antonio Reig Pla, a înființat oficial Asociația Publică Religioasă-Culturală eparhială Santos Niño Justo y Pastor, cu sediul canonic în Catedrala-Magistral și sediu social în Seminarul Eparhial din Alcalá. Deja în 1924, Arhiepiscopul de Madrid-Alcalá, Episcopul Leopoldo Eijo Garay, înființase o asociație dedicată patronilor Complutense, dar de natură locală și care a dispărut zeci de ani mai târziu. Există, de asemenea, dovezi ale unei frății a soților Santos Ninos, fondată în 1561.

Pe 23 noiembrie 2014, parohia Nuestra Señora de los Dolores a primit moaște ale sfinților, din diaceza de Alcalá de Henares, donate de episcopul de Alcalá de Henares, Monseniorul Juan Antonio Reig Pla. Moaștele au fost solicitate anterior de parohia menționată, situată foarte aproape de strada Justo y Pastor, din orașul Valencia.

Prin numirea regelui vizigot Chindasvinto, copiii Justo și Pastor sunt patroni ai Spaniei din anul 646. În Cambados (Pontevedra), sărbătoarea San Justo și San Pastor este sărbătorită în capela Monte de la Pastora, inclusiv slujba în cinstea sfinților și procesiunea.

Se apropie miezul zilei și soarele începe să își etaleze puterile. Mai avem 4 km de mers, așa că scurtez "cercetările istorice" și iutesc pasul. Oricum acum 8 ani nu știam povestea copiilor canonizați. Deci avantaj 2024.

Ajungem la Rio Tuerte. Podul medieval ne trece peste râu și ne apropie mai mult de Astorga. Trecem pe lângă o fabrică ce pare cam mare și ajungem la calea ferată. Aici un pod suspendat cu serpentine ne înlesnește trecerea peste calea ferată. Îmi amintesc perfect podul. Suntem la poalele orașului Astorga. Urcăm drumul ce duce în oraș. Cam anevoios, dar bine că am scăpat de bolovani. Urcăm pe asfalt. Trecem pe lângă Albergue Santa Maria, acolo unde cu 8 ani în urmă dormisem. Fac poze și rememorez acele clipe.

Dacă atunci biserica din apropiere era închisă, acum o putem vizita. Cu surprindere constat că azi nu se oficiază Misa aici. Oricum are un interior plăcut.

La sugestia bine documentată a lui Carmen, solicit ajutorul Matildei pentru a găsi Albergue unde vom înnopta. Cu dezamăgire aflăm că albergue se află la baza dealului pe care se găsește orașul, așa că nu ne rămâne altceva de făcut decât să facem cale înapoi.

Parcul e la fel ca acum 8 ani

Curiozitate tip Carmen

Primăria din Astorga

Iată-ne la Albergue Myway

Altă bere, tot de bun venit

Găsim cu ușurință albergue. Ne cazăm, dar aflăm cu surprindere că rucsacii nu ajunseseră încă. În aceste condiții supunem la vot dacă să plecăm în oraș, sau să așteptăm sandalele. Trebuie să recunosc faptul că pe Camino, Carmen are 2 voturi, plus "veto", în timp ce eu am doar 1 vot. Cu scorul de 2 la 1, ne așezăm pe pat și așteptăm sandalele. Acum, sincer să fiu, după lupta cu urcușurile și bolovănișurile, un pic de odihnă nu strică.

În cameră e aer condiționat, e liniște, așa că un pic de odihnă nu strică. Tocmai când eram pe punctul de a ațipi, aud bătăi în ușă. E semnalul că au sosit rucsacii. Ne echipăm de oraș, adică cu sandale, și atacăm din nou panta care ne duce sus în oraș.

Acum pot liniștit să solicit ajutorul lui Google Translate și să aflu noutăți legate de Astorga.

Astorga este un municipiu și un oraș situat în zona centrală a provinciei León, în comunitatea autonomă Castilla y León, la 43 de kilometri sud-vest. a capitalei de provincie. Orașul este locația uneia dintre cele mai extinse și mai vechi diaceze din Spania, a cărei jurisdicție acoperă jumătate din provincia León și o parte din Ourense și Zamora. Este, de asemenea, șef al partidului judiciar numărul 5 din provincia León. Nostimă denumire: "Partid judiciar".

Astorga se află în zona Maragatos, o mică comunitate etnică și culturală cu obiceiuri și arhitectură distincte. Orașul se află la intersecția rutei franceze a Camino de Santiago, cea mai populară rută, și a Rutei Argintului de la Mérida, în sudul Spaniei, o rută alternativă a Drumului Camino de Santiago. Sfântul Turibius de Astorga a fost episcop al orașului în secolul al V-lea.

Cronologia istoriei care include Astorga are dovezi artefactuale care se întind de peste 200.000 de ani, precedând paleoliticul. La 210 km de Astorga, în Munții Atapuerca (Sierra de Atapuerca), există o bogată înregistrare fosilă a primilor oameni din Spania. Studiul științific al acestor rămășițe oferă informații de neprețuit despre aspectul și modul în care au trăit acești oameni. Guvernul regional din Castilia și León a desemnat site-ul drept Espacio cultural.

Artefacte de tablă datate la anul 2750 î.Hr., au fost găsite în zona Astorga. Artefacte, cum ar fi axele tubulare și cu inel dublu, au fost localizate în Astorga și sunt semnificative pentru un complex cultural atlantic din perioada Epocii Bronzului 1300–700 î.Hr. acestea fiind incluse în culturile Castro.

Astorga, în epoca fierului, a intrat sub influența culturală a celților; popoarele celtice locale au locuit zona în jurul anului 275 î.Hr., cunoscută sub numele de Astures și Cantabri. Mai târziu a devenit una dintre cetățile romane din regiunea pe care o numeau Asturica.

În timpul războaielor din Cantabrie (28–19 î.Hr.), legiunile romane VI Victrix (Legiunea a șasea victorioasă) și X Gemina (Legiunea a zecea gemenă) au fost trimise și au înființat un castru pe pământul Leonez. Acest castru a fost plasat strategic între râurile Jerga și Tuerto. Castrul a fost important în revoluțiile Astures (22 î.Hr.) dar și

Ruinele termelor romane și mozaicul

Eu cu prietenul meu pelerinul

Catedrala din Astorga

a proximității de minele de aur din Las Medulas. După războaiele punice din 146 î.Hr., romanii și-au îndreptat atenția spre cucerirea Hispaniei. Tribul Gallaeci, cu 60.000 de oameni, conform lui Paulus Orosius, s-a confruntat cu forțele romane conduse de Decimus Junius Brutus Callaicus în 137 î.Hr., într-o bătălie pe râul Douro. Din acest moment, luptătorii galaici s-au alăturat legiunilor romane, pentru a servi până în **Dacia** și Marea Britanie. Stingerea finală a rezistenței celtice a fost scopul războaielor violente și nemiloase din Cantabrie purtate sub împăratul Augustus între 28 și 19 î.Hr. Orașul roman a fost întemeiat în anul 14 î.Hr., fiind intitulat de împăratul Octavian drept Asturica Augusta cunoscută acum ca Astorga. A devenit un important centru administrativ și militar. Zidurile romane au fost reconstruite de episcopul Nuño în jurul anului 1242 și au suferit mai multe reparații în timpul Evului Mediu. Orașul avea băi termale cu sisteme de apă caldă, caldă și rece, saune și două sisteme principale de canalizare încă în uz astăzi. Ruinele băilor romane sunt și astăzi vizibile. În anul 35 d.Hr., pe măsură ce se dezvoltau planurile miniere, acest castru roman a fost reproiectat și construit cu ajutorul armatei, devenind un oraș, o capitală de provincie și locul de întâlnire a patru drumuri militare. Vía de la Plata (Calea Argintului) sau Ruta de la Plata (Drumul Argintului) este o veche cale comercială și de pelerinaj care leagă Astorga de Mérida. A fost conceput și construit ca o rută comercială pentru exploatarea aurului. Calea romană a permis romanilor să cucerească triburi precum Callaici, Astures și Vacceo. Pliniu cel Bătrân în anul 73 d.Hr. a vorbit despre Vía de la Plata. Drumul se întindea pe aproximativ 900 km, devenind un drum de mare importanță a romanilor pentru minele de aur din Las Médulas și minele de cupru din Rio Tinto.

Asturica a fost principalul oraș din nord-vestul Spaniei în timpul Imperiului Roman. Plinius autor roman, precum și comandant naval și de armată, a numit orașul Urbs magnifica („oraș magnific”). Via Platea mergea de la Asturica (Astorga) la Emerita (Mérida). Una dintre primele trei episcopii din Spania a fost fondată în Astorga, cunoscută sub numele de Eparhia Romano-Catolică din Astorga. Titlul de Episcop de Astorga este una dintre cele mai vechi încărcături religioase din Europa.

Astorga a fost jefuită de regele vizigot Teodoric al II-lea cândva în timpul domniei sale. La 5 octombrie 456, la bătălia de la Campus Paramus, la 19 km de Astorga pe Urbicus (Órbigo), Teoderic al II-lea, al optulea rege vizigot din 453 până în 466 d.Hr., a condus o armată în Spania și l-a învins pe Rechiar, Suebic. Regele Galiției de la 456 la 488. În timpul valurilor de invazie a peninsulei de către triburile germanice, un episcop a fost renumitul Turibius. El a documentat convertirea regelui suebic Remismund la arianism și a lucrat la restaurarea bisericilor distruse de vizigoți. Episcopul a putut călători la Roma, din care a adus înapoi ceea ce se crede a fi o relicvă a Adevăratei Cruci, pentru care a întemeiat Mănăstirea Santo Toribio de Liébana, unde se mai păstrează. Deoarece romanii aveau controlul asupra orașului, creștinismul a devenit foarte popular în această zonă în timpul bisericii primare. Există o legendă că Sf. Iacob (Santiago) și Sf. Pavel au predicat ambii la Astorga și există dovezi că a existat o episcopie în jurul secolului al

Palatul episcopal

Te pierzi în palat

III-lea. Chiar la începutul pontificatului lui Leon I, în anii 444–447, Turibius, episcopul de Astorga din León, a trimis la Roma un memoriu prin care avertiza că priscilianismul nu era nicidecum mort, raportând că numără chiar și episcopi printre susținătorii săi și cerând ajutorul Scaunului Papal. Distanța era de netrecut în secolul al V-lea. Triburile germanice, vizigoții, au preluat controlul asupra Astorga și au distrus orașul roman. Cu toate acestea, a prosperat cu ajutorul sfinților Turibius, Fructuosus și Valerius.

După retragerea berberilor pentru a se alătura rebeliunii berbere (739–742) și campaniilor lui Alfonso I al Asturiei (742 – 757) împotriva andaluzilor, orașul a fost abandonat, aflându-se în zona tampon în mare parte goală dintre mauri și creștini. La acea vreme „Deșertul Duero” făcea parte din efortul de Repoblación („repopulare”) desfășurat un secol mai târziu în timpul domniei lui Ordoño I al Asturiei (850 – 866). Astorga a suferit decadență până în secolul al XI-lea, când orașul a devenit o oprire majoră pe ruta franceză pentru pelerini către mormântul Sfântului Iacob din Santiago de Compostela. Construcția catedralei a început în secolul al XV-lea și s-a terminat la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

Evreii trăiau în secțiunea fortificată din Astorga încă din secolul al XI-lea. Mai târziu au locuit două sferturi în oraș. O stradă numită Grădina (Paseo) a Sinagogii trecea pe lângă zidul vechi al orașului. Mulți evrei din Astorga au fost convertiți cu forța la creștinism în 1230–1231. Deși nu există nicio înregistrare despre soarta evreilor din Astorga în timpul masacrelor din 1391, aceștia au suferit în persecuțiile din 1412. La sinodul ținut la Valladolid în 1432, comunitatea Astorga a pretins privilegii care îi scuteau de plata impozitelor pe coroană. Comunitatea a existat până la expulzarea evreilor din Spania în 1492. Evreii și-au stabilit meseriile în oraș.

În 1528, Hernán Cortés a adus boabe de cacao mexicane în Spania. În muzeul ciocolatei din Astorga, sunt expuse câni de ciocolată caldă din secolul al XVI-lea. Se vinde, de altfel, ciocolată Astorga în toată regiunea. Marchizatul de Astorga, Eparhia și catârarii Maragato au făcut din Astorga un pionier în elaborarea ciocolatei din secolul al XVII-lea. În 1914 erau 49 de producători de ciocolată în oraș.

În 1747, cartea lui Antonio Martín conține rețeta Mantecadas de Astorga (o mantecada este o prăjitură de mărimea unei briose, asemănătoare cu prăjiturile franceze madeleine). Uniunea Europeană le-a desemnat ca o parte semnificativă din punct de vedere istoric și geografic a bucătăriei spaniole. Referințe care indică faptul că rețeta provine de la o călugăriță de la Mănăstirea Sfântului Duh din Astorga, care mai târziu a părăsit mănăstirea și a popularizat produsul. În Jurnalul Oficial al Uniunii Europene UNE-EN 45011 Consiliul de Reglementare, prin Comitetul de Certificare, a stabilit standarde pentru Mantecadas de Astorga. Camera de Comerț din Astorga raportează faptul că, cantitatea de mantecadas de Astorga transportată de căile ferate spaniole în 1930 a fost de 208 tone. Un procent mare din produs este vândut turiștilor împreună cu binecunoscutele Hojaldres de Astorga (foetaj din Astorga).

Sala de consiliu, 8 popi și episcopul

Biroul episcopului, și sasu ar fi invidios

Prânz nu regesc, aproape episcopal ...

În timpul războiului peninsular, Astorga a fost asediată de trupele napoleoniene franceze. Astorga a fost cel mai îndepărtat oraș din Peninsula Iberică în care a locuit împăratul Napoleon. Asediul Astorga din 21 martie – 22 aprilie 1810 a fost o încercare a forțelor franceze de a captura Astorga, într-o campanie a Războiului Peninsular. Astorga era situată pe flancul invaziei franceze a Spaniei și Portugaliei și trebuia să fie folosită și drept cartier general în timpul campaniei.

Datorită locației sale, Astorga era un loc în care pelerinii se odihneau și se pregătesc să urce pe munții din vest sau să se relaxeze după urcarea spre est. Astorga avea 21 de ospicii. Astăzi, există Spitalul de las Hermana de la Caridad, care este o unitate medicală în fața catedralei care a fost construită după distrugerea spitalului din secolul al XII-lea, spital care a fost distrus în 1756.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, Astorga s-a bucurat de sosirea căii ferate și de dezvoltarea orașului actual, care se extinde în afara zidurilor sale romane. Astorga este din nou centrul unei rețele semnificative de conexiuni rutiere și și-a recuperat vitalitatea socială și economică, care are turismul ca unul dintre principalele sale puncte forte.

Fantastică evoluție. Ce m-aș fi făcut eu, fără bunul meu prieten Google Translate. Intrăm în Catedrală. E imensă, dar rece după standardul meu. Înăuntru te simți turist, faci poze și pleci. Ca și arhitectură e grandioasă, poate puțin cam sfidătoare în comparație cu nivelul de viață al locuitorilor orașului.

Leșim și ne îndreptăm spre Palatul Episcopal, al 2-lea obiectiv pe care trebuie să îl bifăm în șederea noastră la Astorga. Spre surprinderea noastră, aflăm că nu îl punem vizita înainte de ora 16.00, așa că, fără să mai supunem la vot, ne așezăm la o terasă să mâncăm. E aceeași terasă unde în 2017 o invitaseam pe mica țigăncușă să bea un suc, loc unde chelnerii o goneau.

Mâncarea a fost excepțională. După masă mergem la Palat. E deschis și coadă la intrare.

Palatul Episcopal din Astorga este o clădire a arhitectului catalan Antoni Gaudí. A fost construită între 1889 și 1913. Proiectată în stilul modernismului catalan, este una dintre cele trei clădiri ale lui Gaudí din afara Cataloniei.

Când Palatul Episcopal inițial a fost distrus de un incendiu în secolul al XIX-lea, episcopul Juan Bautista Grau y Vallespinos al Episcopiei Romano-Catolice din Astorga a decis să atribuie proiectul noii clădiri prietenului său Antoni Gaudí. Cei doi se împrieteniseră când Grau era vicar general în Arhiepiscopia Tarragona și inauguraseră o biserică pentru care arhitectul proiectase altarul mare.

Când Gaudí a primit comisionul, încă lucra la Palau Güell din Barcelona și, astfel, nu s-a putut muta la Astorga pentru a studia terenul și zona noii construcții. Prin urmare, i-a cerut episcopului să îi trimită fotografiile pentru ca Gaudí să poată planifica noul proiect.

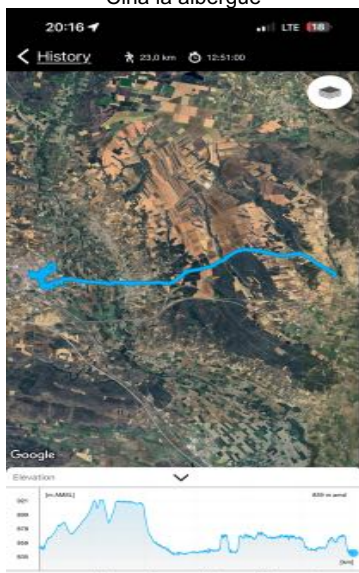
Studiu atent ...

Muzeul ciocolatei

Cină la albergue

Traseul zilei de azi

Gaudí a trimis înapoi proiectul său și a fost aprobat în februarie 1889. Prima piatră a fost plasată în iunie anul următor. Edificiul, construit în granit gri din El Bierzo, este într-un stil neo-medieval în armonie cu locația sa, inclusiv cu catedrala în special. Cu toate acestea, prezintă și unele dintre elementele tipice lui Gaudí de mai târziu, cum ar fi arcurile de la intrare cu contraforturi și coșurile de fum integrate în fațadele laterale. Gaudí a conceput un înger înalt de cinci metri pentru a încununa fațada, dar nu a fost niciodată montat. Fațada are patru turnuri cilindrice și este înconjurată de un șanț.

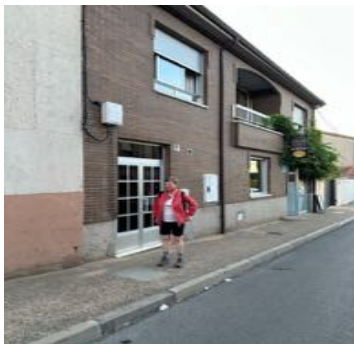
În 1893, după moartea episcopului Grau, Gaudí a demisionat din cauza unor neînțelegeri cu consiliul, oprind construcția timp de câțiva ani. Palatul a fost finalizat între 1907 și 1915 de Ricardo Garcia Guereta. În timpul războiului civil spaniol, clădirea a servit drept sediu local al Falangei. În 1956, Julià Castelltort, un catalan, a început lucrările de restaurare pentru adaptarea clădirii ca reședință episcopală. Mai târziu, episcopul Marcelo González Martín a promovat convertirea la rolul actual al palatului, un muzeu de artă religioasă numit Museo de los Caminos, dedicat Drumului Santiago. Superb sub toate aspectele. Impresionant de frumos, în care fiecare detaliu este ingenios integrat în complex. E o clădire din care, parcă, nu îți vine să mai pleci, asta dacă nu ai mai avea un obiectiv de atins: adică Muzeul ciocolatei. Cum să îi scape lui Carmen un asemenea obiectiv?

Deci deplasarea spre muzeu. Întrebând în dreapta și stânga, mergând pe străzi întortocheate, dăm de muzeu. Ca orice muzeu care se respectă, e cu intrare. Plătim și iată-ne înăuntru. Fabricarea ciocolatei a fost una dintre principalele industrii din Astorga și din regiunea sa în secolele XVIII-XX, reprezentând și astăzi mijloacele de a trăi pentru mai multe familii locale. Ca urmare a acestei activități mărețe, au fost create o serie de companii pentru publicitatea și comercializarea acesteia. Toată această tradiție se reflectă în acest Muzeu unde, pe lângă ceea ce este necesar pentru producția și consumul de ciocolată, pot fi văzute etichete, afișe, ambalaje, colecții de carduri, cadouri de la diferite fabrici, colecția remarcabilă de pietre litografice și procesul urmat de la fabricarea artizanală până la prelucrare. Clădirea care găzduiește muzeul este un conac elegant de la începutul secolului al XX-lea care a fost reședința, depozitul și fabrica producătorului de ciocolată astorgano D. Magín Rubio.

După vizitarea muzeului, vizitare care a pus o amprentă deosebită asupra lui Carmen, care la ieșire a primit cadou o punguliță cu bombonele de ciocolată, în ideea de a scurta drumul, o luăm pe niște străduțe, care în final, ne scot exact în cealaltă parte a orașului. Folosind ca punct de reper Catedrala, ajungem din nou în oraș. Reluăm drumul către albergue. A fost o zi plină din toate punctele de vedere. La albergue luăm cina, stropită firește cu bere. Ne retragem în cameră. Carmen pregătește bagajele pentru mâine, iar eu scriu jurnalul. În final, iată-ne din nou în pat.

Noapte bună.

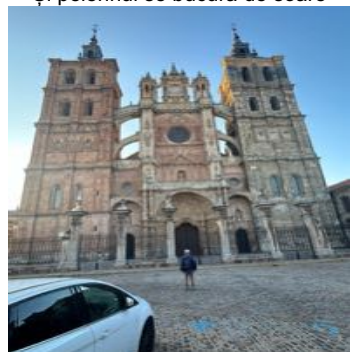
Scorul zilei:
18432 pași
12,8 km

Gata de plecare

Și pelerinul se bucură de soare

La revedere Catedrală

Biserica San Pedro de Rectivia

Suntem pe drumul bun spre Santiago

07 august 2024

Noapte superbă. Plecăm la ora 7,29. Am dormit 7,55 ore. E răcoare, așa că plecăm cu scurtele pe noi. Urcăm din nou dealul care ne poartă spre orașul de sus. Sunt mulți pelerini.

Trecem pe lângă Catedrală și Palatul Episcopal și ne îndreptăm către ieșirea din oraș. Ne oprim la Barul Silvia, frumos nume, ca să ne bem americanele cele de fiecare zi. Atenție, fiecare zi, doar cât suntem pe Camino, în rest e o cafea obișnuită, la mine, de exemplu, e doar ness. Cum nu era să lăsăm singure americanele, le însoțim cu croisantele de rigoare.

O pornim din nou la drum. A început să se încălzească, așa că renunțăm la scurte.

Trecem pe lângă Biserica San Pedro de Rectivia. O bisericuță cam "călduță" după gustul meu. Totuși ne oprim și intrăm.

Biserica San Pedro de Rectivia, din Astorga, s-a născut în Evul Mediu, la poalele Camino de Santiago, ca templu auxiliar pentru a oferi slujire pelerinilor și locuitorilor acestui cartier în afara zidurilor.

Situat într-una dintre cele mai umile zone ale orașului, templul a suferit diverse renovări și extinderi până când, în secolul al XX-lea, s-a decis să se opteze pentru o nouă clădire care să ocupe locul vechii biserici și încă una adiacentă. Lucrările au început în 1970 după proiectul arhitecților Ángel Mirones Velar și Ceferino Bada Castañón, iar actualul templu și-a deschis porțile în 1972, integrat într-un complex parohial modern care a devenit sufletul cartierului. Este cea mai importantă clădire de arhitectură contemporană din Astorga.

Biserica Rectivia este singura din Astorga construită după Conciliul Vatican II, ceea ce o face o priveriște rară într-o eparhie mică și tradițională. Ruptura pe care această clădire o reprezintă sub toate aspectele este înțeleasă și ținând cont de abordările teoretice ale lui Edward Mills și Peter Hammond, care în anii 1950 și 1960 au optat pentru biserici care, mai degrabă decât să arate ca niște biserici, au fost construite într-o practică mai mult, gândindu-se despre funcționalitatea sa: biserici „în conformitate cu spiritul timpului lor”, iar arhitecții Bada și Mirones au realizat-o cu brio.

Uitată o dată și din nou în ghidurile Astorga, poate pentru că aspectul său exterior și pereții săi de cărămidă văzuți sunt lipsiți de monumentalitatea pe care se presupune că o are piatra, adevărul este că ne aflăm în fața uneia dintre cele mai inedite clădiri din Astorga, în care fiecare țiglă are un valoare care trece cu mult dincolo de pur artistic.

Surplomba peste fatada este cea mai puternică imagine a acestei biserici de cartier, deși se află în detaliul fațadei, acoperită în întregime de mozaicuri, unde se ascunde unul dintre cele mai revelatoare secrete ale acesteia. Toate mozaicurile din Biserica

Residencia San Francisco de Asis

Ermita de Ecce Homo

Noi pe sus, mașinile pe jos

Mai avem 260,5 km

San Pedro de Rectivía sunt opera unui atelier de mozaic care s-a născut în incinta complexului parohial, Musivaria Antiqua, și care de ani de zile a decorat, centimetru cu centimetru, fiecare colț al fațadei, și o bună parte din podeaua Bisericii și unii pereți ai capelei cu motive religioase.

Musivaria Antiqua a fost ani de zile un atelier ocupațional în care unii voluntari, care veneau și plecau, au găsit mult mai mult decât o modalitate de a-și ocupa timpul. Camino de Santiago este protagonistul unei părți din mozaicuri, în care există și inscripții în arabă și ebraică care invită la dialogul inter religios.

Unul dintre elementele unice ale Bisericii San Pedro de Rectivía sunt vitraliile din beton, în care sunt reprezentate cele 14 stații ale Via Crucis. Modernitatea sa radicală, spiritualitatea sa profundă sunt filtrul prin care lumina luminează fiecare colț al unui naos liber, altfel auster. O singură sculptură frumoasă, Hristosul iubirii și iertării (1995), opera ebanistului local Enrique Morán, sparge simplitatea cărămizii și a betonului.

Această imagine a lui Hristos răstignit este unul dintre protagoniștii Via Crucis care se sărbătorește în fiecare Marți Mare la Astorga cu ocazia Săptămânii Mare.

Întradevăr superbă lucrare. Înăuntru te învăluie o liniște profundă și simți parcă o binecuvântare ce îți umple sufletul. Zăbovim câteva zeci de minute, asta și datorită lui Google Translate, care se mișcă cam încet azi.

Ne continuăm drumul parcă recomfortați de șederea în biserica care "sparge" parcă tiparele bisericilor catolice văzute până acum. Drumul merge paralel cu șoseaua. La un moment dat, o clădire imensă ca suprafață ne atrage atenția pe partea stângă. Curând realizăm ce este. Este Residencia San Francisco de Asis. Nu se vizitează, dar pentru Google Translate acest lucru nu e un impediment.

Reședința San Francisco de Asis din Astorga este un centru de îngrijire a seniorilor care se remarcă prin excelența în îngrijirea și bunăstarea rezidenților săi. Centrul oferă o atmosferă primitoare și familială, cu dotări extinse și un mediu plăcut și liniștit. Deci e un azil pentru bătrâni, de asta nu este vizitabil.

Acest centru are o echipă de profesioniști dedicați și cu înaltă calificare, care lucrează cu pasiune și angajament pentru a oferi rezidenților cea mai bună îngrijire posibilă. Ele oferă o mare varietate de servicii, inclusiv îngrijire medicală, activități de agrement și sprijin emoțional.

În plus, reședința este situată într-o locație convenabilă în Astorga, permițând membrilor familiei să-și viziteze cu ușurință pe cei dragi. Reședința San Francisco de Asis este, fără îndoială, o opțiune excelentă pentru cei care caută un loc de calitate pentru îngrijirea persoanelor în vârstă. Super, oricum eu aș prefera ceva similar în România.

Nu există STOP care să ne oprească

Biserica San Esteban

Un suc reconfortant e mereu bine venit

Mai sunt doar 258,7 km

Zarurile nu sunt aruncate ... degeaba

Ne continuăm neabătuți drumul. Încă mergem paralel cu șoseaua, apoi drumul o cotește printr-o zonă plină cu arbuști. Trecem pe lângă Ermita Ecce Homo. E deschisă, așa că intrăm. Acum 8 ani am fost primit înăuntru de o doamnă în vârstă care m-a întrebat de unde sunt. I-am spus că vin din România și ea s-a închinat la auzul răspunsului meu. De ce s-a închinat nu știu, dar un lucru e cert, din acel moment s-a purtat cu mine cu totul altfel decât cu ceilalți pelerini opriți și ei pentru ștampile pe credențiale.

Ermita este un mic schit din secolul al XVIII-lea cu o singură navă acoperită cu un cadru simplu de parhiera din lemn.

Adiacent naosului, are un atrium unde ușa de intrare se află sub un arc de semicirculară.

Pridvorul are arcade încadrate în dreapta și în stânga, cel din stânga este deschis. Se afla la marginea Frigiliana, pe șoseaua de centura spre autostrada Torrox.

Ne continuăm drumul paralel cu șoseaua. Curând suntem deviați spre stânga. Și așa intrăm în localitatea Murias de Rechivaldo.

Localitatea este practic un mic sătuc, dotat cu un bar și bineînțeles cu o biserică.

În sat se pot vedea construcțiile tipice ale caselor maragatas cu poarta lor mare unde se țineau trăsurile. Biserica sa parohială dedicată lui San Esteban datează din secolul al XVIII-lea, are o nișă sub buiandrugul ușii unde se află un relief al Fecioarei del Pilar, iar interiorul bisericii adăpostește o statuie a lui San Roque Peregrino.

La marginea râului Jerga se poate face o plimbare liniștită de-a lungul drumului crucii. Curiosă este, fără îndoială, moara, care este destul de bine conservată, și se află pe acest râu. Mergând de-a lungul acestui sat-stradă puteți vedea cum, de-a lungul ei, diferite cruci marchează Calea.

Murias de Rechivaldo își sărbătorește sărbătorile patronale în onoarea lui Nuestra Señora și San Roque pe 15 august. Ziua patronului său, San Esteban, este 26 decembrie. La 15 zile după duminica în care se sărbătorește Corpus Christi, Murias de Rechivaldo sărbătorește Sărbătoarea Sacramentală, iar în duminica următoare zilei de 5 februarie, sărbătorește Frăția Santa Águeda.

O tradiție adânc înrădăcinată în sat este sărbătoarea Berbecului. Pe 16 august, oamenii din sat se adună să mănânce un miel pe care îl gătesc ei înșiși.

În trecut, mielul era ales dintre turmele satului și era ucis cu o zi înainte, cei care mergeau la jertfa animalului erau lăsați să-l taie a doua zi și să-l pregătească pentru prăjire și apoi toți împreună participau la Parva, care a fost un mic dejun format din tortilla și schnaps cu paste.

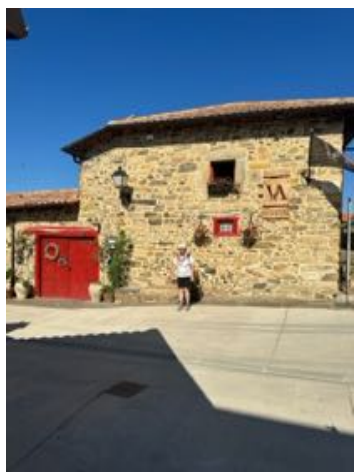
Locația actuală a satului nu este cea originală, deoarece a fost distrusă de o viitură mare a râului Jerga care a avut loc în 1846 și a

În sfârșit, am ajuns

Biserica Santa Maria

Iată-ne la Hostal Rural Via Avis

devastat o mare parte din regiune. Aici, în sat, tot ce era situat pe malul râului a fost luat de ape. Doar biserica și casele din jurul ei au fost salvate de această viitură, așa încât localnicii s-au văzut nevoiți să se orienteze către zone mai înalte, ca astfel să evite posibile viitoare viituri.

Există dovezi din istoria orală care atribuie numele populației și originea acesteia lui Rechivaldo. Acest personaj a fost un vizigot care a ajuns pe aceste ținuturi fugind de dominația arabă și de luptele fratricide.

Acesta a muncit foarte mult. Un localnic care avea o singură fiică și văzând că Rechivaldo este un om cinstit și muncitor, a căsătorit-o cu el. Don Pelayo a contat pe Rechivaldo pentru a-și începe ofensiva împotriva maurilor, deoarece aceste locuri erau poarta spre nord-vest și servesc ca o barieră pentru a împiedica intrarea arabilor.

Apărarea și curajul lui au fost atât de mari încât aceste pământuri, moștenite de la socrul său, au devenit cunoscute drept „ținuturile Rechivaldo” și au devenit un motto pentru creștinii recuceririi care spuneau ”Din zidurile lui Rechivaldo”.

Dacă căutăm semnificația muriaselor aflăm că sunt mormane de pietre care delimitează un teritoriu, deci era la fel cu a spune ”din limitele ținuturilor Rechivaldo”.

Mulțumesc lui Google Translate pentru ajutor, și înarmați cu noile descoperiri istorice, ne oprim la Barul Cris, pentru a bea u juice și o Cola. Aici reuniune mare. 2 polițiști și 2 de la Guarda Civica se adunaseră la o bere. Atenție: BERE, ce să îi faci, nu există pădure fără uscături. Ce e interesant este faptul că barul era plin de săteni, așa că se pare că oamenii legi nu erau la prima lor acțiune de socializare între arme.

Mai avem 258,7 km până la finalul acestui Camino. Ce repede trece timpul, dar și km. Începe un urcuș relativ ușor. Intersecții de șosele și iat-ne la intrarea localității Santa Catalina de Somoza. Această localitate îmi trezește amintiri plăcute. Parcă nici nu au trecut 8 ani. Totul e neschimbat.

Santa Catalina de Somoza este o localitate sub montană.

Este situată în centrul provinciei León, în regiunea La Maragatería, la poalele portului Foncebadón și sub privirea atentă a Muntelui Irigo. Satul, exemplu clar de sat pe Cale, a luat naștere din Spitalul Yuso, ale cărui ruine se mai văd în locul cunoscut sub numele de Huerta del Hospital, denumire cu care era cunoscută populația în Evul Mediu.

Mai târziu a luat numele de Santa Catalina, deoarece aceasta a fost prima invocație a bisericii în jurul căreia se situau casele. Avea și un alt spital pentru pelerini cunoscut sub numele de Virgen de las Candelas, dar nu s-a păstrat nimic din el. Santa Catalina de Somoza este astăzi un cătun al Primăriei Astorga.

Soc, dar nu groază ... doar Șoc, super

Salut prietene

Aici am mâncat acum 8 ani

... și acum, berea de bun venit

Noi cu Ofelia (lipsește Hamlet)

În Santa Catalina de Somoza, cu strada sa Regală sau Major, atrage atenția biserica sa simplă, dar frumoasă parohială Santa Maria, care păzește o relicvă a lui San Blas, patronul orașului. În piață o statuie îl amintește pe Aquilino Pastor, un muzician născut în localitate.

Santa Catalina de Somoza este un sat cochet din Leon, cu case tipice maragatas și înconjurat de împrejurimi frumoase.

Santa Catalina de Somoza își sărbătorește hramul San Blas pe 3 februarie, iar a doua duminică din august sărbătorește Sfântul Sacrament.

În Santa Catalina de Somoza este o tradiție ca în procesiunea ținută în cinstea lui San Blas, bărbații cântă din castanete în ritmul tobei.

În Santa Catalina de Somoza s-a născut Aquilino Pastor, care a fost numit toboșar major al Maragatería, deoarece cu muzica sa a încercat să nu uite cultura și folclorul acestei regiuni.

Și dacă tot suntem lângă biserică, și dacă tot e deschisă, intrăm să o vizităm. Este plăcut înăuntru, liniște și parcă miros de mir. E o biserică caldă după "standardul" meu. Zăbovim câteva minute. E recomfortant.

Acum că ne-am familiarizat cu istoricul localității, dau liber lui Google Translate și apelez la serviciile Matildei. Sper să nu fie liberă azi. În foarte scurt timp ne indică cel mai scurt drum spre Hostal Rual Via Avis, locul unde ne vom petrece noaptea.

Hotelul Via Avis Rural este o casă impunătoare din secolul al XVIII-lea, reconstruită recuperând cât mai mult posibil structura, o unitate rurală confortabilă în Santa Catalina, la doi km distanță de orașul Castrillo de los Polvazares și la doar 6 km. de orașul Astorga.

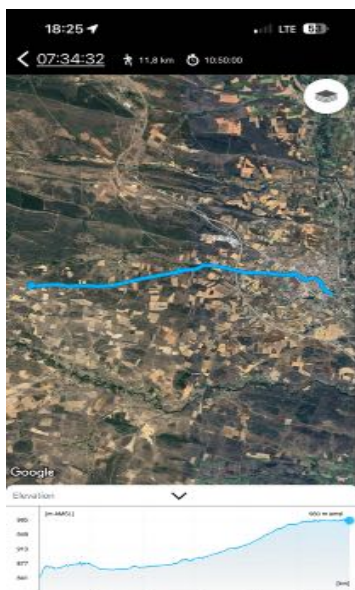
În inima Camino de Santiago (Calea Franceză) care marchează Calea Lactee, numită și Calea Stelelor și în țările din nordul Europei, Calea Păsărilor deoarece acestea erau cele care ghidau sufletele. spre paradis. Descriere super. Aici ne vom odihni.

Cum localitatea este foarte mică, drumul până la Via Avis e un fleac. Intrăm, parcă am intrat la Muzeul Satului. Totul e atât de în disconfort cu modernismul înconjurător, încât parcă am pătruns într-o altă lume.

În orice moment te aștepți parcă să iasă o crăiasă și să te întâmpine. Din nefericire, în loc de crăiasă, iese un domn foarte amabil de altfel. Mirajul se spulberă instantaneu. Acum realizăm faptul că și de data asta Correos își făcuse treaba. Rucsacii noștri ne așteptau cuminiți.

Proprietarul, un tip simpatic, vorbește destul de bine engleza, așa că ne înțelegem repede, chiar pot spune că a fost prietenia la prima vedere.

Trecem la ținuta de oraș, adică la sandale și mergem la restaurantul unde mâncasem și cu 8 ani în urmă.

Traseul zilei

Scorul zilei:
26571 pași
18,5 km

Un mic dejun boieresc

Noi cu Carlos

Barul e în direcția bună

Nu mai sunt cei pe care îi întâlneam cu 8 ani în urmă, în schimb facem cunoștință cu Ofelia, o doamnă în vârstă, simpatcă și foarte activă. Facem poze, asta ca să dovedim faptul că pe Camino sunt mulți oameni cu care rezonăm chiar din prima clipă. Țasta e Camino.

Ofelia gestionează singură tot restaurantul. Cu toate că are o vârstă destul de înaintată, e plină de energie și mai ales, dă dovadă de un umor de invidiat.

Masa e superbă. După masă ne întoarcem în cameră, și așa cum e obiceiul, dormim 2 ore neîntorși.

Refăcuți, ne întoarcem la Ofelia ca să bem o bere și dacă tot stau la masă, scriu și jurnalul.

Ne întoarcem la hostel și ne culcăm. A fost o zi minunată.

Noapte bună.

08 august 2024

A fost o noapte teoretic liniștită. De ce spun teoretic, deoarece parcă toată noaptea am fost bântuiți de stafi, care mai de care mai indiscrete. Toată noaptea au fost zgomote deasupra camerei. Ce a fost deranjant a fost faptul că stafiile nu mergeau tiptil, fără să li se audă pașii. Practic, zgomotele se datorau acoperișului refăcut la care s-au folosit bârne de lemn încă verzi, acum în proces de uscare.

Datorită căldurii de afară, bârnele se uscau și trosneau noaptea, datorită faptului că afară era frig și ele se strângeau. Fenomen explicabil, dar neplăcut noaptea.

Cum micul dejun este inclus în preț, nu ne rămâne decât să dăm curs invitației lui Carlos. Suntem primiți în salon. Nu e o glumă, e un adevărat salon de oaspeți. Mă simt și eu odată "prinț" la propriu. Carlos, cu care ne împrietenim repede, e un tip simpatcă și foarte deschis. Soția lui e din Lituania.

Nici pe surse nu am aflat cum a ajuns ea aici, dar asta e mai puțin important. Micul dejun a fost super, așa încât cu americanele la bord, ridicăm ancora.

Încă îmi stăruie în cap lipsa de respect al fantomelor de azi noapte. Drumul e relativ ușor pentru început. Nu e răcoare, dar soarele încă nu și-a făcut apariția de după dealuri.

Trecem pe lângă o declarație a lui Beatrice. Textul e "înduioșător": "Hola soy Beatrice. Y soy creativo y vivo de la que hago es un hermoso sueno Si te gustalogue ves o tienes curiosidad aqui veneotranas algo mas. Si te gusta mucho tamaolgo yllevalo en tu Cmino! Si tegusta tante dejame algo y ayudame a hacer realidad el squeno." (Bună, sunt Beatrice. Și sunt creativă și ceea ce fac este un vis frumos. Dacă îți place ceea ce vezi sau ești curios, aici vei

Toată lumea merge la Santiago

Trebuie să fie tare hotărâtă Beatrice

Loc de pus ștampile pe credențiale

mai vedea ceva. Dacă nu îți place, ia-o pe drumul tău! Dacă vă place atât de mult, lăsați-mi ceva și ajutați-mă să transform schema în realitate.) Cam ciudată solicitare, dar numai Beatrice știe la ce se referea.

Poteca merge oarecum paralelă cu șoseaua. Ajungem la o umbrelă de soare. Acolo e un tânăr care, contra unei donații, pune ștampile în relief. Cum puteam să trecem pe lângă o asemenea ocazie.

Lângă el "supraveghea" pelerinii opriți pentru ștampilă, un câine negru destul de mare. Faptul că e mare nu înseamnă că e și fioros. Stă cuminte lângă stăpân și privește mulțimea de pelerini oprită, cu o îngăduință de invidiat. Asistăm la întregul proces, filmând operațiunile.

Trecem pe lângă un memorial închinat lui Trudy Boukas 1942 - 2011. Memorialul este de fapt o placă de beton, sub formă de masă, așezată pe o mică pajiște alături de potecă.

Ne continuăm drumul paralel cu șoseaua. O bornă ne amintește că mai avem doar 250,7 km până la Santiago.

Intrăm în El Ganso. Ne apropiem vertiginos de zona muntoasă a Leonului.

În regiunea Maragata, se află pe șoseaua Rabanales, El Ganso. De aici sunt două drumuri, unul care merge spre Rabanal Viejo și celălalt continuând traseul iacobin, care se pare că are origine romană, fiind un drum de acces la mina de aur pe care romanii o aveau în zonă, Fucarona.

Întemeierea El Ganso poate data din secolul al XII-lea, după cum se știe despre existența, la acea vreme, a unui spital de pelerini și a unei mănăstiri cluniacense, din care nu a mai rămas nimic. În secolul al XIV-lea era deja menționată cu numele actual într-o scrisoare despre donația unei moșteniri în El Ganso în favoarea lui Cabildo din Astorga.

Zona aparținea domniei pe care marchizii de Astorga o întrețineau în Turienzo de los Caballeros. Astăzi este un oraș mic care face parte din orașul Brazuelo.

În El Ganso se poate vedea clădirile tipice cu acoperișuri de paie cunoscute sub numele de case teitadas, a căror construcție poate avea rădăcini celtice.

În biserica sa parohială dedicată sfântului patron al satului, Santiago, există o capelă în atriumul de la intrarea în templu, care este cunoscută sub numele de capela Hristosului pelerinilor, unde se poate admira și o sculptură din secolul al XV-lea a Apostolului, îmbrăcat ca pelerin.

El Ganso își sărbătorește sărbătorile patronale în onoarea lui Santiago pe 25 iulie, iar pe 15 august o sărbătorește pe Maica Domnului.

În memoria lui Trudy Boukas (2011)

Mai avem 250,7 km

Bun prilej de un juice și Cola

Este o tradiție ca în ajunul zilei de Santiago, tinerii satului împodobesc porticul Bisericii și Hristosul satului cu iederă. În slujba zilei de 25, Santiago, muzica este interpretată de castaniete și tobe.

Unii spun că numele satului se datorează faptului că acolo au fost ținute rațele Lady Marquesa, iar alții se bazează pe asocierea Drumului cu Jocul Gâștei și spun că El Ganso ar corespunde uneia dintre aceste bune gâște binefăcătoare.

Pe vremuri, parohul bisericii satului, de două ori pe an, o dată de Crăciun și cealaltă de Paști, trebuia să dăruiască vecinilor chifle de grâu și ouă, și un vas cu vin bun. Frumoasă tradiție. Noroc că satul nu e mare, altfel ar fi sărăcit preotul.

Pe strada principală a localității este o tarabă cu pietre semiprețioase. Vânzătorul nu e de acord să fac poze cu el, asta, spune el, ca să nu îi fur identitatea, respectiv sufletul.

Carmen pune ochii pe o agată, exact piatra care îi poate asigura liniștea și calmul. Nu prea cred asta, dar timpul îmi va da sau nu dreptate.

Ne oprim la barul Sigoni Camino pentru un scurt repaos, ocazie cu care devorăm un juice și o Cola. Vizităm biserica din localitate, dar nu beneficiem de chiflele, ouăle și vinul oferite de preot.

Drumul continuă prin pădurea de molid. Un indicator ne avertizează că mai avem 2 km, atenție km spanioli, practic, după experiența noastră ar mai fi cam 4 km. Mult a fost, puțin a rămas.

Începe un urcuș abrupt. Cam neplăcut. E clar, ne apropiem de munți.

Curând intrăm în Rabanal de Camino, localitatea terminus pentru etapa de azi. Aici am amintiri mai puțin plăcute din 2017. Ajuns frânt de oboseală, atunci m-am prezentat la albergue parohial.

Până aici a fost totul ok, dar când am întrebat dacă a ajuns Correos, călugărul de la recepție m-a dat afară sub pretextul că acolo poposesc doar pelerinii. Dar eu ce eram? Noroc că m-am descurcat repede.

Am coborât până la albergue municipal, am găsit rucsacul și am dormit pe cînste. Acolo, de la un stand cu antichități, mi-am cumpărat un lăntșor cu cruciuliță, pe care și acum îl port.

Biserica e deschisă, deci, conform bunei noastre tradiții, o vizităm. Cu 8 ani în urmă, aici am participat la Misa. Ce amintiri frumoase. Camino e un izvor nesecat de experiențe care te vor însoți toată viața.

Cu privire la biserică, cea mai veche mențiune care se găsește datează din 1287, când Sancho al IV-lea i-a acordat episcopului de Astorga un complex de biserici cu patronaj regal, printre care s-a numărat și cea a Santa María de Rabanal.

Iată-ne la Biserica Santiago (El Ganso)

Au mai trecut și alții pe aici

Am intrat în Rabanal del Camino

Clădirea a fost studiată de José María Luengo în 1973. Ulterior a fost inclusă în unele lucrări comune, cel mai complet studiu de până acum fiind cel al lui Cosmen Alonso.

Aceasta este o construcție simplă în care zidăria de ardezie și gresie este amestecată cu zidărie și tronsoane de zid, care prezintă renovări și completări din perioade foarte diferite. În plan, are o singură navă, o absidă semicirculară precedată de un prezbiteriu mare, o sacristie atașată laturii de sud și o clopotniță la picioare.

Naosul este alcătuit în prezent din trei secțiuni, prima acoperind secțiunea dreaptă inițială a absidei, în timp ce celelalte două – ușor abătute de la axa centrală a templului – sunt produsul unei campanii de construcție ulterioare.

Pe unul dintre contraforturile care flanchează ușa de nord, deschisă în 1729, se află o inscripție cu data 1848 care trebuie să corespundă refacerii acelei părți de zid. Pe de altă parte, știm din Cărțile Fabricii că sacristia a fost construită la începutul secolului al XVIII-lea.

Deci, se pare că singura parte păstrată din vechea biserică romanică este tocmai corul. La exterior, absida are două coloane așezate la unghiurile care formează începutul hemiciclului cu prezbiteriul, deși din semnele care se observă pe parament deducem că acestea trebuie să fi fost patru, cele centrale dispărând la fel și capitelele care au încununat Absida, care ar fi fost astfel împărțită inițial în trei linii delimitate de aceste patru coloane.

Cele două care s-au păstrat sunt înălțate pe socluri înalte pe deasupra cărora se sprijină baze formate dintr-un turn foarte plat și altul mai subțire despărțit de un semicerc.

În fiecare panou al tăbliei s-a deschis o porțiță cu o dublă deschidere care a fost ulterior transformată, mai ales la exterior. Fereastra centrală de deasupra contrafortului este de un design mai modern, la fel ca întreaga streșină, din care au dispărut piesele sale originale.

În interior, hemiciclul și prezbiteriul sunt acoperite fără întrerupere cu bolți în sferă, respectiv cu semi-butin. Arcul de triumf este o lucrare mai modernă, probabil renovată în 1835, potrivit lui Cosmen Alonso.

Unul dintre cele mai interesante aspecte ale versiunii romanice este "poarta" care se deschide pe peretele sudic al corului, dând loc sacristiei descoperite, conform propriei sale marturii, de José María Luengo.

Aceasta este alcătuită dintr-un arc semicircular înclinat, decorat cu o bridă groasă care se termină la capete în forme semicirculare, așa cum se întâmplă pe fațada Santa Colomba de la Vega. Aceasta se sprijină spre hemiciclu pe jambul neted, în timp ce spre naos se sprijină pe o coloană moletă încoronată de un capitel foarte deteriorat decorat cu frunze netede lanceolate.

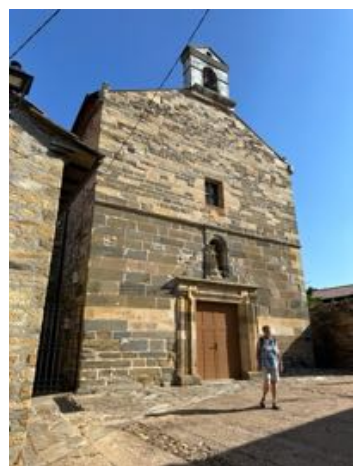
Nuestra Señora de la Asunción

Albergue unde în 2017 nu m-au primit

Berea de bun venit

Gata pentru Misa

După intervenția fericită a comunității benedictine recent instalată în oraș, și prin eliberarea parțială a pereților interiori ai capului căptușelii de cărămidă așezate în perioada gotică târzie pentru a consolida structura deteriorată, s-au păstrat totuși vestigiile arcurilor primitive care animau interiorul zidurilor sale. Arcurile centrale erau susținute de coloane semi-decomandate, în vârf de capiteluri cu decorațiuni vegetale superficiale.

Au fost îndepărtate fără milă pe măsură ce grosimea zidului s-a dublat, rămânând doar cele mai apropiate de absidă, dintre care unul este cel deja menționat, ulterior golit pentru a deservi sacristia. Tot în această ultimă intervenție a fost descoperită o nișă curioasă străpunsă în secțiunea de sud a camerei.

Deschiderea semicirculară este împodobită cu o duză semicirculară, iar în interiorul ei se află trei mici nișe semicirculare, probabil pentru a colecta trusul liturgic.

Pe baza detaliilor structurale și decorative descrise, se poate concluziona că puținele vestigii păstrate – în principal absida – pot corespunde unei faze avansate a stilului care ar fi în jurul ultimilor ani ai secolului al XII-lea sau primii ani din secolul următor.

Ura, acum știu două lucruri importante: istoricul bisericii, dar și faptul că la ora 18,00 va fi Misa, dar la biserica de jos, nu aici.

Ajungem, cu ajutorul Matildei, la Hostal Gaspar, unde vom dormi sigur, ne mai pățind ceea ce am pățit eu în 2017.

Ne cazăm, locație super, și coborâm să bem berea de bun venit. Pentru că tot suntem în restaurant, decidem în unanimitate să mâncăm, adică 2 voturi Carmen și 1 vot eu. Unanimitatea e datorată și ultimei părți a drumului, care a fost un urcuș debordant.

Mâncarea a fost delicioasă și multă, iar berea a însoțit perfect meniul.

După masă, respectăm și noi regulile spaniole, adică, după masă urmează siesta bine meritată. Eu dorm 2 ore buștean, în timp ce Carmen a dormit 4 ore neînțoarsă. E drept că a fost ultima parte a drumului cam dificilă.

Punem ceasul să sune la ora 17, deoarece nu vrem să ratăm Misa. Problema e că trebuie să coborâm tot ce am urcat de dimineață, deoarece biserica unde se va ține Misa este tocmai la intrarea în localitate. De coborât ca de coborât, dar după Misa trebuie să urcăm din nou.

Coborâm la biserică. E închisă. Câteva femei așteptau și ele. Prezența femeilor m-a făcut să cred că înțelesesem bine unde se va desfășura Misa. Cu 5 minute înainte de ora de începere a slujbei, apare un ins în bermude, având o cheie imensă în mână, ce venea agale coborând din sat. După cheie, am fost tentat să cred că era o încarnare a Sf. Petru, dar nu, era preotul care urma să țină

Aici am dormit în 2017

Noi cu Andrei și Dani

Cam asta a fost traseul de azi

slujba. Părea un om pașnic și nu i se citea pe chip faptul că urma să efectueze o slujbă, nici chiar cum e Misa.

Femeile îi reproșează întârzierea, la care omul răspunde: "A murit cineva de vă agitați" (traducere olografă a lui Google Translate). Omul deschide ușa și intrăm în biserică. Omul se costumează corespunzător, el fiind și preot și ajutor de preot. Slujba durează precis 30 minute.

Plecăm spre casă. Trecem pe lângă albergue în care dormisem acum 8 ani, după ce fusesem alungat de la albergue parohial. Intrăm în curte. Totul e neschimbat. Lipsește doar taraba de unde îmi cumpărasem lăntișorul.

Ajungem la Hostalul unde suntem cazați. Acum înainte de culcare, parcă o bere nu ar strica. Trebuie să subliniez faptul că eu beau doar bere fără alcool (sin alcohol), în timp ce Carmen servește bere normală, pentru oameni normali.

E drept că am aproape 2 ani de când nu am mai pus alcool în gură. Nici acum nu pot realiza a cărei voce am auzit-o în vis, cu 2 ani în urmă, și care îmi spunea "Stop alcool".

E pentru mine un mister, dar vocea a fost atât de convingătoare, încât de a doua zi nu am mai consumat alcool. Uite, sunt pe al doilea Camino pe care "berea de bun venit" este fără alcool pentru mine. Mister total.

Bineînțeles că între noi vorbim românește. Ne așezăm la o masă, comandăm berea de rigoare, la care ospătarul ne răspunde în română.

Așa aflăm că chelnărul e român venit de 21 de ani din Timișoara. Ne împrietenim repede. La un moment dat își cere scuze și merge să își cheme fratele, Dani. Dani e bucătar. Oricum nu par a fi mulțumiți cu jobul lor, așa se gândesc să se mute în altă localitate, la anul.

Facem clasicele poze împreună. Bem berea, în timp ce eu scriu jurnalul. Pentru că am mai mult de scris, mai comandăm și o prăjitură. Prăjitura a fost delicioasă.

Urcăm sus să ne culcăm, căci mâine avem un drum mai lung. Ce e interesant, e faptul că atât de departe de țară, e să poți să întâlnești niște români care sunt mândri să recunoască că sunt români.

Adevărul este, concluzia mea, că suntem un popor special, pe care istoria și vicisitudinile nu au reușit să îl îngenuncheze. Nu au reușit să îl distrugă ca popor, și nu au reușit să ne oblige să ne renegăm ca nație.

Asemenea întâmplări mă fac să mă simt mândru ca sunt român, să mă simt un învingător peste veacuri. Bravo românilor adevărați.

Noapte bună.

Scorul zilei:
34968 pași
24,4 km

Gata de plecare

E clar, a răsărit soarele

Mai avem și obstacole în cale

... dar și opere de artă ...

09 august 2024

A fost o noapte superbă. Suntem gata să pornim la drum. Aseară Carmen a făcut bagajele, așa că nu ne rămâne decât să o pornim la drum.

La ora 7,26 ridicăm ancora, gata să înfruntăm noi experiențe, căci Camino este plin de lucruri, care unele te marchează pe moment, altele au nevoie să "dospească".

Începe urcușul. Urcușul ca urcușul, dat mai grav, încep bolovanii de care credeam că am scăpat. A ieșit timid și soarele. Stă pitit pe după dealuri, dar trage cu coada ochiului la cei ce se zoresc spre Santiago.

Un timp mergem pe o potecă paralelă cu șoseaua. Sunt mulți pelerini, trafic intens, semn că ne apropiem de destinație. Peisajul e mirific. Suntem deja pe munte. Urcăm, urcăm. Pante abrupte, dar și bolovani pe măsură. Bolovăniș din belșug.

Suntem plini de energie, așa că facem un selfie. Ajungem la un popas amenajat pentru pelerini, dar e cam devreme pentru relaxare, doar am început urcușul. Poteca devine din ce în ce mai anevoioasă. Ceea ce e deosebit de deranjant sunt musculițele care ne atacă din toate pozițiile.

Intrăm în Foncebadon. Un câțel, cu tot cu patul lui veghează intrarea într-o casă. Aș zice că e un câine al străzii, dacă nu ar avea cu el un pătuț deosebit, semn că stăpânul îi apreciază loialitatea. Vigilent cu trecătorii, câțelul ne mârâie ostentativ. Norocul nostru este că are, preventiv, în dotare, o botniță.

Foncebadón este un oraș spaniol aparținând municipiului Santa Colomba de Somoza, în regiunea Maragatería, provincia León, comunitatea autonomă Castilla y León.

A fost abandonat până la renașterea pelerinajului la Santiago în ultimul deceniu al secolului al XX-lea. Are trei baruri-restaurante, patru pensiuni, unul dintre ele cu categoria Turist Hostel, două cu categoria Turist of the Caminos to Santiago și un al patrulea hostel pentru pelerini non-profit, un bar-magazin alimentar și o pensiune. Cu puțin timp înainte de renașterea pelerinajului, unii foști locuitori din Foncebadón și rudele lor cele mai apropiate s-au întors pentru a reabilita casele abandonate sau demolate care au rămas. Orașul a început să fie abandonat la sfârșitul anilor 60, începutul anilor 70, în principal din cauza dificultăților economice pe care le avea orașul la acea vreme.

O mare parte a populației a emigrat la Madrid sau în alte orașe din Spania în căutarea unui loc de muncă și a unei vieți departe de agricultură, creșterea animalelor sau minerit, deoarece acestea erau singurele locuri de muncă pe care Foncebadón și zonele sale învecinate le oferea.

După câțiva ani, întreaga populație demografică a orașului s-a redus drastic de la o sută de locuitori la două persoane.

... și un biet câine al străzii ...

Intrăm în Foncebadon

Tragem la trifoii cu 4 foi, natural, nu?

Americane și croasani de dimineață

Datorită abandonului masiv de care a suferit orașul, acesta, la fel ca multe alte orașe din regiune, a fost victima unor jafuri care, în majoritatea cazurilor, au deteriorat grav casele care, în foarte câțiva ani, aveau să ajungă să se prăbușească peste ei, la fel cum s-a întâmplat cu parohia sau școala reformată. Evenimentele din secolul al X-lea au dus la modificări majore în localitate. Episcopul Gaucelmo a înființat aici un cămin și un spital de pelerini. În anii 1890, unul dintre ultimii locuitori ai acestui oraș a fost implicat într-o problemă legată de clopotele parohiei.

Biserica a cerut ca clopotele parohiei deja demolate să fie restaurate și oferite unei alte biserici în folosință, la care unul din localnici a reacționat urcându-se în clopotniță înarmat cu un băț și cerând să lase orașul așa cum era, din moment ce acele clopote aparțineau localității. Ele ar putea fi folosite pentru a avertiza orașele din apropiere că au fost probleme în oraș din cauza vremii nefavorabile, sau pentru ca pelerinii care trec prin Foncebadon să nu se piardă în ceață, motiva el. Dar asupra legendei voi reveni.

Localitatea este și un important punct de admirare al naturii. Un punct de interes pentru iubitorii de natură fiind o trecătoare montană, situată într-unul dintre cele mai înalte puncte ale Montes de León.

Aceasta se găsește alături de un mediu cu o mare bogăție de faună și floră, precum și de puncte de belvedere naturale care oferă o mare frumusețe peisagistică. Este una dintre marile atracții pentru toți oamenii care trec prin acest sat de esență rurală, legat de mediul natural.

Căutăm o terasă unde să ne bem americanele. Google Translate ne avertizase că avem de unde alege. Așa că, alegem terasa care se afla sub semnul "trifoi cu patru foi", căci ... e de-a noastră.

Intrăm și decidem ad-hoc ca pe lângă americane, să degustăm și din tortila locală. La plecare am îndrăznit să atrag atenția fetei de la bar că și noi facem parte din "gașca" celor din "trifoi cu patru foi". Gluma a rămas total neînțeleasă, până în momentul în care i-am arătat poza cu barul, poză făcută din exterior. Ciudat, azi se pare că toate glumele mele nu au haz, cu toate că eu declar că sunt bune, asta din punctul meu de vedere.

Trecem pe lângă biserică. E deschisă, așa că intrăm. Un imens panou informativ ne readuce în discuție scena localnicei care nu fusese de acord cu cedarea clopotelor.

Foncebadon este situat pe versanții Monte Irago, în inima rutei iacobene și foarte aproape de Crucea lui Ferro. Prima dată când Foncebadon este citat este în Conciliul de la Monte Irago, în care toți episcopii Regatului León s-au întâlnit la cererea regelui Ramiro al II-lea și în care s-a discutat măsurile ce trebuiau luate pentru încercarea de a atenua excesele neconținute pe care bandiții, la adăpost de orografia și clima zonei, le-au avut aici. Este menționată și în documentele din secolul al XI-lea în legătură cu vânzările și donațiile făcute în sat. Tot în secolul al XI-lea sihastrul Gaucelmo a

Uraaaa, biserică deschisă

... dar și biserică în ruină

Nu e pelerin, dar o sperie pe Carmen

Urcăm vitejește

Mai avem 236,6 km

întemeiat un ospiciu și o biserică. Ani mai târziu aceasta a devenit mănăstire, iar în semn de recunoaștere a acestei lucrări, care a priorizat îngrijirea și protecția pelerinilor și călătorilor, regele Alfonso al VI-lea i-a acordat lui Foncebadón, în 1103 privilegiul de a nu plăti taxe în perpetuitate, un privilegiu care a fost ratificat de regii de mai târziu.

Foncebadón are un pic mai multă istorie. Într-un document din secolul al XVIII-lea, Foncebadón este citat ca tierra maragata și asta cu anumite criterii, așa cum știm despre scrierile călătorilor ce au trecut prin anii 1664, 1716 și 1723. Foncebadón a fost distrus în timpul Războiului de Independență, apoi a fost reconstruit prin mutarea lui puțin mai spre est. Se pare însă că au rămas ruinele unei clopotnițe din turnul vechii sale biserici. Satul face parte acum din Primăria Santa Colomba de Somoza.

La intrarea pe strada lungă a Foncebadón, o cruce veche îl întâmpină pe vizitator, împreună cu o palloza (casă țărănească rotundă), dar și de unele case în paragină și altele care sunt în reabilitare, asta din dorința de recuperare a spiritului satului. Urcând pe strada principală din Foncebadón, de fapt singura stradă, dăm de biserică dedicată hramului orașului, Santa María Magdalena, și care a fost recent restaurată, având o clopotniță cochetă. La ieșirea din sat se mai pot vedea ruinele a ceea ce a fost mănăstirea Foncebadón, unde a avut loc conciliul. Împrejurimile orașului Foncebadón te invită să te plimbi prin pădurile de pini și brazi și să descoperi locuri bucolice, precum cascada Fervencia sau fântâna Las Brujas.

Ca o curiozitate, nu cu mult timp în urmă, în aniversar, Anul Jacobeo, Episcopia Astorga a decis să scoată clopotele din biserică din Foncebadón și să le transfere la Muzeul Drumurilor. În ziua stabilită, Maria, o doamnă de munte în vârstă și locuitoare singuratică a Foncebadón, i-a primit pe oamenii însărcinați cu îndeplinirea unei astfel de sarcini, așezată în vârful clopotniței și mânuind un băț în timp ce striga: "Lasă satul în pace, clopotele rămân aici". Și ea a adăugat că are nevoie de ele pentru a-i avertiza pe oamenii din satele din apropiere în cazul în care într-o zi s-ar fi declarat un incendiu în localitate, precum și pentru a ghida pelerinii în caz de ceață. A fost atât de mare surpriza încât acești oameni s-au lăsat duși de atitudinea Mariei, sfidătoare și protectoare cu orice preț cu clopotele, încât în cele din urmă au plecat fără ele în timp ce femeia le striga: „Înainte să scoată clopotele mai întâi cheamă moartea pentru mine”.

Lucruri, unele descoperite de noi deja, altele noi, chiar dacă repetitive unele, sunt opera lui Google Translate, care cum vede o inscripție, cum se pune pe treabă.

Ce înseamnă să ai roaming. E primul an când beneficiem de așa ceva. În anii anteriori nu am putut avea acces la el, deci Google Translate a fost în repaos în anii precedenți. Acum mă răzbun pe el.

Drumul continuă să urce și bolovanii să existe. Ne află, pe o curbă de nivel. În stânga jos, se văd ruinele fostei mănăstiri, acum doar niște pietre răzlețe, semn, că la vremea ei, fusese mare.

Am ajuns la Crucea de Fier

Și caii se odihnesc, nu numai pelerinii

Iată-ne la faimosul Manjarin ...

... alături de Oso, ultimul Templier

Bine că mai sunt bănci prin pădure

După o curbă, apare în fața noastră o vacă. Verific ochiometric, e vacă nu taur. E o vacă ce pare rătăcită de prietenele ei. Carmen devine nervoasă, chiar dacă eu încerc să o conving că nu e taur. Suntem, e drept, în țara coridelor, dar ... tauri la Foncebadon și în 2024, e greu de conceput. Într-un final, vaca se sperie de noi și părăsește poteca. Vorba zicalei: "înțeleptul cedează primul". E drept că e o zicală cu adnotări ce îmi aparțin, dar e adecvată situației concrete.

Peisajul e superb. Singurele inconveniente sunt: urcușul și bolovanii. Un asemenea drum cu bolovani nu mai avusesem de la plecarea din Zamora, când bolovanii ne-au rupt la propriu picioarele. O bornă ne atenționează că mai avem 236,6 km. Sper să scăpăm curând de bolovani. Trecem pe lângă niște "excursionişti" pe cai. E drept că există pelerini pe jos, ca noi, pe biciclete, dar și pe cai.

Ajungem la Crucea de Fier. Umilul sat Foncebadón are norocul să aibă crucea care se află în cel mai înalt punct al Drumului Francez, aceasta se numește Cruz de Hierro (Crucea de Fier). Este format dintr-un stâlp de lemn înalt de aproximativ cinci metri încununat de o cruce de fier.

Crucea care se află în prezent aici este o replică a celei originale, aceasta fiind conservată în Muzeul Căilor din Astorga. Legenda spune că atunci când a fost construită catedrala Santiago de Compostela, pelerinii au fost rugați să contribuie aducând piatră. Prin urmare, tradiția este să arunci cu spatele la cruce o piatră adusă de la locul de origine al fiecărui pelerin. Acest lucru se face pentru a simboliza faptul că locul a fost lăsat în urmă.

Se spune că fetele locului au venit să se roage înaintea Crucii lui Ferro să nu-și piardă fecioria înainte de a se căsători. Această tradiție a fost surprinsă de Alonso del Castillo Solórzano într-o scenă din romanul său din 1632, „Fata minciunii”. În ea povestește cum o tânără frumoasă a fost batjocorită sub promisiuni false de un slujitor al unui canon care, după ce și-a calmat neliniștile, a plecat în căutarea unor noi aventuri. Fecioara s-a dus apoi la Crucea lui Ferro și, prosternându-se în fața ei, a implorat, a implorat și a plâns atât de mult încât lacrimile ei au oxidat baza crucii. Nu e cazul nostru, facem poze, constatăm că ne aflăm la altitudinea de 1504 m, și mai constatăm că și caii care trecuseră pe lângă noi, se opriseră și ei pentru odihnă. Oricum, faptul că suntem pe vârf de munte ne bucură, deoarece înseamnă că începe coborâșul. Sper să scăpăm de bolovăniș.

La doar doi kilometri depărtare, în vârful muntelui, care este, de altfel, unul dintre cele mai înalte din Montes de León, priveliștea este inundată de peisaje de o mare frumusețe, dându-ți posibilitatea să descoperi ce munți pot fi văzuți de acolo. Și încoronată de emblematica Cruce a lui Ferro, aflată în vârful unei movile de pietricele, se presupune că movila ar putea fi de fapt, de origine celtică, întrucât se obișnuia din acea perioadă să se facă mici movile de pietre în punctele cele mai înalte și simbolice ale drumurilor și care se numeau Montes de Mercurio (Munții Mercur)

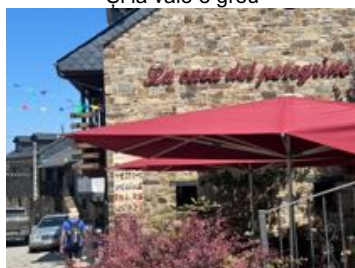
Iar urcăm pe bolovăniș

Jos în vale e El Acebo de San Miguel

Și la vale e greu

Iată-ne ajunși la destinație

Normal, berea de bun venit

În cinstea zeului Mercurio. Alții spun că originea sa se datorează romanilor și reperelor pe care le foloseau pentru a marca granițele teritoriale, dar indiferent de originea lor adevărată, acest obicei a fost creat de pustnicul creștin fondatorul mănăstirii Foncebadón, Gaucelmo, când în vârful movelei a pus o cruce la începutul secolului al XI-lea. Această cruce originală se află în Muzeul Drumurilor din Astorga. Tradiția celtică de a părăsi piatra a fost continuată de către cataarii maragato în timp ce se mutau de la coastă la platou. În ultimul sfert al secolului al XX-lea lângă Cruce a fost construită o capelă dedicată lui Santiago Apostol. Localitatea Foncebadón își sărbătorește sfânta patronă Santa María Magdalena pe 23 iulie, iar pe 25 iulie, sărbătoarea este mutată la Cruz de Ferro pentru a onora Santiago Apóstol.

Ne integrăm în grupul masiv de pelerini ce se opriseră și ei pentru poze. Nu știu câți dintre ei au auzit de legenda fetei batjocorite, dar fiecare e liber să fie cum simte el că e mai bine.

Începe într-adevăr coborârea, dar, din păcate bolovanii nu au dispărut. Ajungem la vestitul Manjarín. Aici trăiește ultimul Templier.

Manjarín este situat lângă Monte Irago, apele sale cad în bazinul râului Sil. Deși în zonă există resturi miniere, posibil din epoca romană, originea Manjarín poate fi legată de repopularea contelui Gatón în secolul al IX-lea, dar prima citare documentată istorică este din anul 1180. Adevărul este că istoria și dezvoltarea locului a mers mână în mână cu Calea Sfântului Iacob și deja în secolul al XI-lea avea un adăpost pentru pelerini construit de Gaucelmo, același pustnic care a făcut spitalul și biserica Foncebadón. Manjarín a făcut parte din Arciprestazgo de la Somoza din cele mai vechi timpuri. La mijlocul secolului al XX-lea, din 1964 până în 1993, Manjarín era complet nelocuită. Astăzi au mai rămas doar cimitirul și un curios cămin de pelerini.

Cu câțiva metri înainte de a ajunge în acest loc emblematic, la începutul satului care arată în fizionomia sa ruinantă, dăm de rămășițele tipicului drum sătesc, și o cruce pe soclu de piatră și pe care e gravat numele Evei, cunoscută sub numele de crucea îngerului.

Îngerul, pare să indice că se intră într-un mediu special, în care spiritualitatea și ezoterismul Ordinului Templierilor au reapărut în secolul XXI impregnând atmosfera. Un indicator de lemn marchează ieșirea din sat.

În Manjarín, în clădirea renovată a vechii școli, locuiește un "spitalicesc templier", îmbrăcat într-o tunică albă și crucea Ordinului, care sună un clopoțel, mai ales în zilele de ceață pentru a călăuzi pelerinul, sau noaptea lasă o torță peste ușă ca un far. El este Ozo.

În zona Manjarín înainte de a ajunge la cimitir există o piatră despre care se spune că îndepărtează durerile de spate dacă te odihnești aproape de ea și la care au venit toți oamenii locului să se vindece. Ei spun că este un curs de apă ce trece pe dedesubt formând o

Asta e școala, nu primăria

... iar asta e biserica

cruce cu piatra și că acest lucru face ca energiile rele să fie descărcate.

Luis Peregrino, un alt pelerin care a vizitat alberguele acestui spital unic, își amintește că "deși a avut zilele lui bune și cele rele, Tomás nu a închis niciodată ușa pentru cineva, numai pentru doi fii ai Satanei cu pașaport de pelerin" (sic!). Iar Rebecăi Fernández i-a explicat că "avem un loc la intrare, unde ne rugăm și unde de obicei acest gen de oameni nu pot trece". Timpul este nemilos și, în ciuda eforturilor lui Tomás de-a lungul anilor de a face locul mai confortabil și mai locuibil, a fost întotdeauna o locație grea în mijlocul munților și cu resurse incerte. În aprilie 2022, Tomás s-a plâns că aproape nimeni nu s-a mai oprit la el, nici măcar pentru o cafea. „Oamenii se grăbesc, se uită la drum și nici măcar nu aud clopoțelul”. După ce acoperișul s-a prăbușit parțial, lui și ajutorului său Oso li s-a interzis să lase oamenii să stea peste noapte. În primăvara lui 2024 se va încerca să o repare. Dar fără Tomás. A suferit o operație pe cord deschis și, prin urmare, nu mai are voie să urce cei 1500 de metri până la Manjarin.

Noi poposim la Manjarin și Oso ne primește prietenos. Facem poze cu el. E un bătrânel simpatic și când aude că venim din România, se înviorază. E drept că văd pe un perete tricolorul nostru, semn că au trecut și alți români pe aici. De fapt are pe un perete și o reclamă de la Vesta cu Predealul.

Plecăm cu o oarecare strângere de inimă, căci pe Oso l-am simțit un prieten adevărat. Continuăm coborârea, tot bolovani, bolovani ce parcă au crescut în dimensiune. Iar urcăm, iar bolovani. Trecem cu succes peste "fluvii" sub formă de pâraie de munte. Pâraie, pâraie ... dar tot fluvii vor deveni până la urmă. Urcăm din nou tot pe bolovăniș.

Un panou ne mai liniștește un pic. Mai avem 1,2 km până la destinație. E clar că e vorba de km spanioli, deci trebuie să ne așteptăm la vreo 4 km în realitate.

Drumul începe să coboare, dar devine din ce în ce mai periculos din cauza bolovanilor ce au devenit stânci. Alpinism în toată regula. Nu scoatem bețele, așa că suntem nevoiți să facem echilibristică. E din ce în ce mai greu de coborât.

Uraaaa, jos se vede El Acebo, destinația etapei de azi. E mobilizator să vezi în față destinația, dar drumul ne solicită atenția datorită stâncilor. Nu pot înțelege cum caprele negre din munții noștri pot alerga din stâncă în stâncă, și asta fără bețe de sprijin.

Carmen alege o variantă de coborâre paralelă cu poteca de bază, în dorința de a evita stâncile. Ce să fac, mă iau după ea. La finalul "scurtăturii" se oferă să îmi acorde un sprijin. Îmi întinde mâna, chipurile ca să mă ajute, și mă trage. Rezultatul: eu cad în fund și ea râde. Rău am ajuns, și în fund și de râsul lumii.

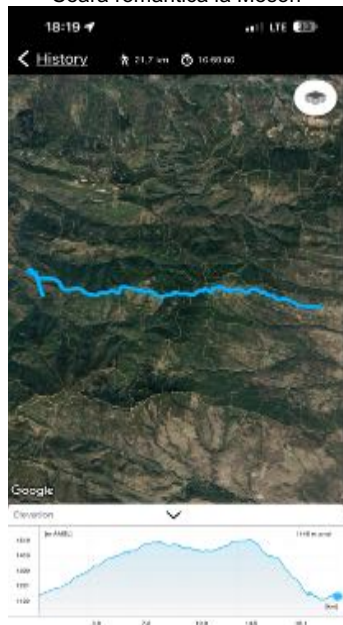
Intrăm în El Acebo. Acesta e un mic sătuleț de munte, cu case puține, multe ruine. Chiar la intrarea în localitate apare albergue unde ne vom caza.

Intrare simbolică în cimitirul localității

Seară romantică la Meson

Aici se încheie ziua, a fost minunată

El Acebo de San Miguel este o localitate aparținând municipiului Molinaseca, primul dintre orașele din regiunea El Bierzo de pe Calea Franceză.

Situat la poalele muntelui, în vârful unui deal, înconjurat de un cadru natural frumos și cu deschidere spre marele bazin bercian, care se vede la picioarele acestuia, este prima localitate din coborârea abruptă a munților León, după Cruz de Ferro și orașul vechi Manjarín.

Satul este tipic pentru satele de munte din Bierzo de sus, cu case construite și acoperite cu ardezie (materialul de construcție tipic al regiunii). O altă caracteristică a locuințelor sunt balcoanele din lemn orientate spre stradă, care ajung uneori în afara unei scări exterioare.

Potrivit tradiției orale, locuitorii din Evul Mediu s-au opus instalării și întreținerii a 800 de țărâși pentru a marca traseul de pelerinaj, care a venit ca un tribut din partea regelui.

Biserica satului este dedicată arhanghelului Mihail și găzduiește o figură policromă, care îl reprezintă pe Santiago.

La ieșirea din sat se află un monument modern realizat din bară de fier în memoria moarții pelerinului ciclist german Heinrich Krause, care a murit aici la 13 august 1987.

După monument, strada se îndreaptă spre Compludo. Sfântul Fructuos indică întemeierea primei sale mănăstiri în secolul al VII-lea și ia sfîntit pe Sfinții Justo și Pașor. Se poate vedea și fierarul medieval din Compludo din priveștiștea mănăstirii. O legendă spune că aici a fost făurită o sabie, pe care Perugius din Asturias a folosit-o în bătălia de la Covadonga.

Ne cazăm, Correos nu a sosit încă. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să bem berea de bun venit. Și cum e ora 13,38 decidem că e un moment bun pentru a servi prânzul. O supă rece de roșii în care se zbate un ou fiert, ardei verde și ardei roșu. Supa e superbă, rece și delicioasă. La felul 2, eu am salată cu cartofi prăjiți, în timp ce Carmen se luptă cu ceafă de porc cu cartofi prăjiți.

După masă ne retragem în cameră să ne relaxăm după drumul de azi. La ora 17,07 coborâm ca să căutăm cealaltă locație a albergue, acolo unde Correos ne-a dus rucsacii și unde va trebui mâine să îi lăsăm. Trecem pe lângă monumentul pelerinului ciclist german mort în 1987, plasat la intrarea cimitirului comunal.

În imediata vecinătate a cimitirului se ridică impozant sediul de bază al albergue. Este ceva unde luxul e la el acasă. Se pare că aici trebuia să ne cazăm, asta dacă privim spre prețul plătit. SPA, masaj ortopedic, tratament, locație pentru fițe. Bine că ne-am cazat la albergue din oraș.

La întoarcere trecem pe lângă bisericuță și ne oprim la singura terasă deschisă la ora asta. Bem bere și scriu jurnalul, după care ne întoarcem în cameră ca să ne odihnim. A fost o zi lungă, dar frumoasă.

Noapte bună.

Scorul zilei:
33276 pași
23,2 km

Gata de plecare

Și soarele e gata de drum

Rhea ne urează Buen Camino

Fără rucsacii mari pornim la drum

Se pare că am scăpat de bolovăniș

10 august 2024

A fost o noapte relativ bună, cu un mic amendament. La ora 21 fix, au început să bată tobele și întreaga zonă s-a umplut de râsete și cântece, adică toate atributele specifice unor tineri strânși într-un grup "modern", nespecific unor pelerini în drum spre Santiago. La început am crezut că e ziua localității și mă gândeam să ieșim și noi să ne manifestăm adeziunea față de localitatea care ne găzduia. Cum se auzeau doar voci de tineri am renunțat la decizia de a participa. Pe deasupra mai trebuia să ne și îmbrăcăm, deci vom "participa" prin "zâmbet și simțire". Hărmălaia a ținut până la ora 22,03 tot fix. Apoi s-a instalat o liniște deplină și cum altceva nu mai aveam de făcut, ne-am culcat.

La ora 6,32 deșteptarea. Bagajele erau făcute de către Carmen de cu seară. Problema este că trebuie să le căram tot satul ca să le predăm la sediul central al pensiunii, acolo unde de fapt le lăsase ieri Correos. Aveam de parcurs cu 4 rucsaci mari cca. 400 m spanioli, practic 700 m reali. Nu știu cum lungimile în Spania sunt mai scurte decât lungimile reale. Oricum, trebuie să ajungă acolo înainte de ora 7,30 deoarece la acea oră vine Correos să le ridice.

Ajungem cu bine, depunem rucsacii pentru Correos, și ne așezăm la o masă pentru a servi micul dejun care e inclus în preț. Și cum suntem niște pelerini simpatici, facem cunoștință cu Rhea, o filipineză care servea la restaurant. Facem poze cu ea și aflăm că aceasta lucrase 1 an de zile la Cluj ca bonă. Terminăm micul dejun, din nou poze și îmbrățișări cu Rhea, asta ca între vechi prieteni.

Mersul pe Camino nu e altceva decât un șir de evenimente în care toți nu suntem altceva decât o singură familie, o familie în care constăți că, într-un fel sau altul, toți suntem interconectați, fiind practic o familie în care nu ești nici măcar o clipă singur.

Ne despărțim de Rhea și o pornim la drum. Începe un mic urcuș. Acum problema nu ar fi atât urcușul, cât bolovanii de pe drum. Poteca ne reamintește de plecarea din Zamora de acum 2 ani, plecare pe care tălpile mele și-o amintesc și acum.

Urcăm, dar oboseala e compensată de priveliștea de vis. Suntem iar pe vârf de munte. Jos în vale se văd casele din Riego de Ambros. Începe coborâșul. Pe alocuri bolovanii au luat aspectul unor stânci cam abrupte. Iar suntem nevoiți să facem apel la abilitățile noastre de alpiști. Avem bețe în rucsac, dar vom dovedi coborâșul și fără bețe. Important e faptul că le avem în dotare.

Ajungem la Riego de Ambros, un sat ruină, cu case de piatră ce stau aproape să cadă. Mai avem 223,6 km până la Santiago.

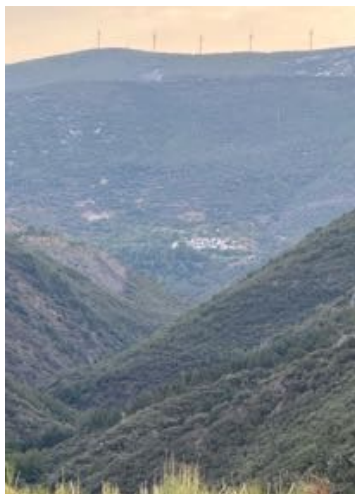
Localitatea este situată la capătul unei coborâri sinuoase și abrupte care începe deasupra El Acebo și se termină în Molinaseca. Bicicliștii sunt îndemnați să manifeste o atenție sporită din cauza accidentelor anterioare pe această rută. Bine că nu suntem bicicliști.

Am intrat în coloană ...

Nu sunt bolovani ... dar urcăm

Jos e Riego de Ambros

Mai avem 223,6 km

Riego de Ambros este un oraș curat și îngrijit, cu fântânile: San Sebastián, Santa María Magdalena și cea din piață, o bună fântână de apă potabilă din 1954 cu piatră funerară de donație.

În Plaza de la Paz, înainte de fântână, există un indicator către Podurile Malpaso, vechea ramură a drumului de la Santiago la Los Barrios. Coborâm pe strada Las Cancillas spre pajiștile pârâului Las Presas și continuăm pe o potecă prin pajiștile din dreapta pârâului, până la Puente Grande.

Riego a aparținut Episcopiei de Astorga și mai târziu a fost un loc regal. Avea un spital de pelerini, care este identificat ca S. Juan de Irago, care a dispărut într-un incendiu la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

Casele sale, cu o arhitectură rurală interesantă, sunt aliniate de-a lungul Camino, care intră pe lângă pensiune și schitul San Fabián și Sebastián.

Noi trecem pe lângă biserica parohială Santa María Magdalena, din care vedem mai întâi turnul clopotniță cu clopote mari. Este din secolul al XVI-lea, iar retabloul său principal baroc și tabernacolul magnific se remarcă.

Festivitățile au loc pe 22 iulie în cinstea hramului "Fecioara Rozariului", dar cea mai remarcabilă sculptură artistică, este și ea venerată.

Cum era deschisă, vizităm Ermita San Sebastian și ne continuăm drumul. Ce e drept, e drept, sunt și case frumoase pline de flori, o adevărată reverie după coborâșul epuizant, dar sunt destul de puține.

Dacă ieri a fost un urcuș demential pe bolovani, astăzi e un coborâș tot demential, dar pe alți bolovani, parcă mai "vioi" în dimensiune decât cei de ieri. Echilibristică, nu alta. Rezistăm totuși și nu apelăm la bețele din rucsac.

Ajungem la o doamnă ce oferă pelerinilor diverse produse. Luai ce voiai și puneai în coșul cu donații cât voiai. Luăm și noi 2 banane, asta ca să avem posibilitatea de a dona și noi ceva.

Coborâșul continuă. Practic e o adevărată aventură să sari de pe o stâncă pe alta. După o astfel de experiență, sunt convinși că Circul Globus ne-ar angaja fără testarea aptitudinilor noastre de acrobat.

În sfârșit ajungem la șosea. Mai avem 219,3 km până la Santiago. Repet, 219,3 km spanioli. O să vedem practic câți vor fi reali.

Intrăm în Molinaseca, localitatea în care cu 8 ani în urmă am înoptat, ce amintiri plăcute. Îmi amintesc de cele 2 ore în care am bâjbâit în căutarea albergului, care era de fapt aproape de ieșirea din oraș.

Molinaseca, este satul în care a dormit Regina Urraca a Leónului, fiind situat în mijlocul El Bierzo. Molinaseca este unul dintre acele sate care au reușit să-și surprindă esența istorică în fiecare piatră,

Nu sunt numai ruine, sunt și flori

... chiar și o biserică vizitabilă

E doar drumul către o fântână

fiecare balcon și fiecare floare. Timp de secole, a fost una dintre punctele de oprire ale pelerinilor în drum spre Santiago de Compostela. De altfel, deși există dovezi că în zonă au existat mai multe așezări în perioada romanilor, apariția Molinasecāi ca atare se datorează dezvoltării Traseului Iacobin, care chiar și-a modelat structura arhitectonică, aceasta fiind total liniară de-a lungul cursului râului Meruelo.

Într-o stare perfectă de conservare, acest sat a fost declarat Sit Istoric-Artistic în anul 1975 și a devenit treptat un focar pentru turism în sine, pe lângă pelerinii care continuă să meargă pe Drumul său Regal.

Interesant de vizitat Molinaseca vara, când turiștii se pot bucura de festivalul apei care se organizează în fiecare lună august în cinstea Maicii Domnului și a Sfântului Roh, perioadă în care cursul râului Meruelo este deviat astfel încât să traverseze strada principală către Plaza del Rollo.

Festivalul de interes turistic provincial reunește mii de oameni în centrul satului cu un singur obiectiv: ca nimeni să nu iasă uscat.

În epoca romană, cu minele de aur din Las Médulas active și cu alte operațiuni miniere în apropiere, zona din jurul Molinaseca a fost plină de așezări. Multe dintre drumuri, drumuri și poduri au fost create în mod intenționat ca trasee de aur, adică rutele folosite pentru acest metal prețios spre Astorga.

În acele călătorii, Molinaseca și în special Podul său Roman au avut o importanță deosebită, deoarece erau legate direct de unul dintre drumurile romane.

Aceleași drumuri au fost folosite ulterior de suevi, vandali, vizigoți și chiar musulmani și abia în Evul Mediu, odată cu apariția Regatului León, Molinaseca și întreaga regiune El Bierzo au câștigat importanță și din punct de vedere atât al populației, cât și al dezvoltării economice, după cum arată, printre altele, clădirile impozante de pe Drumul Regal.

Această evoluție din secolul al XII-lea explică și originea numelui său: Molinaseca care se traduce prin moara uscată datorită oamenilor care au oferit biruri mănăstirilor.

La acea vreme, satul aparținea conacului lui Ramiro Froilaz, care l-a găsit Contesei Doña Elvira la 15 mai 1168. Conacul, însă, a ajuns să fie împărțit între stăreța de Carrizo, stărețul Mănăstirii Sandoval și episcopul din Astorga.

Drumul Regal (Calle Real) este artera principală a satului și coincide exact cu traseul Drumului Sfântului Iacob din Molinaseca. Se poate merge pe acest drum istoric de la Podul Roman până la crucea înaltă a Sfântului Hristos.

Drumul marcat de pietrele sale este mărginit de o serie de case nobiliare și strămoșești, cu acoperișuri din ardezie și fațade frumos ornamentate. Toți locuitorii păstrează la ușile lor stema familiei celor care susțin cu mândrie originea medievală a orașului.

Circulație pe două benzi

Numai sunt bolovani, acum sunt stânci

După stânci, apar pâraiașele zglobii

... și așa ne "pierdem" în pădure

Drumul Regal are, de asemenea, galerii de lemn de castan care le permit oamenilor să treacă fără a fi nevoiți să-și facă griji pentru vremea aspră de iarnă. Printre casele principale se numără Casona de Don Pelegrín, Palatul familiei Balboa și Palatul Cangas de Pambley.

În zilele noastre, această din urmă clădire a fost transformată într-o casă de oaspeți, deținută de familia Arias, dar încă păstrează vie legenda care a făcut-o faimoasă din punct de vedere istoric: regina Urraca a León obișnuia să petreacă noaptea acolo ori de câte ori călătoria în Galiția.

Casa este situată imediat după Podul Roman, astfel încât cei ce poposesc aici să se bucure de bazinul fluvial format de Meruelo la intrarea în Molinaseca, unde există și o mică plajă unde localnicii, mai ales copiii, obișnuiesc să se scalde în zilele călduroase. Ne-am fi oprit și noi, dar timpul ne presează.

În mijlocul Drumului Regal, un conac imens iese în evidență deasupra tuturor celorlalte steme, ocupând un bloc întreg. Impozantul Palat din Cangas de Pambley este flancat de două turnuri care vorbesc despre măreția sa, iar stemele nobile ale familiei Cangas-Pambley stau cu mândrie deasupra ușii de la intrare. Clădirea este catalogată ca Patrimoniu Cultural.

Spiritualitatea Drumului Sfântului Iacob se simte nu doar în palate, ci și în bisericile din Molinaseca și din împrejurimi. Cea mai maiestuoasă, pe un deal cu vedere spre tot satul, este Biserica Sfântul Nicolae din Bari.

Templul este un exemplu magnific de artă religioasă din secolul al XVII-lea, culminând cu o fațadă în stil baroc realizată de maestrul pietrar Juan de Collado. Sfântul după care poartă numele, Sfântul Nicolae de la Bari, apare într-o nișă din turn, însoțit de simbolul uneia dintre minunile sale.

În interior se remarcă cupola oarbă și retablourile baroc, perfect integrate în arhitectura bisericii.

Dacă se ivește ocazia, ar trebui să fiți lângă biserică la ora douăsprezece dimineața pentru a auzi clopoței din Ave Maria din Lourdes.

Cronicile vorbesc încă din secolul al XI-lea despre o mică capelă în care se află acum Sanctuarul Maicii Domnului și despre devotamentul profund față de Fecioara arătat de pelerini în trecere.

Actuala clădire este o reconstrucție a celei care a fost ridicată în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea de către preotul satului, Antonio de Castro y Yebra, și nepotul său, Juan Antonio de la Vega y Castro. Ambii sunt îngropați în templu.

Interiorul are o cupolă mare cu un felinar pe care scrie „Quam Speciosa Et Pulchra” (Cât de prețios și de frumos), în timp ce, pe arc, deasupra pandentivelor, o altă inscripție vorbește direct despre

"Supermarket" în pădure

Iar urcuș pe bolovani

Israelul ceresc: „Vadim Ad Montem Israel” (voi mergi la Muntele Israel).

Trecem podul pelerinilor, un vechi pod medieval foarte bine conservat. Podul Roman sau Podul Pelerinilor ce se află în orașul Molinaseca, peste care mii de pelerini trec în drumul lor spre Santiago. După trecerea podului se ajunge pe strada Real, care este de fapt centrul orașului.

Podul Pelerinilor de la Molinaseca este o construcție romană care se înalță peste râul Meruelo, și poate fi considerat începutul orașului, a cărui parte istorică se termină la poalele vechiului transept de piatră, două simboluri fără echivoc ale tradiției sale iacobine. Este un pod de piatră cu șapte bolți, dintre care primele trei, cu arcade semicirculare, ce aparțin unui pod mai vechi și sunt pe jumătate îngropate.

Celelalte patru arcade au bolți în formă de jumătate de butoi și sunt înclinate - astăzi acestea fiind modificate. Parapetele sunt din mortar, iar pavajul din pietricele. Originea sa este atribuită vremii romane, ca parte a traseului care a urmat de la Ponferrada la Foncebadón, mărturie despre care ar fi cele mai vechi trei bolți.

De asemenea, este strâns legată de nașterea localității Villa de Molinaseca, aceasta fiind asociată cu traseul francez Camino de Santiago - cea mai aglomerată rută iacobeană, și cu atât mai mult, pe măsură ce ne apropiem de Santiago, deoarece practic toate rutele care trec prin Spania converg într-un loc sau altul cu asta. Se menționează despre ea în mai multe documente din secolele al XII-lea și al XIII-lea. De-a lungul istoriei sale a suferit extinderi și restaurări, parțial pentru a o adapta la variațiile albiei râului, printre cele mai recente, care au fost realizate în secolul al XIX-lea și ultima în 1980 realizată de Direcția Generală de Arhitectură.

Trecem victorioși peste anticul pod și intrăm în oraș. În stânga se înalță majestoasă Biserica Santuario de las Angustias. Un panou informativ ne atrage atenția. E momentul ca și Google Translate să muncească nițel. Aflăm astfel că în Molinaseca, a avut loc un incendiu în care a ars biserica. Aceasta a fost refăcută, pe la 1512, pe cheltuiala episcopului de Astorga Sancho Pérez Rodríguez Acebes. Sanctuarul, în dimensiunile actuale, adică cu atriumurile colaterale și cu dotarea artistică interioară în stil baroc, datează din anul 1705. Interiorul are boltă în arcuri și o cupolă mare cu felinar la cap. Pe grila care desparte naosul este scrisa paternitatea Sanctuarului iar pe partea opusă hramul Fecioarei, 3 aprilie 1705. Acest grilaj și retabloul principal datează din 1715. Actualul turn pătrat, care încununează și ascunde parțial fațada anterioară a clopotniței, a fost construită pentru a opri deplasarea muntelui care a deteriorat biserica, în 1931.

Pe lângă numărul mare de pelerini din toate timpurile, secerătorii din Galiția care au mers în Castilia în sezonul recoltei sunt cei care au lăsat o amintire ciudată. În situația lor, a abandonului pământului, a sărăciei și a greutăților pe care le-au simțit ei, au avut nevoie de ocrotirea Fecioarei și astfel în trecerea lor prin ținuturile Castiliei și, la întoarcere, au luat așchii de la ușile ei, pe care le-au

Nu e camuflaj ...

Acolo sus trebuie să ajungem

Noi suntem sus pe creastă

Ne apropiem de Molinaseca

smuls cu vârful secerei, ca relicve, ca să nu fie nimicite. Aceste uși au trebuit ulterior să fie acoperite cu foi de fier care au rămas până astăzi. La fel, secerătorii au lăsat în dar secerele pe care le folosiseră și care mai târziu, până la sfârșitul secolului trecut, au fost scoase la licitație în folosul Sanctuarului.

Cea mai veche imagine a Maicii Domnului din Angustias, care corespunde unei perioade anterioare din istoria Sanctuarului și a devotamentului față de Maria care este, practic, martorul rămas al cultului antic, se păstrează în sacristie și care, datorită caracteristicile sale deosebite, experții o plasează în tranziția dintre secolele al XV-lea și al XVI-lea.

Zăbovim câteva clipe pe o bancă în biserică. După standardul meu, e o biserică caldă, care îți crează o stare de relaxare deplină, o stare de bine și de meditație legată de acei secerători galicieni care au trecut pe aici în căutare de o viață mai bună. Oare nu suntem contemporani cu un asemenea exod și în zilele noastre.

Suntem pe strada principală. Parcă ne lipsește ceva. Realizez, ne lipsește juice și Cola cea de la jumătatea drumului. Găsim terasa chiar la ieșirea de pe strada principală. Executăm lucrarea, și plini de un entuziasm debordant ne continuăm drumul.

Trecem pe lângă Albergue Santa Marina, albergue care mă găzduise cu 8 ani în urmă. Cum a trecut de repede timpul. Parcă mai ieri eram pe primul meu Camino.

Mergem pe trotuarul ce străjuiește șoseaua. Un indicator ne avertizează faptul că mai avem doar 7 km până la Ponferrada, finalul etapei de azi. Atenție, mai sunt doar 7 km spanioli. Șoseaua începe să urce. E un fleac pe lângă urcușurile de până acum. Ajungem în vârful dealului. La orizont se văd casele din Ponferrada. Și cum, parcă e făcut, când vezi localitatea de destinație, se așterne o oboseală inexplicabilă. La orizont se vede orașul.

Trecem podul peste Rio Boeza și intrăm în periferia orașului. Râul Boeza este un râu din nord-vestul Spaniei care își are originea la poalele vestice ale Pico de la Rebeza, în zona de nord a Sierra de Gistredo, la aproximativ 1830 m deasupra nivelului mării lângă Colinas del Campo de Martín Moro Toledano (Igüeña) la granița dintre El Bierzo și Omaña. Este un afluent al râului Sil, cu care se unește în Ponferrada.

Râul Boeza trece, scurt, prin municipiul Murias de Paredes, unde își are izvorul, continuând imediat prin Bierzo Alto, prin municipiile Igüeña, Folgoso de la Ribera, Torre del Bierzo, Bembibre, întâlnindu-se pe malul său drept cu Congosto, iar cu Castropodame și Molinaseca pe malul său stâng, terminând în Ponferrada, unde se varsă în râul Sil.

Acest râu, împreună cu afluenții săi, alcătuiesc Bazinul Boeza, un subbazin, un teritoriu strâns legat de Bierzo Alto, cu regiunea istorică Señorío de Bembibre, iar în sfera religioasă, cu Arciprestazgo del Boeza.

Sant. Nuestra Senora de Las Angustias

Puente de Los Peregrinos

Molinaseca

Voioși pășim prin Molinaseca

Acest curs poate fi împărțit în trei secțiuni; o primă porțiune de aproximativ douăzeci de kilometri, Alto Boeza, cu pante mari și îngustări, care dă naștere unei a doua secțiuni și subregiune, „Ribera”, în care apar mai multe enclave de populație decât în prima secțiune, într-o vale pe care o deschide. Se încheie cu un al treilea tronson, ultimul tronson, Bajo Boeza, de aproximativ douăzeci de kilometri, în care râul Boeza își continuă cursul descendent, mult mai încet, creând în același timp mai multe terase fluviale până la întâlnirea cu Sil, în orașul Ponferrada. Nostim râu, dacă e în stare să fie atât de prezent în regiune.

Acum e rândul Matildei să ne călăuzească până la Hostal San Miguel. Fără să stea pe gânduri, Matilda își intră în atribuțiuni. Ne poartă pe străzi întortocheate și iată-ne ajunși în orașul vechi, asta după ce am trecut pe lângă Castelul Templierilor. Orașul Ponferrada e un oraș istoric important pentru pelerinii din toate timpurile.

Ponferrada este un municipiu și oraș spaniol din provincia León, în comunitatea autonomă Castilla y León. Este situat în regiunea Bierzo, a cărei capitală este.

Integrată în regiunea Bierzo, se află la 113 kilometri de capitala provinciei. Ponferrada este situată la confluența râurilor Sil și Boeza, la capătul estic al câmpiei Bercian, și în nord-vestul provinciei León.

Relieful municipiului prezintă două părți bine diferențiate. La nord terenul este plat, fiind situat în văile Sil și Boeza, la o altitudine de aproximativ 550 de metri. La sud de văi se întinde zona muntoasă aparținând munților León, care ating înălțimi de peste 1.500 de metri.

Orașul se află la 524 de metri deasupra nivelului mării. Altitudinea municipiului variază între 2051 metri pe Vârful Tuerto, situat în Munții Aquilianos, aparținând Munților León, și 414 metri pe malul râului Sil. Suprafața municipală are o suprafață totală de 283,17 km².

Centrul urban Ponferrada este scăldat de două râuri, Sil și Boeza. Râul Sil traversează orașul de la nord-est la sud, până în cartierul gării, unde se unește cu debitul Boezei, iar râul începe să urmeze panta Monte Pajariel, îndreptându-se spre vest. Râul este canalizat pe măsură ce trece prin oraș. Râul oferă zone pentru plimbări și grădini de-a lungul malurilor sale, care încep la La Fuente del Azufre, o veche centrală hidroelectrică, care este în prezent abandonată, și se termină în cartierul Flores del Sil.

Există mai multe poduri și alei pentru a traversa Sil pe măsură ce acesta trece prin oraș, cum ar fi o pasarelă care leagă cartierul gării de Muntele Pajariel și Podul Centenario, care permite o nouă legătură între partea de sus a Ponferrada și Campo de cartierul los Judíos cu zona Compostilla și livezile Sacramento. Trebuie menționat că Sil împarte orașul în două părți și că acest fapt, împreună cu orografia Ponferradina, distinge zona veche a orașului ca Zona Superioară.

Un suc la un bar din Molinaseca

Aici am dormit cu 8 ani în urmă

Suntem la ieșirea din Molinaseca

La orizont e Ponferrada

Rio Boeza Ponferrada

Am intrat în Ponferrada

Râul Boeza delimitează nucleul urban al orașului la sud, separând cartierul Puente Boeza de nucleul urban. Acest râu este afluent al Silului, iar gura sa se află în Ponferrada, pe versanții râului Pajariel.

În plus, municipiul este străbătut de râul Oza sau Valdueza, care își are originea în Munții Aquilianos, trecând prin mai multe orașe din sudul municipiului, care alcătuiesc valea Oza. Râul își revarsă apele în Sil după ce a trecut de orașul Toral de Merayo.

Din Fuente del Azufre pleacă două canale, unul dintre ele destinat irigațiilor, canalul Bajo del Bierzo, care duce apa de la Sil până la Carracedelo, trecând prin cartierele Compostilla și Cuatrovientos din Ponferrada. Celălalt canal, canalul Cornatel, duce apa din Sil până la barajul Campañana, în Carucedo. Canalul Cornatel traversează pe sub pământ partea superioară a Ponferradei, ieșind la lumină într-o secțiune foarte apropiată de orașul vechi, apoi intră din nou în subteran, traversează Boeza și dispare din nou lângă Otero.

Lacul de acumulare Bárcena este, de asemenea, situat în municipiul Ponferrada, ca și altele, precum Congosto și Cubillos del Sil. A fost inaugurat în 1960 și acest lucru a dus la inundarea orașelor precum Bárcena del Río și Posada del Río, populația sa fiind transferată în orașe nou create (Bárcena del Bierzo, numele său inițial era Bárcena del Caudillo și Posada del Bierzo), sau spre cartierul de Fuentesnuevas.

A fost inaugurat în 1960, construit în cursul râului Sil și are mai multe utilizări. Una dintre acestea este răcirea centralei Compostilla II, principalul motiv al construirii acesteia fiind utilizarea pentru producerea energiei electrice printr-o hidrocentrală pe care o deține, iar ulterior, alimentarea cu apă a orașului Ponferrada, odată cu construirea și inaugurarea în 2009 a noului sistem de alimentare cu apă din lacul de acumulare, pentru a evita problemele de alimentare pe care le-a suferit orașul datorită creșterii sale, deoarece până în 2009 comunitatea a depins de apa râului Oza.

Deși există semne de așezare atât în neolitic (pe malurile Silului), cât și în epoca fierului și în epoca romană, abia în secolul al XI-lea avem dovezi documentare. Este la sfârșitul aceluși secol când episcopul Osmundo de Astorga ordonă construirea unui pod, în jurul anului 1082, cu colaborarea regelui Alfonso al VI-lea al León, 1415, pentru a facilita tranzitul pelerinilor pe Camino de Santiago, din cauza dificultăților pe care le presupunea trecerea râului Sil în trecătoarea anterioară, la actualul cartier Compostilla, unde a existat un schit cu hramul Maicii Domnului din Compostilla. Acest pod nou a fost întărit cu fier, iar această împrejurare a dat ulterior numele orașului care a crescut în împrejurimile sale, pe malul râului Sil. O altă teorie despre numele Ponferrada provine tot de la Pons Ferrata, dar cu traducerea podului fortificat.

Curând după aceea, biserica San Pedro a fost fondată, în 1086, și în jurul ei a apărut La Puebla de San Pedro, care este ceea ce a fost numită pentru prima dată Ponferrada, pentru a fi redenumită Ponte Ferrato la scurt timp după.

Berea de bun venit la Ponferrada

În 1180, regele leonez Ferdinand al II-lea a acordat orașului primele sale privilegii, iar ulterior a fost donat Ordinului Templului de către regele Alfonso al IX-lea al León. În acest sens, cronicile spun că primii templieri care au ajuns în Ponferrada au cei veniți cu maestrul Guido de Garda, iar Fray Helías fiind primul comandant al Ponferradei. De asemenea, tradiția le-a atribuit templierilor din localitate diverse fapte, printre care se remarcă descoperirea chipului Fecioarei de la Stejarul, în jurul anului 1200, în scobitura unui stejar. Cu toate acestea, desființarea Ordinului menționat la începutul secolului al XIV-lea, prin ordin papal, a făcut ca Ponferrada să înceteze să mai depindă de ea în 1312.

Pe de altă parte, în secolele al XIII-lea și al XIV-lea, orașul, deja zidit, a început să crească și să se dezvolte, țărani, negustori și meșteșugari apărând atât în interiorul zidurilor, cât și în zonele învecinate, la umbra pelerinajului pe Camino, ceea ce a provocat o creștere rapidă și susținută. În ceea ce privește zidul, trebuie menționat că acesta a fost construit cu patru porți de intrare: El Cristo, Paraisín, Las Nieves și Las Eras, având și o comunitate evreiască stabilită la marginea orașului.

Deja în secolul al XIV-lea, odată ce Ordinul Templului a fost dizolvat, Ponferrada a devenit dependentă de descendența Castro. În acest sens, în prima jumătate a secolului menționat, Pedro Fernández de Castro este recunoscut drept proprietarul orașului și al cetății sale, care în 1343 a trecut în mâinile fiicei sale, Juana de Castro, care l-a deținut până în 1374, când a murit fără descendență, împrejurare care a făcut ca Ponferrada să treacă în mâinile Coroanei.

În acest fel, la sfârșitul secolului al XIV-lea, Henric al III-lea i-a acordat Ponferrada contelui de Trastámara și nepotul lui Alfonso, fiul ambilor, Fadrique Enríquez de Castro.

Totuși, diferitele nelegiuiri comise de acesta (printre care a fost însușirea fondurilor pe care consiliul din Ponferrada le adunase pentru a repara zidurile orașului), au avut drept consecință ca regele Juan al II-lea să-l aresteze și să le confisce bunurile, inclusiv orașul Ponferrada. Cu toate acestea, soția sa, Aldonza de Mendoza, a revendicat orașul în virtutea depozitului de căsătorie, ceea ce a dus la recunoașterea regelui pe Doña Aldonza ca doamnă de Ponferrada în 1431.

Ulterior, Aldonza de Mendoza a lăsat moștenire Ponferrada nepotului său, Diego Manrique, deși în 1440 a transferat orașul vărului său, Pedro Álvarez Osorio, care era stăpânul Cabrera și Ribera de León, și pe care l-a primit din mâinile regelui Enrique al IV-lea. În 1456 comitatul Lemos.

Pe de altă parte, în acest moment, în contextul conflictului privind succesiunea lui Henric al IV-lea, a izbucnit a doua revoltă Irmandiña, care, începută în Galiția, s-a extins la Bierzo din partea de vest în 1467, irmandiñosi atacând mai multe Cetăți leoneze, precum Cornatel, Balboa sau Sarracín, ajungând în Ponferrada, unde s-a refugiat o bună parte a nobilimii galice care fugea de

Suntem la castelul Templierilor

Basilica de la Encina

Irmandiños și s-au înrădăcinat în cetatea Ponferradina, care a suferit pagube în urma atacului forțelor Irmandiños, înainte de a fi ocupată. După aceasta, în 1469, contele de Lemos, Pedro Álvarez Osorio, a ordonat reconstrucția și repararea castelelor sale care au suferit avarii.

Ulterior, după moartea lui Pedro Álvarez Osorio în 1483, a izbucnit un conflict sângeros asupra succesiunii sale, care a înfruntat, pe de o parte, partea formată din a doua soție a contelui de Lemos, María de Bazán, și fiica sa căsătorită Juana Osorio cu Luis Pimentel (fiul Contelui de Benavente), iar pe de altă parte cu Rodrigo de Castro Osorio, noul Conte de Lemos. Pentru a rezolva conflictul, în 1486 Monarhii Catolici au decis să acționeze, creând marchizatul de Villafranca del Bierzo pentru Juana și soțul ei Luis Pimentel, părăsind astfel comitatul Lemos pentru Rodrigo de Castro Osorio, motiv pentru care monarhii l-au obligat să predea castelul din Ponferrada, pe care îl luase, și care a trecut în mâinile Coroanei. În acest fel, castelul și orașul Ponferrada au redevenit proprietate regală, fapt care a durat până la sfârșitul Vechiului Regim, iar monarhilor le-a revenit să numească consiliul în oraș, Don Juan de Torres fiind primul care deține această funcție la revenirea în proprietatea regală.

Pe de altă parte, este de remarcat faptul că în acest moment, odată cu reducerea orașelor cu vot în Cortes începând de la Cortes din 1425, localitățile din actualul municipiu Ponferrada au devenit reprezentate de León, ceea ce le-a făcut parte a provinciei de León în Epoca Modernă, Ponferrada conducând totuși propriul partid în cadrul acestuia, care era denumit colocvial provincia Vierzo. La fel, datorită apartenenței teritoriale încă din Evul Mediu timpuriu a teritoriului Ponferrada la regatul leonez, în timpul Epoci Moderne, orașele municipiului făceau parte din jurisdicția „Avansării regatului León”.

Deja în Epoca Contemporană, la începutul secolului al XIX-lea, în timpul Războiului de Independență Ponferrada s-a remarcat pentru că a găzduit sediul Consiliului Superior din León la diferite date din septembrie 1809, martie 1810, și august 1811.

Mai târziu, în 1821, Ponferrada și restul orașelor din municipiu au devenit parte a provinciei Villafranca, deși atunci când și-a pierdut statutul de provincie la sfârșitul Trieniului Liberal, în diviziunea din 1833 au devenit atașați ai provinciei León, în Regiunea Leoneză. Un an mai târziu, în 1834, când s-a realizat prima împărțire în districte judiciare în Spania, Ponferrada a început să conducă unul dintre ele, încorporând districtul judiciar Villafranca în 1966. Interesantă istorie, chiar dacă e destul de încâlcită, fapt de care Google Translate e absolut absolvit. El nu a făcut altceva decât să traducă textul. Sincer, puteam prescurta textul, dar cred că cei care vor citi jurnalul, sunt interesați de locurile prin care am trecut, nu doar de locul unde am băut berea de bun venit.

Și că tot am adus vorba de berea de bun venit, ajungem la Hostal San Miguel, ne cazăm și ... coborâm să bem berea de bun venit. Cum e deja ora prânzului, profităm de situație și servim și masa. Mâncăm o delicioasă supă de năut cu fidea, iar la felul doi, eu mă

Lift municipal gratis

... și iar o bere și iar o Cola ...

delectez cu o imensă salată mixtă, în timp ce Carmen se luptă cu o "scăriță" de porc. Cum e și firesc, totul e acompaniat de bere (fără alcool) și Cola. După masă suntem conduși la o clădire de peste drum unde vom dormi. Lux, lift, aer condiționat, liniște. Ce îți puteai dori mai mult.

Ne trântim pe pat și dormim până la ora 17,00. Facem un duș și nerăbdători ieșim în oraș. Avem 2 obiective importante: Castelul Templierilor și liftul municipal ce leagă orașul vechi de orașul de jos.

Primul obiectiv fiind Castelul Templierilor ne înființăm la casa de bilete. Avem reducere căci suntem pelerini. Avantaj noi. Practic e jumătate din prețul unui bilet.

Deși lipsesc dovezi irefutabile, se presupune că originea castelului datează de la un primitiv castro celtic, în special datorită situației sale care este comparabilă cu cea a celorlalte castro din Bierzo. Templierii s-au stabilit de-a lungul drumului către Santiago de Compostela, din 1178, sub concesiune de la regii din León, iar cetatea Ponferrada este una dintre principalele așezări ale acestora. Ea a participat la acțiunile militare și de colonizare ale Ordinului Templului în timpul Reconquistei. Când Ordinul Templului a fost desființat în 1312, castelul a intrat în proprietatea Coroanei Leonului și a Castiliei. De-a lungul anilor următori, castelul din Ponferrada va fi cedat de mai multe ori familiilor nobile, cum ar fi Osorios sau Castros, și recuperat cu alte ocazii de către Coroană, atunci când averea s-a dovedit a fi nefavorabilă familiei proprietarului. În timpul XVII - lea și XVIII - lea, castelul este gestionat de un „Corregidor” (reprezentantul oficial al regilor catolici în municipalități), în numele Coroanei. Zidurile castelului original au fost distruse la sfârșitul războiului de independență spaniol (1808-1814), din ordinul Regentei. Din 1850, a început o perioadă de puternic declin pentru castel. Primăria a vândut zidurile, a închiriat interiorul ca zonă de pășunat și chiar a autorizat instalarea unui teren de fotbal. În cele din urmă, în 1924, castelul din Ponferrada a fost înscris ca monument național, ceea ce a permis încetinirea deteriorării acestuia.

Superbă descriere. Google Translate a fost maestru de ceremonii în dorința de a descoperii cât mai multe informații despre castel. E drept că am beneficiat de un bruiat consistent din partea lui Carmen care devenise din ce în ce mai iritată de faptul că eu mă opream la fiecare panou cu informații turistice.

În sfârșit iată-ne din nou în piața mare a Primăriei. Trecem pe lângă biserica Virgen de la Encina. Cum afară se strângea lumea ce era hotărâtă să participe la o nuntă, ne strecurăm tiptil în biserică. Bine că era nuntă, căci biserica e una rece, o biserică în care te simți turist. Totuși reușim să punem ștampilele pe credențiale și plecăm în căutarea liftului municipal, descoperit de mine cu 8 ani în urmă.

De remarcat e faptul că la ieșirea din biserică am dat peste un panou în care era trecut istoricul bisericii. Neținând cont de vociferările insistente ale lui Carmen, cum că riscăm să dea nunta peste noi, trec cu Google Translate la treabă.

E cam frumos orașul

Suntem aproape de casă

E cald și plăcut

... iar palmierii sunt superbi

Vechea biserică medievală Santa María, ridicată la sfârșitul secolului al XII-lea, avea cinci altare, ai căror patroni erau Santa María (cel mai mare), San Pedro, Santa Catalina, Santo Domingo și Santiago. Avea o clopotniță cu patru clopote. Întreaga biserică a fost foarte criticată, pretinzând că este mică, prost construită, indecentă... Din acest motiv, în 1567, episcopul de Astorga a permis orașului să construiască o nouă biserică. La scurt timp după aceea, a ordonat construirea ei.

Lucrările au început în anul 1573, dar nu aveau să fie finalizate până la sfârșitul secolului al XVII-lea, deoarece lucrările au trebuit să fie oprite din diverse motive, cum ar fi ciuma de la sfârșitul secolului al XIV-lea și începutul secolului al XV-lea care a devastat interiorul Peninsulei Iberice. Din acest motiv, urmele și proiectele sale vor fi și ele modificate.

Din punct de vedere stilistic, s-ar putea spune că este o sinteză între Renașterea gotică târzie și clasicismul trasmeran (XVI-XVII), și chiar barocul galic (XVIII). Biserica a fost construită în mai multe etape:

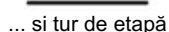
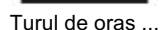
- 1573-1593: S-au construit doar capela principală și transeptul.
- 1593-1612: A fost o perioadă de probleme pentru Ponferrada, din lipsă de bani.
- 1612-1648: Pedro Álvarez de la Torre a făcut noi planuri, a terminat transeptul și a stabilit planurile pentru construcția turnului. Cu toate acestea, lipsa banilor a interzis construirea acestuia, permițând doar construirea fundațiilor.
- 1648-1670: Juan Bautista de Velasco a fost cel care a reluat lucrările. A făcut noi planuri în care a înlocuit planul cu cruce latină cu unul cu trei nave. Apoi, Lucas de Ligar a fost cel care a continuat, uitând de planurile lui Bautista, aplicând unele foarte asemănătoare cu cele ale lui Álvarez de la Torre.

Turla turnului a fost distrusă de fulger, iar partea superioară a turnului a trebuit reparată, reparația a fost realizată în stil baroc, spre deosebire de partea inferioară, în stil renascentist. Biserica adăpostește imaginea Fecioarei din La Encina, Patrona El Bierzo.

Dorința de a celebra slujbele divine cu același fast ca și în catedrale a dus la înființarea, în orașe, care nu erau scaune episcopale, a unor colegiate cu capitoare de canoane care trăiau în comunitate și sub o regulă.

Deși înființarea unei colegii era responsabilitatea episcopului respectiv, în practică doar Papa putea transforma o biserică într-o biserică colegială, necesitând o serie de cerințe atât în tipologia bisericii, cât și în contextul geografic, demografic și economic.

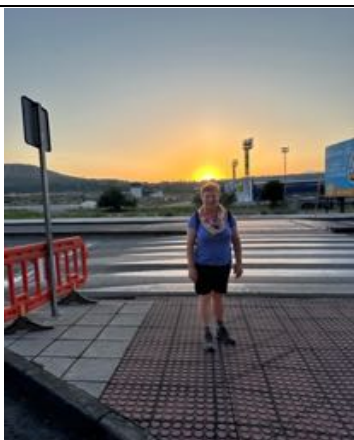
Ocazia de a cere convertirea într-o biserică colegială a fost oferită de vindecarea miraculoasă a Mariei Manuela de Mendoza în luna noiembrie 1706, care avea să recidive din nou pentru a fi vindecată din nou în luna iulie 1707.

A woman with short brown hair, wearing a blue t-shirt, black shorts, and grey sneakers, stands on a paved street. She has a black backpack on. Behind her is a building with a sign that reads "SAN MIGUEL". The building has a mix of brick and light-colored walls. To the left, there's a building with a sign that says "CASA". To the right, there's a green building. A car is parked on the street behind her.

Si azi, gata de plecare

O cam bâjbâim prin Ponferrada până dăm de marcajul care să ne ducă spre Santiago. Soarele ne zâmbeste încurajator, semn că și azi vom avea o zi minunată.

Și soarele e gata să ne însoțească

Magie sau realitate?

Cam ciudată construcție

Liniste și pace te inspiră ...

Ermita de San Blas y San Roque

Intrăm în Columbrianos, o localitate destul de măricică. În sfârșit dăm de clasică săgeată galbenă, semn că suntem pe Camino. Spre dezamăgirea lui Carmen, dau de un panou informativ legat de Columbrianos, denumire ce aduce a ceva roman. Deci, Google Translate la treabă. Încă e calmă Carmen, deci hai să descoperim orașul.

Columbrianos este un oraș spaniol aparținând municipiului Ponferrada, situat în regiunea El Bierzo, la nord-vest de provincia León. Are o populație de 1.315 locuitori (INE, 2021) și se află la aproximativ 2 km de centrul orașului Ponferrada. Se limitează la nord cu San Andrés de Montes și Cortiguera, la vest cu Fuentesnuevas, la sud cu Cuatrovientos și la est cu Bárcena del Bierzo.

Toponimul lui Columbrianos apare deja menționat în anii 923 și 928 și ar putea proveni din forma dialectală leoneză columbriar, legată de latinescul columen, care ar evolua către „Columbriano”, cu semnificația de loc înalt din care poate fi văzut. O altă teorie indică faptul că, pe baza unui document din 1043 în care apare termenul Coninbrianos, acesta ar deriva din Coninbriganos, ceea ce ar însemna că locul a fost repopulat cu oameni din Conímbriga (Coimbra).

Are case ancestrale, precum Tormaleo și Regalao, care a fost sediul Primăriei, deoarece posesiunile lui Columbrianos erau foarte importante. În acel moment, ajungeau la Podul Cubelos (Podul de Fier) și se învecina cu Toral de Merayo, care ajungea apoi în La Placa, adică Columbrianos ocupa cea mai mare parte a ceea ce este acum Ponferrada. După cum am mai spus deja, Columbrianos este unul dintre cele mai vechi orașe din regiune, cu mult înainte de orașul Ponferrada și se află pe Camino de Santiago, deoarece înainte ca episcopul Osmundo să construiască Podul de Fier (Pons ferrata), au trecut prin Sil. Râul, între Santo Tomás și Columbrianos pentru a ajunge la Hospedería (Spitalul) care a existat aici. A fost sediul primăriei între 1812 și 1814 și între 1820 și 1823, coincidând cu provincia El Bierzo. Dar din 1837 a fost legat de Ponferrada.

Este un oraș agricol și zootehnic, deoarece terenurile și clima fac posibilă creșterea produselor horticole și pomicole, precum și a pășunilor pentru animale. Via a fost și are încă o importanță deosebită. Are o suprafață mare de teren arabil, deși este un sector în recesiune cauzată de apropierea de mediul urban. Din punct de vedere agricol, are recolte mari de toate tipurile de alimente în zonă. Cu sere de flori și salată verde, ambele de vânzare directă în zonă. Are și podgorii mari.

Biserica San Esteban este unul dintre principalele puncte de interes din zonă. Datează din 1778, iar turnul său cu clopotniță a fost reconstruit în 1948, deoarece a fost lovit de un fulger și o parte din acesta s-a prăbușit. Este separat de centrul urban al orașului, unde putem găsi capela San Blas cu o imagine în interior din secolul al XVIII-lea și un relief baroc al Fecioarei din La Encina. Mai mult, recent, Amador Diéguez Ayerbe a realizat o imprimare pe una dintre laturile fațadei, în omagiu adus pelerinilor care trec prin oraș.

Mai avem 209,3 km

Nu sunt pelerini, sunt doar bicicliști

... și bine meritatele americane ...

... la Bar Ermita ...

... și Ermita care e închisă

Superbă descriere. Faptul că e aproape lipit de Ponferrada, practic a devenit o suburbie a acestuia. Deoarece locuitorii sunt obișnuiți cu pelerinii, o dovedește faptul că un cățel, de la balcon, ne urează Buen Camino, bineînțeles că în limba lui. Oricum, gestul contează.

Sunt 23 °C, așa că e o temperatură numai bună de mers. Trecem pe lângă Ermita San Blas y San Roque, e închisă, dar noi facem poze cu ea.

Mergem pe șosea, pe asfalt. Mersul pe asfalt e obositor, dar mult mai "comod" decât cel pe bolovăniș. Intrăm în Fuentes Nuevas. Mai avem 203,9 km până la destinația finală. Chiar la intrarea în localitate un panou informativ îmi atrage atenția. Ca să evit o discuție ne principială, propun să ne așezăm la o terasă și să ne bem americanele. Propunerea e acceptată fără rezerve și în timp ce Carmen se delectează cu americana, eu, împreună cu Google Translate ne reîntoarcem la panoul cu pricina.

Fuentes Nuevas, sau și Fuentesnuevas, este un oraș spaniol aparținând municipiului Ponferrada, în regiunea El Bierzo, provincia León, comunitatea autonomă Castilla y León.

Are o populație de 2.702 locuitori, împărțită în 1.324 bărbați și 1.378 femei (lar femeile sunt majoritare).

Este situat la 4,5 km de centrul orașului Ponferrada. Cartierul este situat la nord-vest de municipiu și se învecinează cu Camponaraya, Cortiguera și Columbrianos și cu cartierele Ponferradino Cuatrovientos, La Placa și La Martina.

Fuentesnuevas are origini medievale. Apropierea sa de Camino de Santiago a favorizat așezarea diversilor oameni. Este situat la nord de ceea ce era cunoscut sub numele de pășunea Fabero, un teritoriu care se întindea între Ponferrada și Carracedelo și care a fost disputat între Consiliul de la Ponferrada și Mănăstirea Carracedo timp de secole.

Fuentesnuevas are un sector de servicii foarte dezvoltat. În mediul economic din Fuentesnuevas sunt prezente mai multe multinaționale și mari companii naționale. Are o zonă industrială care la acea vreme era prima din El Bierzo, numită Cantalobos.

Are Spitalul del Bierzo, azilul de bătrâni Hogar 70, institutul de învățământ secundar IES Fuentesnuevas, școala preșcolară și primară CEIP La Cogolla, școala publică de învățământ special Bergidum, farmacie, Proyecto Hombre, centru primar de sănătate, centru civic, piscine municipale în aer liber Fuentesnuevas, Pavilionul sportiv Nuria Lugueros - Fuentesnuevas.

Oraș este complet plat, se poate distinge partea veche de partea modernă cu orașul nou. În cel vechi se pot admira conacele familiei Villarino cu deschideri de buiandrug din granit și balcoane nobiliare, și pe cel al familiei cartusianelor cu balconul mare și ușa sub formă de arc. De asemenea, se poate vedea rămășițele vechii mănăstiri cu ușa și pivnița boltită. Dar monumentul principal este biserica parohială, care are un plan dreptunghiular cu o cupolă ochabada pe squinches (nu știu ce înseamnă, dar sper că e de bine). Pe partea stângă a naosului se află o capelă frumoasă. În retabloul principal

Nu e un albergue, e doar o ruină

Iglesia Ntra. Sra. de la Asuncion

Primire specială în Camponaraya

se remarcă abundența de cariatide și telamoni, alături de imaginile Adormirii Maicii Domnului, cu chip visător, din secolul al XVIII-lea, și ale Sfântului Francisc de Assisi și ale Sfântului Ștefan, care servesc ca telamoni (bănuiesc că e vorba de patroni religioși). În retabloul din dreapta, este menționată Virgen de las Candelas, o pictură foarte delicată. Răstignitul la izvorul cu apă sfințită este foarte bun și realist, poate din secolul al XVIII-lea. Capela laterală a Nuestra Señora de la Portería are o cupolă cu o pictură a Cinei cea de Taină pe pandantive pictate și ele. Această capelă a fost construită prin donație de la preotul paroh Bernardino Francisco de Losada y Quiroga în 1742. În retabloul său cu coloane înflorate se află San Eloy. Acesta poartă o podoabă de masă plus o carte și ustensile, deoarece este patronul argintarilor.

Sărmanul Google Translate, grea misiune a avut azi. Mă întorc la terasă și o acompaniez pe Carmen la savurarea americanelor. Mare adunare mare. Lângă terasă s-au adunat cam 40 de cicliști pentru o poză de grup. Frumos spectacol de culoare și lumini.

Terminăm porțiile generoase de tortilas, bem americanele și părăsim Barul La Ermita, locul care mi-a dat mie și lui Google Translate posibilitatea de a afla datele despre localitate. Plecăm, sus pe un gard ne întâmpină "2 bicicliști", e clar că nu sunt din grupul ce tocmai se pozaseră.

Trecem pe lângă Biserica Nostra Senora de la Asuncion. Cum e deschisă, o vizităm. E o biserică caldă, după standardul meu, dar și frumoasă, așa că profităm de ocazie și ne așezăm câteva minute pe o bancă în biserică.

În centrul orașului, prezidând piața mică, biserica parohială Nuestra Señora de la Asunción, este cea mai notabilă construcție. Arhitectura sa este realizată din cărămidă și piatră nevăruită, prezentând un turn de mică înălțime, iar la interior, un plan cu trei nave cu capele atașate la cap.

Turnul și bolțile navei centrale sunt de construcție recentă. Bolțile sunt realizate din ipsos pe un cadru metalic, lemn și grinzi de fier care străbat întregul templu.

Se presupune că în antichitate ar fi fost mai înalte, întrucât în boltă se află rămășițe ale Retarului Principal, care conținea mai multe retablouri mici în care erau așezate imagini religioase.

Au fost mai multe sculpturi în lemn, care au fost vândute de unii preoți parohi, unele se găsesc în muzee celebre răspândite în toată Spania.

Un tablou a fost recuperat. Este o copie de înaltă calitate care prezidează în prezent Altarul Mare. O reprezintă pe Fecioara Maria cu pruncul Iisus însoțit de Sfânta Ana și Sfântul Ioan Botezătorul, în copilărie.

Ceasul din turn a fost achiziționat pe 7 septembrie 1942.

Din 1805 până în 1884 a existat Frăția Santísimo. Un manuscris cu statutele, indulgență plenară pentru frați, (cu 3000 de ani de

Iglesia San Ildefonso

Uber pentru câini?

O femeie e frumoasă chiar și statuie

iertare), cu bula pontificală și listă de frați, toate acestea se găsesc în prezent în Parohia Maicii Domnului din acest oraș.

Ne continuăm drumul și intrăm în Camponaraya. Dintr-o curte 2 moși, practic un moș și o babă așezați într-o căruță, ne salută. Oricum, nu sunt singuri, un dulău destul de fioros, ne atrage vocal atenția că nu suntem bineveniți în curtea aflată sub jurisdicția sa, așa că trecem mai departe, ne răspunzând la salutul bătrânilor, care oricum erau cam țepeni, fiind de ipsos.

Spre "satisfacția" lui Carmen, dau de un alt panou informativ. Nu mai ține tehnica cu terasa, așa că fără să scot un cuvânt îl pun la treabă pe prietenul meu Google Translate. Astfel:

Camponaraya este un municipiu și un loc spaniol din provincia León, în comunitatea autonomă Castilla y León. Este situat în regiunea El Bierzo și are o populație de 4.096 de locuitori (INE 2023). Este una dintre municipalitățile leoneze în care se vorbește limba galineză, deși existența documentată a abundenței cuvinte leoneze în toponimia istorică a municipiului este un semn că Camponaraya a fost în mod tradițional o zonă de tranziție lingvistică între galică și Galician leonez, unde elementul leonez poate să fi predominat inițial, fiind ulterior înlocuit de cel galic, chiar și în toponimie. Bravo lor, așa ar trebui să fi făcut și ardelenii mei.

Relieful municipiului este predominant plat, cu o altitudine care variază între 600 de metri la nord-vest (Alto de Ocedo) și 475 de metri la sud. Orașul se află la 487 de metri deasupra nivelului mării.

Întemeierea orașelor Campo și Naraya, precum și a restului orașelor care alcătuiesc municipiul, ar fi datat încă din Evul Mediu, când ar fi fost create în procesele de repopulare desfășurate de monarhia Asturiei, devenind integrat în regatul León încă de la naștere. În acest sens, Campo și Naraya au fost legate de Mănăstirea San Julián de Samos în secolele XI și XII, devenind ulterior dependente de Mănăstirea Santa María de Carracedo. La rândul lor, Magaz și Narayola consemnează prima sa mențiune scrisă în privilegiul fondator al Carracedo din anul 992: „Per vadunm Stephany viam que ducit fonten ausalem usque ad vallem mayorem, et descendit viam que vadit Magace usque ad terminium de Narayola" (Prin vadul Stephany, drumul care duce la fântâna Ausal până la valea cea mare și pe drumul care merge la Magace până la granițele Narayolei). Cam încălciți treabă.

După înființare, Campo și Naraya s-au dezvoltat datorită poziționării lor lângă Camino de Santiago, cu numeroși pelerini călătorind prin teritoriul său încă din Evul Mediu, ceea ce a facilitat implementarea a două spitale pentru pelerini în oraș, cel de La Soledad și San Juan de Jabero, unde călătorii au primit atenția necesară pentru a-și putea continua pelerinajul.

Cu toate acestea, Camponaraya nu s-a născut ca un singur oraș până în secolul al XV-lea, când orașele de până atunci Campo și Naraya, care erau separate de pârâul Naraya, au fost unificate legal ca un singur oraș, care a luat numele ambelor, dând loc la

Dacă așa arată spatele, cum o fi fața?

Capela Soledad

Olimpicii sunt prețuiți în zonă

Și un selfi, așa de dimineată

Un moment de odihnă în natură

Camponaraya. Pe de altă parte, în acest moment, odată cu reducerea orașelor cu vot în Cortes începând cu Cortes din 1425, localitățile municipiului au devenit reprezentate de León, ceea ce le-a făcut parte din provincia León în Epoca Modernă, situată în cadrul acesteia în raionul Ponferrada.

De asemenea, datorită apartenenței teritoriale încă din Evul Mediu timpuriu a teritoriului Camponaraya la regatul León, de-a lungul Epocii Moderne orașele municipiului au făcut parte din jurisdicția „Avansării regatului León”.

În sfârșit, în epoca contemporană, în 1821, Camponaraya și restul orașelor din municipiu au devenit parte a provinciei Villafranca, deși când și-a pierdut statutul de provincie la sfârșitul Trieniului liberal, în diviziunea din 1833 au devenit atașate provinciei León, în cadrul Regiunii Leoneze.

În municipiu se produc vinuri de înaltă calitate (Denumire de Origine Bierzo), exportate în diverse locuri precum Germania sau Statele Unite ale Americii. Cooperativa Viñas del Bierzo are sediul în municipiul Camponaraya, prima cooperativă din Bierzo și a doua ca mărime a producției de struguri El Bierzo, fructe și legume (Denumirea de origine Apple Reineta del Bierzo, sau Pimiento del Bierzo), castane, etc. Creșterea animalelor, deși a suferit un declin în municipiu din cauza creșterii orașului, continuă să aibă o anumită importanță atât la nivelul fermelor familiale din orașele municipiului, cât și în creșterea diferitelor specii pentru sacrificare.

Actualul Parc Industrial Camponaraya este format din patru sectoare și este accesat prin vechea autostradă A-6.

Steagul și scutul, însemnele orașului, au fost aprobate prin Acordul din 22 octombrie 2001 al Consiliului Local Camponaraya, publicat în Monitorul Oficial al Castilla y León nr. 217, din 8 noiembrie 2001.

Steagul este dreptunghiular cu proporții 2:3. Este alcătuit din cinci dungi orizontale în proporții alternante de 5/17, 1/17, cele exterioare fiind albastre, cele din mijloc albe, iar cea centrală roșie cu cinci scoici albe.

În Camponaraya au loc în fiecare an mai multe târguri, cum ar fi Târgul de cai de rasă spaniolă și Târgul de câini de vânatoare. Sărbătorile patronale din La Soledad au loc în a treia săptămână din septembrie. De obicei, acestea, durează cinci zile. Se sărbătorește și pelerinajul de la Santiago și, în prima duminică din august.

Conform tradiției orale, în Camponaraya există o referire la identitatea primului pelerin străin care a umblat prin aceste locuri. Acesta a fost Godescalco, episcop de Puy între 927 și 962. Faptul este recunoscut de Gómez, călugăr al Mănăstirii San Martin de Albelda din La Rioja, care a fost însărcinat de episcopul de Le Puy să copieze manuscrisul San Ildefonso de Toledo, intitulat „De Virginitate beatae Mariae”. În prologul acestui exemplar se spune motivul pe care Godescalco l-a avut pentru a dori să plece în pelerinaj... ”din motiv de rugăciune, a părăsit Aquitania cu mare devotament și mare succes și s-a dus în grabă în limitele Galitiei

Avem și apă, Camino de 5 stele

Trecem pe lângă Cooperativa viticolă

Ne apropiem de Cacabelos

pentru a implora cu umilință mila lui Dumnezeu și votul apostolului Santiago...". Superb.

Ne continuăm drumul, trecem pe lângă întreprinderea viticolă, facem poze cu utilajele vechi necesare obținerii vinului, un fel de muzeu în aer liber, și începem să urcăm ușor. Ajungem la autostradă, pe care o trecem victorioși, dar nu înainte de a fi salutați de o olimpică localnică la haltere. Bine că e doar monument, deci riscul unei altercații cu ea e total exclus. Și astfel ne luăm rămas bun de la Camponaraya.

Mai avem 198,5 km până la Santiago. Cât de repede trec km, trist, căci după 198,5 km se sfârșește aventura noastră, de anul acesta, pe Camino. Deci atenție, de anul acesta, căci ea va mai continua. Reluăm drumul, de astă dată, pe un drum de țară.

Am scăpat de asfalt. Mai avem 1,2 km spanioli până la finalul etapei.

Destinația etapei de azi e localitatea Cacabelos. În jurul nostru sunt numai plantații de viță de vie, unele îmbătrânite, altele în plină producție, iar altele de abia plantate. Și iată-ne intrând în Cacabelos. Spre "indignarea" lui Carmen, suntem întâmpinați de un panou informativ turistic. Acum nu mai ține strategia cu terasa, sucuri, chestii, așa că atac problema fără nici-o ezitare. În scot pe Google Translate și îl pun la treabă. Să vedem unde ne vom caza azi.

Cacabelos (în leoneză Cacabielllos) este un municipiu și oraș spaniol din provincia León, în comunitatea autonomă Castilla y León. Este situat în regiunea El Bierzo și are o populație de 4.793 de locuitori (INE 2023). Care o fi ponderea sexelor? Mister.

Cacabelos este situat în vestul provinciei León, Spania, între 478 și 700 de metri deasupra nivelului mării, în centrul El Bierzo, un bazin intramontan de origine tectonă, format din materiale sedimentare, care este brăzdat de văi care se îndreaptă de la nord la sud, deschis de râurile care coboară din lanțul muntos Ancares, lanțul montan Cantabric și munții León și lasă între ei interfluvii de forme deluroase, dealuri izolate și mai multe seturi de terase deformate prin eroziune.

Municipiul se întinde de-a lungul cursului inferior al Cúa, un râu care a sculptat din sedimentele argiloase o vale cu orizonturi largi care, topografic, au pante blânde și au forma unui vârf de săgeată. Clima acestei zone din El Bierzo Bajo se caracterizează printr-o temperatură medie anuală blândă, în jur de 12 °C. Iernile sunt reci și frecvent cețoase; veri blânde, deși zilele cu temperaturi foarte ridicate nu sunt neobișnuite. Precipitațiile, o dată sau de două ori pe an sub formă de zăpadă, sunt relativ abundente, deși distribuite neuniform: media depășește 645 mm, iarna și primăvara fiind anotimpurile cele mai ploioase.

Relieful, apele și clima joacă un rol proeminent în vegetație, foarte modificată de acțiunea antropică. Doar la nord, în zonele cele mai înalte din Villabuena și Quilós, supraviețuiesc rămășițe din vegetația caracteristică de altădată, stejarii. Astăzi sunt din belșug arbori pe malul râului, plop, arini sau humeiros, sălcii și, mai ales,

Jos în vale e Cacabelos

Altă nuntă, acum în Cacabelos

La plimbare prin Cacabelos

Nou sport în Cacabelos?

Și după nuntă, firesc o înmormântare

pomi fructiferi (cireși, care sunt pomii care, împreună cu vița de vie, caracterizează cel mai bine municipiul), precum și câțiva nuci și castani.

Cele mai vechi date despre așezarea Cacabelos datează din paleolitic, așa cum atestă artefactele litice găsite pe terasele Cúa. Trebuie totuși să ne așteptăm ca epoca bronzului și a doua epocă a fierului să abunde în rămășițe de obiecte metalice, mori de cereale, și ceramică a culturii Castro, bine reprezentată de Castro Vizcaíno și, mai ales, de Castro Ventosa, unde au fost menționate de Floro și Orosio, unde au fost realizate în mod tradițional.

Acești autori, Floro și Osorio, au povestit și despre războaiele împotriva asturienilor (25 - 19 î.Hr.) care aveau să se încheie cu luarea lui Bergida. Procesul intens de romanizare a regiunii se reflectă perfect în apariția Bergidum Flavium, oraș pe care unii autori îl plasează pe câmpie, la înălțimea actualului cimitir Cacabelos și care este menționat de itinerariul lui Ptolemeu și Antoninus. Bergidum a fost centrul administrativ al numeroaselor zăcămintele de aur pe care romanii le-au exploatat în El Bierzo, unele chiar în municipalitate, cum ar fi Lagos de Villabuena.

În secolul al V-lea, suebii s-au stabilit în nord-vest, teritoriu care în secolul următor va fi anexat de vizigoți. Parohia șvabă include Bergido în diaceza de Astorga, semn al prezenței aceluia oraș în municipiu. Moneda Sisebuto bătută în Bergido, e menționată de San Valerio în autobiografia unde vorbește și despre așezarea vizigotă de pe locul acestui oraș.

Bergido nu a dispărut odată cu invazia Aarenei de la începutul secolului al VIII-lea. Supraviețuiește ca un nucleu important sub numele de Ventosa. Apoi a început să scadă până a fost complet abandonată și uitată.

Cacabelos este menționat pentru prima dată în secolul al X-lea, în donația lui Bermudo II de León către mănăstirea Carracedo. În 1108, arhiepiscopul de Santiago, Diego Gelmírez, a reconstruit-o și și-a ridicat biserica Santa María, care încă își păstrează vechea absidă. Această reconstrucție a provocat o dispută amară cu episcopul de Astorga, deoarece orașul se afla pe teritoriul acelei eparhii.

Disputa s-a încheiat cu donația orașului de către Alfonso al VII-lea de León aceluia arhiepiscop în 1387, fapt care va evidenția pe Cacabelos, deoarece nu va fi numai jurisdicția arhiepiscopului, ci va aparține și acelei îndepărtate eparhii până la 1890. În acel secol al XI-lea sunt amintiți și Villabuena, unde există un palat regal, și Pieros, a cărui biserică a fost sfințită în 1086 de episcopul Osmundo.

Orașul, așezat lângă un pod, pe Calea Iacobină, a crescut neîntrerupt în Evul Mediu, după cum mărturisesc bisericile sale Santa María de la Plaza, Santa María de la Edrada și Santa María „circa pontem”, dar și spitalele San Lázaro, Santiago, Santa Catalina, Alfonso Cabirto, Inés Domínguez.

Oraș plin de farmec și liniște

Și berea de bun venit

Un prânz ce veselie

Muncă intelectuală de seară

Populația a prosperat datorită bogăției sale agricole și a comerțului asigurat de pelerinii și coloniștii franci. Localitatea avea și o comunitate evreiască.

Un nou stimulent pentru creșterea orașului a fost acordarea de către Sancho al IV-lea, în 1291, a unui târg anual de cincisprezece zile, desfășurat în timpul festivităților Cruz de Mayo, la care, mai târziu, s-au adăugat și alte târguri de San Miguel și Sfântul Bartolomeu.

La începutul epocii moderne, Cacabelos a fost integrat în marchizatul Villafranca del Bierzo, moștenitor al contelui de Lemos, căruia arhiepiscopul Rodrigo de Luna îi donase orașul în 1458. Locurile Quilós, Arborbuena și Villabuena, au devenit proprietatea orașului prin cumpărarea lor de la stareța de la San Guillermo, cu puțin timp înainte de integrarea acelei mănăstiri în mănăstirea San Miguel de las Dueñas. În acele secole Cacabelos era un oraș de aproximativ o mie de locuitori, cu mai multe biserici.

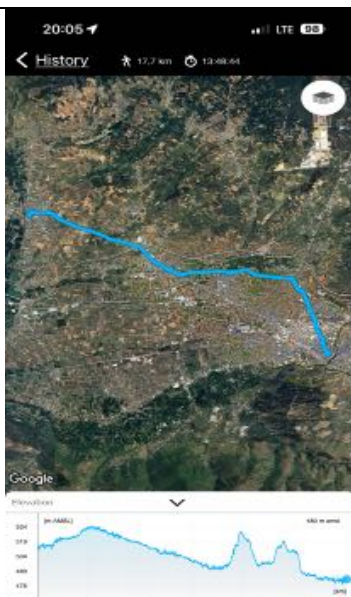
Pe de altă parte, datorită apartenenței teritoriale încă din Evul Mediu timpuriu a teritoriului Cacabelense la regatul Leonez, pe tot parcursul Epocii Moderne orașele municipiului au făcut parte din jurisdicția Avansării regatului León.

Secolul al XIX-lea începe cu Războiul de Independență. Aici, în primele zile ale lui ianuarie 1809, englezii și francezii s-au înfruntat într-o bătălie în care va muri generalul francez Colbert. Odată cu sosirea liberalismului și dispariția domniilor jurisdicționale, Cacabelos a devenit un municipiu, care cuprindea orașul Cacabelos și orașele Quilós, Arborbuena și Pieros. La fel, în diviziunea provincială din 1821, Cacabelos și restul orașelor din municipiu au devenit parte a provinciei Villafranca.

Pe de altă parte, la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, criza filoxerei a dus la dispariția majorității podgoriilor extinse pe care municipiul le deținea, provocând o puternică recesiune economică și un ușor declin demografic. Abia în secolul XX, podgoria a fost recuperată cu altoi american, ceea ce va favoriza apariția a numeroase și importante crame și a unei cooperative viticole. În pas cu această redresare economică, populația a crescut.

Bravo Google Translate, te-ai descurcat super, să vedem acum cum ne vom descurca cu remarcile destul de acide ale lui Carmen. Oricum, eu sunt vinovatul, nu Google Translate, așa că sunt pregătit pentru confruntare. De fapt cu aproape 5 ore înainte am fost înștiințat printr-un email că trebuie să luăm cheile de la Pensiunea El Molino. Noroc că pensiunea este chiar la intrarea în localitate. Ne prezentăm disciplinați la recepția pensiunii, facem dovada rezervării și suntem dotați cu cheile respective.

Acum e rândul Matildei de a ne ghida spre a ajunge la Hostal Santa Maria, locul unde vom înnopta. Ajunși în camera superbă a hostelului, facem un duș și coborâm să mâncăm și să bem berea de bun venit. După masă urcăm în cameră și reușim să dormim 3 ore. La ora 19,20 coborâm pentru un tur de oraș.

Etapa de azi

Scorul zilei:
21708 pași
15,1 km

Gata de drum

Nu e prea nostimă evoluția asta

Nu prea ne e foame, căci la prânz am mâncat o salată imensă de legume și fructe, iar Carmen o ciorbă de fasole păstăi cu usturoi, care a fost un deliciu, după spusele lui Carmen.

Deci, după somnul de siestă, ieșim să explorăm orașul. La venire trecusem pe lângă biserica din localitate unde se oficia o nuntă. Cum nu aveam invitație și cum ne grăbeam să ne cazăm, am trecut nunta la capitolul diverse. Acum ajungem din nou în dreptul bisericii cu dorința de a o vizita, dar, ghinion, cum zice sasu, de data asta e o înmormântare. Se pare că e un mare trafic la biserica asta, așa încât rămâne nevizitată, căci nici la înmormântare nu avem invitație.

La întoarcere ne oprim la o altă terasă. Mâncăm tortilas și bem bere. Mulțumiți de activitatea zilei de azi, ne retragem la Hostal. Cum salonul de jos e foarte atrăgător, ne oprim pentru activități intelectuale. Eu scriu jurnalul, după care urcăm în cameră și ne culcăm, căci mâine ne așteaptă un urcuș greu până la Villafranca del Bierzo, acolo unde, cu 8 ani în urmă, am dormit într-un albergue pentru vegetarieni.

Noapte bună.

12 august 2024

Teoretic am dormit bine. Pe la 1,12 ne-am trezit cu niște urlete afară pe sală. Din lene de a mă îmbrăca ca să ies să văd ce se întâmplă, am asistat din cameră, doar la partea audio a conflictului. Azi dimineață, când am coborât pe scări să plecăm, jos în hol era o baltă de sânge, parțial acoperită cu un cearceaf. După dimensiunile urmelor de sânge, acestea nu puteau proveni doar de la simplă bătaie. E clar faptul că în altercație se folosea un cuțit. Scena mă ducea cu gândul la "faimosul" Ferentari cu clanurile lui. Bine că sunt pe Camino în Spania. De la o babă ce era pe hol, aflăm că victima fusese dusă la spital în stare gravă, iar poliția își făcuse meseria.

La ora 7,32 ridicăm ancora. Mă felicit că nu am ieșit azi noapte, poate aș fi fost o victimă colaterală. Mai ști ...? Oricum balta de sânge de la holul de la intrare denotă că a fost practic un măcel. E drept că aseară o familie cu un copil în cărucior cobora pe scări certându-se rău. Bărbatul striga la soție, ceva într-o spaniolă fără accent, fapt care m-a convins că nu erau români. Se pare că la întoarcere se escaladase scandalul, așa că omul a intrat în living unde era și o zonă de servit masa, a luat un cuțit și a trecut la fapte. Cert e un lucru, atâta sânge nu am văzut nici la tăierea porcilor. De fapt, nu am asistat nici-odată la acest tip de crimă. Mă refer la sacrificarea porcilor. De fapt eu nu mănânc nici carne de miel sau oaie, asta din copilărie, tot din asemenea considerente. Bunicul meu avea atelier de cojocărie. Pe vremea aceea, cojocarii își procurau singuri blana pentru cojoace. Pentru a avea o piele perfectă, animalele trebuiau "desbrăcate" de blană încă fiind vi, apoi le omorau. Bunicul avea la șopru (șopron - termen tipic ardelenesc) 2 cârlige de care atârna bietul animal de picioarele din spate și începea operațiunea de "dezbrăcare" de blană. Eu mă

Presă antică de vin

Casă peste Rio Cua

Interesant albergue municipal

Și azi soarele e cu noi

furișam în podul casei ca să nu aud vaietul mieilor. De atunci nu am mai pus în gură nici oaie și nici miel. Ei bine, balta de sânge peste care am fost nevoiți să trecem ca să plecăm, mi-a adus aminte de copilăria mea la bunicul cojocar. Neplăcută amintire.

Dar să trecem peste asta. Ieșim în stradă, trecem pe lângă biserica care e și acum închisă. Normal, după o nuntă și o înmormântare, e firesc ca și ea să se odihnească, așa că abordăm trecerea peste Rio Cua. Trecem pe lângă un storcător de vin vechi (Lagar de vino) și ne continuăm drumul.

Aici intervine Google Translate care ne informează că: La periferia orașului Cacabelos (León) găsim o tească unică de vin (secolele XVIII - XIX), o clădire și un dispozitiv folosit pentru presarea strugurilor și obținerea mustului.

Acesta este compus dintr-o grinda mare articulată de lemn de castan și o greutate cu ax care permite mișcarea acesteia și presarea strugurilor în teasc. Bravo Google Translate pentru informare.

Pe dreapta se ridică majestuoasă Biserica Santuario de Quinta Angustia. Aceasta este situată la ieșirea din localitate. Există documente ale existenței unui schit închinat Fecioarei în acest loc. În ciuda acestui fapt actuala clădire și majoritatea retablourilor, imaginilor și picturilor sunt din secolul al XVIII-lea. Fațada este neoclasică, iar ușa este de tip altar cu o proliferare de coloane cu intrânduri netede. Are un plan bazilic cu bolți în arc și un naos.

În naos, se află imaginea Fecioarei din Quinta Angustia, datând din 1764, iar dintre cele șapte retablouri ale sale se remarcă cea mai mare realizată în 1758 fiind opera lui Miguel Núñez și Juan de Solórzano.

O pictură a Fecioarei din La Leche, relieful Pruncului Isus precum și cel al Sfântului Antonie de Padova, dar și orga de la mănăstirea Carracedo, sunt câteva dintre piesele sale de cel mai mare interes artistic.

E închisă la ora asta, dar pare a fi interesantă. Ce e însă și mai interesant e Albergue Municipal care înconjoară biserica. Albergue municipal pentru pelerini, din incinta Santuario de la Quinta Angustia de Cacabelos este un albergue public exclusiv pentru pelerinii de pe Camino de Santiago cu acreditări, adică cu credențiale, și e deținută de Consiliul orașului Cacabelos, fiind deschis din 2001.

Cum nu putem vizita nici albergue și nici biserica, plecăm mai departe, căci Carmen a început să "mustăcească" în legătură cu relația deranjant de insistentă a mea cu Google Translate, începută atât de dimineață.

Altă companie viticolă

Trebuie trecut muntele din față

Loc de popas pentru pelerini

Tabără de sculptură

Începe urcușul

Soarele ne urează și el Buen Camino, așa că la drum. La scurt timp intrăm în mica localitate Pieros.

Pieros este un oraș și district spaniol al municipiului Cacabelos, aparținând provinciei León, în comunitatea autonomă Castilla y León. Superbă descriere.

Situat în regiunea El Bierzo, orașul este situat pe drumul dintre Villafranca del Bierzo și Cacabelos. Asta știam deja.

Spre mijlocul secolului al XIX-lea, locul, aparținând deja la acea vreme lui Cacabelos, și avea o populație de 126 de locuitori. Este descrisă în volumul al treisprezecelea din Dicționarul geografic-statistic-istoric al Spaniei și al posesiunilor sale de peste mări al lui Pascual Madoz cu următoarele cuvinte: "Are 30 de case, o biserică (San Martin) deservită de un preot și un schit (San Roque), și are 2 surse de apă de mărime medie. Se învecinează cu Villabuena, San Clemente, Cacabelos, Sorribas și Valtuille de jos și de sus. Terenul este de calitate medie, și este fertilizat de apele unui pârâu. Există o pădure de stejar și de nuci și are pajiști artificiale". În 2023 avea 37 de locuitori înregistrați. Mic, dar vesel sat.

Deocamdată mergem paralel cu șoseaua și astfel intrăm în Los Ancares Leoneses. La orizont apar munții, semn că se apropie din nou urcușuri. Bine ar fi să fie doar urcușuri nu și bolovănișuri. Mai avem 191,0 km. Ce repede trec kilometrii.

Localitatea păstrează tradiții, legende și festivaluri. Declarată Rezervație a Biosferei în 2006, este unul dintre cele mai emblematice și necunoscute locuri din geografia zonală. Văi adânci transformate în punți naturale de intrare și de ieșire în și din Galiția sau Asturias, unde ursul, cocoșul de munte, ibexul, căpriorul sau lupul se adăpostesc în păduri imense de stejari, ilisuri, mestecăni și castani seculari precum Cantín de Villasumil sau Campano de Villar de Acero. Apropo de urși, nu am avut plăcerea să întâlnesc măcar unul, încă.

Castre precum Chano, poduri, mori, mănăstiri și mai ales palloza tradițională, se alătură activităților tradiționale precum creșterea animalelor sau agricultura.

S-a păstrat o cultură intangibilă care leagă generațiile trecute de cele prezente. Putem găsi tradiții surprinzătoare precum entroidourile, magostosul sau dansurile din Valea Fornelei.

Palloza, cea mai emblematică construcție din zonă, este de origine preromană și a continuat să fie folosită până la mijlocul secolului XX. Cu un plan circular sau oval între 10 și 20 de metri în diametru, pereți de piatră (plăci de ardezic) și un înveliș de paie de secară de formă conică, „teito”. În aceste case, oamenii și animalele împărțeau spațiul, profitând astfel de căldura degajată de animale pentru a depăși iernile lungi și reci. Aceste construcții sunt adesea însoțite de grânare, cabane, corrale sau alte clădiri auxiliare care conferă complexului gradul necesar de autosuficiență, întrucât în

Și pe vârf de deal sunt case

Ne apropiem de Villafranca

În vale e Villafranca

Am ajuns

Iglesia de Santiago

multe ocazii oamenii care locuiau în ele puteau fi izolați timp îndelungat de ninsori intense.

Balouta, Pereda de Ancares sau Campo del Agua încă mai găzduiesc o mostră bună din aceste palloza. În alte orașe precum Burbia, Suarbol, Teixeira sau Porcarizas se pot bucura de un alt tip de construcții, de arhitectura tradițională bazată pe ardezie și lemn, datorită conservării speciale a clădirilor sale. Pe scurt, o Rezervație a Biosferei în care să te pierzi și să te bucuri de fiecare colț.

Un adevărat colț de rai așezat pe o pantă muntoasă ne aduce aminte că ne apropiem de Galicia care, după părerea mea, e cea mai frumoasă parte a Spaniei, din toate punctele de vedere. Peisaje splendide și mai ales oameni minunați. Fără a fi părtinitor, galicienii se aseamănă foarte mult cu ardelenii mei, mă refer la ardelenii de "viță veche", cum aș fi eu de exemplu.

Ne desprindem de șosea și începe un urcuș printre plantații de viță de vie. Unde întorci privirea, numai podgorii, unele bătrâne, altele abia plantate. Oricum, totul în jur e numai viță de vie. Trecem pe lângă un studio de sculptură. Curtea e plină de opere de artă, unele finalizate, altele în construcție. Ne oprim să facem poze și privind în față observăm că drumul începe să arate puțin cam amenințător datorită urcușului care se configurează destul de amenințător.

Urcăm, urcăm, dar ne apropiem, în același timp, de Villafranca. Asta e cert. Îmi amintesc locurile pe care le-am străbătut cu 8 ani în urmă. Am ajuns în vârgul dealului, uraaa ..., începe coborârea. E o coborâre la fel de abruptă ca și urcușul.

Spectaculoasa Villafranca del Bierzo este un muzeu în aer liber care rezumă secole de istorie a Camino de Santiago.

Intrăm în atmosfera iacobiană a Puerta del Perdón din biserica Santiago.

Biserica Santiago este unul dintre cele mai importante situri mistice de pe Camino de Santiago înainte de a ajunge în Compostela. Construită în secolul al XII-lea, după ce episcopul de Astorga a obținut permisiunea papei de a construi o biserică cu hramul Sf. Iacob (Santiago), loc unde puteau obține iertarea pelerinii care nu puteau parcurge traseul până la capăt, din cauza unei boli sau accident, aflându-se la 190 de kilometri de Santiago de Compostela.

Pe lângă Puerta del Perdón, care se deschide doar în Anii Sfinți ai Camino și care a rămas închisă în secolele al XIX-lea și al XX-lea din cauza ciumei și jafurilor, biserica cu o singură navă are o ușă austeră cu arcade semicirculare și o clopotniță care ridică ușor înălțimea bisericii romanice.

În interior, se evidențiază chevetul, cu absida cu tambur, care este foarte tipică bisericilor romanice, și un Hristos răstignit în mărime naturală din secolul al XIV-lea.

Albergue unde am dormit acum 8 ani

Castelul marchizilor de Villafranca

Matilda a preluat conducerea

Ce ne lipsesc? ... americanele ...

Fiind familiarizați cu acest prim "contact" cu istoria orașului, nu trebuie lăsate deoparte mănăstirile, bisericile, castelul sau solemna colegiata cluniacă. Străzile și piețele transmit spiritualitate și conțin relicve uimitoare, fiind panteoane și opere de artă.

Gastronomia din El Bierzo se caracterizează prin propria identitate. Elaborări precum Botillo del Bierzo, empanada de batallón sau lacón cu ardei și la desert delicatele precum castane în sirop, prăjitura de castane, feisuelos sau frisuelos sau pere de conferința în vin sunt doar câteva dintre propunerile pe care acest pământ ți-l face amintindu-ne astfel de vizita în El Bierzo.

Legenda spune că unii ciobani cu turmele lor, care îndurau o furtună rece și vântoasă, au văzut deodată o vacă albă și au decis să o urmeze. Acolo, pe locul în care s-au oprit, au întemeiat un sat care a dat naștere lui Villafranca del Bierzo.

Adevărul istoric este că Villafranca del Bierzo a fost un fort militar în epoca romană folosit pentru a proteja ruta aurului, fiind și locul unde asturienii și trupele califate au luptat în timpul Recuceririi. Mai presus de toate, amplasarea sa geografică, la începutul văii aspre a râului Valcarce, a făcut din aceasta o oprire de odihnă pentru pelerinii care doreau să-l vadă pe Sfântul Iacob cel Mare în Galiția. De fapt, mulți istorici au pus dezvoltarea sa pe seama spitalelor care au fost create pentru a-i îngriji pe pelerini.

Astfel au apărut în timp și castelul ce străjuie intrarea în oraș, castel cu o structură medievală, dar și celebra biserică Santiago cu propria sa Puerta del Perdón, care a fost beneficiara bulei papale.

Nu am ce face, trebuie să apelez din nou la prietenul meu Google Translate, deoarece am dat de un nou panou informativ. Trebuie să fiu atent să nu declanșez o aversiune totală a lui Carmen, față de bunul meu prieten. Dar să dăm cuvântul prietenului meu:

Ridicată în fața castelului marchizilor, biserica este un important templu romanic din secolul al XII-lea cu relevanță în cadrul traseului iacobian. Ușa sa, denumită "Ușa iertării", este încadrată de patru arhivolte pe coloane fine cu capiteluri, este locul în care pelerinii care nu pot continua călătoria până la capăt pot obține aceleași beneficii spirituale ca și cum ar fi ajuns la Compostela. Asta știam deja, nu e ceva nou.

Imediat lângă biserică este albergue doar cu mâncare vegetariană, albergue unde cu 8 ani în urmă am dormit. Amintiri, amintiri ...

Trecem pe lângă Castelul medieval, care, ca și acum 8 ani, nu se poate vizita. Aceasta este o clădire palatială, un palat din secolul al XVI-lea, construit în zidărie. Are un plan patru-unghiular cu patru turnuri circulare la colțuri.

Istoria ne spune că această clădire spectaculoasă a fost reședința marchizilor de Villafranca, ceea ce explică de ce nu are aspect defensiv. În prezent, o parte a clădirii este locuită de familia din a 51-a generație a compozitorului Cristóbal Halffter și nu este deschisă publicului.

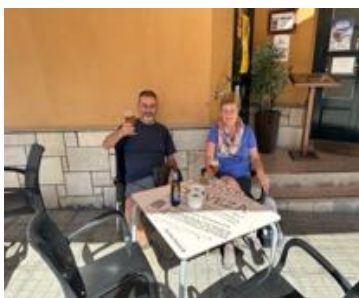
Biserica San Nicolas del Real

Trecem podul, Matilda e la comandă

Bravo Matilda, suntem la Hotel Mendez

... deci, berea de bun venit

Colegiata Santa Maria

Castelul a fost jefuit de englezi în timp ce aceștia fugeau la Lugo în timpul invaziei franceze și mai târziu fusese incendiat de trupele galice care au distrus tot ce au putut.

Aici am un amendament: poate fi totuși vizitată doar o mică parte, dar numai la ora 13,30 fix. Super.

E cazul să apelăm la serviciile Matildei pentru a ne conduce la Hostal Mendez.. Vezi dacă avem roaming ... Astfel intrăm în oraș.

Villafranca del Bierzo (în limba galică: Vilafranca do Bierzo) este un oraș și un municipiu situat în comarca El Bierzo, în provincia León, Castilia și León.

Villafranca del Bierzo se află la 187 de kilometri de Santiago de Compostela și este situată între Ponferrada și O Cebreiro pe drumul de pelerinaj Drumul Sf. Iacob către Santiago de Compostela.

Primele așezări umane din zonă datează din epoca neolitică, în timp ce primii oameni cunoscuți din punct de vedere istoric care au locuit aici au fost celtiberienii, care au locuit practic în Bergidum, cunoscut mai târziu sub numele de Bergidum Flavium după cucerirea romană.

În Evul Mediu, orașul este menționat pentru prima dată în anul 791. Originea orașului modern este legată de Calea Sf. Iacob, ca loc de odihnă pentru pelerinii în drumul lor spre Santiago de Compostela, începând cu secolul al IX-lea. În Codex Calixtinus, Villafranca este menționată ca o etapă intermediară între Rabornal și Triacastela. În 1070, în timpul domniei lui Alfonso al VI-lea de León, aici a fost înființată o mănăstire cluniacă pentru cultivarea vinului, iar în jurul ei s-a ridicat un cartier de pelerini francezi, din care provine practic numele orașului (însemnând „Orașul francez”). Numeroase hoteluri și spitale au fost înființate în oraș pentru pelerini.

La sfârșitul secolului al XII-lea Alfonso VII de León a dat domnia Villafranca surorii sale Sancha. Mai târziu administrarea orașului a trecut la Urraca, soția regelui Ferdinand al II-lea și apoi la Tereza, soția lui Alfonso al IX-lea, și apoi la numeroase alte persoane nobile.

În 1486, domnia a revenit unui marchizat atribuit lui Luis Pimentel y Pacego. Fiica sa s-a căsătorit cu Pedro Álvarez de Toledo, a cărui familie de atunci a deținut marchizatul timp de secole. În 1619, Sfântul Lawrence de Brindisi a fost adus aici după moartea sa la Lisabona și îngropat în Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului, care încă mai conține sarcofagul său.

În timpul Războiului Peninsular, Villafranca a fost cartierul general al armatei galice și a fost jefuită de trei ori de trupele engleze, iar ulterior a fost ocupată de trupele franceze. Aici a murit generalul spaniol Antonio Filangieri. Orașul a fost însă eliberat în 1810.

Este practic ultimul oraș important din Leon care este străbătut de Drumul Pelerinului către Santiago de Compostela. Bogatul său

Hoinărind prin oraș

Un prânz pe cinste

Monument tot legat de vin

Cam întortocheate străzi

Și o superbă cină

patrimoniul monumental și influența pelerinilor Sf. Iacob, au făcut din aceasta un important centru turistic. Orașul său vechi a fost declarat proprietate de interes cultural al Spaniei.

Piața principală, sau Plaza Mayor, Primăria, calle del Agua (strada Apei), arcul la care se termină conacele, cum ar fi unul maur din secolul al XV-lea, mănăstirea lui Agustinas Recoletas și alte palate, fac parte din circuitul turistic.

Cel mai bun loc pentru a vedea palatele este Calle del Agua. Printre steme apar câteva clădiri emblematice, precum Palatul Torquemada, Casa Morisca sau locul de naștere al scriitorului Gil y Carrasco. Alte monumente care merită vizitate sunt, printre altele, Colegiata Gotică Santa María, construită de Gil de Hontañón, mănăstirea barocă San Nicolás el Real, mănăstirile la Anunciada și San José, fondate în secolul al XVII-lea și Biserica San Francisco, care are un frumos tavan casetat mudejar.

Impresionantă istorie. Ne apropiem de o terasă unde decidem, în unanimitate, să mâncăm o prăjitură și să ne bem americanele pe cale le neglijașem până la ora asta.

Trecem pe lângă biserica mare, o vizităm și aflăm că la ora 19,30 va avea loc Misa. Super, vom participa sigur.

Situată în centrul localității, se remarcă prin dimensiunile mari, aspectul sever de vestigii renașcentiste și decorul baroc. În această clădire a fost înființată o școală iezuită la începutul secolului al XVII-lea și găzduiește în prezent Muzeul de Științe ale Naturii și Etnografice. Muzeul reunește diverse colecții de taxidermie, malacologie, mineralogie și instrumente legate de distilarea alcoolului.

Cum Matilda se găsește încă la timonă, trecem podul prevăzut cu o singură bandă de acces pentru mașini, așa încât acestea așteaptă cumiți ca semaforul să devină verde și să poată trece. Disciplină, nu glumă.

La cca. 200 m vedem Hostalul Mendez, locul unde vom înnopta. Trecem pe lângă o mănăstire de maici și ne prezentăm la recepție. Ghinion, vorba sasului, nu putem să ne cazăm decât după ora 13,00. Ce să facem, acceptăm situația, mulțumim Matildei pentru ajutor, și trecem din nou podul, asta pentru a vizita o parte din magazinele din oraș, asta ca să îi fac plăcerea lui Carmen, în speranța că va începe să accepte și ea prietenia mea cu Google Translate.

Sunt 27 °C și bate un vânticel plăcut.

La ora 13,00 ne prezentăm din nou la recepție, primim cheia și urcăm în cameră. Cum la parter e restaurant, hotărâm să servim prânzul. Mâncarea e superbă, o cremă delicioasă de dovlecei, eu o salată mixtă uriașă superbă, iar Carmen scărișoare de porc. Urcăm în camera care e la etajul 3. Asta e, parcă nu a fost suficient urcușul de azi.

Ne trântim pe pat și dormim 2 ore. La ora 17,00 facem un duș, asta ca să mergem curați la Misa. Coborâm, trecem din nou podul. Bine că restricția de traversare e numai pentru mașini. Sunt tot 27 °C și bate un vânticel slab. E plăcut.

Scorul zilei:
26981 pași
18,8 km

Un curcubeu superb ne binecuvăntează

Gata de plecare

La revedere Villafranca

Trecem pe lângă Collegiata Iglesia Santa Maria, e închisă. Acesta este unul dintre cele mai vizitate monumente ale orașului, deoarece este una dintre cele mai impunătoare și spectaculoase clădiri ale locului. Construită între secolele al XVI-lea și al XVII-lea pe rămășițele unei mănăstiri cluniacene din secolul al XI-lea, această clădire este un amestec de stiluri gotic târziu, renașcentist și baroc. Aici sunt două capele laterale, Capela Rozariului și Capela Sfintei Treimi, unde se remarcă Altarul Mare în stil neoclasic cu hramul Adormirea Maicii Domnului. Colegiata Santa Maria a fost declarată Bun de Interes Cultural în categoria Monument. Păcat că nu e deschisă. Noroc cu Google Translate că aflăm informații despre ea.

Ajungem la Misa. Nu e lume multă și mai ales puțini pelerini. Slujba e relativ clasică și durează în medie 30 de minute.

Practic îți poți potrivi ceasul după durata slujbei.

După slujbă ne întoarcem la Hostal. Ne oprim la terasa restaurantului și ne delectăm cu o prăjitură excepțională, udată din belșug cu bere și Cola.

Urcăm în cameră să scriu jurnalul și ne culcăm, căci mâine avem din nou de urcat.

Noapte bună.

13 august 2024

O noapte superbă. Ne sculăm la ora 6,45 și ne pregătim de plecare. O pregătire atât fizică, dar și morală, căci vom avea cam de urcat azi. Ducem la recepție rucsacii pentru Correos și intrăm în sala de mese, căci micul dejun e inclus în preț. Ne așezăm la o masă lângă geam, priveliște superbă. Privind afară vedem un curcubeu superb. Practic sunt 2 arcuri de foc, unul mare și altul mai mic deasupra primului. E clar, e semn bun, vom avea o zi minunată, chiar dacă va trebui să urcăm.

La ora 7,58 cu scurtele pe noi, pornim la drum. Și de data asta hostelul unde am înnoptat este chiar pe traseu, așa că, cu pânzele în vânt, pornim. Peisajul e minunat, doar suntem în zonă muntoasă. Mai avem 187 km până la Santiago. Pe de o parte ne bucurăm că suntem pe Camino, dar pe de altă parte simțim tristețea încheierii acestei experiențe.

Drumul merge paralel cu șoseaua. Deocamdată nu a început urcușul. Drumul se intersectează cu alt drum ce tocmai iese dintr-un tunel. Apropos de tuneluri, nu știu cum, dar spaniolii aștia una două străpung dealurile și mai trântesc câte un tunel, iar noi nici măcar centura de ocolire a Bucureștiului nu suntem în stare să o finalizăm de vreo 4 ani. De fapt sunt 3 tuneluri, dintre care unul are 414 m. Câtă precizie ... Ne continuăm drumul printre dealuri abrupte. Mă uit la ele și nu îmi pot imagina cum au reușit oamenii aceștia să construiască inclusiv o autostradă prin această zonă atât de dificilă. Oricum, peisajul e mirific.

Un biet cățel îmi atrage atenția. Se pare că e al nimănui. Nu vrea mâncare, vrea doar atenție, vrea ca cineva să se oprească și să îl mângâie, dar toți trec pe lângă el și nimeni nu îl bagă în seamă. Mă opresc, și între mine și el se crează o comuniune. Îl mângâi, iar el

Mai avem 187 km

E normal ca podul să fie închis

Peisaj de vis

Suntem pe drumul cel bun

Doar 414 m tunelul ...

Începe să dea din coadă, semn că apreciază gestul meu. Doar Carmen întrerupe relația, amintindu-mi că mai avem mult de mers azi. Mulți tratează animalele doar ca animale, și puțin cred că și ele au un suflet, de multe ori mai curat decât al nostru, și ele au sentimente și afinități. Cu părere de rău ne despărțim și plecăm mai departe.

Începe să burnițeze, așa că apelăm la pelerine. Nostim, suntem niște pelerini cu pelerine. Haios joc de cuvinte. Ajungem la intrarea în localitatea Pereje. Deja s-a format o adevărată coloană de pelerini.

Pereje este un oraș de pe Calea Sf. Iacob în vestul provinciei León din Comunitatea Autonomă Castilia și Leon. Este situat pe râul Valcarce în masivul muntos Sierra de Ancares.

Căminul de pelerini din Pereje a fost subiectul unei dispute în secolele XI și XII. Ca oponenți au apărut călugării cluniaceni din Santa María de Cruñego din Villafranca și călugării mănăstirii O Cebreiro, care aparțineau abației franceze Saint Giral d'Aurillac. Acesta din urmă a avut o biserică și un ospiciu de pelerini construite în Pereje, deși satul aparținea districtului administrativ ecleziastic al Cluniacilor din Villafranca. Disputa a escaladat într-o asemenea măsură încât, alături de Papa Urban al II-lea, au fost implicați și regina Urraca și regele Alfonso al IX-lea din León. Satul a putut să-și păstreze parțial aspectul medieval. De menționate sunt biserica parohială Santa María Magdalena, un vechi ospiciu de pelerini și fosta închisoare. Îndelungata tradiție a orașului de pelerinaj Sf. Iacob este continuată și astăzi cu un cămin de pelerini.

În fiecare an, pe 17 ianuarie, locuitorii satului îi sărbătoresc pe San Antonio Abad și Sfânta Magdalena.

Ploaia a încetat, așa că din pelerini cu pelerine, am devenit doar pelerini. Sătucul e pitoresc, case în ruine printre care se zăresc case pline de flori. Amestecul acesta de vechi și nou, bucură ochiul. Curios e faptul că multe dintre casele în ruine sunt de vânzare. Ne continuăm drumul care șerpuiește printre dealuri impunătoare.

Traversăm râul Rio Valcarce. Mai avem 179 km de mers. Intrăm în Trabadelo unde ne oprim la o terasă ca să bem un juice și o Cola și să mâncăm o prăjitură.

Trabadelo este un municipiu și un loc spaniol din provincia León, în comunitatea autonomă Castilla y León. Este situat în regiunea El Bierzo și are o populație de 337 de locuitori (INE 2023). Este una dintre municipalitățile din León în care se vorbește limba galeză. (Bravo lor).

Trabadelo aparține districtului judiciar Ponferrada și include centrele de populație Moral de Valcarce, Parada de Soto, Pereje, Pradela, San Fiz do Seo, Sotelo, Sotoparada, Villar de Corrales și Trabadelo, capitala municipiului.

Topografic, prezintă relieful moi, cu mici ondulații ale interfluviilor unde se ridică dealuri, ascendând progresiv spre nord. Râul

Nu e pelerin, dar e sărman

A început să burnițeze, așa e la munte

Intrăm în Pereje

Vis sau realitate?

Valcarce este canalul principal al municipiului, care curge în direcția nord-vest-sud-est. Restul rețelei hidrografice este alcătuit din canale de râu mai mici și altele intermitente: râul Barjas, râul Pousadela și numeroase pâraie.

Altitudinea teritoriului variază între 1.453 de metri (Pico de Loro) la granița municipală cu Balboa și Villafranca del Bierzo, lângă Sierra de Ancares, și 520 de metri pe malul râului Valcarce. Orașul se află la 590 de metri deasupra nivelului mării.

Primele informații despre așezarea umană în municipiu, datează din epoca romană, din care se găsesc rămășițe ale unui zid roman antic în Parada de Soto, precum și situl minier Los Cáscaros, din Pradela, care era o exploatare unică din care romanii au încercat să extragă aur printr-o rețea de canale, încă vizibile.

Mai târziu, în Evul Mediu, termenul de Trabadelo a fost inclus în regatul León, în cadrul căruia s-ar fi întreprins repopularea orașelor municipiului și ai cărui monarhi au inclus orașul în merindad Aguiar.

În secolul al XV-lea, odată cu reducerea orașelor cu vot în Cortes începând de la Cortes din 1425, Trabadelo a devenit reprezentată de León, care a făcut-o parte a provinciei León în Epoca Modernă, plasând-o această provincie în Ponferrada meci.

În sfârșit, în epoca contemporană, în 1821 Trabadelo a fost unul dintre orașele care au devenit parte a provinciei Villafranca, deși când și-a pierdut statutul de provincial la sfârșitul Trieniului Liberal, în diviziunea din 1833, Trabadelo a fost repartizat provinciei León, în cadrul Regiunii Leoneze.

Creșterea animalelor și agricultura continuă să fie axele sale principale și astăzi, în special agricultura, în timp ce creșterea animalelor pierde din greutate din cauza îmbătrânirii populației. Se remarcă creșterea vitelor, porcinelor, ovinelor și caprinelor. În agricultură se remarcă legumele (varză, roșii, salată verde, cartofi), iar într-o măsură mai mică cerealele (grâu și orz). Castanul este unul dintre produsele vedetă în întreg municipiul. La sfârșitul lunii septembrie începe sezonul de recoltare a castanelor, care poate dura până la începutul lunii decembrie. Este o sursă importantă de locuri de muncă astăzi. Există mai multe firme care se dedică comerțului cu castane în municipiu. Sacrificarea animalelor este o altă activitate tradițională a Trabadelo. Această activitate tradițională se sărbătorește în luna decembrie, în mod normal în primele două săptămâni. Tăierea porcului, unul sau mai mulți, se face pentru a asigura hrană tot timpul anului. Ca și în restul regiunii Bercian, botillo este cârnatul său vedetă.

În capitala municipiului, Trabadelo, patronul este San Nicolás de Bari. În trecut, în cinstea lui se țineau festivaluri, dar mai târziu și treptat au fost înlocuite de sărbătorile care astăzi sunt considerate sfinți patroni, cele dedicate lui Santo Tirso.

Acestea durează de obicei 2 sau 3 zile (ultimul weekend din ianuarie), în care dansurile cu orchestre, mâncărurile tradiționale, vinurile și activitățile pentru copii sunt principalele puncte de vedere.

Aceasta a fost odată o biserică

Din fericire nu asta e poteca noastră

Localitatea are și frumusețile ei

Sus e autostrada

În anii 1990 și începutul anilor 2000 se țineau petrecerile vara, profitând de faptul că este perioada anului în care Trabadelo are cel mai mare număr de vizitatori.

Mai recent, sub numele de Trabafesta are loc un festival de muzică populară, care include în line-up grupuri de muzică celtică. Petreceri au loc și în cartierele Trabadelo, de obicei vara și durează de obicei 2 zile.

Camino de Santiago trece prin Trabadelo în secțiunea sa franceză. Aceasta a servit la stimularea economiei municipale, deoarece având ca axă Camino au fost create numeroase așezăminte pentru a primi numeroși pelerini care decid să se oprească pe drum.

Ok, interesantă istorie, dar revenind la actualitate, prăjitura servită aici a fost superbă. Plecăm mai departe, șoseaua continuă să urmeze autostrada, care e undeva sus, trece printre dealuri spectaculoase. Ajungem la biserica Santa Maria Magdalena. E deschisă, așa că intrăm. E o bisericuță calduță, o adevărată biserică de provincie, unde luxul nu și-a găsit loc. Punem ștampilele pe credențiale, facem poze și o pornim din nou la drum. Nu de alta, dar "pelerinului îi șade bine cu drumul". Parafrizarea îmi aparține.

După foarte puțin timp intrăm în Ambasmestas, unde, așa cum ne e "tradiția", vizităm bisericuța, punem ștampile pe credențiale și facem poze. Cu toate că știu că pot apărea unele animozități din partea lui Carmen, apelez totuși la prietenul meu Google Translate, și astfel aflu lucruri relativ interesante legate de această localitate.

Aceasta este situată la vest de provincia León, la vărsarea râului Balboa în Valcarce. Ambasmestas este menționat, ca nucleu de populație, într-un document din secolul al XVI-lea, deși în același document este numită și o capelă cu hramul Sfântului Lazăr, din care nu a mai rămas nici un vestigiu și care precede acel secol. Numele său înseamnă "ape împreună" sau "amestec de două ape", dat fiind că satul este situat la confluența a două râuri.

În micul sat Ambasmestas și peste râul Balboa a existat un pod roman din care nu a mai rămas decât o bucată din el. În sat se remarcă biserica medievală Nuestra Señora del Carmen, cu un frumos retablo din stilul popular baroc. Ambasmestas își arată o parte din trecut într-o moară din secolul al XIX-lea, clădirea unei tăbăcării, tot din secolul al XIX-lea, și un car de fân din același secol. Împrejurimile, peisajul și versanții munților săi, plini de castani, nu încetează să surprindă vizitatorul.

Ambasmestas își sărbătorește festivitățile pe 16 iulie în onoarea Fecioarei del Carmen.

Deoarece castanii sunt foarte abundenți în această zonă, este tradiția să se facă Bordonos cu lemnul acestui copac.

Ambasmestas poate fi considerată poarta de intrare către Los Ancares prin această zonă a Bierzo.

Ne continuăm drumul. Versanții dealurilor devin din ce în ce mai amenințatori. Intrăm în La Portela. Aici cu 8 ani în urmă am întâlnit

Cu stângul, înainte marș ...

Uneori și arborii devin fotomodele

Un suc și o Cola la mijloc de traseu

Altă casă, alte flori

un pelerin din Cile. Era singur săracul și din observațiile mele toți îl ocoleau, asta deoarece era chiar îmbrăcat și încălțat ca un pelerin. Avea o sutană de călugăr ponosită și era încălțat în sandale. Îmi aduc aminte că i-am oferit un juice pentru care mi-a mulțumit mult. Toți se uitau la mine ca la un ciudat, dar așa am simțit eu să fac atunci.

La Portela de Valcarce este un oraș aparținând municipiului Vega de Valcarce din regiunea Bierzo din León. Este situat la est de capitala municipiului, pe malul stâng al râului Valcarce și la o altitudine de aproximativ 600 de metri. Prin oraș trece drumul francez Camino de Santiago. Populația sa, în 2013, este de 35 de locuitori.

În 1834, când a fost efectuată prima împărțire a teritoriului național în circumscripții judiciare în Spania, acesta a fost atașat districtului judiciar Villafranca del Bierzo. În 1966 districtul judiciar din Villafranca del Bierzo a fost suprimat, iar Portela de Valcarce a devenit pe lângă circumscripția judecătorească Ponferrada

În 1858 avea categoria de sat și 123 de locuitori. Oare câți bărbați? Din punct de vedere religios, La Portela de Valcarce a aparținut în mod tradițional eparhiei de Lugo până în urma Concordatului dintre Spania și Sfântul Scaun din 1953, care a pledat pentru adaptarea, pe cât posibil, a teritoriului eparhiilor la cel al diacezei, la provincii civile, și astfel, în 1955 a devenit dependentă de eparhia Astorga.

Biserica parohială, cu hramul Sfântul Ioan Botezătorul, este în stil baroc și datează din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea.

Îmi sunt încă vi în fața ochilor întâmplările de acum 8 ani, așa că propun să ne abatem din drum și să vizităm terasa unde băusem juice cu pelerinul din Cile. Intrăm și, ca și atunci, comand 2 juice, dar de data asta le beau cu Carmen. Unde o fi acum cel cu care băusem aici juice acum 8 ani?

Ne reluăm drumul, trecem pe sub autostradă. Zgomotul mașinilor ce treceau pe deasupra nu este cel mai plăcut, dar nu tot în viață e plăcut. Trecem cu bine de zgomotele neplăcute și ieșim într-o vale largă. În urma noastră rămâne autostrada situată la o înălțime amețitoare. Un viaduct uriaș, leagă 2 dealuri. Întotdeauna i-am apreciat pe spanioli pentru infrastructura creată. Sunt convins că s-a și furat, dar au și construit. La noi doar s-a furat, și atât.

Lăsăm în urmă impresionantul viaduct ce susține autostrada și intrăm în Vega de Valcarce, finalul etapei de azi. Miracol, prima clădire întâlnită e chiar Hostel El Recanto. Fantastic, dăm să intrăm, dar ușa e încuiată. Doi tineri care stăteau pe scara ce duce la etaj, ne anunță, într-o spaniolă fără cusur, că trebuie să vorbim cu proprietarul brutăriei de peste drum. Ne conformăm și intradevăr primim cheia de o camera de la hostel. De remarcat este faptul că, de fapt, întregul hostel are doar 2 camere, dintre care una o ocupăm noi. Ok, asta e situația, bine e că avem unde dormi. Dar, stupoare, rucsacii nu au ajuns încă. Încep investigațiile, doamna de la brutărie, care e și cofetărie, nu doamna ci brutăria, sună la Correos, urmând să aprofundeze cazul, căci Correos nu răspunde.

Trecem pe sub autostradă

Mai avem 190 km

Biserica Nuestra Senora del Carmen

Ce să facem, fără să beneficiem de costumația de oraș, plecăm să găsim un bar unde să bem berea de bun venit. Găsim barul, suntem cam la 400 m față de hostel. Și dacă tot suntem aici, decidem că ar fi bine să și mâncăm, căci se făcuse de prânz. La bar suntem contactați de una dintre ospătărițe, care ne recunoaște imediat. Suntem recunoscuți după tricoulul montat pe șapca mea. E bucuroasă că întâlnește români, ea fiind unguroaică. Din acest moment devenim persoane privilegiate. De fapt sunt 2 ospătărițe unguroaice: Rita și Ana. Ne împrietenim repede cu amândouă, facem poze și bine că Rita vorbește engleza, așa încât găsim subiecte comune de discuții.

Bem berea de bun venit și mâncăm. Masa începe cu o cremă de legume delicioasă, apoi lasagnia și sfârșim tratația cu o tartă Santiago, un fel de tartă delicioasă, cunoscută pe tot traseul Camino.

După masă ne reîntoarcem la hostel. Îmi place să îi spun hostel, chiar dacă are doar 2 camere. Sunt curios să aflu și rezultatul investigației legate de rucsacii noștri.

La ora 17,38 traversăm din nou strada să vedem care e situația rucsacilor noștri. Între timp am avut și eu o corespondență pe email cu Correos. Doamna de la brutărie/cofetărie sună din nou la Correos și dă din nou datele noastre. I se răspunde că o să o sune înapoi, după ce fac cercetări. La un moment dat sună cei de la Correos și îi spune că rucsacii au fost livrați încă de dimineață. Doamna se luminează la față, trece strada, urcă la băieții ce locuiesc la etaj și coboară cu rucsacii noștri. Așa se încheie episodul rucsacilor lipsă. Rucsacii sunt intacti.

Trecem la ținuta de oraș, adică la sandale, și răsuflând ușurați, ieșim la o plimbare. Văd un panou informativ și solicit ajutorul prietenului meu Google Translate. Carmen nu prezintă semne de iritate, se relaxează după episodul cu rucsacii.

Vega de Valcarce este un municipiu și un loc spaniol din provincia León, în comunitatea autonomă Castilla y León. Este situat în regiunea El Bierzo și are o populație de 561 de locuitori (INE 2023). Este una dintre municipalitățile din León în care se vorbește limba galeză.

Camino de Santiago traversează municipalitatea, ceea ce face ca Vega de Valcarce să aibă două cămine de pelerini. Este situat la 143 de kilometri de capitala provinciei.

Relieful municipiului este predominant muntos, între ale cărui vârfuri curg numeroase pâraie afluate ale râului Valcarce, care se formează prin confluența pâraielor care își au originea în apropierea punctului Piedrafita (1112 m), vârf care servește drept limită între León și Lugo. Altitudinea municipiului variază între 1.598 de metri (Alto de Capelo), la sud-vest, și 580 de metri, pe malul râului Valcarce. Orașul se află la 750 de metri deasupra nivelului mării.

Existența mai multor forturi preromane atestă prezența umană în municipiu deja de pe vremea Asturilor. În acest sens, în San Tirso se află rămășițe preromane în locul numit Anteiro, în timp ce în La

Am ajuns la finalul etapei de azi

Am ajuns Hostal El Recanto

Biserica Santa Magdalena

Portela de Valcarce s-au găsit resturi ale unui platou rotunjit și un șanț, în locul numit Los Castros. La rândul său, în San Pedro Nugal Castro de la Modorra care este situat, pe o movilă la vest de oraș, provine din perioada asturiană, având un plan alungit de 70 lungime și 37 de metri lățime având și un șanț umplut cu piatră. La fel, în Lindoso se crede că istoricul Castro de la Leitosa ar putea fi localizat aici.

Deja din epoca romană, în Moñón se păstrează un vechi fort cu morminte, care se numește Castro de Santalla. La fel, în Las Herrerías se află Castro de Peredo, de origine romană, din care se pot vedea patru șanțuri și niște ziduri. La rândul său, de dată incertă, în Vega de Valcarce s-a putut găsi un fort în zona Castro da Veiga, o movilă cu plan alungit situat la o altitudine de 794 de metri, în timp ce în Herrerías în zona de Morminte San Cristobo au fost găsite rămășițe osoase ce atestă o așezare străveche.

Se pare că, castelul Sarracín a avut la bază un vechi fort asturian, atât datorită amplasării sale topografice, cât și datorită descoperirii în împrejurimi a unui topor cu două inele. Cu toate acestea, cetatea actuală este mai târzie, deja medievală, și ar răspunde reconstrucției din secolele IX-X a castelului care a fost dărâmat de guvernatorul Califatului Omayyad, Muza, în anul 714.

Deja în secolul al IX-lea, trebuie remarcat faptul că San Froilán a trăit ca un pustnic într-o grotă din Ruitelán, care mai târziu a fost însărcinat de monarhia Asturiei să repopuleze zonele semi-depopulate de la nord de Duero, întemeind mănăstirile San Salvador de Tábara și Morerueta, în actuala provincie Zamora, fiind numit episcop de León în anul 900.

În orice caz, întemeierea Vega de Valcarce și a restului orașelor din municipiu ar data încă din această perioadă, în Înaltul Ev Mediu, acestea au fost integrate în regatul León, în cadrul căruia au fost reîntemeiate sau repopulate. Astfel, prima mențiune scrisă a localităților din municipiu apare într-o donație pe care Bermudo II de León a făcut-o mănăstirii din Samos în anul 988.

Deja în secolul al XIII-lea, trebuie menționat faptul că Țara Valcarce a fost donată ca și conac eclesastic în 1215 de către regele Alfonso al IX-lea de León, Catedralei din Santiago, deși dreptul de portaj pentru trecerea în Galiția se afla în documentul menționat în mâinile monarhiei. În acest sens, denumirea de La Portela de Valcarce sugerează că portajul a fost stabilit în acest moment, deși alte teorii fixează data menționată în castelul Autares, dispărut în prezent. În acest sens, în 1072 Alfonso al VI-lea de León a intervenit în acte pentru suprimarea acestui privilegiu, cu intenția de a pune capăt ultrajelor care erau justificate sub protecția domniei sale.

Ulterior, stăpânirea Țării Valcarce a trecut în mâinile lui Rodríguez de Valcarce, proprietăți care în secolul al XIV-lea s-au alăturat domeniilor Valea Balboa, pe care familia Balboa o controla, dând naștere astfel Señorío de Valcarce-Balboa, la care s-a mai alăturat și Corullón. (Încurcată treabă). De asemenea, cea mai mare parte a Aguiar și a Tierra de Fiera, care fusese donată inițial de Alfonso al IX-lea de León locotenentului său Rodrigo Fernández, a trecut, de

Noi cu Rita și Ana

Berea de bun venit

O cină de vis

Și casa de sus e locuită

"Tânără" brodereasă

asemenea, în mâinile lui Rodríguez de Valcarce în secolul al XIV-lea. Acest fapt, împreună cu faptul că filiația respectivă și-a extins și mai mult domeniile în zonă în detrimentul terenurilor care depindeau de Mănăstirea San Julián de Samos (printre acestea localități enumerându-se Lindoso, Moñón sau Sotogayoso), au făcut Señorío de Valcarce-Balboa să integreze practic întreaga treime vestică a Bierzo.

Mai târziu, în secolul al XV-lea, după căsătoria dintre Pedro Álvarez Osorio, domnul de Cabrera și Ribera de León, cu Constanza de Valcarce, fiica lui García Rodríguez de Valcarce y Balboa, aceste pământuri au devenit dependente de familia Osorio, care au trecut practic în mâinile Regelui Henric al IV-lea în 1456 devenind comitatul Lemos. Tocmai în acest moment, în 1467, a avut loc Revolta Irmandiña, care a avut consecințe și în ținuturile leoneze, castelul din Sarracín fiind atacat de irmandiños, ca și alte cetăți berciene. Din acest motiv, în 1469 Pedro Álvarez Osorio a ordonat repararea castelelor sale, deși la moartea sa, în 1483, a izbucnit un conflict de succesiune pe care Monarhii Catolici l-au rezolvat în 1486 odată cu crearea marchizatului de Villafranca, făcând dependentă Vega de Valcarce de marchizatul de la Villafranca. În acest moment, odată cu reducerea orașelor cu vot în Cortes de la Cortes din 1425, orașele municipiului au început să fie reprezentate de León, ceea ce le-a făcut parte din provincia León în Epoca Modernă, plasându-le în cadrul acestuia în jurisdicția Ponferrada. Deja în secolul al XVI-lea, este de remarcat faptul că regele Carol I al Spaniei a petrecut noaptea la 20 martie 1520 în Vega de Valcarce, în castelul Sarracín, înainte de a-și continua drumul spre La Coruña, unde a convocat Cortes de Coroana, după care s-a îmbarcat în Flandra, iar în 1415 este numit împărat al Sfântului Imperiu Roman în toamna aceluși an. Pe de altă parte, datorită apartenenței teritoriale încă din Evul Mediu timpuriu a teritoriului Valcarce la regatul León, pe tot parcursul Epocii Moderne orașele municipiului au făcut parte din jurisdicția Avansării regatului León.

În sfârșit, în epoca contemporană, în 1821 Vega de Valcarce și restul orașelor din municipiu au devenit parte a provinciei Villafranca, deși și-a pierdut statutul de provincie la sfârșitul Trieniului Liberal, în diviziunea din 1833. Ei s-au atașat provinciei León, în cadrul Regiunii Leoneze. Un an mai târziu, în 1834, când s-a realizat prima împărțire în circumscripții judiciare în Spania, municipiul Vega de Valcarce a fost inclusă în districtul judiciar Villafranca del Bierzo, deși când a fost suprimat în 1966, a devenit dependent de districtul judiciar din Ponferrada.

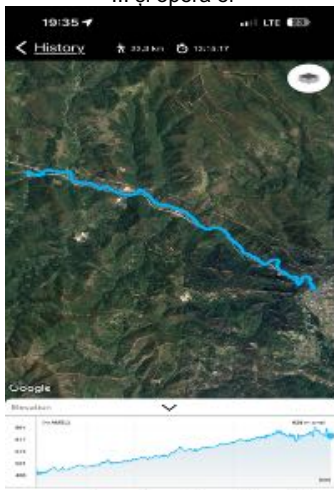
Castelul Sarracín. Construcția sa inițială este atribuită secolului al X-lea, datorându-și numele lui Sarracino, fiul întâi născut al contelui Gatón, pe care l-a urmat în funcțiile sale de conte de Bierzo și Astorga. Cu toate acestea, cea mai mare parte a structurii actuale a castelului ar data din secolul al XIV-lea, când a aparținut marchizului de Villafranca.

Este situat în Vega de Valcarce, în vârful unui deal care domină întreaga vale, și se numește Castro Martín.

Biserica Magdalena, situată în Vega de Valcarce. a fost renovată în diferite perioade în secolele al XVII-lea, al XIX-lea și al XX-lea. Este

... și opera ei

Acesta a fost traseul de azi

Scorul zilei:
22046 pași
15,4 km

Gata de plecare

Noi cu Blanca

o clădire cu plan dreptunghiular, cu o singură navă și o clopotniță pătrată la picioare.

Vega de Valcarce are festivități în onoarea Santa María Magdalena (primul weekend din august) și San Roque (16 august).

Greu de urmat șirul istoriei acestei localități. Recunosc că și pentru prietenul meu Google Translate nu a fost prea ușor să se achite de misiune. După această obositoare, zic eu, incursiune în istoria localității, ne prezentăm, de data asta în ținută de oraș, la unguroaicele noastre, unde în salonul destinat VIP-urilor, servim din nou bere, Cola și un chec delicios. La plecare, Rita ne face cadou un borcan cu zacuscă făcut de ea, semn al prieteniei noastre. Nu cred că mulți pelerini au primit zacuscă de la Rita. Pe borcan scria: zacuscă vegană.

În drum spre casă ne oprim la o doamnă în vârstă care broda. Nu am văzut nici-odată o asemenea artă. Am vrut să cumpărăm o broderie, dar am aflat că nu sunt de vânzare. E doar un hoby al doamnei.

Ne întoarcem la hostel, constatăm că avem un vecin, așa încât acum hostelul este full. Eu scriu jurnalul și ne culcăm, căci mâine avem o zi cam grea, vom escalada muntele în dorința de a cuceri vârful O Cebreiro.

Noapte bună.

14 august 2024

O noapte superbă. A fost atâta liniște încât nu se auzea nici musca, asta și datorită faptului că nu am putut identifica nici măcar prezența uneia. La ora 7,27 ridicăm ancora. Azi vom avea o zi mai grea. Vom escalada un munte ca să ajungem la O Cebreiro.

Ducem bagajele peste drum pentru Correos. Și dacă tot suntem la cofetăria doamnei Blanca, patroana brutăriei, bem o cafea și facem poze cu ea. E drept că ieri Blanca ne-a fost de mare ajutor în rezolvarea problemei rucsacilor.

E răcoare, așa încât ne echipăm cu scurtele pe noi. Trecem pe lângă barul El Refugio del Cazador unde lucrează Rita și Ana. Barul e închis. E normal să fie închis deoarece orașul e pustiu. Doar câțiva pelerini grăbiți mai animă strada principală.

Începe urcușul. Cam devreme. Priveliștea e superbă. Sus se profilează, pe cerul senin, două viaducte imense, plasate la o înălțime amețitoare. Nu reușesc să înțeleg cum alții pot și noi nu. Poteca străjuiește șoseaua.

Curând intrăm în localitatea Ruitelan, o mică localitate cu iz montan.

Localitatea este situată pe malul stâng al râului Valcarce, la peste un kilometru de Vega de Valcarce, în vechiul parc național VI, în mijlocul Drumului Francez. Se crede că pe locul lui Ruitelán a fost o așezare romană cunoscută sub numele de Autaris. Satul, la fel ca

Hotărâți să cucerim munții

Diferite stiluri de case, ca peste tot

Prietenele noastre unguroaice dorm

Castilo del Balboa

Cam timid, dar și soarele e cu noi

Întreaga zonă, a suferit efectele Războiului Civil. Astăzi este unul dintre satele care alcătuiesc municipiul Vega de Valcarce.

În Ruitelán, biserica parohială San Juan Bautista datează dinaintea secolului al XV-lea, deși este situată între secolele al XIII-lea și al XVII-lea datorită celor două stiluri pe care le prezintă, cel romanic și cel baroc. La marginea satului, pe un deal, se află schitul San Froilán, situat acolo unde tradiția indică peștera în care a locuit Sfântul.

Lângă altarul principal se află gura grotei acoperită cu boltă. Locul unui vechi pod roman este acum ocupat de un alt pod care a fost reparat în secolul al XVIII-lea și extins în secolul al XX-lea, întrucât nu trebuie uitat că pe aici trecea tot traficul pe care l-a îndurat vechiul drum roman. La marginea satului se ridică mândră o moară de la începutul secolului al XIX-lea, care încă mai are înăuntru vechile sale mașini.

Ruitelán sărbătorește San Juan pe 24 iunie și San Froilán în octombrie.

San Froilán apare în multe tablouri și imagini însoțit de un lup care poartă sacoșe. Potrivit tradiției, Sfântul a fost absorbit de rugăciunile sale când a prins un lup care-i mânca măgarul, apoi San Froilán i-a vorbit cu dulceață animalului fioros care din acel moment l-a înlocuit pe bietul măgar, purtând sacoșele acestuia, și l-a însoțit pe Sfânt, mereu lângă piciorul drept, de-a lungul drumurilor.

Peștera, unde a locuit sfântul pustnic San Froilán, poate fi vizitată. Legenda spune că în peștera naturală pe care San Froilán a folosit-o în refugiul său la schit, această peșteră este păzită cu venerație de schitul construit deasupra ei.

În timp ce San Froilán dormea, șoarecii au mâncat aproape toate cărțile lui de rugăciuni și din acest motiv, sub mânia sfântului, șoarecii au dispărut din zonă. Aceasta este una dintre numeroasele povești și anecdote spuse despre acest sfânt, patron al orașului Lugo și al Episcopiei de León.

Azi ne așteaptă un drum greu, așa că nu ne abatem să vizităm peștera, cu toate că ar fi interesantă o asemenea vizită. Cum nu e trecut în agendă, plecăm mai departe. Mai avem 1,1 km spanioli până la Las Herrerias. Trecem pe lângă bisericuța din localitate care spre insatisfacția noastră, e închisă.

Intrăm în Las Herrerias, alt sătuc de munte. Soarele apare timid, dar insuficient ca să scoatem scurtele.

Las Herrerías este un loc de pe Calea Sf. Iacob din provincia León din Comunitatea Autonomă Castilia și Leon și este dependent administrativ de Vega de Valcarce.

Numele locului se referă la producția de fier, care datează din secolul al XVII-lea. Se poate vizita o clădire mare în care s-a topit fierul până la începutul secolului XX.

Peisaj terifiant de splendid (metaforă)

Nostimă reclamă în Ruitelan

Sistem comunal de irigații

Biserica San Juan Bautista

Intrăm în Las Herrerias

Biserica San Xoan, spitalului pelerinilor

Potrivit lui Bravo Lozano, descoperirile și documentele arheologice indică faptul că Las Herrerías este vila lui Domenico Laffi menționată de Aimeric Picaud și Salvaterra.

La ieșirea de vest a orașului se află Spitalul Inglés (Hospiceul Pelerinilor englez) cu rămășițele bisericii sale și un cimitir de pelerini. Este comandat de Papa Alexandru al III-lea, și e menționat într-un bul din 1178, iar ulterior este menționat în intențiile de pelerinaj ale regelui englez Henric al II-lea.

Referitor la îndeletnicirea de prelucrare a fierului, se menționează într-un document că: „...și a ajuns la Salvatierra, la două leghe distanță. Acesta este un loc care se întinde pe malul aceluiași râu; Aici fierul este extras din munte și transportat în sat unde există un cuptor pentru a-l topi. Aici există un ciocan mare de fier mânat de apă, și clești și burduf, toate instrumente de dimensiuni enorme”, citate din Bravo Lozano, p. 204. Interesantă descriere.

Nu am reușit să identific clădirea cu pricina, asta și datorită faptului că nu a existat un indicator. Tot ce am aflat prin prietenul meu Google Translate se găsea pe un panou aflat la intrarea în sătuc. Ne continuăm urcușul, care a început să devină agasant.

Cum satele sunt aproape lipite unul de altul, intrăm în Hospital da Condesa.

Hospital da Condesa este locul pe unde trece Calea Sfântului Iacob. Aceasta este o parohie care face parte din municipiul Pedrafita do Cebreiro, în inima munților Galicii de Est. Numele satului provine de la existența în acest loc a unui vechi spital fondat de Doña Egilo, soția contelui Garzón, cunoscut pentru că este repopulatorul zonei El Bierzo. În jurul acestui spital și al bisericii sale San Juan s-a format o mică enclavă.

În secolul al XVI-lea, acest loc este menționat ca spitalul contesei. Biserica depindea de mănăstirea O Cebreiro și, deși a fost parohia principală până în 1891, a aparținut întotdeauna protopopului de Triacastela.

Dintre fermele de lapte existente în Hospital da Codesa se remarcă clădirea bisericii parohiale San Xoán, din secolul al XII-lea, cu un stil montan caracteristic și un turn la care se poate accesa printr-o scară exterioară.

Se știe că regii și nobilii au jucat un rol important în Drumul Sfântului Iacob și au construit spitale și adăposturi pentru îngrijirea pelerinilor.

În Hospital da Condesa a fost construit, în secolul al IX-lea, una dintre ele la inițiativa contesei Doña Egilo, dar e curios faptul că a fost prima fundație feminină cunoscută. Tare a fost Doña Egilo asta.

Biserica și respectiv spitalul sunt plasate pe panta dealului care străjuiește sătucul, așa încât o deviere de pe traseu e nebinevenită acum.

Și soarele e cu noi

Acum 8 ani, eu am luat-o pe șosea

Acum o voi lua pe marcaj ca pelerin

În drum spre La Faba

Continuăm urcușul și ajungem la punctul unde acum 8 ani am luat o decizie istorică, pot spune. Atunci am ales ca din acest punct să părăsesc poteca pentru pelerini și să aleg varianta destinată pelerinilor pe bicicletă. E drept că eram foarte obosit, deoarece veneam de la Villafranca del Bierzo. Apoi a mai fost un factor determinant. Drumul în acel loc începea să coboare, și în consecință, după coborâre ar fi urmat un urcuș mult mai lung și mai abrupt.

De data asta sunt decis să urmez întocmai traseului pelerinilor ce merg pe jos, așa încât, o luăm la stânga pe poteca ce coboară. Începe un coborâș foarte abrupt, așa cum bănuisem eu cu 8 ani în urmă. Intuiție de inginer. Și ca să fie tacâmul complet, începe apoi un urcuș demential de abrupt. M-aș întoarce, dar deja făcusem 2 km, și ar fi însemnat ca acel prim coborâș, să se transforme într-un urcuș, așa că ne continuăm drumul. Nu e ușor să fi pelerin. Sincer, mă felicit că acum 8 ani am ales varianta pentru biciclete.

Ajungem în sfârșit la La Faba, un alt mic sat de munte. Mai avem 164,5 km spanioli. Un indicator ne avertizează că mai avem 2,3 km spanioli până la Laguna de Castila. Spre surprinderea neplăcută pentru Carmen, un panou turistic e pus chiar la intrarea în localitate.

La Faba este un oraș din municipiul Vega de Valcarce din regiunea El Bierzo, provincia León, Comunitatea Autonomă Castilla y León, Spania. La 1 ianuarie 2012 avea o populație de 25 de locuitori.

Pe Camino de Santiago, la capătul Văii Valcarce între La Laguna de Castilla și Las Herrerías, urcând spre El Cebreiro, penultima localitate e La Faba.

Cele mai apropiate orașe de La Faba sunt Bargelas, San Tirso și Las Lamas și se află la o altitudine de 920 m.

Biserica din localitate (închisă) este încredințată lui San Andrés, din secolele al XVI-lea și al XVIII-lea, fiind un amestec de două perioade: Renaștere și Baroc. Este o clădire cu o singură navă împărțită în două secțiuni, capul cu boltă de jumătate de butoi și arc perpiant sprijinit pe pilaștri anexați dând acces la naos, care este acoperit cu o structură de lemn cu fronton, cu bretele, fiind adăugat ulterior și unde e poziționat corul, structură din lemn tăiat și cu o scară de acces foarte rudimentară. Moștenirea sa este alcătuită dintr-un retable în stil baroc și două vase, unul pentru botezat, și altul pentru apă sfințită, ambele de mare dimensiune, prevăzute cu picior jos, și cu aceeași decorație realizată din pietre solide de siliu.

La urcarea spre La Faba, plecând din Vega de Valcarce, într-o vale înainte de a ajunge în localitate, se păstrează un mic pod medieval, aproape ascuns printre vegetație, compus dintr-o boltă cu arc semicircular și o intrare formată din lespezi de piatră, fără parapet sau extrados.

La Faba trebuie identificată cu localitatea enumerată în Codexul Calixtinian ca Villaus (Vila Ursi, Villa Oxa, Villa Oix, Villa Uxi, Villa Ux etc., sau în alte surse contemporane).

Drumul prin pădure e o binefacere

A început urcușul

Am ajuns la La Faba

Ne oprim la o terasă să ne tragem sufletul după urcușul total neprietenos cu noi. Mâncăm niște sandwich-uri cu avogado, bem un juice și o Cola. Sandwich-ul e demential de bun, așa că iau și ultimul pe care îl avea pe tavă. Satisfăcuți ne pornim la drum, dar imediat după terasă dăm de un fel de bazar cu suveniruri deschis într-un hambar. Nu putem rata ocazia și intrăm.

Înăuntru dăm de Daly, un bosniac a cărui familie locuiește în Italia. El lucrează la punerea în funcțiune a unui albergue aflat peste drum. Afând că suntem români, ne împrietenim repede. Facem poze, și o luăm din loc.

Urmează un urcuș dureros de greu. Ce bine ar fi fost, ca și de data asta, să îmi urmez instinctul și să mă consider pelerin pe bicicletă, dar dacă făceam asta, aș fi ratat sandwich-urile cu avogado. Deci e bine totuși că am luat-o pe aici.

Pe lângă noi trec pelerini ajutați de bețe. Si noi avem bețe, dar sunt în rucsac și sincer să fiu îmi e cam lene să dau jos rucsacul din spate ca să scot bețele, așa că, mă dau mare și urc fără bețe. Peisajul e un miracol. Ne oprim la Laguna de Castilla, alt sătuc de munte.

La Laguna este o localitate spaniolă aparținând municipiului Vega de Valcarce, în provincia León, comunitatea autonomă Castilla y León. Se află la aproximativ 1150 de metri altitudine, în apropierea graniței provinciale dintre León și Lugo, la aproximativ doi kilometri și jumătate de orașul Cebrero din Lugo. Populația sa, în 2021, era de 24 de locuitori. Administrativ, formează, împreună cu La Cernada, o singură Entitate Locală Mică.

În 1858 avea categoria de sat și avea 97 de locuitori.

În oraș există trei hambare, deși starea lor de conservare nu este foarte bună.

Este ultimul oraș din provincia León prin care trece Camino de Santiago francez și are un cămin de pelerini proprietate privată cu treizeci de locuri. Mai are și o terasă unde ne oprim să bem câte un suc, căci urcușul a fost epuizant.

Mai avem, de aici, 162,5 km până la Santiago. Refăcuți oarecum, ne continuăm drumul. Trecem pe lângă monumentul care marchează granița de trecere în Galicia. De aici mă simt ca acasă, în ardealul copilăriei mele. Ca totul să fie immortalizat, facem o fotografie cu monumentul, fotografie pe care am ratat-o cu 8 ani în urmă. Ajungem din urmă un grup de copii. Sunt cam 20 de copii cu vârstă cuprinsă între 10 și 12 ani. Mare curaj să ai grijă de atâția copii pe drum de munte.

Ne apropiem de vârful muntelui, ne apropiem de finalul etapei de azi. Acum privind în urmă, mă felicit că nu am luat-o pe șosea. Peisajul e răvășitor, e greu de descris în cuvinte ceea ce ochii văd.

Suntem deja la 1310 m altitudine, plecând de la 612 m altitudine. Intrăm în O Cebreiro destinația finală a etapei de azi. Eu sunt

Un suc înainte de asaltul final de azi

Noi cu bosniacul Daly în buticul lui

Suntem aproape de vârful muntelui ...

... în perfectă stare de funcționare

Un ultim popas în Laguna de Castilla

familiarizat cu localitatea. Acum 8 ani am dormit la Albergue Municipal. A fost superb. Cu e firesc, facem o poză la statuia pelerinei ce veghează intrarea în localitate.

În față dăm de Muzeul etnologic. E deschis, așa că profităm de ocazie și intrăm.

La Muzeul Etnologic, se poate explora o „palooza” (casă țărănească) tipică, împărțită în trei secțiuni. O zonă este destinată capului familiei, o altă zonă mai mare se concentrează în jurul vetrei (numită „lareira” în limba galică), iar o a treia secțiune este pentru animale.

Familia dormea deasupra zonei zootehnice, unde depozitau și paie. Muzeul expune, de asemenea, obiecte de zi cu zi din regiune, inclusiv leagăne, mobilier de bucătărie și vesela, permițând vizitatorilor să se întoarcă în timp. Interesantă vizită, ratată de mine cu 8 ani în urmă.

Satisfăcuți de cele aflate, intrăm în biserica parohială. Aici, un călugăr ne primește prietenos. Am aflat că se va oficia o Misa, iar călugărul care ne-a primit, aflăm că e de fapt starețul mănăstirii. Simpatice om. Cu această ocazie aflăm și că putem la ora 19,00 să participăm la o Misa pentru pelerini.

Nu e cazul să apelăm la Matilda, căci localitatea e foarte mică. Prin forțe proprii ajungem la Casa Venta Celta. Aici găsim rucsacii aduși de Correos, dar aflăm cu stupeoare faptul că check-inul îl putem face doar la ora 15,00.

Supunem la vot și decidem cu o covârșitoare unanimitate, 2 voturi Carmen și 1 vot eu, să bem berea de bun venit și să mâncăm acum.

E doar ora 13,17 și mai avem mult de așteptat. Personalul nu pare a fi deosebit de prietenos. E oarecum normal dacă ți cont de imensul trafic de pelerini ce tranzitează localitatea.

Acum că ne-am așezat la masă, îmi pot permite ca să în interpelez pe bunul meu prieten Google Translate. Astfel intru în posesia unor date interesante legate de O Cebreiro.

Pedrafita do Cebreiro este o comună din provincia Lugo din Galicia, Spania. Se învecinează cu municipiile Lugo As Nogais, Cervantes, Folgoso do Courel, Samos și Triacastela. Limita sa de est se învecinează cu provincia León, și face parte din comarca Os Ancares.

Calea Franceză a Drumului Sf. Iacob intră în Galiția din León prin municipiu și trece prin satul O Cebreiro. Satul are câteva palloze (case tipic țărănești), inclusiv una care adăpostește un mic muzeu etnografic.

Biserica Regală Sf. Maria, cunoscută și sub numele de Biserica Sf. Benedict, a fost construită în O Cebreiro în anii 1965–71 pe fundațiile unei biserici preromane redescoperite în 1962.

Ultimul asalt al muntelui

Suntem la granița cu Galicia

Și iată-ne în O Cebreiro

Casă țărănească (muzeu)

Istoria orașului este puternic influențată de importanța locului său, de importanța pe care o are în Camino de Santiago, fiind principala poartă de acces către nordul Galiției. Pallozas, locuințe de tip arhaic din care se păstrează unele exemplare în satul O Cebreiro, mărturisesc o așezare ce datează de dinaintea romanilor. Unele dintre ele au fost restaurate pentru a găzdui un muzeu etnografic și un refugiu pentru pelerini.

Localitatea Piedradita era străbătută de un drum roman care ducea de la Astorga la Triacastela, în interiorul Galiției antice. Mai târziu, acel drum a făcut loc drumurilor medievale care duceau la Camino de Santiago și la Camino Real.

Importanța religioasă a acestui loc a fost întărită de legendara minune a Sfântului Graal, care a avut loc în O Cebreiro, și de atunci o necesitate pentru pelerinii iacobini de a se opri aici. În 1486, Monarhii Catolici, într-un pelerinaj la Santiago, s-au oprit la mănăstirea O Cebreiro și au donat altarul unde se aflau moaștele miracolului. Vechiul potir romanic al mănăstirii apare în brațele Galiției.

Drumul a avut o mare importanță și în Războiul de Independență al Spaniei, datorită poziției sale strategice între León și Galiția. În 1809, a fost folosit de trupele scoțiene ale generalului John Moore, în retragerea sa în La Coruña, în timp ce era urmărit de francezi. Câteva sute de britanici au fost uciși din cauza asprimei acelei ierni. În această perioadă, moaștele din O Cebreiro au fost ascunse în satul Foxos, dar documentele mănăstirii au fost distruse.

Din secolul al XIX-lea Piedrafita do Cebreiro a fost un pasaj al primei autostrăzi moderne între Galiția și platou. În secolul al XX-lea a devenit prima autostradă, care traversează zona prin două tuneluri.

Localitatea este importantă și prin gastronomia care bucură vizitatorii. Astfel, trebuie neapărat gustat Queixo do Cebreiro, o brânză moale și cremoasă locală, făcută cu tehnici artisanale tradiționale, fără aditivi artificiali. Se asortează perfect cu miere sau jeleu de gutui.

Un alt punct de interes turistic este mormântul lui Don Elías Valiña Sampedro, preotul care a redescoperit Camino de Santiago și a contribuit la păstrarea moștenirii lui O Cebreiro.

E demn de vizitat Biserica Regală Sf. Maria, cunoscută și sub numele de Biserica Sf. Benedict. Ei au construit această biserică parohială pe locul unui sanctuar din secolul al IX-lea și au restaurat-o în 1962.

Ca și tradiție, localitatea găzduiește Romaría Virxe do Cebreiro la începutul lunii septembrie, un festival dedicat sfântului patron al satului. În aprilie, există și un festival gastronomic anual care sărbătorește brânza O Cebreiro.

Scurt și concis. Bravo Google Translate. De fapt Carmen nici nu a băgat de seamă că eu cu prietenul meu ne-am cam destrăbălat.

Biserica St. Benedict

Berea de bun venit vegheați de bufniță

Magazinul localității

Bem berile de bun venit și continuăm cu un prânz pe cinste. Începem cu supă cremă galiciană, continuăm cu cartofi prăjiți cu ochiuri eu, iar Carmen, cartofi prăjiți cu carne de porc. Ca să o citez pe Carmen, carnea de porc nu are gustul de carne de porc din România. Păi dacă ai ajuns mai demult la această concluzie, de ce mai ceri carne de porc la masă? În cazul meu, ochiurile, în limbaj local "ouă franțuzești", au același gust ca cel de acasă. Oricum, masa a fost superbă, mai ales că o bufniță împăiată ne-a numărat îmbucăturile. Frumos din partea ei.

După masă primim cheile și ne cazăm. După o zi atât de plină de peripeții, ne trântim pe pat și dormim cam 2 ore. Formularea "ne trântim pe pat" este o metaforă, căci practic ne-am așezat frumos.

După recomfortantul somn, ieșim în "oraș", de fapt sat, și vizităm Tenda, adică magazinul universat amenajat într-o veche casă țărănească. Cum am vizitat doar Tenda, fără să cumpărăm nimic, și cum mai e destul timp până la Misa, intrăm, spre satisfacția lui Carmen în toate, dar absolut în toate, magazinele cu suveniruri. Bine că sunt doar 2.

Ne oprim la o terasă și bem o bere, asta ca să mai treacă timpul până la slujbă.

La ora 19,00 suntem în biserică la Misa. Cu această ocazie aflăm că aici a poposit Sf. Francisc de Assisi, în drumul lui către Santiago de Compostela. Deci nume grele au călcat pe aici, plus noi.

Numele lui Sf. Francisc de Assisi de botez a fost Giovanni (Ioan). Giovanni Bernardone s-a născut în 1182, la Assisi, fiul lui Pietro Bernardone și a doamnei Pica. La botez, donna Pica și-a numit pruncul Ioan, tatăl însă – abia întors dintr-o călătorie de afaceri, căci era negustor de stoffe, obiecte de artă și de bijuterii – renumește pruncul Francisc (foarte probabil ca recunoștință pentru călătoria negustorească în Alsacia).

Anii tinereții zvăpăiate i-a împărțășit cu cei de-o vârstă cu el și de aceeași treaptă socială, participând chiar la ciocnirile armate ale comunei natale. Astfel, de exemplu, în 1202, cu ocazia războiului deschis între Perugia și Assisi. Armatele rivale dau piept în piept la Collestrada. Victoria este de partea peruginilor. Între locuitorii din Assisi luați prizonieri s-a numărat și Francisc, rănit. Va rămâne prizonier de război la Perugia mai bine de un an. Către sfârșitul anului 1203, din cauza bolii care se înrăutățea (considerat pe moarte) și probabil pentru o oarecare sumă de bani – răscumpărare plătită de Pietro Bernardone – a fost eliberat. Vindecăt de boala îndelungată (prin 1204/1205), Francisc pare că a rămas pradă unei profunde neliniști interioare, mai ales cu privire la viitorul său. Al 24-lea an al vieții sale (1205) înseamnă pentru Francisc și începutul convertirii: abandonarea prietenilor de mai înainte, o viață de rugăciune mai intensă, întâlnirea cu leprosul căruia îi sărută rănile, vocea lui Cristos care-i vorbește din crucea din San Damiano, pelerinajul la Roma și prima experiență de sărăcie voluntară.

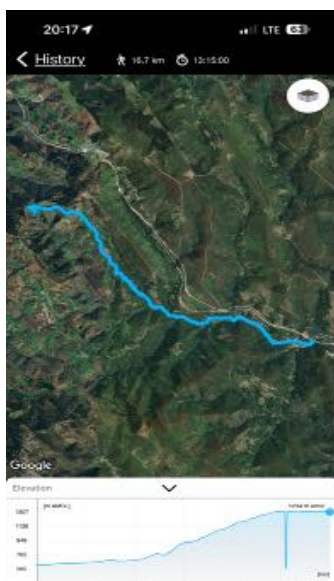
Convertirea lui a însemnat o schimbare radicală a vieții. După renunțarea la bunurile pământești și la moștenire, deoarece tatăl

Relaxare bine meritată

... și bineînțeles ... Misa

Traseul de azi

Scorul zilei:
21065 pași
14,7 km

său era potrivit noilor sale alegeri, s-a dezbrăcat de hainele scumpe (tatăl său era negustor de stofe), și a îmbrăcat „*il saio*” (zdreanța), haina celor mai săraci dintre săraci. Acest *saio* stă la originea tunicii franciscane. În anul 1206 a renovat prin munca proprie trei biserițe (San Damiano, San Pietro della Spina și Porziuncola). După o scurtă ședere în mănăstirea San Verecondo din localitatea Vallingegno, se îndreaptă spre Gubbio, unde găsește ospitalitatea lui Giacomello Spadalunga, iar el, personal, se pune în slujirea leproșilor din lazaretul de la Vittorina.

În 1208 Francisc este din nou la Assisi. În primăvară ascultă la Porziuncula, evanghelia chemării apostolilor. Auzirea acestei pericope a cristalizat în el vocația apostolică și evanghelică, drept care s-a dedicat unei vieți de blândețe, de smerenie și de mărturisirea evanghelică directă („*vivere secundum formam sancti Evangelii*” = viețuirea conform formei de viață a sfintei Evanghelii). În același an se adună în jurul său primii însoțitori ce au ales ca el și cu el sărăcia radicală și munca manuală ca mijloc de susținere. Cererea pomenii era concepută ca un mod de a beneficia din „masa Domnului” numai în cazul în care el sau frații săi nu găseau, din muncile umile, plată suficientă ca să supraviețuiască. În felul acesta s-a format nucleul Primului Ordin Franciscan.

În 1212 grupului lor li s-a alăturat Clara de Assisi care avea pe atunci doar 18 ani, și care a pus bazele unei ramuri feminine a mișcării. Interesantă viață a avut Sf. Francisc de Assisi.

Începe slujba care e oficiată de starețul mănăstirii, tocmai cel care ne primise la venirea noastră.

Ce a fost deosebit față de alte slujbe, a fost faptul că la sfârșitul slujbei, au fost chemați toți pelerinii în față și fiecare a primit o pietricică pe care era pictată săgeata călăuzitoare pe Camino. Frumos gest.

După slujbă ne-am întors în cameră. Am scris jurnalul și ne-am culcat. Măine va fi mai ușor căci vom coborâ.

Noapte bună

15 august 2024

E ora 7,24, am lăsat rucsacii pentru Correos și suntem gata de drum. Facem clasicele, deja, poze de înainte de plecare, și ne integrăm armonios în grupul de pelerini care parcă așteaptă semnalul de start ca să o pornească la drum. E o atmosferă plină de entuziasm, chiar dacă afară e cam răcoare. Trecem pe lângă albergue municipal unde dormisem în 2017, și facem o groază de poze cu peisajul. De aici se vede în toată splendoarea sa Galicia, iar de pe partea opusă, regiunea Castilia și Leon, locul de unde am plecat în actuala experiență.

Drumul pare presărat cu coborâșuri, dar și urcușuri dese, dar scurte, ceea ce e de bun augur. Priveliștile sunt de vis, cu atât mai mult acum când suntem odihniți. E o atmosferă de basm, ceva parcă desprins din ireal.

Gata de plecare

Nu numai gata de drum, dar și veseli

Suntem pe vârf de munte

Din înălțimi începem să coborâm timid

Lumina vine de la soare nu de la noi

Intrăm în Linares

Ceea ce ochiul distinge, nu poate fi descris în cuvinte, trebuie trăite clipele, ca să poți simți bucuria ce te cuprinde. De pe vârf de munte vezi dealuri și văi de pe care ceața nu s-a ridicat încă. Parcă dealurile sunt înconjurate de o mare albă, din care doar vârfurile lor răzbat îndrăznețe.

E o stare ce te îmbie să rămâi pe loc și să cauți să descoperi dacă întradevăr ceea ce e în jurul nostru e realitate sau e doar o închipuire.

E răcoare, așa că suntem cu scurtele pe noi. Peisajele parcă te fac să nu simți răcoarea dimineții de munte. Soarele a început să își simtă prezența, răsărind timid de după munți. Ce îți poți dori mai mult decât să te simți ca și o parte integrantă din acest feeric adevăr cotidian. Frumoasă expresie, nu?

Mai avem 157,928 km până la Santiago de Compostela. Odată trecuți în Galicia, precizia cu care e determinată distanța pe care o mai avem de parcurs, este măsurată la nivel de metru. Deci 157,928 km este, de data asta, cea corectă. În Galicia, km nu mai sunt cei spanioli, ci sunt km reali. Suntem doar în Galicia.

Intrăm în Linares, o foarte mică localitate de munte. Carmen e în toane bune, așa că nu mă sfiesc să apelez la prietenul meu Google Translate. Cu ajutorul lui aflu lucruri interesante legate de Liñares.

Liñares este o mică parohie, cu puțin peste 2.070 de locuitori, în municipiul Piedrafita do Cebreiro (Piedrafita do Cebreiro), în provincia Lugo (Galicia), pe Camino de Santiago francez.

Se află la o altitudine mare, la 1.220 m, într-un peisaj umed, bătut de vânturi și zăpadă în zilele de iarnă.

Distanța până la Santiago este de 151 km. Localitatea este numită în Codex Calixtinus, în ciuda faptului că distanța care o desparte de spitalul O Cebreiro este scurtă, de doar 3 km, drept „Linar de Rege”.

Interesantă de văzut în localitate, este Biserica parohială Sfântul Ștefan. Aceasta este o construcție preromanică, din secolul al VIII-lea. La exteriorul clădirii, turnul său voluminos este surprinzător, și amintește imediat de cel al bisericii Santa María de O Cebreiro. Este pătrată și acoperită de o mică turlă, cu vârfuri decorative la colțuri.

În această biserică iese în evidență turnul din trei secțiuni cu acoperiș acoperit cu ardezie.

Biserica a suferit mai multe restaurări și adăpostește în interior un frumos retablo baroc.

În Liñares, Festivalurile Rozariului, sunt sărbătorite la mijlocul lunii august.

Originea numelui orașului este legată, fără îndoială, de producția de lenjerie din cele mai vechi timpuri.

Până și câini sunt prietenoși

Și pomii sunt cam ciudați

Coborâm, apoi urcăm și iar coborâm ...

Monumentul pelerinului la 1270 m

Locul a fost dat de Coroană vechii mănăstiri din O Cebreiro și, se pare, parohia a fost cea care a furnizat in pentru nevoile centrului religios al aceluia oraș.

Deși astăzi parohia face parte din protopopiatul Triacastela, ea făcea odată parte din jurisdicția teritorială Valdefariña, centrată în San Xián do Hospital de Padornelo și asupra căreia casa lui Valcárcel exercita domnia.

Frumoasă descriere, păcat că biserica e închisă, așa că nu ne rămâne decât să ne continuăm drumul. De continuat îl continuăm, dar cum poți trece pe lângă doi câini prietenoși care sunt nerăbdători să îi bagi în seamă și să îi mângâi. Cu toate insistențele lui Carmen de a îi ignora, mă opresc și între noi are loc o discuție prietenească, bineînțeles fiecare folosind vocabularul din dotare.

Începe un nou urcuș, de data asta puțin mai anevoios. Ajungem la altitudinea de 1270 m, acolo unde străjuiește falnic, monumentul pelerinului. Nu suntem singurii care se opresc aici. Cu puțin timp în urmă trecuseră pe lângă noi un grup de turiști călare. Cum era și firesc, se opriseră și ei, iar caii se odihneau și ei.

Sunt enorm de mulți pelerini opriți aici. Toată lumea face poze, lucru pe care îl facem și noi. Cu îngăduința lui Carmen, îl solicit pe Google Translate să facă un pic de lumină în istoria acestui monument de a dreptul impozant.

Monumentul pelerinului din Alto de San Roque (altitudine 1270 m), opera sculptorului galez José María Acuña, este o statuie finalizată în 1993 și este plasată în Pedrafita do Cebreiro (Lugo). Este unul dintre cele mai emblematice puncte ale Drumului Francez, traseul care străbate peninsula de la est la vest, începând din Roncesvalles și terminând în Santiago de Compostela. O vom găsi în toate documentele ce se referă la etapa O Cebreiro - Triacastela.

Trecem deci pe lângă splendida statuie a pelerinului în drumul nostru de la O Cebreiro și Alto de Poio către Fonfria, asta după un urcuș constant și neprietenos.

Monumentul Alto de San Roque ne invită să ne oprim în drumul nostru spre Triacastela pentru a ne odihni. A ne odihni, dar și a ne bucura de peisajul incredibil dat de munții pe care urmează să-i străbatem, precum și pentru a profita de un popas pentru a face fotografii, asta doar dacă nu este multă ceață.

Fotografia monumentului pelerinului este una dintre cele mai repetate fotografii ale Camino de Santiago, cu o valoare deosebită, mai ales dacă a nins abundant când se trece pe lângă ea, deoarece se pare că îl vedem pe pelerin luptându-se împotriva elementelor răului.

În ciuda vremii nefavorabile frecvente, a ceții, a ploii și a zăpezii în timpul iernii, atmosfera în acest moment este aproape magică. Când ajungi aici, începi să fii conștient de ceea ce înseamnă Camino de Santiago, simțindu-te separat de orice altceva, separat de însăși monotonia cotidianului. Hai că am ghicit-o și de data asta.

Acum începe coborâșul adevărat

La un suc la Hospital localitate nu spital

Fiecare cu bucată lui

Iglesia San Juan (Hospital)

Frumoasă descriere. Suntem norocoși că nu e iarnă, că nu e zăpadă, suntem totodată norocoși că suntem pe Camino. Vedeți, de multe ori am parafrazat un preot care la o Misa a spus că drumul pe Camino nu e doar un drum, Camino este o experiență, și mare dreptate a avut. Pe Camino trebuie să te bucuri că ești contemporan cu experiențele la care ești părtaș în fiecare zi.

Camino trebuie trăit, nu povestit, asta ca să poți beneficia de miracolului de a te regăsi pe tine însuși și a putea să reîntregești unitatea cu propriul EU. Camino este o redescoperire a ta, Camino înseamnă a te împăca cu tine însuși și de a reconcilia propria existență.

Plecăm mai departe, dar parcă ceva ne reține. Ne reține tocmai adevărul că în viața asta suntem niște "pelerini" perpetui, suntem călători către o direcție greu de intuit, dar sigură, direcția evoluției spirituale, scopul real pentru care am revenit în lumea materială.

Cu aceste gânduri intrăm în minusculul sătuc de munte Hospital da Condensa.

Numele său provine de la faptul că există un vechi spital situat încă din secolul al IX-lea, fondat de Doña Egilo, sora contelui Gatón, cel care repopulase El Bierzo. Acesta a fost unul dintre multele spitale care a ușurat greutățile pelerinului medieval.

Biserica din localitate datează din secolul XII și are o singură navă. Aceasta urmează schema constructivă tipică a bisericilor din zonele montane din provincia Lugo, având la exterior ornamente realizate din ardezie.

Presbiteriul are formă de arc de triumf și boltă arcuită. Pe fațadă se află un turn, în al cărui extremitate se află un pridvor cu patru stâlpi de zidărie și patru stâlpi de mijloc. Pridvorul ar putea servi pentru a primi călătorii, fiind loc de adăpost pe vreme nefavorabilă.

Este foarte posibil ca această construcție să fie situată pe o așezare primitivă preromană. În secolul al IX-lea începe să apară un refugiu pentru pelerini, dar abia în 1072 Alfonso al VI-lea a ordonat să se construiască acolo un spital, care va fi condus de călugării Abației Sf. Gerard d'Aurillac. Din acest moment își începe apogeul, primind un număr mare de pelerini, cărora li se oferă asistență fizică și spirituală. Mai târziu această mănăstire învecinată cu Cluny, începe din 1487 să depindă de benedictinii din Valladolid. În cele din urmă, călugării sunt alungați din loc în 1854 din cauza Confiscării.

Se spune că în localitate a avut loc un eveniment miraculos în secolul al XIV-lea. Un vecin din apropiere de Barxamaior s-a dus la O Cebreiro pentru a asculta Liturgia, înfruntând zăpadă abundentă. Slujitorul, un călugăr din Aurillac despre care se spune că nu ar fi fost foarte devotat credinței, a pus sub semnul întrebării jertfa fermierului, spunând: „Cine este acest om care pe o furtună atât de mare, și obosit, a venit până aici să ia un pic de pâine și vin”?

Toate indicatoarele ne arată drumul

Nu suntem singuri

Iglesia San Juan de Padornelo

Comerțul e în floare

Minunea s-a întâmplat atunci când omul se îndrepta spre a primi taina împărtășirii. Atunci pâinea s-a transformat în carne și vinul în sânge.

În 1486 orașul a trecut prin Monarhii Catolice care, au relatat, în Serles, despre minune, templul păstrează și o raclă, care este expusă în prezent în biserica cu potirul miraculos.

Legendă interesantă, pentru localnici devenind o pildă legată de ce înseamnă de fapt credința adevărată. Frumos, frumos, dar ce păcat că e închisă, mă refer la biserică. Rămânem cu istorisirea și ne continuăm drumul.

Istoria legată de pâine și vin, ne deschide apetitul pentru o mică pauză pentru a ne trage sufletul după ultimul urcuș. Așa că ne oprim la terasa O Tear Meson, unde servim o porție de tortilas și bem tradiționalele americane pe care le neglijasem până la ora asta. Ca un fel de bonus, primim și câte o bucată de check cu ciocolată, check ce îi făcuse cu ochiul lui Carmen de când intrasem la terasă.

Cum tortila a fost și mare și mai ales delicioasă, iar americanele pe măsură, ne așternăm din nou la drum. Iar urcușuri și iar coborâșuri. Trecem pe lângă o casă destul de arătoasă, pare a fi doar o fermă. Pe zidul de la intrare 3 băieți și o fată vând brățări confecționate de ei. Pentru a îi stimula, ne oprim și cumpărăm și noi 2 brățărușe, asta pentru a îi încuraja.

Începe un urcuș demential. Suntem obligați să îl înfruntăm căci altă variantă nu avem. Ok, în vârf ne așteaptă o terasă unde, evident, ne oprim ca să mai prindem puteri, și dacă tot suntem la o terasă bem și câte un juice și o Cola. Trebuie să fiu corect în narațiune, Carmen bea de fiecare dată Cola, în timp ce eu, tot de fiecare dată, beau juice, asta numai dacă nu e bere fără alcool, care se consumă numai după finalizarea etapei.

Un câine uriaș ne ține sub supraveghere. Interesat, numai noi i-am trezit suspiciuni, cu ceilalți pelerini e indiferent. O fi observat el ceva.

Suntem la terasa Albergue del Puerto, dar nu înțeleg reacția lui, doar și noi suntem pelerini, doar că venim din Romania. După un schimb de priviri intense cu dulăul cu pricina, ne așternem din nou la drum. Mai avem 150,173 km de mers.

Intrăm în Padornelo, altă mică localitate tipic de munte. Mică dar situată într-o zonă care parcă te îmbie să meditezi la care e de fapt casa noastră adevărată, să meditezi la natură.

Padornelo este un sat ce are doar 13 locuitori și este situat la o altitudine de 1.275 m, aflat pe Calea Franceză, fiind parte a municipiului Pedrafita do Cebreiro, provincia Lugo.

Satul este situat la o distanță de 145 de kilometri de Santiago. A fost donată de proprietarul său, Oveco Sánchez, în secolul al XII-lea, Bisericii din Santiago de Compostela, astfel încât să aparțină

E bine, continuă coborârea

... dar și urcușul

Un suc a binevenit după un urcuș ...

... la albergue del Puerto

Se pare că am scăpat de urcuș

mitrei Compostela, așa cum este consemnată în Istoria Compostela.

Templul San Juan de Padornelo a aparținut comandamentului San Juan de Portomarín, instalat aici în Evul Mediu pentru a ajuta pelerinii. De altfel, cavalerii acestui ordin au condus un spital cu hramul Sfintei Madanela (Magdalena) pe locul ocupat în prezent de cimitir. Biserica datează din secolul al XV-lea. Are un plan dreptunghiular, pereți de zidărie și acoperiș din ardezie. Are intrare laterală. Turnul-clopotniță este încoronat de un finisaj triunghiular. În interior se află un altar baroc din secolul al XVII-lea și mai multe sculpturi aparținând sec. XIV.

Cum era și firesc, biserica e închisă, dar spre satisfacția mea, ușa de la intrare are un gemuleț prin care pot surprinde o frântură din interiorul ei. Cam puțin, dar panoul plasat pe o latură a bisericii, mă ajută să îi înțeleg, într-o oarecare măsură, trecutul ei.

Voioși ne continuăm drumul, conștienți fiind de faptul că în scurt timp vom ajunge la destinația etapei de azi. Din nou, deja clasicele urcușuri și coborâșuri. Important e faptul că vremea e bună, peisajul splendid și încă nu a pus oboseala stăpânire pe noi.

Intrăm victorioși în Fonfria, destinația terminus a etapei de azi. Fonfría (San Xoán de Fonfría) este un oraș mic (puțin peste 40 de locuitori) din provincia Lugo, aparținând municipiului Piedrafita de Cebreiro, pe Camino de Santiago francez. Se află pe un platou care se află la un nivel mai jos decât Alto do Poio (1.335 m), prin care trece și traseul Camino.

Este unul dintre primele centre de populație pe care Camino le traversează în Galiția după ce a trecut prin O Cebreiro.

Situată într-un cadru muntos frumos, în regiunea minieră și pe drumul în jos către râul Navia, este cunoscută pentru o fântână care izvorăște pe marginea Camino și care i-a dat numele inițial, Fonfría do Camiño, termen care s-a pierdut cu trecerea timpului, rămânând doar Fonfria.

Avea un cunoscut spital pentru pelerini care acum a dispărut, cel al Santa Catalina, încredințat Ordinului Cavalerilor din San Juan, și dependent de mănăstirea Sancti Spiritus de Melide, care oferea protecție și adăpost pelerinilor, care au trecut pe aici din anul 1535 până în sec. XIX.

Tradiția spune că în trecut pelerinii care se apropiau de spitalul Fonfría li se oferea foc, sare, apă și un pat cu două pături. Pentru bolnavi, în plus, un sfert de pâine, ouă și unt.

În sat s-au găsit rămășițe din pavajul vechiului drum pe care obișnuiau călătorii să meargă.

Distanța până la Santiago este de 143 km.

Anterior, acest loc se numea Fonfría do Camiño, un nume de loc care s-a pierdut în timp. Existența în două documente a acestei denumiri, întărește autenticitatea ei.

... dar nu și de coborâș

O porție de cer senin

Și iată-ne la Fonfria

Și iată-ne și la berea de bun venit

Dar și la o relaxare după somn

În localitate se găsește Biserica parohială San Xoán. Construită în sec. XVI, dar care a suferit mai multe reforme, cea mai semnificativă în 1964, bineînțeles închisă și ea acum.

Aceasta are o navă dreptunghiulară, pereți de piatră și acoperiș din plăci de ardezie, material tipic perioadei respective. Sacristia este situată lângă una dintre laturile navei, și adăpostește un altar cu sculpturi.

Nu are sens să solicităm ajutorul Matildei, căci Hostal Casa Nunez ne apare în față. E o locație frumoasă, pare modernizată, asta dacă o privim în comparație cu casele din jur.

Casa Núñez este un hostel privat destinat pelerinilor de pe Camino de Santiago francez, dar și pentru turiști și călători, fiind situată în orașelul Fonfria din Lugo, oraș aparținând municipiului Piedrafita do Cebreiro.

Proprietarii sunt aceiași cu cei ai hostelului A Reboleira.

Au un restaurant în interiorul unei palloze (casă tipic țărănească) cu capacitate de 100 de persoane.

Ce ne puteam dori mai mult? Intrăm și ne cazăm. Camera e superbă. Ne reîntoarcem în salonul barului pentru a onora finalizarea etapei prin clasica bere de bun venit. Înăuntru parcă e o stare de liniște care te îmbie practic să lenevești. Bine, lenevirea este o expresie metaforică, căci pe Camino nu se lenevește.

La bar, o porție de brânză de vaci cu miere, îi cam face cu ochiul lui Carmen. Cum nu e bine ca omul să rămână cu neîmpliniri, se trece, imediat, la atacarea unei porții. După spusele lui Carmen, brânza de vaci cu miere a fost super delicioasă.

Stupoare, rucsacii nu sunt veniți. Să fie iar o greșeală a Correos. Băiatul de la recepție, amabil, ia legătura cu Correos și află că rucsacii fuseseră livrați încă de dimineață. Mister, unde or fi?

Recepționarul are brusc o revelație, ne roagă să așteptăm 5 minute și pleacă. După puțin timp se întoarce cu rucsacii. Misterul fusese dezlegat. Fiind weekend, sofer pe mașina Correos a fost unul nou, care nu prea cunoștea localitatea, așa că a lăsat bagajele la cealaltă intrare, la intrarea din spate a hostelului. Ei ca să vezi întâmplare.

Oricum, Correos e o firmă serioasă.

Profităm că au mașină de spălat și uscat haine și trecem la împrăștierea garderobei. Ce poate fi mai relaxant pentru Carmen, care, acasă, periodic scoate rufe împăturite din dulap și le spală, deoarece au stat nefolosite. Ciudată teorie, dar asta e. Deci se trece la spălarea rufelor.

Facem duș și toate rufe inclusiv cele de pe noi, trec la spălat. Ne așezăm pe pat și așteptăm să se facă ora 19,30 pentru a ne

Fonfria, localitate plină de contraste

Locul unde vom cina

Dansând cu Lola, Oleee ...

Noi cu Lola, după dansul meu cu ea

Cină festivă

prezenta la cină. Prin localitate nu prea avem ce vedea, așa că stăm în cameră și ne odihnim.

La sosire, am fost întrebați la recepție dacă vrem să cinăm la restaurant. Cum răspunsul nostru a fost pozitiv, suntem trecuți pe listă.

Cina o luăm într-o casă rotundă, tip țărănească, aflată la o distanță de cam 150 m de hostel, așa că pornim la drum, de data asta spre cină.

Suntem primii, punctuali ca niște adevărați pelerini. Casa unde va avea loc cina, este o veche casă țărănească, rotundă. Intrăm, practic incinta e împărțită în două nivele. Aflăm de la bucătar că în zona de jos stăteau animalele care asigurau și "agentul termic" necesar încălzirii casei, lucru deja știut, iar sus locuiau proprietarii, loc unde noi vom servi cina.

Încă de la înscrierea noastră pe listă, am specificat că sunt vegetarian, așa că am primit un card verde, în comparație cu Carmen care a primit un card albastru.

Intrăm și predăm cardurile bucătarului. Sus, e o masă lungă cu scaune pe ambele părți. Încep să apară mesenii. În peisaj apare Lola, soția băiatului de la recepție. Din difuzor se aude, plăcut, o melodie relativ cunoscută. Deja s-au strâns cam 20 de persoane. Cum melodia este antrenantă, încep să mă "bâțâi" în ritmul muzicii. Nu trece mult și se apropie de mine Lola și mă invită la dans. Cum era să refuz? Dacă dansul e inclus în preț?

Ne împrietenim repede, facem poze și cu ea și cu grupul mesenilor. Atmosfera e destinsă, chiar dacă ne vedeam pentru prima dată, se stabilește o comuniune între cei de la masă. Aștia sunt pelerinii adevărați.

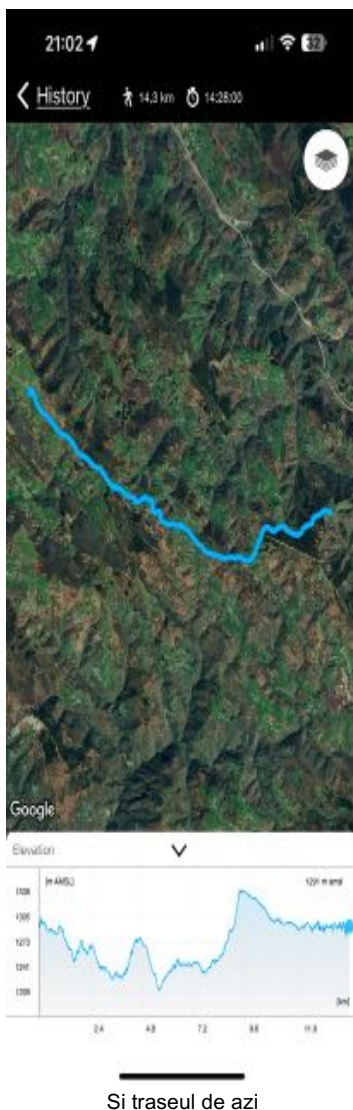
Masa a fost copioasă. Ciorbă galiciană, Carmen carne cu orez, iar eu orez cu linte, mazăre, etc. Totul e produs în ferma pensiunii.

După masă, ne întoarcem în cameră, eu scriu jurnalul și ne culcăm. Stând întins pe pat încerc să fac o retrospectivă a zilei de azi.

A fost o zi plină de experiențe, care a culminat cu dansul cu Lola. Asta mi-a dovedit încă odată faptul că a fi pelerin înseamnă în primul rând să accepți faptul că toți oamenii sunt egali, că toți oamenii au același izvor din care se hrănesc spiritual, izvor pe care, ca pelerin, îl descoperi cu siguranță pe Camino.

Nu acel dans mi-a deschis ochii legat de natura noastră, nu, dar acel dans m-a făcut să înțeleg faptul că între oameni nu există bariere, diferențele noi le stabilim, sunt diferențe arbitrar impuse, bariere care nu ar trebui să existe, căci toți suntem unici, dar totuși diferiți.

Diversitatea oamenilor nu e altceva decât rezultatul la care am ajuns fiecare dintre noi, pe drumul evoluției noastre.

Scorul zilei:
18720 pași
13,1 km

Gata de plecare

Hai la drum

Camino înseamnă crearea unei adevărate familii în care fiecare contribuim cu nivelul spiritual la care ne situăm, asta ne creînd o ierarhizare a noastră.

Fiecare participă cu ceea ce are mai bun, iar această comunitate a pelerinilor este o creație în perfectă armonie cu legile Universului. Faptul că o femeie pe care am văzut-o pentru prima dată, m-a invitat la dans, spune totul.

Camino e ceva cu totul special. Îmi amintesc ce spunea Veronica Panait, o pelerină: "Camino e un râu care curge, pelerinii se mișcă de la est la vest, în drumul lor către Ocean, se întâlnesc și se regăsesc în Plaza Obradoiro în fața catedralei Sfântul Apostol Iacob. *Pe fețele lor nu poți să citești decât bucurie, fericire și împăcare.* Camino e un râu viu, trăiește și se hrănește cu credință, speranță, liniștindu-se odată cu îmbrățișarea dată de pelerini apostolului Iacob".

Da, acesta e Camino, e greu de descris acest sentiment, el trebuie trăit, nu povestit. Camino este ceva ce te ajută să te regăsești, să realizezi că nu ai nevoie de intermediari ca să vorbești cu tatăl ceresc, nu, asta pentru că în noi zace, poate uitat, un sâmbure de sfințenie, sâmbure pe care Camino te ajută să îl redescoperi.

Și uite așa, plecând de la un dans întâmplător, am ajuns să filozofez. Da, important este să fim conștienți de valoarea noastră reală și să o dezvoltăm, iar un mijloc de a sprijinii dezvoltarea, este și Camino.

Acum mă culc, căci, ca să glumesc, dansul m-a cam epuizat.

Noapte bună

16 august 2024

O noapte superbă, după un dans ce nu poate fi uitat. Na, mă laud și eu un pic, doar am fost singurul care am dansat. A fost un mix între un tango argentinian și un bolero a cărui coreografie îmi aparține în totalitate. Observați, folosesc termeni de specialitate. Dansul a durat 6 minute și 32 secunde, deci a fost ceva profesionist. Ce o fi apucat-o pe Lola, nu știu, doar erau mulți tineri veniți la cină.

Am dormit 8,25 ore neîntors, vezi ce face un dans pasional? La ora 7,41 depunem rucsacii pentru Correos la recepție și ridicăm ancora. E răcoare, dar e plăcut.

Dar să trecem la ale noastre. Etapa de azi Fonfria - Triacastela, este o etapă relativ scurtă și sper că va fi o etapă fără urcușuri. De coborâșuri, mai vedem.

Soarele se ridică timid de după deal. Suntem pe un platou înconjurat de dealuri înalte.

Soarele e și prezent

Am intrat în Triacastela

Peisaj superb

Popas pentru americane

Un indicator ne comunică non verbal faptul că până la Santiago mai avem de parcurs 147,708 km. Un fleac, ar spune unii. Drumul e ușor, căci coborâm, asta deocamdată. Peisajul e superb.

Intrăm în O Biduedo. O Biduedo este o localitate situată pe Calea Sf. Iacob din provincia Lugo din Comunitatea Autonomă Galiția. Din punct de vedere administrativ este dependentă de Triacastela.

În Evul Mediu, unul dintre cele cinci ospicii de pelerini se afla aici, pe ruta de la O Cebreiro la Biduedo. În sat există o capelă simplă din piatră, Ermita de San Pedro. Aceasta e o capelă cu un acoperiș de ardezie tipic acestei zone.

San Pedro este o capelă dedicată lui San Pedro, logic. Are o singură navă de aproximativ 5 pe 10 m, cu o deschidere pe fațada de sud și un acoperiș în două frontoane cu tavane casetate din lemn. Fiind închisă, nu pot aprecia dacă e "caldă" sau "rece", dar din exterior nu aș băga mâna în foc că e caldă. Sper să nu greșesc. E închisă, dar fac poze cu interiorul prin micul gemuleț aflat pe ușa de la intrare. E frumoasă în interior.

Biduedo este deci un loc din parohia Lamas do Biduedo, din municipiul Triacastela, regiunea Sarria. Potrivit IGE, populația sa în 2010 era de 31 de persoane (19 bărbați și 12 femei). Ura, aici bărbații sunt majoritari.

Cum încă nu onorasem americanele de dimineață, decidem în unanimitate, adică cu 3 voturi pentru (2 voturi Carmen și 1 vot eu) să ne oprim la Casa Quiroga O Biduedo, ca să onorăm micul dejun. Mâncăm 2 prăjituri ce seamănă cu croisantele și bem americanele. Am recurs la croisante deoarece nu dispuneau de tortilas.

Fiind o localitate atât de mică, nici nu realizezi când ai și lăsat-o în urmă. O pisicuță se apropie de noi, mare doritoare de a fi mângâiată. O mângâi și imediat începe să toarcă. În lumea noastră s-a încetățenit ideea că animalele sunt doar animale și atât. Eu am constatat, chiar dacă risc să fiu socotit sărit de pe fix, că absolut toate animalele au sentimente și o formă de suflet.

Drumul coboară destul de abrupt. Facem multe poze, asta datorită faptului că peisajul e încântător. Intrăm în Fillobal, altă minusculă localitate.

Fillobal în limba galică, sau Filloval în spaniolă, este o localitate a parohiei Santa María de Vilavella, în municipalitatea (concello) din Galicia Triacastela.

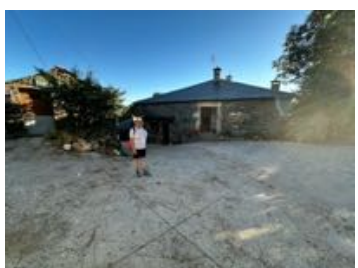
Această localitate este o oprire importantă pe Camino francez al Pelerinajului de la Saint-Jacques-de-Compostelle.

Dacă e o oprire importantă, înseamnă că trebuie și noi să ne oprim, căci suntem în drum spre Santiago.

Aici găsim tortilas, bem un juice și o Cola, asta și datorită faptului că am fost întâmpinați extraordinar de o ospătăriță simpatică. O fi aflat de la Lola că sunt un dansator înfocat? Cine știe. Oricum e foarte

Biserica San Pedro, O Biduedo

Parcă ne-am întors în istorie

Cariera nu e de vremea romanilor

Tot la munte suntem

Am intrat în Fillobal ...

amabilă. Carmen, dând dovadă de o curiozitate debordantă, identifică la bar existența unei porții de orez cu lapte peste care pune marmeladă.

leșim mulțumiți de popasul făcut și ne continuăm drumul. Mai avem 142,409 km. Continuăm drumul cu un coborâș din ce în ce mai anevoios, dar tot efortul e compensat de peisajul care te face să te simți în cu totul altă lume, o lume ireală, o lume de vis.

Intrăm în Pasantes. Pasantes (nume oficial) sau As Pasantes în limba galică, este o localitate a parohiei (parroquia) Santiago de Triacastela din municipalitatea (concello) din Galicia Triacastela, comarque of Sarria, provincia Lugo.

Trecem pe la Capela de Pasantes, cu celebrul ei clopot datând din 1804. E închisă și nu are nici-o fereastră pe unde aș putea să îi explorez interiorul.

Ne continuăm drumul printre cele câteva case în ruină și în scurt timp intrăm în Ramil. Aici sătucurile se succed unul după altul, ca măgelele pe ață. Superbă metaforă, îmi aparține paternitatea.

Aici dăm de un castan foarte bătrân, cu o circumferință de cca. 8,5 m.

O placă de informare turistică ne atrage atenția că plimbarea pe Camino de Santiago este o experiență foarte completă. Ne oferă șansa de a ne deconecta și de a petrece câteva zile cu noi înșine, dar și de a cunoaște diferite culturi, locuri și monumente. De la biserici la forturi, prin copaci cu peste 800 de ani de istorie care devin un must-see (trebuie văzute), precum este cazul castanului centenar de Ramil. Superbă definiție a ceea ce înseamnă Camino.

Acest castan este cel mai faimos copac de pe Camino de Santiago.

Bucurându-ne de aventura propusă de Calea Franceză, și după ascensiunea grea a O Cebreiro, ajungem într-un municipiu numit Triacastela. Acolo, în satul Ramil, găsim unul dintre cele mai emblematice elemente ale acestui traseu: Castanul centenarului Ramil.

Este un castan care, conform Școlii de Ingineri Silvici din Madrid, are în jur de 850 de ani de istorie. Acest lucru ne face să credem că atunci când Aymeric Picaud, autorul celebrului Codex Calixtinus, a mers pe Camino de Santiago, acest copac maiestuos era deja acolo.

Dar de parcă longevitatea sa nu ar fi suficientă, realitatea este că există mai multe motive pentru care Castanul de la Ramil este atât de cunoscut: mărimea și forma lui. Cei 2,7 metri în diametru și 8,5 metri în perimetru îl fac un castan foarte ciudat, precum și golurile sale ciudate și ramurile groase, care îl fac să pară unic. Mai avem 139,350 km. Câtă precizie. Drumul continuă să coboare lin și în scurt timp intrăm în Triacastela, destinația terminus a etapei

... unde bem ceva și mâncăm tortilas ...

... iar uni se înfruptă cu orez cu lapte

Un coborâș modest

Intrăm în Pasantes

Capela das Pasantes

de azi. Super, am ajuns. Cu 8 ani în urmă, aici am înotat. Ce repede trece timpul?

Trecem pe lângă Albergue Pelerinos, care se găsește chiar la intrarea în localitate. Stau să mă întreb dacă să solicit ajutorul Matildei pentru a găsi pensiunea, sau nu? Din câte îmi aduc eu aminte, Pensiunea Casa Simon trebuie să fie undeva pe lângă biserică, care oricum e în centru.

Tricastela este situată în regiunea Sarria, în sud-estul provinciei Lugo, la poalele munților estici din Galiția, înconjurată de mici văi fluviale și pajiști fertile străjuite de munți, printre care se remarcă Sierra de Oribio.

Consiliul Triacastela este format din opt parohii care la rândul lor sunt compuse din nuclee de populație și sate. Satul O Biduedo, care aparține parohiei Lamas, cel Filloval, care aparține de Santa María de Vilavella, sau Pasantes sau Ramil, care aparține parohiei Triacastela și A Balsa, care aparține parohiei San Breixo de Balsa, toate acestea fac parte din el.

Deși unii istorici îi atribuie fondarea Triacastei lui Alfonso al IX-lea, cert este că aceasta a jucat un rol important în revitalizarea a ceea ce s-a numit Triacastela Nova la sfârșitul secolului al XII-lea și începutul secolului al XIII-lea. Numărul de vestigii arheologice și forturi găsite în zonă vorbește despre așezări antice. Numele propriu Triacastela se poate referi la trei castros sau trei castele? Oricum ar fi, se menționează deja în scrierile din secolele al X-lea și al XIII-lea despre donații către o mănăstire existentă pe versantul Monte Seiro.

În 1248 Fernando al III-lea Sfântul a convocat la Triacastela consiliile Galiției. Regii Catolici mai întâi și mai târziu strănepotul lor, regele Filip al II-lea, au vizitat-o și ei. Secole mai târziu, în secolul al XIX-lea, zona a suferit luptele Războiului de Independență precum și ale carliștilor. Astăzi Triacastela este un oraș liniștit, cu un marcat caracter iacobin și cu o ofertă turistică atractivă.

O plimbare plăcută prin Triacastela îi duce pe vizitatori să descopere biserica sa romanică dedicată lui Santiago și restaurată în secolul al XVIII-lea, dar mai ales turnul său cu patru corpuri, construit în 1790, al doilea clopot purtând emblema orașului, o gravură cu trei castele.

Vechiul Mesón do Camiño sau Mesón del Peregrino, de lângă biserică, datează din secolul al XVI-lea, Casa Concello, cu o inscripție din 1528 pe ușă, închisoarea de la parter păstrează două camere, Casa Ponte care a fost o fierărie sau ceea ce a fost vechiul spital, despre care se vorbește deja pe vremea lui Alfonso al IX-lea și astăzi este cunoscută sub numele de Casa Pedreira. Un monument al pelerinului, unde o mică imagine a lui Santiago deasupra unui monolit de piatră își ia rămas bun de la călător când acesta părăsește orașul. Însă localitatea își povestește istoria ancestrală și în forturile și siturile sale arheologice, printre altele Santa Maria, San Adriano, Biduedo, al cărui nume vine de la

Castanul centenar din Ramil

Și iată-ne în Triacastela

Iglesia Santiago de Triacastela

Am ajuns la Pension Casa Simon

numărul de mesteceni „bidueiros” pe care îi are zona, sau Triacastela, și Peștera Eiros unde s-a găsit un important sit arheologic din paleoliticul mediu.

Triacastela sărbătorește Fecioara del Carmen pe 16 iulie, iar pe 17 august se sărbătorește San Mamede, San Mamés, cu un pelerinaj aglomerat la capela cu același nume. În Sâmbăta Mare are loc un Târg de meșteșuguri în care artizanii din zonă își expun și își vând lucrările.

În satul Filloval, lângă Triacastela, există o carieră și tradiția spune că pelerinii au dus o piatră din ea la cuptorul de var din Castañeda pentru a contribui la nevoile materiale ale construcției catedralei din Santiago.

În săpăturile efectuate în Peștera Eiros s-au descoperit gravuri și picturi care au stârnit un mare interes întrucât este prima probă de artă rupestră paleolitică găsită în nord-vestul Peninsulei.

Legenda spune că schitul San Mamede a fost ridicat în locul pe care îl ocupă fiind un omagiu pentru minunea petrecută aici unor ciobani, care în rătăcirea lor prin zonă au constatat că niște trunchiuri enorme le împiedicau trecerea și au decis să degajeze drumul aruncându-le jos pe pantă, dar mare a fost surpriza lor când a doua zi i-au întâlnit din nou în același loc, fapt care pentru localnici era considerat miraculos și locul binecuvântat.

Deci, fără ajutorul Matildei, ajungem la Pensiunea Casa Simon, locul unde vom înnopta. Ne cazăm și mergem să bem berea de bun venit. Un lucru interesant. Camera este la primul etaj. Rucsacii erau jos la recepție. Dăm să îi luăm să îi ducem în cameră. Normal nu? Ei bine, recepționarul, un om simpatic în vârstă, se opintește în ei, îi pune pe umeri și îi duce sus, cu toată împotrivirea noastră. Am folosit termenul „în vârstă”, dar el era de fapt un „puști” în comparație cu mine. Să aibă vreo 60 - 62 de ani.

Dacă tot suntem la o terasă să onorăm berea de bun venit, ne sacrificăm și luăm și prânzul. Practic nu l-am luat, ci l-am mâncat.

Ne întoarcem în cameră, dormim puțin și la ora 17,30 ne prezentăm la Biserica Santiago de Triacastela, căci la ora 18,00 va începe Misa, de la care nu vrem să lipsim.

Biserica Santiago de Triacastela a fost construită în perioada romană (secolul al IX-lea) și inițial nu a fost închinată apostolului, ci a fost închinată Sfântului Pavel și Sfântului Petru, sfinții cărora le era închinată și mănăstirea Hermo.

Semnele acestei faze romane, acum mai difuze datorită reformelor și îmbunătățirilor ulterioare, se disting în absidă și contraforturi, precum și în cornișa cu corbele simple pe fațadă. Deja în secolul al XVIII-lea, cele mai importante modificări au fost aduse templului pentru a-i conferi imaginea pe care o putem vedea astăzi.

Biserica din Santiago are un plan dreptunghiular și un acoperiș în două ape din ardezie.

La pas prin oraș

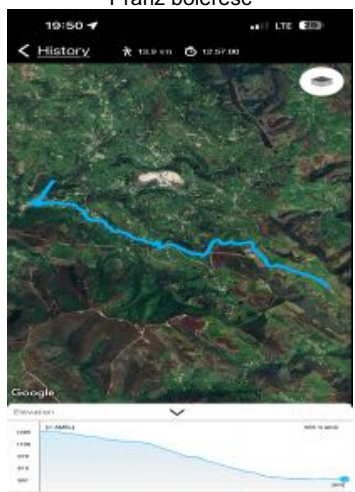
Și berea de bun venit

Servicios hidráulicos

Prânz boieresc

Traseul de azi

Absida circulară are boltă în sfert de sferă, iar nava centrală este arcuită. Între ele, un arc de triumf semicircular desparte cele două zone. Lumina pătrunde în interior prin patru ferestre. În zona de sud a bisericii a fost adăugată o navă suplimentară, care adăpostește astăzi sacristia și o magazie.

Fațada se remarcă prin turnul său înalt neoclastic cu plan pătrat înălțat pe patru stâlpi care susțin tot atâtea arcade semicirculare. Toate acestea oferă adăpost chiar atriumului bisericii. Pe a doua înălțime a turnului se pot vedea basoreliefurile celor trei castele din Triacastela, o lucrare care datează de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, dar și o imagine a apostolului călare. În vârf, turnul se termină într-o clopotniță cu ferestre cu arc semicircular și trei clopote.

Dacă intrăm în interiorul templului putem vedea frumoasele retablouri ale bisericii. Pe latura de sud se află retabloul în stil neoclastic cu Fecioara Îndurerată în interiorul unei urne de sticlă. Un alt element important este figura de teracotă care îl reprezintă pe Santiago Matamoros pe calul său și datează din secolul al XVIII-lea, deși starea sa de conservare nu este cea mai bună.

În ceea ce privește altarul principal, retabloul său datează din ultimii ani ai secolului al XVII-lea și se văd urme ale stilului baroc. Are două corpuri și trei zone cu coloane în stil solomonic și în centru un tabernacol cu îngeri care împodobesc ușa și patru coloane elicoidale.

Biserica Santiago de Triacastela a fost construită în perioada romanică și renovată în secolul al XVIII-lea. Stilul său este baroc cu o absidă romanică și turnul într-un stil neoclastic clar. Este una dintre puținele biserici de pe secțiunea Camino de Santiago din Galicia care sunt dedicate Apostolului Santiago și are în interior o imagine de teracotă a lui Santiago Matamoros.

După slujbă, coborâm la terasa unde băusem berea de bun venit și unde mâncasem. Ideea noastră e să servim cina. Mai încercasem și alte terase, dar niciuna nu ne-a inspirat. Multă lume, gălăgie mare și mâncare ce nu e pe gustul nostru, așa că ne întoarcem la terasa pe care o știam deja.

Cina copioasă, eu salată mixtă, Carmen un platou cu o fleică de porc, cârnăciori și orez cu sos de roși deasupra. Bineînțeles că nu a lipsit berea.

Ne întoarcem în cameră. Ceva mă face să simt un junghi în spate, așa încât se simte nevoia folosirii diapazonului de 128 Hz, pentru rezolvarea problemei. Trece Carmen la treabă și în cam 10 minute, durerea dispare.

Acum, liniștit pot să scriu în jurnal impresiile zile, în timp ce Carmen pregătește bagajele pentru mâine. Diviziunea muncii, nu e așa? Ne pregătim de culcare căci mâine avem un drum lung până la Sarria. Trist, dar ne apropiem cu fiecare zi de finalul experienței de anul acesta.

Noapte bună.

Scorul zilei:
29385 pași
20.5 km

Gata de plecare

Aici au trăit oameni care au fost fericiți

Noi cu Paolo și Angi

Dilemă, dar toate duc la Santiago

Un ultim salut camaraderesc, de aici

17 august 2024

Noapte superbă. La ora 7,27 punem rucsacii pe palier, deoarece proprietarul s-a oferit să îi coboare el. Nostim "room service". Oricum, Correos în general vine la ora 7,30 să ridice bagajele. La recepție nu e nimeni.

Îleșim în stradă, facem poza de plecare și ne integrăm în deja formată coadă de pelerini. Camino Francez, fiind cel mai popular traseu, este plin de pelerini de toate vârstele, și adaug eu, de toate religiile. Cu toate că e un pelerinaj tipic catolic, uite, noi doi, ortodoci fiind, ne integrăm în marea masă de pelerini.

De multe ori am spus, nu există un Dumnezeu catolic, altul ortodox și unul musulman. Dumnezeu e unul, noi oamenii, avizi de bogății și putere asupra altora, am fabricat religiile. Dar asta e altă discuție. Deci noi participăm la Misa catolică, nu pentru că ne-am dezis de ortodoxie, ci pentru faptul că în timpul slujbei se crează o energie pozitivă care îți crează condițiile de a te regăsi și a te reconcilia cu tine însuși. Nu înțeleg nimic din ce spune preotul, dar simt cum pot vorbi cu mine însumi. Vorbesc și mă bucur că reușesc să mă redescopăr. Țsta e secretul Misei pentru mine. Pentru mine, Misa nu e religie, Misa e o poartă deschisă către mine însumi.

Ne-am integrat în grupul pelerinilor care părăsesc Triacastele. E răcoare, dar e plăcut. Ne întâlnim cu Paolo și Angi. Sunt doi tineri care au început Camino de la Burgos. Sunt spanioli și mai ales, simpatici. Facem poze și schimbăm câteva cuvinte. Sunt bucuroși că au întâlnit români pe Camino. Așa ajungem la ieșirea din oraș.

Două borne ne pune în dilemă. Una indică un traseu spre dreapta, altul spre stânga. Paolo și Angi aleg traseul alternativ spre stânga, noi alegem pe cel spre dreapta. Astfel ne despărțim.

Varianta aleasă de noi este varianta principală. Un indicator ne avertizează că până la Santiago mai avem 129,973 km.

Intrăm în pădure, asta e bine, dar ce deranjează este urcușul la care trebuie să facem față. Trecem pe lângă un atelier de artă, atelier pe care îl vizitasem cu 8 ani în urmă. Un om în vârstă așezat la o masă desena. Camera era plină de grafică. Acum atelierul e închis. Poate e prea devreme. De la depărtare ai putea zice că de fapt atelierul e o capelă, asta pentru că deasupra casei e o cruce.

De fapt odată cu trecerea pe lângă atelierul de artă, am intrat în minusculul sat de munte A Balsa, 3 case și o capelă. Cam atât.

Nu e capelă, trecem în scurt timp pe lângă adevărata capelă din localitate. Aceasta este Capela Santo Antonio da Balsa, o capelă total abandonată. Reușim să fac câteva poze prin gemulețul ușii de la intrare. Înăuntru totul e o ruină, se pare că nu ar mai fi enoriași în localitate, care să frecventeze capele. Nici vorbă de Misa. Continuăm urcușul. E din ce în ce mai anevoios, dar, gâfâind, continuăm urcușul. Peisajul e superb, doar suntem încă la munte.

E clar, alegem varianta spre dreapta

Intrăm în A Balsa

E clar, noi o luăm spre Santiago

Nu e capelă, e galerie de artă în pădure

Respect pentru rădăcinile unui copac

Mulți susțin faptul că Camino of Santiago de la Triacastela la Sarria prin San Xil este ruta originală. Această etapă, în ciuda faptului că este una dintre cele mai scurte (18,3 km), are un grad de dificultate mare datorită ascensiunii mari care are loc în prima secțiune, până la atingerea vârfului Riocabo. Cu toate acestea, pelerinul intră în comuniune cu natura trecând prin păduri indigene frumoase și pașnice și prin sate mici lipsite de afaceri comerciale. Acest lucru are dezavantajul său, deoarece încercarea de a cumpăra o sticlă de apă în anumite perioade ale anului devine o misiune imposibilă.

Ajunși pe LU-633, pelerinii traversează drumul și continuă în sus câțiva metri până la o potecă îngustă asfaltată, urmând indicatoarele spre San Xil. Înainte de A Balsa sunt câteva intersecții, bine indicate. Camino este confortabil și, pe teren bun, trecem de-a lungul râului până ajungem în micul cătun A Balsa.

O Balsa este o enclavă minuscule care s-a întinerit de-a lungul anilor. Un uriaș steag republican îi întâmpină pe pelerini într-unul dintre cele mai pitorești sate de pe Cale. O enclavă relaxată de influență franceză.

A Balsa tocmai și-a deschis porțile la hostelul ecologic El Beso, condus de Marijn Voogt și Jessica Moro. Înființarea sa a fost posibilă datorită donațiilor de 25 de euro făcute de prieteni, susținători și viitori oaspeți, precum și a multor luni de muncă, în condițiile în care toată munca a fost făcută de acest tânăr cuplu care s-a întâlnit în urmă cu doi ani în Finisterre, după un pelerinaj care le-a schimbat viața. Marijn și-a părăsit slujba pe calculator în Olanda pentru a se stabili în A Balsa. Toți cei care au contribuit prin donații se bucură de cină, cazare și mic dejun gratuit.

Arthur, este un artist pe traseu. La câțiva metri în față, o casă de piatră de la poalele traseului de pelerinaj are de obicei ușile larg deschise pelerinilor care oferă un loc de odihnă și de rugăciune.

Englezul Arthur a întreprins Calea în 2006 de la Saint Jean Pied de Port. A ales varianta Samos, dar a cedat farmecului acestei zone și a decis să se stabilească aici. Cu ajutorul unui zidar local, a reconstruit această veche „ruină” pentru a construi „o casă pentru Isus”, spune el cu accent britanic.

Arthur este un individ creativ. În prezent el rescrie Biblia. Picturile sale (dintre care multe atâră pe pereți) sunt celebre printre pelerini. Cu siguranță minte când susține că știe doar o coardă. Dacă ușile îi sunt închise, probabil că se află într-o excursie pe coasta Lugo-ului. De multe ori, legat de excursiile sale la mare el susține că: „Să mănânc orezul cu homar, un fel de mâncare tipic în Rinlo” îmi lasă gura apă, dar și să fac „și surfing”, astea ar fi hobby-urile lui.

La ieșirea din A Basta începe cea mai dificilă porțiune a acestei etape. Terenul se îndreaptă brusc în sus. Dificultatea îl împiedică pe pelerin să se bucure din plin de verdețea zonei, unde domină stejarii. Drumul, compus din pământ și pietre, complică și mai mult ascensiunea.

Capela Santo Antonio da Balsa

Interesant arbore

Iată-ne la Fonte dos Lameiros

Și soarele e cu noi

Și totuși continuăm să urcăm

Ajungem pe asfalt, la fântâna "Fonte dos Lameiros" ce oferă un mic răgaz pelerinilor. Fântâna e spectaculoasă. Dintr-o scoică uriașă izvorăște un mic izvor. Întreaga scoică se reflectă în apa unui mic iaz aflat în fața ei. E superb, mai ales în zilele însorite, cum e cea de azi. Nu putem trece mai departe fără să facem poze. E ceva emblematic pentru Camino Francez. Nu putem rata ocazia, așa că pozarul își intră în atribuțiuni.

La câțiva metri distanță există o intersecție unde pelerinii trebuie să o ia la stânga pentru a ajunge la San Xil, lucru pe care îl facem și noi.

Acestă localitate (aproximativ 25 de locuitori), a fost renovată în 2011, și nu oferă nici un loc în care să îți poți potoli setea. Mă refer la juice sau Cola, nu la bere. La traversarea unui mic pârau există o bifurcație în potecă fără semne, dar aceasta nu este o problemă majoră, deoarece cele două trasee se reunesc la câțiva metri înainte.

Odată plecat din centru, pelerinii au posibilitatea de a se bucura de priveliștea panoramică uimitoare a văii. Biserica din San Xil e undeva în vale, așa că ne continuăm drumul, cu regretul că nu ne-am oprit să o vedem.

Ceața încă nu s-a ridicat din văi, lăsând impresia că ne aflăm undeva deasupra unei mări imaginare. E clar, suntem încă la munte și mai avem 127,770 km.

Parcă s-a mai domolit urcușul. Respirăm și noi în voie. Trecem printr-o pădure de mesteceni. Tulpinile lor albe strălucesc în soare. Începe un coborâș la fel de neprietenos.

Intrăm într-o zonă mlăștinoasă. Bine că e scurtă, dar trebuie să "țopăim" din piatră în piatră, asta ca să nu luăm apă la "galoși". Nu avem galoși ci bocanci de munte, asta a fost doar o metaforă. Văd că azi sunt cam bântuit de metafore. De fapt noroiul este produs de un izvorăș care nu și-a găsit alt drum decât să curgă exact pe poteca noastră.

Intrăm în localitatea Lousada. Acesta e un foarte mic sat pierdut printre culmile munților. Ajungem la o tabără cu iz indo spiritual, La Casa del Alquimista. Sună interesant, dar e de fapt un loc în care poți participa la ședințe de yoga. Bineînțeles că noi suntem calați pe Misa, dar intrăm. Beneficiem de ștampile pe credențiale și achiziționăm 3 banane pentru care punem în cutia cu donații 2 euro. Are o sală specifică practicării ședințelor yoga, cu tot tacâmul de rigoare. Of, iar metafore.

San Martiño de Lousada este o parohie din comuna Samos din regiunea Sarria, provincia Lugo. În 2007, avea 59 de locuitori, dintre care 28 bărbați și 31 femei, ceea ce reprezintă o scădere cu 5 locuitori față de anul precedent, 2006. Iar femeile sunt majoritare.

Biserica parohială San Martiño de Lousada este în stil romanic, cu o singură navă dreptunghiulară, din zidărie, acoperită cu ardezie cu

Suntem încă la munte, iar unii mănâncă

Important e că nu suntem singuri

Echipa e completă

"Renăscut la fiecare pas" - cât adevăr

frontoane peste lemn. Absida inferioară are o parte dreaptă și una semicirculară. În interior se păstrează imagini ale Sfântului Roman, Sfântului Ioan și Fecioarei.

Casa Pederlada este o fermă cu anexe pentru animale și un depozit pentru produse agricole și utilaje agricole. Construită în zidărie de ardezie, are un coridor care dă acces la casă și la terasă. În interior găsim o expoziție de minerale din zonă. Aceasta este nimeni alta decât La Casa del Alquimista.

La Casa del Alquimista este un loc unic și magic pe Calea Sfântului Iacob. Este o casă rurală veche de 200 de ani, situată în Lousada de Samos, Spania.

Antonio Bello și fiul său lucrează cu minerale, materia primă a artelor, expuse în toată casa.

Este fascinantă istoria acestui loc și cred că merită să o povestesc, asta pentru a nu rămâne doar cu prima impresie creată.

Antonio Bello, alchimistul din Samos, s-a născut în Galiția în 1945, s-a mutat pentru o perioadă în Fuerteventura și în urmă cu 30 de ani s-a întors în patria sa pentru a avea grijă de părinții săi. Între timp, a creat o galerie în micul sat Lousada cu picturile sale realizate cu minerale. A lui a fost „Casa Alchimistului”. În urmă cu un an, Antonio Bello s-a stins din viață, dar călătoria lui nu s-a încheiat: fiul său Armiche continuă pe urmele lui și chiar întreprinde noi rute.

„Jumătate-canar, jumătate-galician” a locuit în Fuerteventura până în urmă cu șapte ani, când s-a mutat în Galicia pentru a avea grijă de tatăl său după ce acesta a suferit un infarct. Același motiv pentru care acum 30 de ani l-a îndepărtat pe Antonio din Insulele Canare.

De atunci, picturile expuse au început să se amestece cu liniile largi ale lui Antonio și cu stilul mai fin al lui Armiche, care practică și tehnica artizanală pe care a folosit-o tatăl său. Diferența este că Antonio a fost autodidact, dar fiul său a avut un profesor grozav.

Armiche își ia deseori rucsacul și ciocanul și pleacă să caute minerale în munții Galiciei, profitând de faptul că este un pământ „foarte bogat și foarte mineralizat”, apoi le toacă manual și le transformă în pulbere, ceea ce ulterior se lipește pe pânză. Compune astfel tablouri foarte vii inspirate din natură. „Mineralele au viață, se descompun, se transformă și își păstrează culoarea pe care o au de milioane și milioane de ani”, explică cu pasiune Armiche.

Legătura lui cu natura este de așa natură încât știe perfect dintr-o privire unde este mineralul, unde este cel mai probabil să „înflorească” – de exemplu, lângă un drum nou construit – și care sunt „energiile” acestuia. „Îmi este foarte greu să mă inspir din oraș”, spune el convins. De aceea locuiește în sat, „deși este singuratic” și face picturi acolo. „Muntele, soarele, râul, cerul fără nori cu Calea Lactee... sunt constantele lucrărilor mele”.

Nu e tunelul timpului, e doar pădure

Cam anevoioasă coborâre

Nu ne tentează automatul

Asta da primire

„În Fuerteventura, știind că am trăit pe o insulă, m-a făcut să mă simt limitat, aici nu se termină ceea ce am de descoperit”, spune el. Pentru a căuta minerale și inspirație, Armiche călătorește în mod regulat prin comunitate, în special în O Courel. Ultimul loc pe care l-a descoperit a fost muntele A Fonsagrada și s-a întors încărcat de idei. Toate materialele pe care le adună sunt acumulate într-un „depozit”, un cerc de minerale în afara casei sale, iar apoi merge în atelierul lui, unde ies în evidență zecile de pahare cu praf mineral, toate de altă culoare și unele la fel de puternice că par a fi artificiale.

În galerie îți atrage atenția un tablou total diferit: un portret al lui Antonio. Fiul său îl păstrează drept omagiu și pentru „mândria” de a continua cu o meserie care îl interesează atât de mult.

Pe lângă latura artistică, Armiche are și o fațetă pe care tatăl său nu a cultivat-o la fel de mult: terapiile experimentale și alternative. Ceea ce era grajdul bunicului său când era fermier este acum o cameră de meditație. Artistul practică yoga, reiki și studiază chakrele. „Am fost în Columbia cu un șaman și am studiat yoga indiană, care practic este ceea ce mi se potrivește... Fiecare profesor, cu cărticica lui”, explică el. Fără îndoială, unul dintre factorii care îl ajută este liniștea naturii.

Traseul original al Camino de Santiago trecea chiar pe lângă intrarea Casei Alchimistului, motiv pentru care numeroși pelerini se opresc pentru a explora un sit atât de ciudat. Însă traseul a fost modificat și acum, cei mai mulți oameni care sunt interesați de terapiile alternative ale lui Armiche vin la el acasă, ceea ce îi permite să continue întâlnirea cu oameni din toată lumea cu care să-și poată împărtăși și hobby-ul. „În Fuerteventura, știind că locuiesc pe o insulă, m-a făcut să mă simt limitat, aici nu există sfârșit la ceea ce am de descoperit”, spune el entuziasmat. Această Casa del Alquimista nu este altceva decât o tabără unde se practică yoga și meditația. E explicabil de ce e plin de tineri, care parcă au uitat, pentru moment, de Santiago de Compostela.

Alături de popas, este o spirală realizată cu bolovani. Ce mi-a atras atenția este faptul că un tânăr parcurgea spirala. De fapt curtea casei e plină de tineri ce stau de vorbă și beau ceva ce eu bănuiesc că e suc.

Continuăm coborârea. Intrăm în pădure. Trecem pe lângă o piatră pe care stă scris: „Renazo a cada paso”. Imediat îi solicit ajutorul prietnului meu translatorul.

Textul e superb. „Renăscut la fiecare pas” este mesajul scris. Așa este, fiecare pas petrecut pe Camino este practic o renaștere, este o redescoperire a propriei identități, este o reîntoarcere la origini, o resetare a concepției despre viață și rolul nostru aici în lumea materială. Bravos celui care a scris asta.

În zare se văd casele din Sarria. Ne aptopiem de ținta zilei de azi. De data asta, coborâșul îl facem pe bolovani, unii mărișori. Trecem pe un podeț peste un mic râu și intrăm în La Furela.

La Casa del Alquimista

La orizont e Sarria

E Carmen, nu e un păun

Furela în limba galică este una dintre cele două localități ale parohiei Santiago de Zoó (gl) din municipiul Samos, comarca de Sarria, provincia Lugo, comunitatea autonomă Galiția, în nord-vestul Spaniei.

Acest oraș este o oprire a unei variante pietonale a Camino francez al Pelerinajului de la Saint-Jacques-de-Pied, între Triacastela și Sarria.

Potrivit IGE, în 2013 localitatea avea 24 de locuitori (13 bărbați și 11 femei). Uraaaa. Bărbații sunt majoritari.

Ne oprim la Casa do Franco, unde mâncăm "ouă franțuzești", adică pe românește, păpară. Superbe ouă franțuzești. Pentru că tot suntem aici, bem și americanele pe care le neglijasem până la ora asta.

Ne continuăm drumul. Trecem pe lângă o fermă. În ușa grajdului era montat un ventilator uriaș. Ventilatorul era în funcțiune, așa încât grajdul, pentru locuitoarele sale, era o locație cu aer condiționat, o pensiune de 5 stele. Așa da respect pentru vaci.

Trecem pe lângă altă capelă. Și asta e închisă. E Capela San Roque de Furela. Sunt norocos. Pe ușa de intrare e un gemuleț, așa că reușesc să pătrund în interiorul ei. E frumoasă și mai ales îngrijită.

Satul e plin de flori ce ornează casele. E liniște și coloritul lor bucură ochii. E pace pe strada principală, căci străzi secundare nu are. O casă are o reclamă atrăgătoare ce te îmbie să te oprești și să cumperi miere. Aici cred că e miere adevărată, nu contrafăcută.

Doi câini dorm adânc la marginea pădurii. Mersul nostru le atrage atenția. Unul ridică somnoros capul, după care adoarme aproape instantaneu.

Mai avem 120,067 km. O nouă coborâre ne așteaptă. De data asta e foarte abruptă. Au fost săpate trepte în stâncile de pe drum, asta ca să se poată coborâ. Mă întreb, cum ar fi fost coborârea pe aici, pe ploaie. Cred că ar fi fost "crimă și pedeapsă".

Victorioși intrăm în Aguiada. Aguiada este una dintre cele cinci localități ale parohiei Santo Estevo de Calvor din municipiul Sarria (comarca Sarria, provincia Lugo) din Galicia, în nord-vestul Spaniei.

Această localitate este o escală pe traseul Camino Francés al pelerinajului Santiago de Compostela, între Triacastela și Sarria. Este locul unde se întâlnesc cele două variante ale potecii, propuse la Triacastela: una pe Samos, celalaltă pe San Xil. Vă amintiți de locul unde ne-am despărțit de Paolo și Angi.

Pe una dintre cele două variante pietonale ale Camino francés al Pelerinajului de la Santiago de Compostela, poteca vine din Calvor tot în municipiul Sarria. Prin cealaltă variantă, poteca care trece prin Samos vine din Perros. Descriere cam încâlcită, dar asta e.

Suntem la periferia orașului Sarria. Intrăm în San Memede do Camino.

Casa do Franco (Furela)

Foarte mic dejun cu "ouă franțuzești"

Vaci cu aer condiționat

Capela San Roque de Furela

San Mamede do Camino este o parohie din municipiul Sarria, comarca de Sarria, provincia Lugo, comunitatea autonomă a Galiției, în nord-vestul Spaniei.

Această parohie este străbătută de Camino francez al Pelerinajului Sf. Iacob de Compostela.

Trecem pe lângă un albergue destul de mare.

Facem poze lângă trunchiurile unor copaci impunători. Deja se simte aerul unui oraș mare.

Trecem pe lângă o crescătorie de capre pitice. Nu îmi dau seama cum pot fi mulse. Se pare că sunt crescute doar ca animale de companie, căci nici carne nu prea au. Sunt multe. Interesante animale.

Și iată, intrăm în Sarria. Urmăm săgeata galbenă, săgeata călăuzătoare. E momentul să o punem pe Matilda la treabă, care vigilentă cum o știu, ne recomandă să urmăm săgeata galbenă.

Sarria este un municipiu și oraș spaniol din provincia Lugo, în comunitatea autonomă Galiția. Este capitala regiunii Sarria și sediul districtului judiciar cu același nume. Are o populație de 13.257 de locuitori (INE 2021), fiind al cincilea cel mai populat municipiu din provincie. Capitala municipalității este situată la 31 km sud de Lugo. Ca un minus, nu suntem informați despre ponderea femeilor din totalul populației.

Orașul este cunoscut pentru că este punctul de plecare obișnuit pentru ultimii 100 km ai Camino de Santiago francez. Dintre monumentele sale se remarcă turnul cetății Marchezii de Sarria, singurul element supraviețuitor al cetății, și mănăstirea Magdalena construită în secolul al XIII-lea. În total orașul deține, până la 20 de biserici din perioada romanică care pot fi găsite în tot municipiul.

Zona în care Sarria și vecinătățile ei au fost locuite, sunt atestate încă din vremuri anterioare. Din acea perioadă au rămas numeroase vestigii arheologice precum Insculturas (gravuri pe stânci) în parohiile Maside și Barbadelo, dolmenele din Santa Marta, Arxemil, Vilamaior și mai ales forturile (sate de origine preromană ale soților Seurro care au supraviețuit, în unele cazuri, până în Evul Mediu). Se remarcă forturile San Cosme da Pena, Outeiro de Goián, As Paredes de Barbadelo, Santo Estevo de Maside, Calvor, Mundín, Telsonxe, Santa Iclá din ținuturile Froián, San Miguel de Vilapedre, Tremeado, Padriñán, Betote și Tosal.

Prezența romană în Sarria este legată de hegemonia celui mai apropiat oraș roman, Lucus Augusti, care era legat prin orașul Sarrian de Castro Dactonio (Monforte de Lemos). Săpăturile arheologice au scos la iveală prezența a două vile romane situate în Vilar de Sarria și în San Antolín. A fost găsită și o stela funerară din Vilar de Sarria, care este acum expusă la Muzeul Pontevedra.

În perioada șvabă, județul Sarriense era situat în zona care merge de la Neira la Sil, acoperind ținuturile O Cebreiro, Valcarce și Caurel. Restul regiunii Sarrian aparținea județului Paramense. Cucerirea musulmană a fost puțină și nu a lăsat aproape deloc urme arhitecturale sau nume de locuri locale. Singurul lucru notabil

Cam neplăcut coborâș

Capela do Pintin

Nu cred că e cannabis la uscat

Nostim albergue

În această perioadă a fost că a existat o repopulare a regiunii Sarria la care mănăstirea Samos nu era imună.

Întemeierea mănăstirii San Esteban de Calvor într-un oraș istoric datează din anul 785. În prima perioadă medievală este de remarcat faptul că a fost consolidat comitatul Sarria, în care locotenenții săi purtau deja numele secolului al X-lea.

Din acest moment rămâne referirea la diferite mănăstiri, în general de tip familial, care au ajuns sub tutela mănăstirii din Samos, și care au dat naștere unei colonizări intense a terenurilor, dar și reînnoirea tehnicilor de cultivare.

Camino de Santiago este motorul din care ies spitale, schituri, poduri, hanuri dar și atragerea de instituții de asistență socială (Magdalenii din Sarria, Templierii din San Esteban de Barbadelo...).

La sfârșitul secolului al XII-lea, Vilanova de Sarria a fost fondată de regele Alfonso al IX-lea, atribuindu-i jurisdicția care a dus ca aceasta să fie guvernată ca oraș regal. Regele avea să moară în același oraș la 24 septembrie 1230.

În anul 1280, structura orașului va fi finalizată (Camiño Francés, Rúa de Queiroga și Rúa do Pombal), clădindu-se două biserici (San Salvador și Santa Marina), o mănăstire (A Malena) și două schituri Santiago do Market și Santa María de Barbadelo.

Orașul a devenit fief când regele Pedro I care i-a acordat în 1360 conducerea lui Don Fernando de Castro Pobras de Sarria, San Xulián Outeiro de Reí. În anul 1366 a fost legat de comitatul Lemos și a devenit ereditar.

Puterea politică a Sarriei a avut corespondență în multitudinea de cetăți (cetatea Sarria) și castele documentate (castelul Loureiro de Froián, castelul Louseiro, castelul dos Infantes, castelul Meixente și turnul Domiz) din care domneau familii nobiliare, proprietari de mici jurisdicții.

Revolta Irmandiña va avea impact pe aceste meleaguri, atât în ceea ce privește primul moment de triumf al țărănimii (cetatea Sarria este demolată), cât și în represiunea care a venit odată cu victoria nobililor. Atunci a început reconstrucția castelelor și ale cetăților.

În anul 1543, Don Fernando de Castro a fost numit marchiz de Sarria de către Monarhii Catolici.

Don Dionís de Castro a fondat spitalul Santo Antón la sfârșitul secolului al XVI-lea, pentru a îngriji pelerinii care se întorceau din Santiago, iar în 1568 mănăstirea Magdalena a fost integrată în Ordinul Augustinian, stingând astfel Ordinul Fericiților Martiri ai lui Hristos (Magdalenes), care o condusesse în ultimele trei secole.

Scăderea pelerinajelor la Compostela a adus o lungă perioadă de declin pentru oraș. În secolul al XVIII-lea, în oraș existau doar șaptezeci de case și câteva afaceri (crâșmă, atelier de lumânări de

Suntem în San Memede

Am intrat în oraș

Cam neplăcut ultimul urcuș de azi

Și iată-ne la Aqua Rooms Sarria

seu, o măcelărie și o băcănie). Suma tuturor parohiilor nu a adunat mai mult de 350 de oameni.

În 1794 a fost creată „Școala de Prime Litere” cu veniturile Spitalului San Antón. Jurisdicția Sarria este extinsă, acoperind districtele Andaduría, A Veiga, Ferreiros, Sobre da Riba, Froína și Lobataira.

În secolul al XIX-lea, în timpul invaziei franceze, bisericile au fost jefuite.

Crearea Consiliului Constituțional și a Partidului Judiciar din Sarria în 1820 reprezintă o modificare majoră a regimului administrativ. În 1840, s-a format definitiv Consiliul, format din 51 de parohii, care proveneau din vechile jurisdicții ale Marchizatului de Sarria, Cástelo dos Infantes, Vilapedre, Goián, Vilar, Torre de Domiz, A Pinza și altele din Samos.

Confiscarea va aduce dispariția vieții obștești în mănăstirea La Magdalena, licitația chiliilor și a terenurilor mănăstirilor fiind dobândite în mare parte de burghezia în curs de dezvoltare.

Războaiele carliste vor avea o anumită importanță în Sarria, întrucât această zonă a fost una dintre cele care a avut prezența partidelor, în special cea a așa-numitului „Souto de Remesar”.

Deschiderea drumului de la Lugo la Valdeorras (în jurul anului 1850) și a căii ferate (1880) a reprezentat un mare impuls pentru dezvoltarea regiunii, promovând comerțul și exportarea produselor naturale. Orașul se extinde pe câmpie și iau naștere cartiere noi (San Lázaro, A Estación, As Casetas...), unde străinii se stabilesc de preferință și înființează depozite și mici industrii.

În 1885 a fost inaugurată noua biserică Santa Mariña. În 1896, Părinții Mercedari s-au stabilit în Sarria și au fost inaugurate Școlile Publice, o donație de la filantropul sarian Don Matías López. Văduva sa, Marquesa de Casa López, a creat Spitalul Municipal, în Campo de Outeiro, inaugurat în 1909.

Activitatea comercială și industrială a orașului este în creștere și la începutul secolului al XX-lea ajungea deja la o populație de 1.500 de locuitori.

Se deschid noi străzi și activitatea de export (viței, cereale, castane, cartofi, șunci și cârnați) va crește bogăția. În 1916 a sosit electricitatea și puțin mai târziu alimentarea publică cu apă.

Perioadele Dictaturii și a celei de-a Doua Republici au adus o creștere a numărului de drumuri și școli precum și urbanizarea principalelor străzi ale orașului.

Fabrica de ciment O Oural (parohia Chorente) marchează începutul unui proces de industrializare în anii 1960 susținut de construcții și industria mobilei, care, împreună cu revenirea emigranților din America și Europa, au însemnat declanșarea dezvoltări economice, cu un proces paralel de modernizare a sectorului agro-zootehnic.

Înființarea de noi centre de predare (Școlile publice din Sarria și Oural, Colegio de la Asunción, Colegio de La Merced, institute de

Și iată-ne și la berea de bun venit

Dar și în fața primăriei

La Misa în Biserica Santa Marina

bacalaureat și de formare profesională cunoscute sub numele de IES Gregorio Fernández), precum și asigurarea Reședinței pentru bătrâni și Centrul de Asistență pentru Handicap Mintal, împreună cu echipamentele sportive și de agrement, vor face ca orașul Sarria să devină un nucleu care își radiază influența asupra unei regiuni vaste și bogate, constituind un centru de servicii dinamic cu o ofertă foarte diversificată.

Astăzi, Sarria este punctul în care cei mai mulți pelerini încep Camino de Santiago, deoarece se află la 111 km de Compostela, iar minimul pentru a obține diploma de pelerin la sosirea în Santiago este de 100 km pe jos sau călare. Mulți dintre cei care nu doresc să parcurgă mai mult de 111 km ajung aici cu trenul direct din Madrid, Barcelona sau Țara Bascilor, sau cu autobuzul din toată Spania.

Municipiul este alcătuit din orașul cu numele său și trei sute nouăsprezece entități de populație distribuite în patruzeci și nouă parohii.

Sarria este un oraș care are aproximativ 9.000 de locuitori în mediul urban, cu un total de aproximativ 13.524 de locuitori pe întregul municipiu. Este capitala regiunii, cu 26.000 de locuitori, care primește același nume. Ea domină încă 6 municipalități învecinate numite Incio, Lánchara, Paradela, Páramo, Samos, Triacastela și Sarria în sine.

Săracul meu prieten Google Translate, i-am cam exploatat bunele lui intenții și practic aproape 40 de minute l-am terorizat cu solicitările mele. Bine că nu am primit apostrofări din partea lui Carmen.

Matilda e cu noi, așa că plini de elan, ajungem la faimoasele scări care ne duc în orașul de sus, în orașul vechi. E cam neplăcut să te aventurezi pe niște scări aproape verticale. Practic nu urcăm scările, ci le escaladăm. Un indicator plasat la partea de sus a scărilor ne avertizează că până la Santiago mai avem 114,000 km.

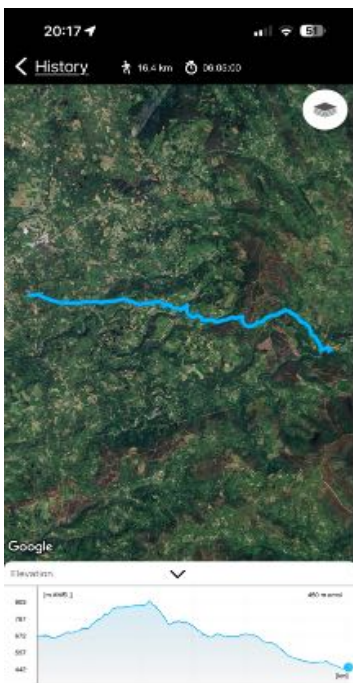
Imediat după finalizarea ascensiunii, pe partea stângă, Matilda ne anunță că am ajuns la Pension Aqua Rooms Sarria, locul unde vom înnopta. Șoc și groază, ușa pensiunii e închisă. În interior nici-o mișcare. Nu e "teroare în Istanbul", e teroare în Sarria. Unde au ajuns rucsacii noștri? O rază de lumină apare din negura situației.

Un număr de telefon e pus pe geam. Ca o ultimă speranță sun. Nu știi spaniola, așa că după ce răspunde o doamnă, cu jumătate de glas, spun: "We have a reservation here". Imediat sosește răspunsul: "Ok, estaré allí en 10 minutos.". Mă liniștesc, înțeleg că 10 minute e de bine, așa că ne așezăm pe trepte și așteptăm să treacă cele 10 minute. Noroc cu roamingul, altfel cum ne-am fi descurcat.

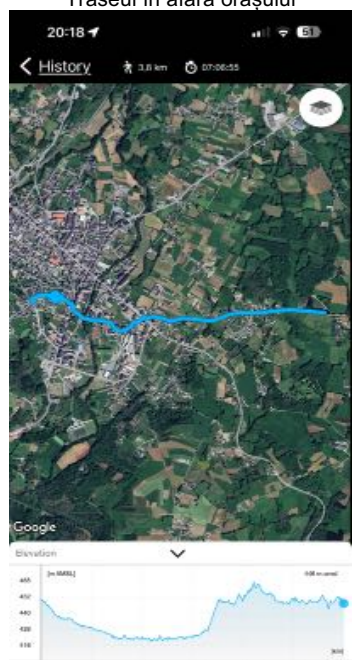
În 5 minute intră pe gang o mașină. Din ea coboară proprietara. Ne cazăm. Rucsacii sunt la recepție, deci totul e sub control. Trecem în ținuta de oraș, adică luăm sandalele și coborâm în oraș să bem berea de bun venit. Și dacă tot suntem la terasă, servim o

Noi cu prietenul nostru Jesus

Traseul în afara orașului

Traseul prin oraș

supă galiciană delicioasă, urmată de salată mixtă, eu cu cartofi prăjiți, Carmen cu ceafă de porc. În tot timpul șederii noastre la terasă, am fost "filați" de Alfonso IX, deghizat în statuie, postat în fața primăriei.

De la biserica Santa Marina aflăm că la ora 19,00 va avea loc o Misa. Ne întoarcem în cameră și dormim puțin. La ora 18,00 facem un duș recomfortant și mergem la Misa. Biserica e plină. Iglesia Parroquial de Santa Marina este o biserică istorică fermecătoare, cunoscută pentru atmosfera sa senină și frumusețea arhitecturală.

Biserica prezintă un amestec de stiluri romanice și gotice, cu sculpturi complicate în piatră și o clopotniță izbitoare. În interior, vizitatorii pot admira frumoasele retableuri și opere de artă religioasă care reflectă bogata moștenire culturală a regiunii. Biserica servește ca un refugiu pașnic atât pentru localnici, cât și pentru călători, oferind o privire asupra trecutului spiritual și istoric al comunității.

Deși documentele atestă faptul că aici exista o biserică din secolul al XII-lea, structura actuală datează de fapt, în mare parte, din 1885. Santa Mariña a fost un martir din secolul al doilea din Hispania romană și este sfântul patron al Sarria.

După slujbă coborâm la Terasa Travesia dos Samos. Ne întâmpină Jesus. Nu e personajul din Biblie, e ospătarul deosebit de simpatic, cu care ne împrietenim repede. Cum prietenii își fac poze pentru aducere aminte în timp, facem și noi poze cu Jesus.

Mâncăm tartă Santiago, super delicioasă și bem bere sau Cola, după caz, și ne întoarcem în cameră.

Urmează ca fiecare să își intre în atribuțiile asumate liber consimțit, așa că pregătirea bagajelor pentru mâine intră în sarcina lui Carmen, în timp ce eu mă apuc să consemnez în jurnal peripețiile zilei de azi, după care, ne culcăm.

Mă așed în pat, dar somnul întârzie să mă cuprindă. Am trecut pe lângă atâtea biserițe părăsite și încerc să înțeleg motivul. E clar că a avut loc un proces de depopulare a localităților, a avut loc un proces de îmbătrânire a locuitorilor, dar părăsirea unor edificii odată vi, cred că are și o altă cauză. Religiiile au apărut ca o soluție a unor OAMENI de a reuși să manipuleze masele.

Religiile au devenit unelte de asuprire și de spălare a creierelor celor mulți, în folosul unora de îmbogățire și de concentrare a puterii în mâinile lor. Religiiile și-au pierdut contactul cu ceea ce Isus a propovăduit.

Practic biserica a devenit un stat în stat, nu un iluminator spiritual. Cu timpul, oamenii au evoluat și au realizat că actualele religii nu mai urmăresc învățăturile lui Isus. Gata cu filozofia. Mă culc, conștient de faptul că în foarte scurt timp vom asista la o resetare a întregii vieți pe pământ.

Noapte bună.

Scorul zilei:
20219 pași
14,1 km

Gata de plecare

Noi cu emblema orașului

Aceasta e fosta închisoare a orașului

Nici azi nu suntem singuri

Mănăstirea Magdalena Sarria

18 august 2024

A fost o noapte superbă. Cum se spune: "am dormit ca în sânul lui Avram". Nu știu cum se dormea pe vremuri în sânul lui Avram, dar eu, sincer să fiu, aș fi preferat sânul Sarei, care se pare că era mult mai primitiv.

La ora 7,36 ridicăm ancora, după ce am depus rucsacii la locul stabilit, pentru a fi preluați de Correos. E un pic răcoare, așa că plecăm cu scurtele pe noi. Strada e plină de pelerini.

Mulți au plecat din Sarria, deoarece mai sunt 114 km până la Santiago, deci pot primi diplomele de pelerini.

Facem o poză cu emblema orașului și pornim pe traseu. Strada e deja aglomerată de doritori de a ajunge la Santiago. Pentru a obține diploma de pelerin la Santiago, asta e ultima șansă.

Ne oprim, ca de altfel toți pelerinii să facem o poză cu emblema orașului. E un lucru oarecum firesc să îți immortalizezi prezența în acest mod, parafrazând o replică din filmul Liceeni: "o poză pentru eternitate". Da, o poză ce va dăinui și ne va reaminti de toate experiențele de care am avut parte pe Camino.

Trecem pe lângă terasa unde mâncasem ieri. Alfonso al IX e tot acolo. Pe cine mai "filează" acum, căci terasa e goală? Numai el știe ce misiune are ca agent sub acoperire.

Trecem pe lângă fosta închisoare a orașului. Fațadă renovată, locatari lipsă. Ne continuăm drumul și ajungem la Mănăstirea Magdalena.

Înaltă, așezată pe un deal, dominând orașul Sarria, se află mănăstirea Magdalena. Timp de secole, călugării care au locuit acolo au urmat învățăturile Sfântului Augustin, iar din 1568, mănăstirea a devenit independentă, constituind prima așezare a Ordinului din Galiția.

Biserica mănăstirii urmează în proiectarea sa conceptele de tip benil: templu cu naos lat, acoperit cu lemn și cu capele absidiale. Este un stil de origine italiană, introdus în Galiția de franciscani și dominicani, și tipic secolelor al XIV-lea și al XV-lea. Ornamentația este concentrată în capela principală și capela Sfântului Cristo.

Capela Santo Cristo, cu nervurile triunghiulare ale bolții sale, seamănă cu bolțile templelor dominicane din Ribadavia, Pontevedra și Tui. Capela principală, construită în 1511, constituie cea mai importantă parte a bisericii, cu două secțiuni una hemipoligonală și alta dreaptă care o precedă, fiind realizată în maniera San Domingos de Bonaval de Santiago. Există numeroase morminte care datează din secolul al XVI-lea, cu o decorație exuberantă în care coexistă ultimele ecouri ale goticului spaniolo-flamand cu formule ale artei manueline și elemente ale primei Renașteri.

Bravo, și copilul din cărucior e pelerin

Trecem ponte da Aspera

Dilemă, nici Matilda nu ne poate ajuta

Se pare că am ales varianta bună

Inclusiv micul pelerin trece puntea

O altă construcție care merită vizitată aici, este mănăstirea sa procesională, o mică clădire pătrată și două turnuri înalte situate pe latura de nord a naosului bisericii.

Parterul său a fost construit în primele decenii ale secolului al XVI-lea în stil gotic, în timp ce etajul superior, acum mult schimbat, a fost inițial o lucrare clasicistă de apartenență Herrera, construită între sfârșitul secolului al XVI-lea și începutul secolului al XVII-lea.

În ceea ce privește actuala fațadă a mănăstirii, clopotnița, unele anexe, fațada principală și porticul, cunoscute sub numele de „Puerta de los Carros”, acestea au fost construite pe tot parcursul secolului al XVIII-lea, fiind executate în stil baroc.

Bogăția elementelor arhitecturale, reflectă lucrările marilor maeștri compostelani ai secolului al XVIII-lea, precum Simón Rodríguez și Fernando de Casas.

Din aceste magnifice lucrări renascentiste cunoaștem numele mai multor meșteri, precum Pedro și Juan Rodríguez, maeștri pietrari care s-au stabilit ulterior în Sarria. Dar, mai presus de toate, știm despre arhitecții actualei fațade, José Cachafeiro Escudero, și ai turnului clopotniță, un anume Fajardo care a lăsat o evidență a lucrării sale într-o inscripție care este încă vizibilă în turn: FAJARDO FECIT 1730.

Arhitectura și lucrările succesive ale mănăstirii au fost finanțate în același mod ca și toate mănăstirile din ordinele franciscane și dominicane, dar și prin moșteniri, donații de la nobilimea locală, în special, de către membrii clerului, din care trebuie amintit Ordinul Sfântului Augustin.

Un bun exemplu de patronaj este cel al lui Nuño Álvarez de Guitián, profesor de școală și canonic al catedralei din Ourense, care, după ce a petrecut ani de zile ca bolnav în mănăstirea din Sarria, a lăsat în testamentul său din 1511 fondurile necesare pentru plata unei mare părți a lucrării din frumoasa capela principală și decorarea acesteia. O altă figură importantă a fost episcopul augustinian Fray Francisco Armañá y Font care, în secolul al XVIII-lea, a plătit pentru lucrările baroc ale fațadei și bisericii.

Printre nobilimea importantă care a menținut timp de secole strânse legături cu mănăstirea s-au numărat și conții de Lemos, care dețineau și titlul de marchiz de Sarria și care de-a lungul secolelor al XVI-lea și al XVII-lea au făcut numeroase donații mănăstirii. Dar nu mai puțin important a fost rolul nobilimii locale, fiind responsabilă de întemeierea capelelor bisericii.

Bine că parcul mănăstirii și școala iezuită au captat-o pe Carmen, așa încât Google Translate a putut lucra nestingherit. După această mică escapadă, intrăm pe traseu. Interesant e faptul că toți pelerinii trec nepăsători pe lângă mănăstire, fără să o bage măcar în seamă. Marea lor majoritate se grăbesc să ajungă la Portomarin azi. Nu e și cazul nostru.

Am spus de multe ori, Camino nu e un sport, Camino nu e o întrecere, Camino e o ocazie unică de a descoperii că nu suntem

Natura te surprinde prin arta ei

Nu e Brâncuși, e coloana pelerinilor

Și Garda Civilă pune ștampile

singuri pe acest pământ, că sunt și alți oameni cu alte obiceiuri, cu o altă cultură, cu propria lor spiritualitate.

Na, iar am dat-o în "filozofială" (am patent pentru acest termen). Din starea asta meditativă mă readuc la realitate doi pelerini care împing un cărucior în care e un copil cam de 2 anișori. Bravo lor. Ar trebui să fie foarte mândri ce ceea ce fac. Eu, sincer îi admir.

S-a format practic o coloană de pelerini. După hainele lor, încă apretate, se ghicește ușor că au plecat din Sarria cu destinația Oficiul Pelerinilor din Santiago, de unde vor ieși în mână cu diploma de pelerin. Oricum, păcat că doar acesta e scopul lor.

Mai avem 113,460 km.

Trecem peste podul A Ponte da Aspera. Când părăsesc Sarria pentru a continua drumul spre Portomarín, pelerinii trebuie să traverseze A ponte da Áspera, un pod medieval. Acest pod traversează râul Celeiro pentru a continua Calea Franceză.

A ponte da Áspera adună două perioade între piloni săi. Se păstrează trei arcade semicirculare de factură romanică, construite în granit. Restul podului este mai târziu, deoarece era foarte deteriorat, și datează din secolul al XVIII-lea, la mijlocul epocii moderne. Această adăugare târzie este construită în ardezie.

Acest pod care duce la Barbadelo, următoarea oprire pe această etapă a Camino de Santiago, este unul dintre cele șapte puncte emblematice ale Camino alese pentru un proiect de reabilitare. Vegetația este curățată periodic pentru a nu lăsa în imaginația pelerinilor imaginea unei Sarria părăsite. O ponte da Áspera ascunde multă istorie pentru a o lăsa neobservată printre măracini și ferigi.

Pentru acei pelerini care au deja mulți kilometri în spate, după Ponte de Áspera există o zonă de relaxare și lăsăm asfaltul pentru a merge pe câmp, care poate fi noroios în funcție de perioada anului.

Ajungem la calea ferată. Nu trece nici-un tren deocamdată. Se pare că e o cale ferată locală, dar dotată cu tot ce trebuie, ca pentru o cale ferată de mare viteză. Semafoare, limitatoare de viteză, etc., deci tot tacâmul.

Trecem un podeț îngust, peste un mic pârau. În fața mea, pelerinul cu căruciorul cu foarte micul pelerin, face o adevărată echilibristică cu căruciorul pe podețul îngust. Intrăm într-o pădure cu copaci a căror trunchiuri reflectă vicisitudinile vieții lor, altfel nu se explică formele ciudate ale trunchiurilor lor. Nu rezist, ne oprim și facem poze. De aici începe un urcuș, catalogat între mediu către greu. Urcăm și găfâim.

Ajungem sus, o mașină a Gărzii Civile tocmai oprise și deschisese ușa. Carmen a cărei "perspicacitate" de a vedea și ce nu trebuie să vezi, se apropie de ușă și întreabă "credențiale"? În traducere liberă: "puneți ștampile pe credențiale"? Cum răspunsul lor a fost pozitiv, scot credențialele și primesc câte o ștampilă pe fiecare.

Mic dejun la Casa Barbadelo

După care o vizită la un magazin

... în drum spre soare ...

Fântâna pelerinilor

Pelerinii din urma noastră văzând oportunitatea, se așează la coadă să primească și ei ștampile. Mare noroc au avut ei cu Carmen.

Intrăm în Barbadelo. Și cum urcușul ne-a cam diminuat condiția fizică, ne oprim la Casa Barbadelo, asta și pentru faptul că până la ora asta sărisem peste americane.

O porție imensă de tortilas poposește pe masa noastră. M-ați auzit de multe ori vorbind de tortilas. Tortilas este un fel de omletă în care se pun cartofi tăiați și fierți separat. Apoi acești cartofi fierți se prăjesc în ulei la care s-a adăugat ceapă. După ce s-au rumenit se adaugă în ouăle deja bătute și se coc la foc mic. Sunt convins că nici Sanda Marin nu știa rețeta asta. Oricum, sunt delicioase. Rețeta o știu de la Carmen, care a ținut morțiș să asiste aici la prepararea tortilas. Avantaj Carmen. De cele mai multe ori Carmen e foarte utilă. Amintiți-vă, doar azi, de Garda Civilă și ștampilele pe credențiale. Frumos am întors-o ...
Intrăm în localitatea Barbadelo.

Santiago de Barbadelo este o parohie rurală din municipiul Sarria din provincia Lugo, cea mai mare, și este situată la 3 km de capitala municipalității. Potrivit IGE, în 2007 avea 275 de locuitori (129 bărbați și 146 femei) repartizați în 22 de entități de populație, ceea ce reprezintă o scădere față de anul 2003 când avea 293 de locuitori. Uf, iar femeile sunt majoritare.

La începutul secolului al XI-lea în Barbadelo exista o mănăstire mixtă, pentru bărbați și femei. Cam ciudat, trebuiau să fie ori bărbați ori femei. De atunci, se pare, că au apărut germenii conceptului de ne discriminare între sexe. Aceasta a fost proprietatea mănăstirii din Samos până la confiscare, devenind apoi parohie.

Cel mai emblematic monument al său este biserica romanică Santiago de Barbadelo, construită la sfârșitul secolului al XII-lea și declarată sit de interes cultural în 1980. În parohie se află și fortul Paredes.

Terminăm micul dar copiosul mic dejun (nostimă frază) și, cum era și firesc atunci când e Carmen în preajmă, ne oprim la un pseudo magazin de peste drum, deschis într-un fost grajd. Câtă imaginație. Înăuntru găsești de toate, de la îmbrăcăminte la suveniruri și până la băuturi răcoritoare și napolitane.

Cum pentru a ajunge la Biserica Santiago din Barbadelo trebuie să ne abatem cam 100 m față de traseu, spre deosebire de ceilalți pelerini, facem acest gest, și iată-ne în biserică.

Aceasta este un excelent exemplu de arhitectură romanică din Galicia din secolul al X-lea. Are și modificări importante, efectuate în cursul secolului al XVIII-lea, însă acestea s-au pierdut, printre alte elemente esențiale ale amprentei inițiale. Este un templu cu o singură navă și absidă pătrată. Se remarcă prin structura sa și, de asemenea, prin singularitatea capitellurilor sale. Importanța sa este de așa natură încât a fost declarată

Iglesia de Barbadelo

Noi cu Ion și Nadia din Spania, acum

Tot noi cu Ion și Nadia coborând

Popas la Casa da Torre, Peruscallo

Monument Național în 1976 și este unul dintre cele mai cunoscute temple de pe Calea Franceză.

În biserică există urme destul de ezoterice care au ajutat să hrănească legenda și să o facă mai specială. Se pot vedea animale precum lei, păsări și șerpi legați de emblemele medievale și reprezentări ciudate umane care se află pe timpan și în capitellurile ușii, în ferestre și, de asemenea, într-o ușă laterală. În capitellul exterior situat în dreapta ușii se află o reprezentare a flagelării lui Hristos, ceva foarte neobișnuit.

În apropierea căminului de pelerini din Barbadelo se află capela San Silvestre. Localnicii spun că Camino în acest punct este "aneiro", ceea ce înseamnă că un an merge într-un sens și, în sezonul următor invers, cert e faptul că ambele alternative, sunt zone de drum asfaltat. Cam ciudată legendă, dar te pui cu gustul omului?

La ieșirea din biserică ne întâlnim cu doi pelerini. Spre surprinderea noastră sunt români, din Basarabia, stabiliți lângă Toledo și veniți pentru prima dată pe Camino. Sunt Ion și Nadia.

Ion și Nadia s-au stabilit în apropiere de Toledo în urmă cu 24 de ani. Mai întâi venise Ion, apoi după 1 an a ajuns, cu peripeți, și Nadia. Din acel moment ne continuăm drumul împreună. Ce e nostim, e faptul că, aflu de la Nadia că dacă Ion încearcă să o supere, din acel moment, acesta va fi apelat cu titulatura: Ivan. Ca să vezi, nimeni nu îi are la inimă pe ruși, chiar și după atâta timp.

Intrăm în localitatea Rente, formată din 3 case vechi de piatră.

Rente, este o localitate din parohia Santiago de Barbadelo din municipiul Sarria, comarca de Sarria, provincia Lugo, comunitatea autonomă Galiția, în nord-vestul Spaniei.

Lăsăm în urmă cele 3 case și reintrăm în pădure. Trecem pe lângă Casa Albergue de Marzon. E un albergue de fițe. E un albergue închis, asta ca pelerinii de rând ca noi să nu deranjeze pelerinii VIP.

Trecem un alt pâraiaș. Un indicator ne spune că Nadia și Ion mai au de parcurs 11 km, noi ne vom opri înainte. Intrăm în Peruscallo.

Peruscallo este un loc din parohia Belante, din municipiul Lugo Sarria, în regiunea cu același nume. Potrivit Institutului de Statistică din Galicia, în 2021 avea 34 de locuitori, dintre care 17 bărbați și 17 femei. Uraaaa, suntem la egalitate cu femeile.

Intrăm la terasa Panderia - pasteira Peruscallo, pompos nume, asta pentru că Ion vrea să facă cînste cu un suc. Acceptăm, ce să facem, doar nu e frumos să refuzi o invitație.

După scurta relaxare, o pornim din nou la drum. Un câine ne așteaptă în mijlocul drumului. Nu pare a fi nici de la vamă și nici de la Garda Civilă. Stă pașnic și ne privește pătrunzător. Cum, se pare, că nu facem parte dintre cei pe care îi caută, ne lasă să

Credențialele la control

Stampile în relief

Altă familie de pelerini adevărați

Coborâre aproape în rapel

O șopârlă dă din coadă bucurasă

trecem pe lângă el, fără să ne bage în seamă. După Alfonso IX, încep să am senzația că în jurul meu sunt numai agenți sub acoperire.

Am intrat din nou în pădure. Întâlnim o altă familie cu o fetiță cam de 3 - 4 anișori în cărucior. Cer permisiunea părinților să le fac o poză, asta pentru că la fotografierea primei familii am folosit tehnica "paparazii", fapt ce 3 km mi-a atras muștrările, ce e drept întemeiate, ale lui Carmen.

Ajungem la un bătrânel care aplică ștampile pe credențial din ceară. Rezultatul "ștampilării" e din ceară, nu credențialul. Ca niște pelerini adevărați, nu ratăm ocazia, așa că ne așezăm disciplinați la coada de pelerini care se formase. Dar până să ne așezăm în coadă, o șopârlă ne taie calea. Pisica neagră aduce ghinion, dar șopârla?

Obținem, după 20 de minute de așteptare mult doritele ștampile în relief. Ne continuăm drumul bucuroși că suntem posesorii frumoaselor ștampile. E drept că nu au fost gratis, dar cei 5 euro depuși în cutia cu donații, își merită din plin valoarea. Voiși intrăm în mica localitate A Brea, ultima localitate înainte de a ajunge la destinație. Ion și Nadia sunt în continuare cu noi.

Brea sau A Brea da Pinza este o localitate din parohia San Salvador da Pinza din municipiul Sarria, comarca de Sarria, provincia Lugo, comunitatea autonomă Galiția, în nord-vestul Spaniei. Localizare precisă, standard. Deci e clar, suntem în A Breia, deci suntem în Spania.

Acest loc este important pentru pelerinii de pe Camino St. James, deoarece exact aici se află marcatorul kilometric 100 km, chiar dacă alte măsurători arată că acest punct se află în Peruscallo - cu 2,5 km mai devreme. Corect, e diferență între km spaniol și cel real, se pare că și ei și-au dat seama de asta.

Cum, o sută de kilometri este distanța minimă pentru pelerinii ce merg pe jos pentru a primi diploma de pelerin, deci și prin urmare, mulți pelerini încep din orașul Sarria pelerinajul, la care se ajunge mai ușor, cu aproximativ 11 km înainte de Brea. E extraordinară formularea mea.

O pisică pe un gard ne privește cu privire cam bănuitoare. Nu știu ce gândește despre noi, dar când mă apropiu de ea să o mângâi, se întoarce cu spatele la mine. Nu pleacă, dar din gestul ei înțeleg că e vorba de ignorare. Și eu care aveam bune intenții.

Un indicator, ne avertizează că mai avem 700 m până la Casa Morgada. locul unde ne vom despărți de Ion și Nadia, așa că Matilda e liberă azi.

Ajungem la intrarea în pensiune. Facem poze cu Ion și Nadia și le urăm Buen Camino în continuare. Trebuie să remarc faptul, și sunt mândru de ei, deoarece doar ei și noi ne-am oprit la acea biserică. Atenție, traduc, numai pelerinii români s-au abătut din drum și au parcurs 100 m în afara traseului. Asta spune multe, pentru mine.

Aici ne despărțim de Ion și Nadia

Am ajuns la destinație

Unde bem berea de bun venit

Capela Santa Marina

Un prânz pe cinste

Living room-ul pensiunii

Ne despărțim, ei își continuă drumul până la Portomarin, în timp ce noi intrăm în barul pensiunii pentru a găsi recepția, și pentru a ne caza.

Camera e gata, rucsacii sunt sosiți, așa că ... berea de bun venit. Având în vedere că suntem la terasa pensiunii, luăm o decizie adhoc, decidem să și mâncăm, asta fără să mai supunem la vot.

Mâncarea super. Începem cu o cremă de verdețuri, după care eu mă înfrupt dintr-o salată mixtă, multă și gustoasă. Carmen se luptă cu o friptură de porc cu cartofi prăjiți, și totul aseasonat cu bere din belșug. Și cum o masă se încheie întotdeauna cu desert, eu servesc o tartă Santiago, în timp ce Carmen se delectează cu o cremă.

Camerele sunt în alt corp de cel unde e barul. Intrăm într-un living room imens. Fotolii, tv, mese și o mică bibliotecă. Nu m-am uitat la cărțile de pe rafturi, căci oricum erau toate în spaniolă. Sunt absolut convins că nu aș fi găsit vreuna în română.

Intrăm în cameră. Frumoasă, curată și mai ales liniștită. Ne așezăm pe pat. Eu dorm 2 ore, în timp ce Carmen doarme 3 ore. După somn coborâm în sat, poate vom găsi ceva de vizitat. De Misa nu se pune problema.

La câțiva metri de pensiune dăm de o capelă. E abandonată, dar interesantă în interior. Facem poze. Nici-o descriere, nimic.

Chiar în fața intrării în bar, e o stâncă uriașă, iar deasupra se ridică un copac falnic. Dacă te uiți mai atent, observi că acest copac și-a strecurat rădăcinile prin cele mai mici crăpături ale stâncii. Stau și mă întreb, câtă dorință de a trăi a avut acest copac? Cât de mult i-a fost dragă viața, de a folosit și cele mai imposibile posibilități de a supraviețui. E o dorință sau e doar o autoconservare? Încerc să înțeleg lupta acestui copac falnic pentru viață.

Copacii sunt ființe sociale, ei își împart hrana prin intermediul rădăcinilor care se unesc într-o rețea fantastică întrepătrunsă complicat sub pământ, inclusiv cu competitorii. De ce? Fiindcă copacii știu că, dacă sunt mai mulți copaci, întreaga comunitate va trăi mai bine, deoarece lumina soarelui nu va intra ușor, nu va usca solul și nu îi va omorî.

Plantele și copacii își unesc rădăcinile cu cei din specia lor, recunoscându-le prin țesătura subterană.

Fiecare copac este considerat prețios pentru comunitate lui, de aceea el este hrănit prin intermediul rădăcinilor de copacii din jur cu nutrienți, hormoni, zahăr, etc pentru a-l ține în viață cât mai mult.

Trebuie să recunosc faptul că ceea ce am scris mai sus e adevărat. Alături de copacul cel cu rădăcinile strecurate printre crăpăturile stâncii, mai sunt și alții, care prin rădăcinile lor împiedică surparea stâncii. Cât de perfectă e natura? Păcat că noi nu o apreciem așa cum merită.

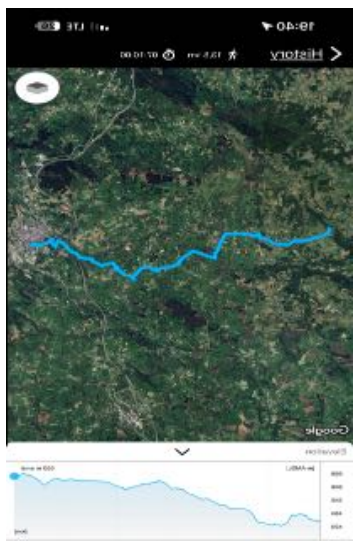
Noi cu Uyaro

Cu rădăcini bune, treci și prin piatră

O cină „în oraș”

Traseul de azi

Primul lucru pe care îl aflu e că pădurea este un superorganism construit similar mușuroaielor de furnici.

Ne întoarcem la bar. E timpul pentru cină.

Prânzul a fost atât de mult și bun, că practic nu îmi mai e foame. Intrăm totuși. Ne întâmpină aceeași ospătăriță. E Uyaro. Ne delectăm cu chec cu nucă, stropit tot cu bere. La plecare facem poze cu simpatica Uyaro.

Ne retragem în cameră. Carmen, așa cum e trecut în fișa postului ei, pregătește bagajele pentru mâine. Eu mă retrag în living room să scriu jurnalul.

A fost o zi minunată. Întâlnirea cu Ion și Nadia m-a făcut să mă gândesc serios la nivelul la care a ajuns societățile noastre acum.

Uite, eu m-am născut la Sighișoara, oraș frumos, liniștit, cu oameni cumsecade. Copilăria mi-am petrecut-o jucându-mă pe dealurile ce înconjoară orașul, împreună cu prietenii mei. Mai mergeam pe Târnava la pescuit. Cam astea erau distracțiile mele în copilărie.

Îmi aduc aminte de o partidă de pescuit. Pe Târnava, aproape de mal era stufăriș des. Arunc undița în apă, firul se întinde, trag de el ca un adevărat profesionist, și deodată, din apă iese un cap imens cu niște dinți uriași. Mă speriu, dau drumul la undiță, o rup la fugă și nu mă opresc decât acasă. Ei bine, din acel moment eu nu am mai pus gura pe pește. Am crescut și mi-am dat seama că acel monstru, nu era altceva decât un somn, căci în Târnava trăiau mulți somni.

Eu sunt rescunocător faptului că am avut o asemenea copilărie. De fapt acea perioadă din viața mea a "creat" pe cel care sunt acum. Ei bine, Camino mi-a demonstrat faptul că noi nu suntem altceva decât ceea ce noi înșine am construit în timp.

Mă întorc din nou la faptul că toți pelerinii au ocolit acea biserică aflată la doar 100 de metri de poteca marcată. Asta spune mult. Asta spune că pentru tineretul de azi nu mai există valori. Bine înțeles că sunt și excepții, dar neînsemnate.

Prin viață trebuie să treci ca un "colocatar", nu ca un turist. Numai în acest fel vei face parte din acest organism plin de mister care este comuniunea umană. Practic, noi suntem și arhitecții, dar și constructorii propriului nostru templu, ai propriei noastre vieți.

Hai că iar m-am antrenat în principii filozofice, principii greu de "digerat" la ore târzi. Dacă stau și mă gândesc mai bine, nu e vorba de filozofie, este doar vorba de însăși oglinda existenței noastre.

Mâine avem un drum relativ ușor, exceptând ultima parte, intrarea în Portomarin. La ora asta Ion și Nadia sunt acolo. Le urez și lor noapte bună și le mulțumesc pentru cunoștință.

Noapte bună.

Scorul zilei:
20846 pași
14,5 km

Gata de plecare

Un mic dejun, cam mic

E ceață, dar pelerinii merg și pe ceață

Nu suntem într-un basm cu vrăjitori

"Viața mea nu este perfectă, dar are momente minunate"

19 august 2024

A fost o noapte minunată. Trebuie să recunosc, am dormit buștean. Sincer că nu știu cum doarme un buștean, dar dacă și el doarme așa cum am dormit eu, e super. La ora 7,35 coborâm pentru micul dejun. De data asta alegem iaurt cu cereale și un măr. Consider că a fost reușit micul dejun, chiar dacă, după gustul meu, a fost cam subțire. Nici americanele nu au fost americane, ci mai degrabă niște cafele.

E ora 8,11. E răcoare și o ceață deasă. Suntem încă la munte doar. Mai avem 101,765 km. Sunt foarte mulți pelerini pe drum.

Intrăm în Ferreiros. Este plăcut de mers. Soarele încă nu a răsarit.

Ferreiros este un oraș mic de pe Calea Sf. Iacob din provincia Lugo din Comunitatea Autonomă Galiția din nord-vestul Spaniei. El este dependent din punct de vedere administrativ de Paradela.

În 2015 localitatea avea 116 locuitori. Câți bărbați și câte femei sunt, se pare că e un secret foarte bine păzit?

Denumirea locului conține varianta galică a cuvântului fierar, așa că locul a fost numit probabil după unul (sau mai mulți) fierari aflați aici. Cea mai importantă și singura atracție din oraș este biserica Santa María de Ferreiros, care a fost demolată în 1790 și reconstruită lângă cimitir, locația actuală. Biserica a fost construită în secolul al XII-lea în stil romanic. În fața bisericii se află o cristelniță cu reprezentări de oameni și simboluri încorporate în ea.

Cu dezamăgirea că nu am aflat componența celor 116 locuitori, ne continuăm drumul. Începe urcușul, cel de toate zilele. Intrăm în Mirallos, altă mică localitate tipic montană.

Santa María de Mirallos este o parohie din comuna Peroxa din regiunea Ourense, provincia Ourense. În 2007, avea 120 de locuitori (60 bărbați și 60 femei), cu șapte mai puțin decât în 2006.

Pe lângă biserica parohială Santa Maria, există și capela San Nicolao, unde se sărbătorește pelerinajul Fecioarei Sănătății în fiecare a treia duminică a lunii septembrie. Pelerinajul începe, cu liturghii în fiecare zi. Vineri seara are loc o procesiune cu torțe. În a treia sâmbătă a lunii septembrie, Fecioara Sănătății este ridicată în procesiune de la biserica parohială și dusă la schitul San Nicolao și este coborâtă înapoi în sâmbăta următoare.

De asemenea, sunt sărbătorite și alte festivități, precum Santo Antonio pe 13 iunie și San Benito pe 11 iulie.

Potrivit lui Nicandro Ares, Mirallos provine din antroponimul gotic Mirualdus, care ar fi numele posesiunilor sale.

Ok, bine că numărul bărbaților e același cu al femeilor. E totuși un câștig. Mică, mică localitatea, dar în poarta unei case e o lădiță cu

Iglesia Santa Maria de Ferreiros

Puțină odihnă nu strică

Păcat că murea nu e încă coaptă

portocale gratis pentru pelerini. Pe lădiță scrie: "Imi vida no es perfecta, pero tiene momentos maravillosos", adică: "Viața mea nu e perfectă, dar are momente minunate". Serios dacă nu are dreptate. De multe ori trecem prin viață fără să descoperim "momentele minunate".

Suntem grăbiți, neatenți și uneori chiar ignoranți și reținem din viață doar lucrurile care ne deranjează. Ei bine, Camino asta m-a învățat, să pun preț pe momentele minunate, și, zău dacă nu e un lucru util pentru noi.

Trecem pe lângă Biserica Santa Maria de Ferreiros. E închisă, dar un mic gemuleț pe ușa de intrare îmi dă posibilitatea de a îi explora interiorul. Sunt norocos. Aproape de intrare e un mic panou cu câteva informații legate de biserică. Îl trezesc din meditație pe Google Translate și îl pun la treabă.

Biserica este situată în locul Mirallos, chiar la poalele Camino de Santiago.

A fost o prioră a Encomiendei din Portomarín, dotată și cu un spital pentru primirea pelerinilor. Locul este legat de Cavalerii Ordinului San Juan. În secolul al XVIII-lea, biserica a devenit parohie după ce a fost mutată piatră cu piatră din locul Eirexe.

Din opera sa romanică timpurie, s-a păstrat doar fațada principală. Restul bisericii a fost modificată. Are o singură navă și absidă dreaptă. Ușa este alcătuită din trei arhivele semicirculare cu teșituri. Ele se sprijină pe coloane cu capiteli cu ornamente vegetale, chipuri umane și animale fantastice. Timpanul este bilobat, asemănător cu cel al altor biserici din apropiere. Se sprijină pe două coloane cu cap de leu. O clopotniță baroc încununează fațada.

În fața intrării se află o grămadă cu diferite simboluri gravate.

Cam atât. Privind în interior, e o biserică frumușică, dar numărul mic de localnici nu o justifică a fi funcțională, decât la evenimente speciale. Mă refer la înmormântări.

Ieșim din localitate și ne integrăm în imensa coloană de pelerini. E drept că marea lor majoritate sunt pe Camino, deoarece e "cool" și "trendy" să spui că ai fost pe Camino. Sunt categoria de "pelerini" care cântă, râd, fac gălăgie și se comportă ca și când ar participa la un maraton vesel.

Carmen găsește mure. Sincer nu sunt amator, căci sunt cam acrișoare, dar pentru Carmen sunt un deliciu. Curând intrăm în localitatea A Pena, care e o localitate de munte cu 4 case și o bornă kilometrică care ne sugerează că am mai avea de mers până la Santiago, exact: 100 km. Interesant, de trei localități din urmă, tot 100 km am mai avea.

Numele Pena, derivat din spaniolă, și își are originile adânc înrădăcinate în peisajul geografic. Semnifică Vieți lângă Stâncă sau Stâncă, reflectând semnificația naturii în definirea identităților.

Suntem la km 100 în A Pena (tot 100)

Și la Casa Rego sunt tot 100 km

Nu e sârba în doi, e doar acrobație

Fântâna pelerinilor la As Rozas

Am început să coborâm ...

Datând de secole, numele Pena a apărut în principal în Spania, unde locuitorii săi erau asociați cu stabilirea lor în imediata apropiere a terenurilor stâncoase sau a stâncilor, subliniind astfel legătura lor cu pământul.

De-a lungul istoriei, numele Pena a apărut în diverse contexte. În epoca medievală, desemna adesea indivizi a căror ocupație sau vieți erau împletite cu peisaje stâncoase, cum ar fi ciobanii sau cei care locuiau în regiunile muntoase. Această legătură cu natura exemplifică rezistența și puterea atribuite purtătorilor numelui.

De-a lungul timpului, pe măsură ce familiile au migrat sau s-au extins, numele Pena s-a răspândit și în alte regiuni influențate de cultura și limba spaniolă, cum ar fi America Latină, făcându-l un nume larg recunoscut astăzi.

În utilizarea modernă, numele Pena continuă să evoce un sentiment de moștenire și identitate geografică. Indiferent dacă este purtat de persoane de origine spaniolă sau ca nume dobândit prin căsătorie sau adopție, servește ca o amintire a conexiunii ancestrale cu pământul.

Mai mult, Pena rămâne un simbol durabil al forței și tenacității, întruchipând caracterul celor care locuiesc sau se luptă împotriva peisajelor accidentate pe care le reprezintă. Pe măsură ce limba spaniolă continuă să influențeze culturile din întreaga lume, numele Pena își păstrează semnificația istorică, adaptându-se în același timp la diversele contexte ale purtătorilor săi.

Într-un grajd e amenajată o încăpere unde sunt montate automate. Se pot cumpăra diverse băuturi răcoritoare, inclusiv bere. Locul nu mă atrage, așa încât ne continuăm drumul. Sunt și câteva mese și scaune, dar se pare că nimeni nu se oprește aici. Cum curiozitatea mă face totuși să intru, aceasta îmi este recompensată de faptul că găsesc pe o masă o ștampilă ce marca 100 km. Nu mai stau pe gânduri și marchez astfel în credențiale că am depășit cei 100 km necesari. Nu e condiție pentru noi, care am plecat din Leon, nu din Sarria.

Trecem un pâraiaș. Nu e podeț, așa că ne bazăm pe echilibristica făcută peste niște bolovani alunecoși existenți în râu. Ce să facem, punem la încercare toate abilitățile de care dispunem momentan. Și victorioși, intrăm în As Rozas.

As Rozas este un loc al parohiei Santa Maria de Francos din consiliul din Paradela. Drumul Sfântului Iacob trece prin As Rozas după ce a lăsat în urmă parohia Santa María de Ferreiros și satele acesteia, aparținând tot de municipiul Paradela.

Municipiul, care încă din primele secole ale Drumului francez al Sfântului Iacob a fost străbătut de nenumărați pelerini, a văzut cum acest fapt și-a pus amprenta asupra sa. Bisericele și mănăstirile, în special de stil romanic, i-au influențat cultura și istoria.

Biserica parohială Santa María de Francos, care este în stil baroc, a fost foarte probabil un cimitir pentru pelerini.

... dar să și atacăm rezerva de pâine

Cuptor antic de pâine

Suntem în Mercadoiro

Iată-o pe prietena noastră Eun (citit "În")

Terasa Mercadoiro

As Rozas, împreună cu celelalte locuri ale parohiei Francos, sărbătorește Nuestra Señora pe 22 iulie.

O potecă duce la un mic punct de belvedere asupra văii râului Loio, un afluent al râului Miño, unde există un mic loc de închinăciune, unde pelerinii au încercat să imite Crucea Ferro.

Se spune că aici ar fi existat un monument funerar, întrucât în anul 1120 este deja menționat, dar nu există nicio înregistrare despre cui i-a aparținut sau cine a ordonat să-l construiască.

Ne refacem provizile de apă de la un izvor situat la marginea drumului. Important, suntem avertizați de faptul că apa e potabilă.

Începe un coborâș modest. Intrăm într-o pădure superbă. Carmen își reia practica zilnică: mâncatul pâinii goale în timp ce merge. De fapt, cu o zi înainte își face provizii de pâine proaspătă.

Foarte curând intrăm în Moimentos, altă mică localitate. Sunt curios cine deține aici supremația: bărbații sau femeile?

Localitatea se află la nord de consiliul Paradela, făcând parte din parohia Santiago de Laxe. Traseul jacobin trece prin satele Moimentos, O Cotarelo, Mercadoiro și Moutras. Istoria și coloniștii săi, în special celții, și-au lăsat amprenta și cultura, așa cum mărturisesc castrosul care se vede în mai multe locuri ale parohiei.

Satul Moimentos are case frumoase din piatră, dintre care una are o gravură a Crucii Malteze pe un buiandrug.

Lăsăm în urmă biserica parohială Santiago de Laxe cu cimitirul din jur, pentru a ajunge la Mercadoiro unde era, pe vremuri, un spital de pelerini într-o casă centenară, acum reabilitată.

Pe 13 iunie, parohia Laxe celebrează festivități în onoarea lui San Antonio.

Pe o piatră, o informație ne sugerează să ne oprim la o terasă, lucru care ne face să îi dăm curs, deoarece sărisem azi peste americane.

Suntem în Mercadoiro. Trecem pe lângă un cuptor de pâine vechi. Nu putem trece pe lângă "artefacte" fără să le explorăm. Un domn în vârstă, ne explică faptul că acest cuptor a fost construit de bunicul său și este încă funcțional. Ne așezăm pe o băncuță aflată lângă cuptor și încerc să îmi imaginez cum acest cuptor a fost martorul atâtor întâmplări. Mă refer la câte pâini a reușit să coacă.

Cu greu ne ridicăm de pe băncuță. Moșul e foarte vorbăreț, păcat că nu vorbește engleza, așa că sunt nevoit să îl aprob din cap, semn că sunt atent la ce povestește.

Plecăm în sfârșit. Pe drum întâlnim o fată singură. Că e singură, se vede, dar se vede și că nu e europeană. De fapt facem cunoștință datorită faptului că la selfie sunt cam stângaci. Oricum stângaci sunt din naștere. Bunica mea mi-a bandajat mâna stângă în timpul școlii, asta ca să mă învăț să scriu cu dreapta. Acum scriu cu dreapta, dar tot cu stânga fac treabă.

Am ajuns în Moutras

O cruce interesantă

Butique: La țestoasa veselă

În drum spre As Tellada. Așa da tată ...

Și noi suntem în drum spre As Tellada

Dar să revenim la fata noastră. Se oferă să ne facă ea poze, așa că scap de selfie. Aflăm că e venită singură din Coreea de Sud. O cheamă: Kim Kyng Eun, pe scurt Eun. Complicată limbă. Oricum aflăm că Eun se pronunță "În". Cu asta mai vin acasă. În (Eun) e simpatică și vorbește engleza la perfecție.

Ne oprim la Terasa Mercadoiro, cum de fapt fusesem sfătuiți. Carmen încearcă o plăcintă cu tuna (pește tun), în timp ce eu mă delectez cu o superbă prăjitură și suc de portocale proaspăt presat. După micul popas, ne continuăm drumul și intrăm în Moutras.

Moutras este un loc din parohia Laxe, din municipiul Paradela din Lugo, din regiunea Sarria. Potrivit IGE, în 2013 avea 14 locuitori (7 bărbați și 7 femei). Fantastic, bărbații și femeile sunt la egalitate. Potrivit lui Nicandro Ares, Moutras poate fi înrudit cu moutaras, un grup de moutas, un soi de ierburi.

Un câine ne privește dintr-o curte destul de suspicios. Mă așteptam să ne ureze Buen Camino, pe limba lui, dar nu, se pare că nu a prea văzut mulți români trecând prin fața porții de unde veghează.

Ajungem la un butic cu suveniruri amenajat într-un fost grajd. La intrare ne întâmpină o uriașă broască țestoasă, cam de dimensiunea unui vițel. Am înțeles că e simbolul buticului. Bine că nu e vie.

Ne continuăm drumul. S-au înmulțit pelerinii pe drum. Intrăm în As Cortes. Sunt curios care e raportul bărbați/femei aici.

Trece pe lângă noi un pelerin ce își duce în spate fetița care doarme. Superb tată și fică. Bravo lui. Copii aceștia vor deveni oameni adevărați când vor ajunge mari.

As Cortes este una dintre parohiile care găzduiește Calea Franceză spre Santiago de Compostela, fiind situată pe malul râului Loio și aici locuiesc 113 locuitori. Există o bucată din fortul Cortes în Muzeul Provincial din Lugo, dar ceea ce iese în evidență la acest loc sunt prileșurile frumoase ale Belesarului și zidurile sale de piatră bine conservate pentru a delimita moșiile, tradiționale în peisajul mozaic din Galicia și care abia supraviețuiesc în alte locuri din Galiția.

Parohia este alcătuită din următoarele orașe: As Cortes, Loio, Pacios, A Parrocha, A Tellada și Vilachá.

Biserica Sta. María de Loio de Cortes, a făcut parte dintr-o mănăstire care a avut o mare importanță în istoria Drumului francez spre Santiago de Compostela, deoarece Ordinul Militar al Cavalerilor de Santiago s-a născut în acest loc la începutul secolului al XII-lea. Mănăstirile sunt de obicei situate în locuri de o frumusețe singulară și propice retragerii, iar aceasta nu face excepție, protejată de munții de pe malul râului Loio.

Ei sărbătoresc sfinții patroni în cinstea lui San Salvador în prima duminică a lunii august.

Un câine doritor de mângâiat

Intrăm în Vilacha

Avizier stradal?

În zare e Portomarín destinația noastră

Nu mai repet greșeala de acum 8 ani

E mai omeneste pe aici ...

Parcă îți vine să te retragi și tu la o astfel de mănăstire. Ok, dar mai bine, totuși, e viața de pelerin. Un câine de apropiere de mine să îl mângâi. Și animalele simt nevoia să fie tratate ca niște suflete vi, nu doar ca niște animale.

Cu toate argumentele contra ale lui Carmen, mă opresc și îl mângâi. E tare bucuros că îi dau atenție. În general, nu mă refer doar la pelerini, oamenii trec nepăsători pe lângă aceste animale care au și ele nevoie de afecțiune. Nu râdeți, și ele au "suflet de om", dar în altă carcasă. Asta e concluzia mea.

Trecem pe lângă un pom de dafin. Carmen îi testează frunzele, eu mă mulțumesc cu aprecierile lui Carmen. Și așa, intrăm în Vilacha.

Localitatea este situată pe malul râului Loio, în parohia San Salvador das Cortes aparținând municipiului Paradela, unde găsim și satul A Parrocha, ambele traversate de Calea Franceză. În istoria Paradela, mănăstirea Santa María de Loio a jucat un rol important. În această zonă de pe malul râului Loio, există documente care dovedesc existența, în Evul Mediu, a mai multor mănăstiri precum San Salvador și Santa Cruz do Loio, din care se păstrează rămășițe, precum și cea a Santa María de Loio care a fost fondată în secolul al VIII-lea și locuită de călugări sub conducerea lui San Fructuoso și a cărei maximă splendoare și relevanță a devenit între secolele al IX-lea și al X-lea când a văzut nașterea în el a Ordinului Militar al Cavalerilor din Santiago, a cărei specialitate și sarcină era protejarea pelerinilor.

În această secțiune a Drumului dintre A Parrocha și Vilachá ne putem bucura de vederi frumoase asupra lacului de acumulare Belesar și a orașului Portomarín. Din mănăstirea Santa María de Loio există doar o mică capelă recent restaurată, care adăpostește o imagine a lui Santiago.

Parohia San Salvador de Cortes își sărbătorește sărbătorile patronale în cinstea San Salvador în prima duminică a lunii august.

În parohia Cortes, așa cum se obișnuiește în locația mănăstirilor, acestea se găsesc în locuri cu adevărat frumoase și predispuse la singurătate și rugăciune, printre munți, pe malurile râului Loio.

Cavalerii Schimbători, sau Cavalerii Ordinului Santiago, erau templierii Galiției care apărau pelerinii și vegheau asupra mormântului Apostolului. Acest ordin de origine incertă poate fi urmărit încă din secolul al IX-lea când Frăția „Caballeros Cambeadores” (Cavalerii Cambeadores) a apărut la Santiago. Ei indică mănăstirea Santa María de Loio drept originea „Caballeros de Santiago de la Espada” (Cavalerii din Santiago de la Espada).

Astfel se stipulează în documente faptul că aici: „Câțiva nobili de neam, distinși în înțelepciune, puternici în arme și glorioși în tot ce este material, dar săraci în virtuți și vicioși... pocăiți de viața lor de risipire și scandal, rezolvați fără a abandona regulile cavalești, cărora le aparțineau. ..., să facă viață comună și să se supună unei reguli religioase care să fie norma de conduită a lor și să numească printre ei un prefect și alți demnitari care să-i îndrume și să-i

... decât pe aici

Pueblos Magicos - Portomarin

Antiga Ponte de Portomarin

Intrăm în Portomarin

îndrume.” Asta potrivit profesorului Amor Meilán care în „Historia de la provincia”. de Lugo” (Istoria provinciei Lugo) a descris astfel, apariția ordinului cavaleresc.

Ne apropiem de Portomarin. Jos în vale se văd deja casele orașului care va fi destinația etapei de azi, la fel cum a fost și cu 8 ani în urmă. Ajungem la un panou care ne indică traseul principal, dar și unul alternativ. Sunt sigur că acest panou era acolo și cu 8 ani în urmă, dar l-am ignorat, fără să bănuiesc ce mă aștepta. Acum, în 2024, situația se schimbă. Dacă acum 8 ani am pornit bărbătește pe traseul principal și în final mi-am plâns de milă, anul acesta sunt decis să nu mai repet istoria. Poteca coboară printre doi pereți de stâncă înalți. Nu cred că distanța dintre ei, în unele porțiuni, e mai mare de 80 cm. Ca să cobori îți trebuie aptitudini de alpinist. Îmi aduc aminte de acest coborâș. În fața mea era o doamnă ce își ajuta soțul să coboare. După ce l-a dus jos, văzându-mă cam epuizat, s-a întors să mă ajute și pe mine. Atunci, masculul din mine, i-am refuzat ajutorul, vehement, dar totuși politicoș și ținându-mă de pereți și folosind și fundul, am reușit să ajung jos cu bine.

Ei bine, anul acesta, știind consecințele, propun să folosim varianta alternativă. Bună alegere, mai lungă nițel, dar mult mai sigură pentru cineva care nici-odată nu a avut veleități de alpinist. Iată-ne jos, ajungem la locul unde se termină escaladarea stâncoasă a coborâșului. Două fete, istovite finalizau și ele traseul anevoios. Le întâmpinăm cu aplauze, asta pentru că știu prin ce au trecut. Sunt sigur că în cazul în care vor mai reface traseul acesta, vor alege și ele varianta alternativă, ca noi.

Ne apropiem de podul de peste Rio Miño, pod care ne va duce la scările de intrare în orașul de sus. Ne oprim, ca de fapt toți pelerinii, să batem Pueblos Magicos, sau Clopotul Libertății. Se spune că atunci când tragi acest clopot, dai dovadă că ești liber. Dai dovadă că în calitate de pelerin, ești un om liber de toate închistările vieții cotidiene. În felul acesta anunți tuturor faptul că ești un om liber. Ok, dacă așa e tradiția, Carmen și cu mine, tragem clopotul, bineînțeles că fiecare în parte, pe rând. Și ca totul să fie cât se poate de clar, facem și o poză cu momentul declarării noastre ca pelerini liberi.

După acest ritual, nu ne rămâne decât să trecem podul de peste Rio Miño. Portomarin era cunoscut pentru vechiul pod roman care traversa Rio Miño. La îndiguirea râului, acest vechi pod roman a fost inundat. Din acest motiv a fost construit un pod nou, mai mare și mai înalt. Când nivelul apei este scăzut și podul vechi iese din nou la suprafață. O priveliște frumoasă!

În concluzie, Portomarin este o localitate minunată cu o istorie interesantă. Merită să te gândești și să faci o pauză când traversezi noul pod, ce privește de sus vechiul pod roman, atunci când apa râului Miño scade.

Suntem la baza scărilor ce ne vor duce în orașul Portomarin, orașul de sus. Dacă acum 8 ani nu am mai avut entuziasmul să număr treptele, deoarece eram topit după alpinismul ce tocmai îl finalizasem, anul acesta verific. Sunt 45 de trepte, destul de

Intrarea în oraș e plină de simboluri

O clipă de relaxare

Albergue unde am dormit acum 8 ani

Foarte inspirat Domingo

Noi cu pelerinul din fața primăriei

abrupte. Țin minte faptul că în urmă cu 8 ani nici nu băgasem de seamă Clopotul Libertății, atât de "turmentat" eram după coborâșul printre cei 2 pereți de stâncă.

Sus, o femeie pune ștampile pe credențiale. E deja coadă, dar noi ca pelerini disciplinați, așteptăm să ne vină rândul. Așteptând, observăm o Capelă. Pare închisă, de lucrul acesta ne convingem după ce am devenit beneficiarii atât de prețuitelor ștampile.

În vârful scărilor este o capelă. Este un monument istoric în stil baroc datând din secolul al XVIII-lea.

Capela, cu o singură navă și altar principal, este închinată Maicii Domnului și este locul vechiului spital Domus Dei fiind frecventată de Ordinul Sfântul Ioan de la Ierusalim.

Scara care duce la capelă este din granit și are în total 82 de trepte și o înălțime de 17 metri. Construită tot în secolul al XVIII-lea, are detalii ornamentale. Atât capela, cât și scara As Neves sunt unul dintre cele mai importante locuri istorice și turistice din regiune, atrăgând un număr mare de vizitatori și pelerini din zonă.

Cum capela e închisă, primul lucru pe care îl facem, este o poză cu emblema orașului. E cazul să apelăm la Matilda, așa că îi solicit ajutorul. Fără nici-un comentariu de prisos, Matilda se pune pe treabă și preia frâiele ghidării noastre prin oraș.

Trecem pe lângă Biserica San Nioilas, sau San Xoan. Nu ne oprim căci primul lucru este să ne cazăm și să trecem la ținuta de oraș, căci bocancii au devenit, brusc, grei. Urmăm comenzile explicite ale lui Matilda și ajungem la un albergue numit Pension Porto Santiago. Surpriză. E pentru prima dată când Matilda dă greș. Aici e cu adevărat un Pension Porto Santiago, dar e o anexă a pensionului unde trebuie să ne cazăm. Săraca Matilda e cam rușinată de eșec, dar nu e în totalitate vina ei. De unde să știe săraca Matilda, unde se găsesc rucsacii noștri. Fata de la recepție, drăguță de altfel, ne desenează pe o hartă a orașului drumul pe care trebuie să îl urmăm pentru a ajunge la pensiunea unde aveam rezervare.

Trecem pe lângă albergue municipal, unde ca și acum 8 ani, este o coadă infernală, deoarece doar la ora 13,30 se deschide. Așa a fost și atunci. Am apucat unul din ultimele 6 paturi libere. Norocos am fost toată viața.

Trecem pe lângă Casa Paza Conde de la Maza. Acesta este Conacul generalului Paredes sau casa contelui de La Maza, numită anterior casa mare, fiind deținută de contele de Taboada, de asemenea cu numele de familie La Maza, descendent al unei străvechi și extinse dinastii militare.

Aceasta datează din secolul al XVI-lea. Clădirea se află în prezent în piața porticată a noului Portomarín, lângă primărie. Nu avem timp de istorii. Mai întâi ne cazăm și apoi restul.

Urmăm cu sfințenie indicațiile fetei de la recepție, parcurgem înapoi cam jumătate de drum și, în sfârșit, ajungem la destinație.

Uraaa, am ajuns

Și berea de bun venit

Iglesia de San Nicolao o San Xoan

Și iată-ne la Misa

În căutarea unui loc la o terasă

Pensiunea e frumoasă, are o curțică interioară cu flori și fântână arteziană. Găsim rucsacii, trecem la ținuta de oraș și coborâm în oraș pentru berea de bun venit. Trecem pe lângă primărie, unde un panou turistic ne pune la curent cu istoria orașului. Berea mai poate aștepta 10 minute, așa că îmi "bag în priză" prietenul meu traducător.

Puertomarín (oficial și în limba galega Portomarín) este o municipalitate spaniolă din provincia Lugo, în comunitatea autonomă Galiția. Astea sunt amănunte pe care le știam deja.

Orașul Puertomarín s-a născut și a crescut lângă un pod roman peste râul Miño (construit în Evul Mediu) și Camino de Santiago. La 18 mai 1212, Ordinul San Juan a acordat orasului charte pentru guvernarea și administrarea sa.

Când lacul de acumulare Belesar a fost construit în 1962, orașul s-a mutat în vecinătatea Monte do Cristo. Unele dintre cele mai importante clădiri, atât civile, cât și religioase, au fost reconstruite acolo, în special biserica Sfântul Nicolae, în stil romanic construită de Ordinul Ospitalier al Sfântului Ioan de Ierusalim, ale cărei pietre au fost numerotate și reasamblate în locația actuală.

În anotimpurile în care nivelul râului scade, sunt încă vizibile rămășițele vechilor clădiri, promenada și podul primitiv. Pe lângă faptul că este cunoscut pentru peisajul său, Portomarín are și un coniac foarte bun, care a primit numeroase premii. În ziua de Paști țuca se face chiar în piața din fața bisericii, la „Festa do Augardente”.

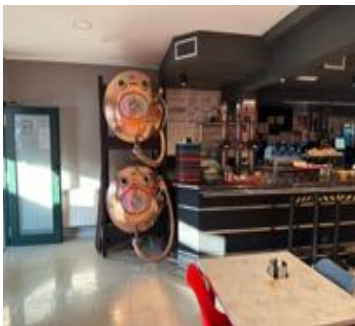
În 2015, în aprobarea de către UNESCO a extinderii Camino de Santiago în Spania de la „Caminos de Santiago de Compostela la French Camino and Caminos del Norte de España”, Spania a trimis ca documentare un „Inventar retrospectiv, Elemente asociate” (Retrospective Inventar - Componente Asociate) în care Nr. 695 include Portomarín cu delimitarea unui mediu de elemente asociate.

Municipiul este alcătuit din o sută douăzeci și șase de entități de populație repartizate în douăzeci și una de parohii.

Frumos trecut, dar acum, să dăm Cezarului ce e al Cezarului, adică pe înțelesul tuturor: berea de bun venit. Și dacă tot suntem la o terasă, și dacă ne-am descurcat cu drumul, sunt într-un totu de acord cu Carmen, că e timpul să "prânzim". Patentul pentru termenul "prânzim" îmi aparține și sper ca în scurt timp Academia să îl introducă în DEX.

Meniul e variat. Începem cu o supă delicioasă de zarzavat, eu: salată mixtă cu o chiftea de tofu, iar Carmen: pulpe de pui cu cartofi prăjiți. Finalizăm masa cu o înghețată delicioasă.

Ne retragem în cameră pentru siesta. Dormim 2 ore fără să ne întoarcem, tradus: somn adânc. La ora 18,00 facem un duș, precizez, un duș fiecare, pentru a fi pregătiți pentru Misa de la ora 19,00 care se va oficia la Biserica San Nicolas / San Xoan.

Inspirat loc pentru cină

La luptă cu ... tarta Santiago

Petrecerea e în toi

Unii privesc cu compătimire în jur

Biserica San Juan sau San Nicolás prezidează piața „Praza do Camiño” din Portomarín. Acest oraș se află chiar pe Calea Sfântului Iacob și aici a venit ordinul Cavalerilor Sfântului Ioan din Ierusalim în secolul al XII-lea să se ocupe de spitalul pentru pelerini.

Biserica este o lucrare a secolului al XIII-lea. Aici s-a mutat unul dintre cei mai direcți contribuitoari ai maestrului Mateo (unii autori precum Pita Andrade indică prezența propriului Mateo în clădirea templului) care a fost responsabil pentru construirea bisericii de pe malul râului Miño într-o poziție strategică în stil francez. A fost mutat în locația actuală după ce a fost construit barajul de la Belesar. Din acest motiv, se poate vedea în continuare numerotarea blocurilor. Are structura de cetate. Este formată dintr-o singură navă și un front semicircular precedat de o întindere dreaptă.

Fațada principală este încununată de un crenel, cu fante de săgeți și turnuri pe ambele părți. Există un mare arc de relief împărțit în două părți de o copertă. În partea de sus, se poate vedea un imens trandafir sculptat în detaliu, care este unul dintre cele mai mari din Galicia. În partea de jos, este porticul principal cu trei arhivolte semicirculare evazate decorate cu motive legate de atelierul lui Mateo. O evidențiem pe cea interioară, unde cei douăzeci și patru de bătrâni ai Apocalipsei cântă la instrumentele muzicale.

Timpanul, neted și monolitic, este decorat cu figura Pantocratorului. Arhivoltele sunt pe trei perechi de coloane. Capitetele sunt decorate cu legume bogate.

Se mai păstrează Poarta de Nord și de Sud. Pe timpanul nordic este înfățișată Buna Vestire, iar la sud, o figură cu casulă și mitră între două personaje. Arhivoltele ambelor uși sunt bogat decorate. Interiorul Bisericii este simplu și elegant. Naosul cu boltă în butoi este completat cu două muchii în întinderea opusă frontului. Fața este acoperită de un tavan cu boltă în butoaie și boltă în butoaie de mică adâncime. Pe arcul de triumf o roză luminează naosul. Pe ambele părți, sunt două baldachinuri.

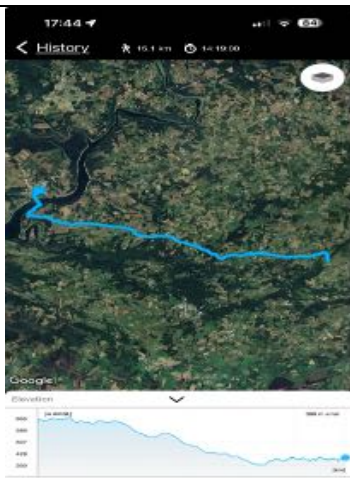
Pe ambele părți ale ușii din față, două scări în spirală dau acces la un coridor de la poalele rozei mari și, de pe acesta, la aleea rotundă cu crenel și patru turnuri tot cu crenel.

San Juan de Portomarín este unul dintre cele mai bune exemple de stil romanica din Galicia.

Slujba e "standard", cu mențiunea că la finalul ei, sunt chemați în față toți pelerinii, adică cam toți ce participaseră la slujbă și suntem binecuvântați, urându-ne un drum bun până la Santiago.

După slujbă, re retragem la o terasă unde savurăm o tartă Santiago pe care o udăm cu bere din belșug și Cola. Atunci când vorbesc de bere, rog cititorii să remarce faptul că mă refer numai la bere fără alcool (sin alcool).

În drum spre pensiune, trecem prin fața primăriei, unde un DJ (parcă așa îi spune unuia care pune muzică) jenează atmosfera de pace cu o muzică care pentru mine e similară cu "zgomotul". În piață, însă, sunt grupuri mari de tineri care se "zbânțuie" pe ritmurile a ceea ce iese din difuzoare. Sunt cei care vin pe Camino pentru că e "cool" și "trendy". Păcat de ei.

Traseul de azi

Scorul zilei:
27270 pași
19,0 km

Gata de plecare

Suntem pe drumul bun, mai sunt 91,5

Nu sunt hoardele tătare sunt pelerini

Stăm și noi un pic, asta ca să ni se așeze mâncarea, ca să nu ne culcăm cu stomacul plin. Zgomotul așa zisei muzici, e atât de strident, încât decidem să ne retragem în camera noastră, departe de hărmălaia de afară. Lucrurile astea se pare că sunt apreciate de tineri, dar sunt total incompatibile cu statutul de pelerini.

Carmen își intră în atribuții în timp ce eu scriu jurnalul și ne culcăm, căci mâine avem un drum cam lung.

Noapte bună.

20 august 2024

A fost o noapte superbă. Pe la ora 22,00 ceea ce se dorea a fi muzică în fața primăriei, a încetat brusc. Carmen a dormit buștean, eu cu întreruperi, dar în mare parte OK.

La ora 7,32 ridicăm ancora.. Mai avem 91,5 km de mers. Ducem rucsacii la recepție, de unde vine Correos să îi ia. Deja drumul e plin de pelerini. La un moment dat, în spatele nostru, se stârnește un zgomot ca de uragan. Mă întorc, un grup imens de tineri pelerini, gălăgioși, ne ajung din urmă. Mă gândesc că ceva similar au simțit străbunii noștri când năvăleau tătarii. Pentru mine e de neconceput ca un pelerin să fie lipsit de respect față de drumul pe care merge, să fie lipsit de respect față de statutul de pelerin.

Poate eu am o mentalitate veche, dar se pare că ăsta e tineretul din zilele noastre. Se pare că pentru ei, Camino e doar ceva "cool" și "trendy". Asta e, ghinion cum zice sasu. Râd, vorbesc tare, parcă numai ei ar fi pe drum.

Trecem podul de peste Mino, altul, nu cel pe care venisem. În față apar din nou două săgeți ce indică direcții opuse. O nouă dilemă. Unul e traseul principal, celălalt e alternativ. Fără să stăm pe gânduri, optăm pentru cel principal. Parcă și acum 8 ani, am ales aceeași variantă. Curios, toți o iau pe varianta alternativă. Bravo lor, așa scăpăm de gălăgia pe care o făceau.

Intrăm în pădure, că am intrat în pădure nu e o problemă, problema e că începe un urcuș demential. E ceață destul de deasă. Nu simțim răcoarea deoarece am plecat cu scurtele pe noi.

Intrăm în Memede de Belaz. San Mamede de Belaz este o parohie din municipiul Portomarín din regiunea Lugo, provincia Lugo. În 2007, avea 30 de locuitori (17 bărbați și 13 femei), la fel ca în anul precedent. Ok, cel puțin aici bărbații sunt majoritari.

Trecem pe lângă Campo de Mamoas. Ceața e din ce în ce mai deasă. Urcăm din nou. Trecem pe lângă Toxibo.

Toxibó este un oraș din parohia Santa María de Gonzar din municipiul Portomarín, comarque of Lugo, provincia Lugo, comunitatea autonomă Galiția, în nord-vestul Spaniei. Superbă

Nu vom trece Mino pe acel pod

Acesta e podul de trecere

O nouă dilemă

Începe urcușul

... dar și coborâșul

"Isus nu a plecat din Sarria"

informație. Suntem încă în Spania, asta e liniștitor. Țasta e un lucru cu adevărat bun. Noroc cu panourile turistice.

Coborâm ușor. Poteca urmează șoseaua. Un câine vine pe potecă din sens invers. Se oprește un pic în dreptul meu, parcă ar vrea să îmi spună ceva. Intenția lui e curmată brusc de reacția un pic violentă a lui Carmen. Săracul câine pleacă mai departe. După câțiva pași întoarce capul și mă privește. Sincer îmi pare rău că nu i-am dat atenție. Oricum, și câini au suflet, sentimente și emoții. Păcat că noi ne purtăm cu ei de parcă ar fi niște animale și atât.

Cu aceste reflecții intrăm în Gonzar, unde ne oprim pentru americane.

Gonzar este o mică parohie (puțin peste 40 de locuitori) aparținând orașului Santa María de Gonzar, din municipiul Portomarín, străbătut de Camino de Santiago francez.

Pentru cei care și-au început etapa în Portomarín, este primul loc unde se poate reîncărca "bateriile", deoarece are un bar-restaurant, precum și pensiuni.

În oraș există un porumbar din secolul al XVIII-lea care este încă în folosință, iar în vecinătatea orașului Gonzar se află fortul Castromaior, un sit arheologic de mare importanță.

Distanța până la Santiago: 83 km.

Ne oprim la Hosteria de Gonzar. O coadă imensă de pelerini așteaptă să ajungă la bar.

Stăm în coadă 1 oră și 10 minute, fără exagerare. Au trecut 5,4 km și nu apucasem să ne bem americanele. Sunt cam "săraci" în oferte culinare, așa încât comandăm un fel de omletă pentru mine și un platou cu ochiuri și bacon pentru Carmen. Bem americanele și o pornim la drum. În timpul cât am stat la coadă, i-am dat posibilitatea prietenului meu Google Translate să se manifeste. Și iată ce a descoperit.

Un punct de atracție este Biserica parohială Santa María de Gonzar.

Este clădită în stil romanic, și își are originile în secolul al XII-lea.

Templul este situat în mijlocul orașului, cu un atrium-cimitir în jurul lui, totul văruiat în interior și în exterior.

În fața ușii buiandrugului se află clopotnița cu un clopot. Naosul are un fronton, acoperit cu ardezie pe două grinzi de legătură. Presbiteriu este mai înalt decât naosul, cu patru ape. Un arc semicircular, este plasat pe margine. Sacristia este plasată pe partea de sud. Altarul neogotic, este fără valoare arhitectonică. În sacristie, se află tabloul lui San Antonio Abad Asunción. Pieseile aparțin secolului al XVI-lea. Templul este închis o mare parte a anului.

Sărbătorile orașului sunt organizate în cinstea lui San Antón, și se desfășoară la începutul lunii iunie. De asemenea se organizează Festivalul în onoarea Santa Maria în luna august.

Nu e coloana infinitului, sunt pelerini

Înainte spre noi victorii ...

Coadă pentru micul dejun

Și iată-ne din nou la drum

Intrăm în Castromaior

Pe de altă parte, ne aflăm într-o zonă de forturi celtice care ne pot oferi o imagine despre cum era Galiția înainte de a fi cucerită de romani.

Gonzar a fost o enclavă a cavalerilor din San Juan de Portomarín.

Cam firavă activitatea prietenului meu, dar oricum e ceva totuși. De reținut e faptul că biserica nu poate fi vizitată, fiind închisă în marea parte a anului.

Trecem pe lângă Albergue Ortizi, care, după aspect, e un albergue pentru pelerini VIP. Oricum e pe un deal, cam la 400 m față de drumul nostru. Cum nu mă consider pelerin VIP, îl ignor și mergem mai departe.

Parcă s-au mai rărit rădurile tinerilor gălăgioși. Intrăm în Castromaior. După nume pare a avea un istoric legat de ocupația romană. De remarcat e castrul din Castromaior. Dar înainte, să vedem cine sunt majoritari aici.

Santa María de Castromaior este o parohie din municipiul Portomarín din regiunea Lugo, provincia Lugo. În 2007 avea 33 de locuitori, dintre care 14 bărbați și 19 femei, ceea ce înseamnă menținerea numărului de locuitori față de anul precedent, 2006. Asta e situația. Și aici femeile sunt majoritare, așa că, să ne ocupăm de Castro din localitate

Castro de Castromaior din Portomarín este unul dintre cele mai populare situri arheologice din nord-vestul peninsulei. În acest castro, dezvoltat în epoca fierului, a fost locuit între secolele IV î.Hr. și secolul I d.Hr. până la trei populații diferite, asta până la abandonarea sa cu primele abordări romane. Dintre el se subliniază dimensiunile sale mari, întrucât are o suprafață de aproximativ 5 hectare, și o starea a sa bună de conservare.

Între 2006 și 2010 a fost centrul lucrărilor arheologice pentru a-și descoperi întreaga structură, reușind astfel ca în 2010 să obțină titlul de Interes Cultural. Datorită acestui titlu și fiind situat la câțiva metri de traseul care leagă Drumul Francez de Santiago de Compostela, a devenit una dintre cele mai populare locații de pe Camino de Santiago.

Ca și alți castros populari, Castro de Castromaior este situat pe o înălțime, deoarece locuitorii săi aveau o vizibilitate mare pentru a fi pregătiți pentru atacurile inamice. Este distribuit printr-o incintă principală, unde erau concentrate locuințele, și diferite platforme zidite situate în exterior. Potrivit experților, casele obișnuite care s-au format în castro, au fost inițial făcute din lemn, dar un foc le-a mistuit, fiind ulterior reconstruite cu ziduri de piatră. În prezent, în castro se păstrează șanțurile și gropile în care se aflau stâlpii.

Începe din nou un urcuș. Parcă, după americane, e mai ușor urcușul. Suntem în vârful dealului, pe un platou nisipos. La un moment dat sunt martorul unor hieroglive. Nu sunt inscripții rupestre. Trei fete s-au oprit să își scrie numele în nisipul de pe drum. Sunt Zai, Men și Vane. Sunt trei fete simpatice aflate la

Iglesia de Castromaior e ferecată

E totuși o casă privată ...

Încă un pas spre necunoscutul în ceață

Nu e inscripție rupestră

E opera lui Zai, Men și Vane

primul lor Camino. Sunt din Galicia și vorbesc binișor engleza. Ne împrietenim repede. Facem poze și ne despărțim, căci vor să ajungă azi la Palas de Rei.

În scurt timp ajungem într-o mică localitate, destinația etapei noastre de azi.

Localitatea este numită O Hospital da Cruz. Aceasta este un sat de 14 locuitori, la o altitudine de 691 m, pe Calea Franceză, făcând parte din municipiul Portomarín, provincia Lugo, Galiția. Hospital de Cruz și se găsește la o distanță de 81 km de Santiago.

Acest nume de loc provine de la o veche instituție spitalicească - Hospital da Cruz - care a funcționat în acest loc din Evul Mediu până, cel puțin, la începutul secolului al XVIII-lea. Alături era un schit cu hramul Sfântului Ștefan.

Din 1993, Hospital de Cruz are un cămin de pelerini proprietate publică, situat în clădirea unei vechi școli unitare. Aparține Xunta de Galicia și are 22 de locuri.

Hospital de la Cruz este practic o mică localitate cu semnificație istorică pe Camino de Santiago. Numele său provine de la spitalul medieval de pelerini, care a fost fondat în secolul al XII-lea de Ordinul Cavalerilor Sf. Ioan din Ierusalim.

Spitalul a fost înființat pentru a oferi îngrijire și adăpost pelerinilor care călătoresc pe Camino de Santiago. Cavalerii Sf. Ioan erau cunoscuți pentru dedicarea lor de a ajuta călătorii și bolnavii, iar prezența lor în Hospital de la Cruz evidențiază importanța Camino de Santiago în Evul Mediu.

Astăzi, spitalul inițial nu mai există, dar în locul lui s-a construit un albergue modern, continuând tradiția de a oferi adăpost și asistență pelerinilor.

Din păcate, singura parte intactă rămasă a spitalului este mica Ermită de Santa María Magdalena, unele dintre ruine pot fi văzute încă în apropiere. Această zonă este, de asemenea, considerată a fi locul unei bătălii între creștini și mauri în secolul al IX-lea, creștinii ieșind învingători asupra emirului din Córdoba.

În localitate există și o biserică cu hramul Sfântul Iacob, care găzduiește un frumos altar din secolul al XVI-lea. Contextul istoric al Hospital de Cruz servește ca o amintire a tradiției îndelungate de ospitalitate și îngrijire pentru pelerini de-a lungul Camino de Santiago.

Nu e nevoie să apelăm la serviciile oferite de Matilda, căci chiar la intrarea în localitate, sub privirile noastre fericite, își deschide porțile Hostal El Labrador. Mă aștept să ne întâmpine niște labradori originali, dar, stupoare, sunt doar două statui metalice la intrare. Foarte repede mă împrietenesc cu ele, așa că fac o poză care să îmi reamintească peste ani, prietenii asumate de-a lungul numeroaselor pelerinaje pe Camino.

Am ajuns la Hostal El Labrador

Și berea de bun venit pe vârf de deal

Ca între prieteni

Consultând meniul zilei

Dacă mâncarea e bună, goleşti farfuria

Intrăm, recepția e la bar, așa că fac economie de limbă engleză și împușc doi iepuri dintr-o dată. Ce explicită e limba română. Primul iepure e legat de cazare, cel de al doilea, sper că ați ghicit, e legat de berea de bun venit.

Cu cheia în buzunar, ne așezăm la o masă lângă geam și savurăm succesul nostru, parcurgerea a încă o etapă pe Camino de anul acesta. E o bucurie pentru reușită, dar și o întristare, căci cu fiecare etapă ne apropiem și mai mult de finalul acestei călătorii.

În viață, noi am venit cu o "fișă a postului", în care, la loc de cinste stă: evoluția spirituală, atenție, nu evoluția materială. De cele mai multe ori, uităm să mai aruncăm câte un ochi pe această fișă, fișă cu care am fost de acord înainte de a coborâ în lumea materială.

De foarte multe ori suntem "orbiți" de ceea ce lumea materială oferă și uităm de angajamentul pe care ni l-am luat acolo sus. Ei bine, Camino este tratamentul pentru aceste derapaje de la propria noastră cale în viață, cale asumată în întregime. Dar, care e efectul Camino asupra participanților? Înainte de berea de bun venit, poate nu ar trebui să mă implic într-o dizertație filozofică, dar totuși o fac.

În timpul Camino, pelerinii experimentează momente de singurătate care le permit să se conecteze cu ei înșiși. De data aceasta singur, înconjurat de natură, i se facilitează introspecția și meditația, iar Camino este un mediu ideal pentru practicarea ei. Mergând în tăcere și fiind prezenți la acest act, pelerinii pot dezvolta o mai mare conștientizare a gândurilor și emoțiilor lor.

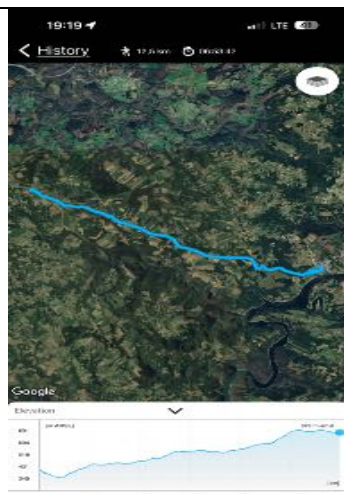
A fi înconjurat de natură și a merge într-un ritm lejer permite pelerinilor să-și calmeze mintea și să se conecteze cu esența lor. Camino are un efect spiritual holistic, permițând o conexiune totală cu lumea din jurul lor.

Mulți pelerini raportează schimbări semnificative în viața lor după finalizarea Camino, după cum arată numeroase studii. Unii găsesc o nouă perspectivă asupra vieții, alții simt o reînnoire spirituală și emoțională. Călătoria transformă nu numai trupul, ci și sufletul.

De multe ori, peisajele Camino invită spiritualitatea la evoluție. Camino de Santiago poate fi văzut ca o metaforă a vieții însăși, cu suferințele și coborâșurile sale, provocările și momentele de bucurie.

Înfruntând obstacolele și dificultățile traseului, pelerinii pot învăța lecții valoroase despre perseverență, smerenie și recunoștință. Experiența Camino este o oportunitate de a reflecta asupra scopului și sensului vieții și de a ne reanaliza prioritățile și valorile.

Ok, suficient cu "prelucrarea" cititorului. Cele scrise sunt rodul experiențelor mele pe cele 8 Camino parcurse. Parcă acum berea cade mai bine, după ce m-am descărcat de tristețea provocată de grupurile de "pelerini" petrecăreți și gălăgioși, incompatibili cu Camino. Dacă măcar 1% din ei vor realiza ce înseamnă cu adevărat Camino, și tot e un câștig. În primul rând, e un câștig pentru ei.

Traseul de azi

Scorul zilei:
25555 pași
17,8 km

Gata de plecare

Suntem pe drumul cel bun

Intrăm în Ventas de Naron

Intrăm în cameră și ne trântim pe pat. Decidem ca la ora 18,00 să coborâm și să luăm masa. Precizare: nu coborâm deoarece camerele sunt la același nivel cu barul, și mesele nu le luăm, căci sunt pe inventarul hostelului.

Meniul e unul clasic: eu salată mixtă imensă, Carmen ochiuri, porc și cartofi prăjiți. Era să uit, bineînțeles și bere.

Ne întoarcem în cameră, Carmen pregătește pentru mâine bagajele, iar eu scriu jurnalul.

Noapte bună.

21 august 2024

Noapte liniștită, din toate punctele de vedere. La ora 7,32 suntem gata de plecare. Încet, încet, apar pe drum pelerinii.

În general, dimineța am momente de revelație profundă. Și azi am avut o asemenea revelație și am pornit la drum. După vreo 500 m îmi dau seama că am apucat-o pe un drum greșit. Rezultatul: întoarcere la locul de unde am plecat. Ce ti-e și cu revelațiile astea diurne. Nu toate sunt de luat în seamă.

Deci, 1 km în plus la traseu. Eu speram să scurtez drumul și când colo l-am lungit. Suntem înapoi și o pornim pe marcajul, care cu siguranță, ne va duce la Santiago.

Ne îndreptăm spre Vendas de Naron. Mai avem 80,068 km. Vendas de Naron este o minusculă localitate, cu case frumoase, dar și cu ruine de case și ele frumoase.

Se merge pe șosea. În afara Vendas de Naron găsim o cruce lângă capelă, cu o cutie în care pelerinii lasă mesaje. Legenda spune că în acest loc a urmat o luptă împotriva regilor mauri în înaintarea lor către Galiția.

Trecem pe lângă Capela do Magdalena. Mică capelă aparținând dispărutei mănăstiri augustiniene înființată în secolul al XIV-lea, a fost redeschisă ca sală culturală în 2006. În interior se remarcă două morminte de statui culcate. E închisă, așa încât nu putem aduce un gând pios celor doi posibili cavaleri îngropați aici.

Vendas de Narón are deci, o capelă străjuită de o ușă din lemn sculptată cu simbolurile potirului, crucii și scoicii pelerinului. Mai mult ca sigur, capela Madalenei își are originea într-un vechi spital de pelerini. Templul foarte bine conservat (restaurat în 2004) este de obicei închis, dar se poate vizita sunând la (34) 626614504, lucru pe care noi nu îl vom face din lipsă de timp.

La poalele capelei, este o mică zonă de picnic cu o fântână ce oferă pelerinilor un loc bun de odihnă înainte de a-și continua călătoria.

Unde întorci privirea, numai terase

Capela Da Magdalena ... și Carmen

... dar și natură moartă

Iar nu mai suntem singuri pe drum

Aici e și natură vie ...

Instinct de mamă

Dacă mergi pe Camino de Santiago sau plănuiești să o faci, în curând, trebuie să știi că distanța dintre Ventas de Narón și Santiago de Compostela este de 81 de kilometri. Interesantă informație, doar că distanța adevărată e de 80,068 km.

Urmează un coborâș moderat și intrăm în Ligonde.

Ligonde (numită oficial Santiago de Ligonde) este o parohie și un sat spaniol din municipiul Monterroso, în provincia Lugo, Galiția. Acesta se află la aproximativ 76 km de Santiago de Compostela.

Ligonde este un loc din parohia Ligonde din municipiul Monterroso, provincia Lugo. Conform registrului municipal (INE 2012) are 61 de locuitori (34 bărbați și 27 femei), ceea ce reprezintă o scădere cu 3 locuitori față de anul precedent. Multă muncă trebuie să fie pe săracii bărbați ca să facă față cerințelor. Mă refer la cerințe materiale, nu la altceva.

Cel mai notabil lucru de vizitat este cimitirul său pentru pelerini. Crucea Ligonde este datată 1670 și se vede pe o parte imaginea Fecioarei cu Hristos în brațe iar pe cealaltă se vede pe Hristos pe cruce și la picioarele acesteia un craniu.

Este cel mai faimos Cruceiro din întregul Camino. Se știe că un spital a existat până în 1753.

Frumoasă descriere, frumoasă traducere a prietenului meu Google Translate, dar practic, localitatea e compusă din 12 case.

Așa că nu ne oprim să identificăm cimitirul pelerinilor și ne continuăm bucuroși drumul. De ce bucuroși, pentru că rândurile pelerinilor s-a îngroșat, asta ne indică faptul că de data asta suntem pe drumul cel bun. Aș fi curios unde am fi ajuns dacă dădeam curs intuiției mele de azi dimineață?

Intrăm plini de entuziasm în A Previsa. Chiar la intrare, asistăm la un exemplu de grijă maternă. O vacă își spăla micul său vițel. Ce e interesant e faptul că îl spăla pe spate și pe gât. Frumoasă grijă pentru o mamă. Stau câteva minute, mirat de cum nu ocolea nici-o parte a corpului, iar vițelușul stătea cuminte și accepta "înbăierea".

A Previsão este un loc din parohia Ligonde din municipiul Monterroso, provincia Lugo. Conform standardului municipal (INE 2012) sunt 5 locuitori (2 bărbați și 3 femei). Iar femeile sunt majoritare. Grea viață trebuie să fie pentru cei 2 bărbați.

Ne apropiem de Terasa Trisquel. Ne oprim, căci nu puteam sări peste americane. Mâncăm tortilas și savurăm americanele cele de toate zilele. Frumos spus, nu?

După popasul încununat de succes, pornim din nou la drum. În scurt timp intrăm în Los Lameiros.

Los Lameiros (numit oficial Os Lameiros) este o entitate de populație situată în parohia Navea, în municipalitatea spaniolă Puebla de Trives, în provincia Orense, Galiția.

Mic dejun la Trisquel

Intrăm în Ligonde

Iar bolovani, dar și rădăcini de copaci

O pauză binemeritată la Casa Mª Luz

Creditul drumului (este interzis accesul)

Entitatea populației din Los Lameiros nu apare nici în bazele de date INE, nici în bazele de date IGE, deci datele sale demografice sunt necunoscute. Ok, sper ca cel puțin aici bărbații să fie majoritari. Practic, această localitate este inexistentă, și fizic, dar și istoric, dar totuși existentă. Unele informații, venite pe surse, spun că în vechime ar fi existat aici un spital pentru pelerini și un cimitir pentru cei care au încheiat definitiv pelerinajul lor.

Cum nu avem date concrete referitoare la populație, ne continuăm drumul cu regretul că nu am aflat numărul bărbaților ce locuiesc aici.

Drumul coboară abrupt, pe stânci și bolovani. Singura soluție este să apelăm la aptitudinile noastre de alpiști, fără a scoate bețele din rucsaci. De fapt bețele ne-ar fi încurcat mai mult, deoarece nu ai cum să le folosești pe stânci. Mai e un inconvenient, printre stânci sunt la suprafață și rădăcini sănătoase de pomi, așa că trebuie să dai dovadă de o atenție distributivă.

Ajungem la o terasă, Casa Mª Luz. După efortul generat de coborârea, aproape în rapel, o mică pauză e binevenită. Ne oprim, punem ștampilele pe credențiale, timp suficient pentru a ne reveni. Terasa e plină de pelerini, dar parcă încă nu a dispărut efectul americanelor.

În concluzie, beneficiari fiind de ștampile pe credențiale, plecăm mai departe. Intrăm în Airexe, găsim bisericuța, dar e închisă.

Airexe se mândrește cu o colecție istorică care include un sarcofag medieval, în formă de persoană, de asemenea, biserica Santiago, se mândrește cu rămășițe romane și pietre funerare, cu o cruce de piatră și o casă rectorală.

Intrăm în A Calzada. De remarcat e faptul că localitățile sunt atât de apropiate, de parcă ar fi mărgelile înșirate pe un șnur. Nici nu ști când ai ieșit din una și intri imediat în următoarea.

Bine că, se pare, am scăpat de bolovani, dar și de urcușuri și coborâșuri incomode, așa că intrăm, fără să ne dăm seama, în Lestedo.

Lestedo (numit oficial Santiago de Lestedo) este o parohie și un sat spaniol din municipiul Palas de Rey, provincia Lugo, Galiția.

Lestedo este un oraș fermecător din Spania, cunoscut pentru istoria sa bogată, peisajele frumoase și bucătăria locală delicioasă. Este un paradis pentru iubitorii de natură și pasionații de istorie, cu o mulțime de activități în aer liber și repere istorice de explorat. Orașul este, de asemenea, renumit pentru vinurile locale, care sunt de încercat obligatoriu pentru orice vizitator. În ciuda locației sale îndepărtate, frumusețea orașului și ospitalitatea localnicilor îl fac o destinație demnă.

Cu toate că se spune că localnicii sunt foarte primitivi, la ora la care trecem noi pe aici, localitatea pare pustie. Nu tu bar, nu tu coșulețe

Biserica din Airexe, păcat că e închisă

Imaginația nu are limite

Nu suntem în tunelul timpului

Un mic repaos nu strică ...

... mai ales pentru ștampile

cu portocale pe porți, pentru pelerini, nimic. Pare un sat părăsit. Doar pelerinii animează strada principală.

Așa părăsită, cum pare, Lestedo este o parohie din Palas de Rei străbătută de Calea Franceză, care străbate una dintre cele mai frumoase păduri autohtone de pe traseu.

Pe partea laterală a Camino a fost construită cândva o clădire care astăzi este clasificată ca fiind istorică. Este Biserica sa Parohială, dedicată Apostolului Santiago, ce poate fi o mărturie a rădăcinilor Ordinului Santiago din acest teritoriu, o organizație militară și religioasă al cărei obiectiv inițial a fost acela de a proteja pelerinii.

Centrul orașului Lestedo are istoria sa. Este menționat în 1496 în itinerariul lui Von Harff, cu numele "Sent Jacob de la Stego". A fost o prioră din Santiago a lui San Marcos de Leon și a aparținut Mănăstirii de San Salvador de Vilar de Donas, care într-o a doua etapă a fost administrată de Ordinul Cavalerilor din Santiago, menționat mai sus.

Structura sa are o singură navă și cap pentagonal drept, cu puțină ornamentație, clopotniță cu trei deschideri semicirculare și două clopote, pe cât de simplu, pe atât de mare și care rupe proporțiile.

Lângă ușa, care de obicei nu este deschisă (ceea ce îi împiedică pe cei care trec pe lângă ea să intre pentru a contempla sculptura Sfântului Antón Abad, datând din secolul al XVI-lea, și cea a Apostolului în haine de pelerin care prezidează altarul), vedem o veche cristelniță pentru botez. Pe esplanada din fața atriumului stă un CRUCEIRO (cruce) cu trepte și un pedestal în formă de pătrat, pe care scrie: "Misiunea din Lestedo, anul 1860. Zece mii de ani de... sunt împliniți prin rugăciunea Pater Noster Ave Maria de cinci ori".

Cam ciudată inscripționare, grea traducere chiar și pentru experimentatul meu prieten traducător. E drept că anumite înscrisuri sunt foarte greu de ghicit, datorită degradării inscripției.

Partea superioară este nouă și cu adevărat plictisitoare, dar cea veche a fost doborâtă cu ceva timp în urmă de o furtună și a rămas într-o stare deplorabilă.

Cum și de această dată suntem urmăriți de ghinion, și această biserică e închisă, așa că ne continuăm încrezători drumul spre Palas de Rei.

În aceste condiții, chiar dacă un juice ar fi făcut minuni, intrăm în următoarea localitate, Os Valos.

Os Valos este un loc din parohia Lestedo, din municipiul Palas de Rei, din regiunea Ulloa. Potrivit IGE, în 2021 avea 12 locuitori (8 bărbați și 4 femei). Deci 2 bărbați la fiecare femeie, sper să nu fi rămas de pe vremea maurilor, tradiția cu haremul.

Facem poze, căci unele case sunt splendide, sunt pline de flori, îngrijite, dar ca și în Lestedo, parcă lipsesc localnicii. Nu e ora de

Nostimă intrare

Biserica Santiago de Lestedo

Suntem totuși împreună

siestă, care ar fi putut fi o scuză, lipsa lor e un mister adânc pentru mine. Ceilalți tineri pelerini trec mai departe, fără să se sinchisească, de parcă ar participa la un maraton.

Cu aceste gânduri intrăm în Mamurria. Mamurria este un loc din parohia Lestedo, din municipiul Palas de Rei din Lugo, din regiunea Ulloa. Potrivit IGE, în 2021 avea trei locuitori (un bărbat și o femeie).

Traducerea prietenului meu e fidelă textului. Ce nu înțeleg eu, este faptul că la recensământ au fost identificați 3 locuitori, dintre care unul bărbat, celălalt femeie. Cine este cel de al treilea locuitor misterios? Mă indoiesc să fi fost transgender. Sau poate, unul în timpul recensământului a fugit în satul vecin, înainte de a i se determina sexul.

Ne apropiem vertiginos de finalul etapei de azi, așa că iuțim pasul. Intrăm în A Brea, și ne continuăm drumul.

Brea este un loc din parohia Lestedo, în municipiul Lugo Palas de Rei, în regiunea Ulloa. Potrivit IGE, în 2021 avea 6 locuitori (4 bărbați și 2 femei). Ce se întâmplă, iar bărbații sunt majoritari. Nostim ar fi ca unul din ei să fie primarul, altul vice primarul, iar ceilalți 2 consilieri locali.

Satul e pitoresc, sunt case frumoase, îngrijite, pline de flori, dar sunt și case în ruină. Pe unele e pus un afiș, că sunt de vânzare. Mă întreb cine ar cumpăra o asemenea casă, într-o localitate unde nu e nici magazin alimentar, nici dispensar. De școală nu mai vorbesc, căci cei 6 locuitori, bănuiesc că ar fi în vârstă, nu mai sunt interesați în a crește natalitatea în localitate.

Acestea fiind spuse, intrăm în Os Chacotes, un fel de "stațiune balneo climaterică" a periferiei Palas de Rei.

Este situată în orașul Palas de Rei, pe Drumul James, la 35 km de Lugo pe drumul N-547 Santiago de Compostela – Guntín.

Zona de agrement dispune de cazare în corturi. Dispune de sală de mese, bucătărie, truse de prim ajutor și facilități sportive ale consiliului, inclusiv o piscină.

Ne având zone pavate, nu este recomandată vizitarea că către persoanele cu dizabilități fizice.

Sport și aventură: caiac, mountain bike, alpinism, laser tag, tir cu arcul, slackline, tehnică bivouac, aventură raid (triatlon). Alte activități oferite celor ce doresc să își petreacă weekendul sunt: piscina, eco-palas.

NOTĂ (interesantă, zic eu): Pentru a fi admis în această tabără este necesar să știi să înoți. Dacă aș avea timp, parcă, parcă m-ar tenta să stau câteva zile aici, dar misiunea e misiune și Sf. Iacob mă așteaptă.

Cu regret, părăsim zona de agrement și intrăm, în sfârșit, în Palas de Rei, finalul etapei de azi. Acum e rândul Matildei să preia

Seif sau cutie de scrisori

Nu a crăpat pământul, e o floare

Limitare de viteză pentru pelerini?

Zonă recreativă Os Chacotes

Palas de Rei, aici m-am cazat în 2017

conducerea grupului. Oricum, eu și cu Carmen, putem spune liniștiți că formăm un grup.

Începem să coborâm. Trecem pe lângă albergue unde dormisem acum 8 ani. Ca și atunci era coadă mare la intrare, așteptând deschiderea adăpostului. Ce amintiri. Cu 8 ani în urmă, grupul format doar din mine, se oprea aici pentru a prinde un loc de dormit. Atunci nu știam că până în oraș mai e o bună bucată de drum, așa că, obosit fiind, m-am oprit aici.

Fără nici cea mai mică ezitare, Matilda ne ghidează profesional. Trecem pe lângă Biserica San Tirso. Intrăm pentru ștampile, și dacă tot am intrat, aflăm că azi la ora 19,00 va avea loc slujba Misa, care e un fel de "împărtășanie" la ortodoxi.

Trecem prin fața Primăriei și, cu mână de fier, Matilda ne conduce pe străduțe întortocheate, doar de ea știute. Ajungem la Pensiunea Perdellas. Ușa e închisă, dar în interior se aude mișcare, așa că îndrăznesc, cu o oarecare rețineră, să bat în geam. Un moșulică, ceva mai tânăr ca mine, deschide ușa mirat de tupeul nostru, căci pe ușă scria negru pe alb, că check-inul începe la ora 13,00. E drept că acum e ora 12,49 dar asta e. Se pare că bătaia mea în geam a fost suficient de convingătoare, căci moșulică ne deschide larg ușa de la intrare. Cu un zâmbet suficient de fals ca să poată fi observat și de un orb, ne urează bun venit. Făcând abstracție de "entuziasmul" cu care am fost întâmpinați cu 11 minute înainte de deschiderea oficială a pensiunii, ne cazăm.

Ne cazăm deci, trecem în ținuta de oraș și decidem să coborâm în oraș, pentru a îndeplini ritualul ce nu trebuie uitat: berea de bun venit.

Cu avizul favorabil a lui Carmen, îl pun pe prietenul meu Google Translate la treabă.

Palas de Rei este un oraș din provincia Lugo, Galiția, în nord-vestul Spaniei. Face parte din comarca A Ulloa.

Potrivit INE, populația era de 3.268 de locuitori. Nu știm ponderea bărbaților, lucru care e un minus profund în modul de informare a celor veniți în oraș.

Istoria Palas de Rei pare strâns legată de cultura militară, care păstrează multe dintre vestigiile arheologice (dolmene și forturi) dintr-o așezare îndepărtată. Potrivit tradiției, orașul își datorează numele „Pallatium regis” palatului regelui vizigot Witiza, care a domnit între anii 702 și 710. La Palas, Witiza l-ar fi ucis pe ducele Galiției, Favila, tatăl lui Don Pelayo.

Stilul romanic a venit prin Calea Santiago, lăsând amprenta asupra arhitecturii religioase. Biserica Vilar de Donas se remarcă ca una dintre principalele referințe ale romanicului galic, declarată în 1931 monument istorico-artistic. Picturile murale ale sale sunt unele dintre cele mai remarcabile și cel mai bine conservate din Galicia.

Traseul „Lucus Augusti” a trecut prin această zonă, iar deja în secolul al VI-lea a fost confirmat ca parte a județului „Ulliensis”, fiind Evul Mediu o perioadă de prosperitate pentru oraș, grație Camino

Iglesia San Tirso (Palas de Rei)

Carmen nu e crucificată ... încă

Am ajuns la destinație, bravos Matilda

de Santiago. „Codex Calixtino” a citat Palas ca oprire obligatorie pentru pelerini pentru a face față ultimelor porțiuni ale traseului iacobin.

Primăria din Palas de Rei deține o moștenire artistică extinsă care reflectă trecutul nobil al acestor meleaguri, deoarece păstrează vestigii de forturi, turnuri, castele, precum și mai multe conace și case blazonate.

Dintre cele mai importante clădiri putem aminti: vechea casă-turn din Filgueira, casa-turn a lui Fontecuberta, Pazo de Laia care păstrează stema contelor de Traba, din a căror descendență ar proveni fondatorul Pambre, casa Ulloa, unde Saavedra, Muntenegro, Gayoso, Deza, se identificau cu armele și scuturile lor de familie, Pazo Mariño; vechea fortăreață a Castro de Seixas din parohia Merlán, de unde provine această binecunoscută descendență galică, Pazo de Pacheco și în cele din urmă Castelul Pambre, o fortăreață construită de Don Gonzalo Ozores de Ulloa în 1375, care a rezistat revoltei din 1467, devenind unul dintre cele mai bune exemple de arhitectură militară galică.

Codex Calixtinus consemnează că etapa finală până la mormântul apostolului începe din acest punct, 68 de kilometri dintr-o călătorie pe care Amery Picaud a definit-o drept „moderată”. Astfel, odată cu boom-ul medieval al pelerinajelor, localitatea a cunoscut o extindere semnificativă. Orașul Palas de Rei are un patrimoniu remarcabil. A fost unul dintre locurile preferate de reședință ale nobilimii galice.

Printre locurile sale nobile se remarcă Castelul Pambre. Acesta a fost construit în secolul al XIV-lea de către Gonzalo Ozores de Ulloa.

Acea vreme a fost scena marilor bătălii dintre Pedro I și Enrique de Trastámara în timpul războiului civil din Castilia. Astfel, acest castel este unul dintre cele mai mari exemple de arhitectură militară medievală care se găsește în Galiția.

Experții sunt de acord că scriitoarea coruñesă din secolul al XIX-lea Emilia Pardo Bazán a plasat „Los Pazos de Ulloa”, una dintre cele mai faimoase lucrări ale ei, în care descrie cea mai adâncă Galiție, în Pazo de Ulloa. Această proprietate din parohia Curbiáns a fost achiziționată în 2010 de o familie cu ideea de a o restaura pentru a o transforma într-o unitate de turism rural.

Biserica din Vilar de Donas este singurul monument care poate face castelul Pambre palid prin comparație. Această biserică a fost unul dintre principalele centre de funcționare ale Cavalerilor Ordinului de Santiago, mulți dintre aceștia fiind îngropați aici.

Palas de Rei are resurse pentru a găzdui un număr mare de pelerini. Pensiuni, pensiuni și cazare de turism rural. În situația în care orașul este copleșit de numărul mare de pelerini, nu ar fi prima dată când autoritățile locale au amenajat pavilionul de sport pentru a oferi un acoperiș peste capetele rătăciților. Pavilionul de sport este situat peste drum de albergue municipal.

... și Berea de bun venit

În drum spre Misa

După Misa coadă la ștampilare

O cină super frugală

La începutul verii se sărbătorește A Gran Festa da Xuventude do Camiño, cu concerte și un număr mare de activități în care traseul apostolului este protagonistul incontestabil.

Sunt mândru pentru activitatea prietenului meu traducător. Și azi a fost la înălțime. Cu aceste informații în minte, ne așezăm la o terasă pentru a onora berea de bun venit. Intenționăm să și mâncăm, dar prețurile exorbitante ne fac să dispară "în neant" foamea.

În aceste condiții decidem să căutăm altă terasă mai prietenoasă cu bugetul nostru. Găsim o terasă acceptabilă, dar trebuia să ne înscriem pe o listă de așteptare suficient de lungă, încât ne-ar fi venit rândul la cină. Prevăzători ne trecem totuși pe listă, și plecăm în căutarea altei terase. Toate terasele sunt pline.

Într-un final găsim una. Prețuri acceptabile și mâncare bună. După masă ne întoarcem în cameră și dormim cam 2 ore.

Facem dușul necesar înainte de participarea la Misa. Nu e Misa lui Bivolaru, e o slujbă catolică. Biserica San Tirso e arhi plină. 98% din participanți sunt pelerini. Se simte apropierea de Santiago.

Biserica San Tirso este o biserică romanică din ultima treime a secolului al XIX-lea, cu reforme ulterioare. Doar ușa principală și o parte din față păstrează aspectul original. Are plan în cruce latină cu naos dreptunghiular, două capele laterale și prezbiteriu pentagonal. Pereții sunt din zidărie și consolă de granit, iar acoperișul este din țigle cu frontoane și țigle.

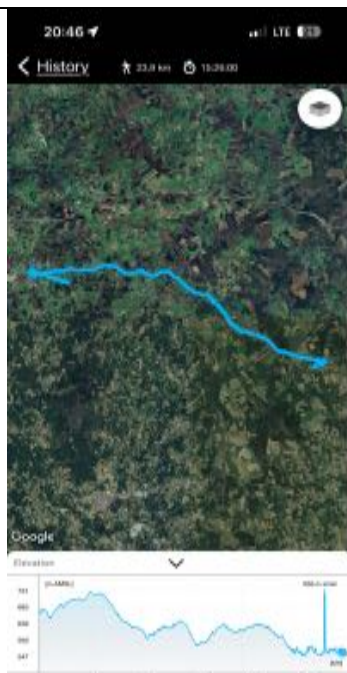
Fațada este romanică, cu arc semicircular cu două arhivolte din baquetton, muluri din țigle din scoția și în exterior cu capitelluri decorate. Timpanul este neted. Retabloul din capela principală este neoclasic.

Dacă e să ne referim la parohia San Tirso, aici datele sunt mai clare. San Tirso de Palas de Rei este o parohie din municipiul Palas de Rei din regiunea Ulloa, provincia Lugo. În 2007 avea 798 de locuitori, dintre care 381 bărbați și 417 femei, ceea ce înseamnă o scădere cu 8 locuitori față de anul precedent, 2006.

Unde e diferența de la 3268 de locuitori, la 798 din 2007? Restul s-o fi declarat atei cu acte în regulă? După dimensiunile orașului, eu rămân la părerea că locuitorii acestui oraș sunt 3268.

Slujba a fost frumoasă. După slujbă, altă coadă. De data asta e pentru ștampile pe credențiale.

De ce e această goană după ștampile? La Santiago de Compostela, la Oficiul Internațional al pelerinilor (ce denumire super), pentru a primi diploma de pelerin, trebuie să prezinți credențialul prin care dovedești de unde ai plecat și pe ce traseu ai mers. Regula spune că trecerea printr-un loc. trebuie să fie materializată prin cel puțin 2 ștampile pe zi. Ori mulți tineri sunt plecați din Sarria, așa că au nevoie de cât mai multe ștampile. Și, ca la școală, ultima sută de metri e salvatoare.

Traseul de azi

Scorul zilei:
34538 pași
24,1 km

Gata de plecare

Noi cu emblema orașului

Cu oarecare regret, am ajuns la concluzia că pentru destul de mulți pelerini, Camino e o competiție, dotată cu o diplomă de "absolvire", nu cu o reconciliere cu sinele propriu. Poate că atunci când vor realiza adevăratul scop al pelerinajului, viața lor va lua o cu totul și cu totul altă întorsătură. Important e faptul că nici-odată nu e prea târziu să descoperi imensul zăcământ de spiritualitate ce zace în fiecare dintre noi. Important e să avem curajul să săpăm în noi pentru a îl descoperii.

Ne reîntoarcem la terasa unde servisem prânzul. Pentru a încheia o zi plină de evenimente, hotărâm să bem aici berea de seară, bere care încă nu a fost omologată ca tradiție. Mai avem timp.

Am ajuns în cameră și fiecare își intră în atribuțiuni. Carmen pregătește bagajele pentru mâine, în timp ce eu scriu jurnalul. Ne culcăm cu gândul că mâine vom avea o zi lungă.

Noapte bună.

22 august 2024

O noapte superbă. La ora 7,34 ridicăm ancora. O ceață deasă a coborât peste oraș. E răcoare, așa că plecăm cu jachetele pe noi. Deja sunt mulți pelerini pe drum.

Facem poze cu emblema orașului. Sunt mulți pelerini care așteaptă să își facă o poză cu această deosebit de interesantă emblemă. Toate terasele sunt închise la ora asta, așa că ieșim din oraș fără a onora americanele. Astăzi vom avea o etapă mai lungută ca de obicei, dar "o vom învinge". Și astăzi parcă m-au asaltat metaforele. Se pare că dimineața mă stimulează să vorbesc în parabole.

Mai avem 66,841 km până la Santiago. De când am intrat în Galicia, se pare că km lor sunt adevărați, nu ca cei spanioli. S-a format deja coloană de pelerini, așa încât suntem nevoiți să ne integrăm și noi.

Problema e că și aceștia sunt gălăgioși. Poate așa e moda la tinerii de azi. Totuși remarc un punct atenuant, nu cântă manele, cel puțin eu nu i-am auzit.

Ieșim din suburbiile orașului și intrăm în Curuxas, să îl vedem acum pe prietenul meu traducătorul ce părere are.

Curuxás este un loc din parohia Palas de Rei din municipiul Lugo Palas de Rei, în regiunea Ulloa. Potrivit Institutului de Statistică din Galicia, în 2021 a fost depopulat, la fel ca în 1999. Deci nu știm câți locuitori mai are în prezent.

Ramón Rodríguez Varela, din gherila anti-francă din Galicia, mai cunoscut sub numele de Curuxás (1904-1967), și-a luat porecla din acest loc.

Ne continuăm drumul. Râsete, cântece, vorbit enorm de tare, asta e atmosfera în care intrăm în O Carballal. Zgomotoasă atmosferă, dar

Înainte spre noi victorii

Iar ne integrăm în coloană

Americane la San Xulian

Prietenii sunt prieteni oriunde sunt

asta e. Sunt totuși optimist, după 2 - 3 km acest grup omogen se va depărta, căci aceștia sunt maratonisto-pelerini.

San Xulián do Carballal este o parohie situată în municipiul Santiago de Compostela. Potrivit IGE, în 2018 avea 191 de locuitori (101 bărbați și 90 femei) repartizați în 5 entități de populație, ceea ce reprezintă o scădere față de anul 1999 când avea 218 locuitori.

Urcușuri și coborâșuri moderate și ca lungime și ca dificultate. La un moment dat ne surprinde un coborâș abrupt, dificil, dar îl dovedim. Începe să își facă simțită oboseala. Parcă prea de dimineață ne-a luat cu momente în care doar gâfâitul ne-a mai trezit la realitate.

Intrăm în San Xulian. Un câine simpatic pozează în statuie. Ne privește cu coada ochilor, dar nu se mișcă. O fi poate la o ședință foto, mai știți?

Satul este situat pe marginea Drumului Francez, și formează, împreună cu alte conace și locuri, parohia cu același nume. Ne continuăm drumul. Între Palas de Rei și San Xiao do Camiño se află Carballal, aparținând parohiei San Sebastián de Carballal, ambele făcând parte, împreună cu multe altele, din primăria Palas de Rei.

Istoria acestui mic sat datează din epoca romană, iar templul său dedicat lui San Xulián sau San Xiao, după cum se spune în limba galică, pare să stea ca mărturie în acest sens. Multe dintre aceste capele, cu aceeași dedicație pentru San Xulián, coincid cu multe dintre locurile în care s-au găsit rămășițe epigrafice care au aparținut lui Lares Viales, temple care au fost construite la răscrucea drumurilor romane ca protectori ai drumurilor și care în provincia Lugo, mai ales, au fost transformate în capele, fiind un exemplu magnific de creștinizare a acestor rămășițe ale culturii romane.

Până și râul care iriga locul pare să vrea să se alăture devotamentului pentru acest sfânt luându-i numele, râul Ruxian sau, cu alte cuvinte, râul Xulián.

În micul sat San Xulián do Camiño atrage atenția pavajul din zona sa principală, unde se află un transept și biserica San Xulián, construită în stil romanic în secolul al XII-lea, deși puternic renovată în secolul al XVIII-lea. Aceasta are la capul absidei o curioasă fereastră romanică cu arc semicircular. În jurul lui se află atriumul cimitirului tipic culturii și obiceiurilor locului.

Există o lungă tradiție în venerarea sfinților protectori ai Camino. În această zonă există numeroase sanctuare care, situate la răscrucea de drumuri, oferă protecție pelerinilor. Sfântul Xulian, numit și Săracul, a devenit patronul cârciumilor, iar numeroase biserici, spitale și aziluri i-au luat numele.

Este de remarcat cum, din fereastra absidei a bisericii San Xiao do Camiño, Sfântul Xulian, cu hainele sale roșii intense, veghează cu

Iglesia San Xulian del Camino

Iar ne întâlnim cu coreanca În (Eun)

Un mic popas cu mâncare la purtător

Pe aici au trecut pelerini?

așteptare, binecuvântează și protejează trecerea pelerinilor în drumul lor spre orașul Apostolului.

Legenda spune că în timp ce Xulián era la vânătoare, animalul, simțindu-se hărțuit, înainte de a muri, i-a prezis că își va uide proprii părinți. Speriat de faptul că acest lucru va deveni realitate, a plecat departe și a intrat în slujba unui rege care, drept răsplată pentru isprăvile realizate în misiunile sale, i-a dăruit un castel și l-a căsătorit cu o frumoasă nobilă.

Într-o zi, părinții tulburați ai lui Xulián, care nu știau nimic despre el, în pelerinaj căutându-l, au ajuns la castel. Dânduși seama proprietara castelului de relația vizitatorilor cu soțul ei, ea a vrut să-i onoreze și le-a oferit dormitorul ei pentru a se putea odihni. Când a sosit Xulián, a crezut că o vedea pe soția lui în flagrant de adulter și, înfuriat, i-a ucis cu sabia pe cei doi ocupanți ai patului. Când și-a dat seama ce făcuse, lăsând totul și în semn de pocăință, s-a retras împreună cu soția sa pe malul unui râu unde și-a construit un spital pentru a îngriji umblătorii și pelerini neputincioși. După multă vreme, la spital a ajuns un biet lepros care era pe cale să moară, iar când Xulian îl trata, deodată omul s-a ridicat, strălucind de lumină și frumusețe, și a anunțat că Dumnezeu l-a iertat.

Toate acestea fac, desigur, o povestire grozavă, dar biserica însăși este nehotărâtă cu privire la veridicitatea acesteia. Există mai mulți oameni Xulieni, și surprinzător de mulți ai Basilisei, și sunt șanse mari ca această poveste să ia ce e mai bun din fiecare.

Prietenul meu traducătorul mă avertizează că în apropiere de San Xulain, Camino este în curs de redirectionare pentru a găzdui noua autostradă care leagă Santiago de Lugo. Schimbările sunt frecvente și cel mai bine este să urmați semnalizarea ocolitoare, decretează el. Mulțumesc prietene. Îți voi urma sfatul. Oricum, Carmen nu slăbește din ochi săgeata galbenă călăuzitoare. Dacă câteva sute de metri nu o vede, intră brusc în panică.

Ne oprim la Terasa San Xulian unde servim tortilas de dimineață, dar și clasicele deja americane. Carmen ia și niște pâine prăjită cu bulion, zice că e bună, dar sincer să fiu, pe mine nu mă tentează.

Între timp, intră "câinele statuie" și se declară bucuros că îl mângâi. Se pare că atunci când trăgea cu coada ochiului, m-a analizat temeinic și a tras concluzia că merit să fiu lăsat să îl mângâi. Ce ti-e și cu vedetele astea.

Ne continuăm drumul. Ne oprim la biserica din localitate. E caldă, așa că zăbovim câteva minute pe o bancă.

Biserica San Xulián do Camiño este o parohie situată în localitatea San Xulian do Camino, în municipiul Palas de Rei, provincia Lugo, Galiția. Această biserică este o oprire importantă pe Camino Francez, una dintre cele mai populare rute ale pelerinajului Camino de Santiago.

Biserica a fost construită inițial în secolul al XII-lea și a suferit mai multe restaurări și modificări de-a lungul secolelor. Actuala clădire

Nici fluviile nu ne împiedică din mers

Nu e coreanca, e Emanuela

Nu e pelerin, dar e prietenul meu

Peste tot numai prieteni

este rezultatul unei serii de renovări efectuate de-a lungul secolelor al XVII-lea și al XVIII-lea.

Biserica este în stil romanic, cu o singură navă și absidă semicirculară. În interior se remarcă retabloul principal rococo, precum și o serie de imagini religioase. Se mai păstrează câteva piese de mare valoare istorică, precum o cristelniță din piatră din secolul al XII-lea și un Hristos răstignit din lemn policrom din secolul al XVI-lea.

Deși biserica San Xulián do Camiño este mai puțin cunoscută decât alte repere de pe Camino de Santiago, este foarte apreciată de pelerinii care caută un loc liniștit pentru a reflecta și a se ruga. Împrejurimile sale rurale și peisajele verzi îl fac un loc idilic pentru a face o pauză pe traseul Camino.

În jurul bisericii există mai multe zone de odihnă și bănci unde pelerinii se pot așeza și se pot bucura de peisaj.

Biserica San Xulián do Camiño este un exemplu perfect al modului în care moștenirile istorice și devotamentul religios profund pot coexista armonios. Deși biserica este încă folosită pentru slujbele religioase, ea a reușit, de asemenea, să mențină un sentiment de deschidere și bun venit față de pelerinii de toate credințele și mediile. Trebuie să recunosc, așa e. Noi ca ortodoxi, sincer, spun că am simțit liniște stând pe o băncuță în interiorul ei.

Fără să mi se ia în nume de rău, fraza: "pelerinii de toate credințele și mediile", aceasta mi-a confirmat încă odată faptul că noi oamenii, avizi după bogății și mai ales putere asupra alor noștri, am inventat religiile. Isus nu a fost nici catolic și nici ortodox. Isus e unic, și atunci cum am reușit noi să ne scindăm? Uite, nici măcar semnul crucii nu se face la fel la catolici și la ortodoxi. Stop cadru, nu vreau să intru într-o discuție total nepotrivită pe Camino. Important e să crezi în Divinitate, indiferent cum îți faci semnul crucii.

Ne așternem din nou la drum, asta și datorită faptului că nu vreau ca cititorii acestor neînsemnate însemnări, să mă considere ateu. Nu sunt ateu, dar cred în unicitatea învățăturilor lui Isus, nu în multi diversivitatea religioasă, ce nu e altceva decât opera pusă la cale de împăratul Constantin la Sinodul Ecumenic de la Nicea din anul 325.

Ok, gata cu istoria. Ce s-a întâmplat la Nicea în anul 325, altă dată. Dacă până la acest moment, oamenii erau împărțiți în: creștini și păgâni, după acest sinod, toți au devenit membrii ai religiei oficiale "construită" de cei 311 episcopi ai imperiului, la cererea împăratului Constantin, cel care s-a creștinat doar pe patul de moarte. Nu o spun eu, o spune istoria. Iar religiile de azi, derivă din religia "făurită" de cei 311 episcopi, la sinodul din anul 325. Acesta e adevărul.

Suntem din nou pe drum. Vremea e frumoasă și parcă s-a mai încălzit, sau e doar impresia noastră după vizitarea bisericii San Xulian do Camino.

Cu aceste gânduri intrăm în A Grana, un mic sătuc cu doar 5 - 6 case locuibile, și câteva în ruină, dintre care una e de vânzare.

Iglesia Santa Maria de Leboreiro

Din nou înfruntăm furia apelor

Amintiri, amintiri ...

În cinstea noastră s-au aliniat și pomii

La Graña este un loc din parohia San Xiao do Camiño din municipiul Lugo Palas de Rei, în regiunea Ulloa. Potrivit Institutului de Statistică din Galicia, în 2021 avea 12 locuitori, dintre care 5 bărbați și 7 femei.

Începe un coborâș și un urcuș prin pădure, ambele cam neplăcute. Pe drum o întâlnim pe prietena noastră coreiancă În (Eun). Facem din nou poze și ne îmbrățișăm, bucuroși de revedere. Mergem o bucată de drum împreună, apoi noi ne oprim la o terasă pentru un suc. În își continuă drumul, căci spune că nu îi plac sucurile din Spania. Terasa se află în localitatea Casanova. Ce nume nostim. De fapt "Casanova" nu înseamnă altceva decât "Casa Nouă".

Casanova este o localitate din parohia Mato, în consiliul local Palas de Rei, în regiunea Ulloa. Potrivit IGE, în 2021 localitatea avea 7 locuitori (2 bărbați și 5 femei). Săracii bărbați, cum or face ei față situației?

Am ajuns la Casanova trecând prin Fontedamoura, un sat minuscul. La terasă bem un juice de portocale și o cafea cu lapte, în care laptele era în proporție de 96%. Adevărată cafea cu lapte. Concluzia lui Carmen: a fost foarte proastă la gust. Așa o fi, că eu m-am delectat cu juice-ul de portocale.

Pornim mai departe. Iar urcușuri și iar coborâșuri, de data asta, prin pădure.

Pe drum întâlnim o pelerină franțuzoică care plecase din Santander pe Camino de Nord, apoi virase spre stânga, sensul virajului îl știu din amintirile mele pe Camino de Nord în 2019. Ajunsesem în localitatea San Juan. Aici am întâlnit-o pe Judith, o fată din Ungaria, cu care a trebuit să conversez 40 de minute, fiind constrâns de Carmen, lucru des întâlnit. După finalizarea conversației, Judith virează la stânga și o ia pe Camino Primitivo, în timp ce eu răsuflam ușurat. Ajunsă la Santiago, acum se întorcea spre Camino Sebastian. E singură, bravo ei. O cheamă Emanuela. Facem poze și ne continuăm drumul, fiecare în direcții opuse. Cu ea a fost o conversație plăcută, nu ca cea avută cu Judith. Sincer, ca ardelean, nu prea înghit pe cei de dincolo de Tisa, îmi pare rău însă pentru Judith, căci a fost o fată foarte simpatcă, păcat că nu era ardeleană. Un nou coborâș din nou neprietenos. Dăm de alt câine ce se dorea mângâiat.

Ce să fac, nu pot să îl refuz, cu toate împotririle lui Carmen, care îi oferă pâine.

Deci, eu cu mângâiatul, Carmen cu pâinea, și toată lumea se declară mulțumită, așa încât ne continuăm drumul. Intrăm în localitatea Lebroneiro.

Împreună cu O Coto și Desecabo, O Lebroiro formează parohia Santa María do Leboreiro aparținând municipiului Melide. Plasat pe Drumul Saint James Francez, localitatea O Coto este primul nucleu de populație din A Coruña pe traseul Jacobin. Fernando al II-lea donează localitatea Leboreiro, Mănăstirii din Sobrado în anul 1185 și în același secol Codex Calixtino îl numește deja Campus Leporarius, care mai târziu va da locul numelui său actual.

Nu e marcaj pentru pelerini

În memoria pelerinilor ce au trecut

În zare e Melide

Absolut toți sunt pelerini

Această mică enclavă medievală, conform documentelor din secolul al XII-lea, avea un spital de pelerini care a fost reabilitat ulterior de Ulloa în secolul al XV-lea, și din care au rămas în timp două ziduri cu stemele acestei familii. Rămășițe ale vremurilor trecute sunt și ruinele drumului roman, încă în uz de pelerini de la O Coto la Leboreiro și îndreptându-se spre Furelos, trecând pe lângă Desecabo.

A intra în Leboreiro înseamnă a intra într-un sat medieval în care strada principală e pavată, fiind flancată de case de piatră, fapt care aduce vizitatorul mai aproape de o cruce frumoasă, preambulul bisericii romanico-gotice din secolul al XIII-lea Santa María, în care este izbitor timpanul fațadei sale, cu o frumoasă imagine sculptată a Fecioarei și frumoase picturi murale din secolul al XVI-lea în interiorul bisericii.

Vizavi se află rămășițele vechiului spital de pelerini, cunoscut sub numele de infirmerie, iar pe pereții acestuia stemele familiei Ulloa. Un cabeceiro, un hórreo făcut din bețe împletite, solicită și el atenția. Și pentru a-ți lua rămas bun de la acest loc special, cel mai bine o facem prin faimosul său pod medieval, de peste râul Seco, care stă mărturie treceri, de-a lungul istoriei sale, a sute și sute de pelerini în drum spre Santiago.

Acest pod, din secolul al XIV-lea, este unul dintre cele mai tipice conciliului din Melide și foarte posibil a înlocuit un altul din perioada romană. Podul a fost restaurat în 1984 și a fost prevăzut cu un parapet care îi lipsea înainte.

Leboreiro își sărbătorește festivitățile pe 15 august în onoarea Nuestra Señorei de Leboreiro.

Leboreiro a fost o enclavă iacobină importantă în Evul Mediu și, de asemenea, se spune că este locul unde Fecioara primește pelerinii.

Biserica Santa María de Leboreiro este, declarată de Ministerul Culturii, reper de patrimoniu al Drumului.

Legenda spune că într-un loc din apropierea bisericii a început să curgă apa, dar nu acesta este lucrul minunat, dar această fântână nouă, noaptea emana o lumină strălucitoare, iar ziua aroma ei plăcută atrăgea atenția. Oamenii locului, curioși în fața unor asemenea fapte, au săpat în jurul fântânii și au găsit chipul unei Fecioare. Mulțumiți de descoperire, au dus-o la biserică, dar imaginea s-a întors mereu la fântână. Atunci unui artist care era conștient de fapte, i-a venit ideea de a sculpta imaginea Fecioarei în timpanul ușii de intrare în biserică și chiar din acel moment sculptura Sfintei Maria a rămas definitiv în interiorul templului.

În fața acestei biserici se află un cabazo, un tip de hambar circular destinat depozitării porumbului.

Trecem peste Rio Seco, pe podul medieval și intrăm în zona industrială a orașului Melide. Ne apropiem de finalul etapei de azi. Îmi reapar în minte amintiri și parcă re trăiesc acele clipe. Participăm

Mai avem un "hop" și am ajuns

Iglesia Santa Xoan de Furelos

Nu e biserică, dar nici cârciumă

Am ajuns, Pension Orois

involuntar la o nouă căborâre ce pare mai agresivă decât cele parcurse azi. E o coborâre dureroasă pot spune.

Printre copaci se întrezăresc casele din Melide. Ajungem la Rio Furelos, un râu, peste care, însăși romanii au construit un pod.

Râul Furelos este un râu din nord-vestul Peninsulei Iberice care străbate provincia La Coruña, Galiția, Spania. Este un afluent al râului Ulla, pe malul său drept, care scaldă Regiunea Tierra de Mellid. Mie îmi place precizarea repetitivă "din Spania", asta dacă am uitat unde ne aflăm.

Râul Furelos se naște din confluența mai multor cursuri de apă care coboară din munții Sierra del Careón, în municipiul Toques, apele sale servind drept graniță între acel municipiu și cel din Mellid, în care intră, apoi trecând să servească drept limită între Mellid și municipiul Santiso, unde după un curs prin teren plat de 17,2 km, se varsă în râul Ulla, contribuind cu un debit de 6,63 m³/s. Bazinul său se întinde pe o suprafață de 151,6 km². În cursul său superior și în cadrul primăriei din Toques, se află frumoasa cascadă Fervenza de Brañas. Precizări fantastic de importante pentru un pelerin.

Numele râului provine de la traversarea parohiei și a locului Furelos, pe care o traversează și Camino de Santiago. Afluentul său principal, în dreapta, este râul Catasol.

Intrăm în localitatea Furelos, practic o suburbie a orașului Melide. Acesta este situat la sud de consiliul Melide și la doar doi kilometri de Melide, capitala consiliului fiind un popas important al Drumului Sfântului Iacob. Împreună cu alte localități, formează parohia San Xoán de Furelos.

Originea satului Furelos datează din cele mai vechi timpuri și este posibil să fi găzduit chiar conacul Brevis de pe drumul roman pe ruta Braga-Astorga. Este menționat deja în documentele din secolul al XII-lea. Se știe din documente că avea în același timp și un spital de pelerini care funcționa de secole, deși în secolul al XVIII-lea era deja în ruină.

Furelos este un sat care are străzi pavate și case de piatră, unele dintre ele își păstrează încă porțile medievale, în jurul bisericii San Xoán, datând din secolul al XIX-lea, deși păstrează o parte din construcția sa primitivă romanică de la sfârșitul secolului al XII-lea, în principal în peretele sudic și în unele elemente ale fațadei. Din vârful podului său medieval, adevărată bijuterie arhitecturală a Căii Franceze, deja referită în secolul al XII-lea și reformată în secolul al XVIII-lea poți aprecia acest sat idilic. Foarte aproape, plaja fluvială a râului Furelos este perfectă pentru a se bucura de liniște în natură, paralel cu râul existând o potecă, perfectă pentru o plimbare plăcută.

Localitatea Furelos își sărbătorește patronul San Juan în iunie.

Biserica San Xoán de Furelos adăpostește, un impresionant Iisus răstignit în stil neogotic, opera lui Manuel Cagide, un sculptor din Furelos care avea un atelier în orașul Apostolului.

Și berea de bun venit

La plimbare prin oraș

Văzutul nu costă bani ...

Vizităm biserica și punem ștampilele pe credențiale, dovadă a trecerii noastre pe aici. La ștampile întâlnim o fată pe care o văzusem la ultima biserică vizitată. Ne recunoaște, schimbăm câteva vorbe cu ea. Aflăm că folosisese mașina ei ca să parcurgă distanța dintre cele două biserici. Ea cu mașina, noi pe jos. Biserica, după standardul meu, e cam rece, așa că facem poze și ne continuăm drumul. Și iată-ne că intrăm în orașul Melide, finalul etapei de azi.

E rândul Matildei să își reia misiunea. Cu o precizie de invidiat și cu un devotament remarcabil, Matilda ne călăuzește pașii spre Pension Orois. Ajungem la pension și descoperim cu surprindere că acesta e locul unde ne cazasem în 2021, când veneam de pe Camino Primitivo. Ajunși atunci aici, am descoperit că rucsacii lipsesc. Recepționera sună la Correos, și aceștia recunosc că au uitat să îi ia. Soluția propusă era să așteptăm până a doua zi. La această veste, șeful pensiunii, care era de față la discuție, se oferă să mergem cu mașina lui să recuperăm rucsacii, și asta GRATIS. Vedeți, am mai spus-o și o mai repet, galicienii sunt un popor special, ei sunt mai apropiați ca ospitalitate de ardelenii de viță veche, decât ceilalți spanioli.

Sperăm că, de data asta, ne vor aștepta rucsacii. Urcăm la etaj și fata de la recepție ne recunoaște. Au trecut 3 ani și încă nu ne-a uitat. Ne cazăm, trecem la ținuta de oraș, căci Correos de data asta nu a uitat de bagajele noastre, și coborâm în oraș pentru a onora tradiția deja bine întipărită în conștiința noastră de vechi pelerini, adică: berea de bun venit.

Decidem să bem berea și să mâncăm la aceeași terasă unde mâncasem și acum 3 ani. Masa a fost super, urmează acum să mai bifăm un punct de pe agenda zilei, Misa. Mergem la biserica din centru, deja cunoscută, dar spre insatisfacția noastră e închisă. Trecem drumul și intrăm în Capela San Antonio, dar nici aici nu e nimeni.

Melide este o comună din provincia A Coruña, aparținând regiunii Terra de Melide. Conform IGE în 2023 avea 7.563 de locuitori, dintre care 3.705 bărbați și 3.858 femei. Iar bărbații sunt în minoritate.

Melide se află la 454 m deasupra nivelului mării, în valea munților Serra do Bocelo, care ating înălțimea maximă în Coto do Pilar (803 m, fiind cel mai înalt punct din provincia A Coruña), așezându-se pe o câmpie aparținând bazinului Ulla.

Într-un document din 747, așa-numitul testament al lui Odoario, teritoriul Abeancos, care este acum țara Melide, este numit pentru prima dată, și odată cu acesta, o serie de locuri învecinate, dar în care Melide nu apare. Apar sate actuale precum Zaramil (Vila Salamini), Paradela (Paratella) sau Boente (Boenti), dar nu Melide.

Primele mențiuni istorice despre Melide sunt de la mijlocul secolului al X-lea și începutul secolului al XI-lea, după ce presupusa descoperire a mormântului apostolului Santiago cel Mare a fost

Iglesia San Pedro

Capela San Antonio

menționată în documentele vremii în prima treime a secolului al IX-lea. Camino Francés va trece prin Melide și se va alătura Camino Primitivo sau Oviedo. Acest fapt istoric va marca nașterea unor noi populații și dezvoltarea lor în vechiul ținut Abeancos, inclusiv în orașul Melide.

Din secolul al IX-lea încolo, creșterea neîncetată a pelerinajelor la Santiago de Compostela a condiționat dezvoltarea urbană în jurul castelului sau cetății, dând naștere formării noului oraș Melide.

De-a lungul celor două căi principale de acces la castel, acum Camiño de Santiago și Camiño de Oviedo (Camino Primitivo), grupuri de negustori și artizani, sunt atrași de perspectivele bune de afaceri oferite de acest loc de trecere pentru pelerini, atât de aglomerat și atât de sigur.

În afara zidurilor, lângă poarta de intrare în castel și de-a lungul drumului, care acum este Strada Principală, negustori medievali, artizani și hangii și-au stabilit reședința și locurile de muncă, formând o suburbie, numită în textele noului burgo (novus burgos) în opoziție cu burgo feudal sau vechi (vetus burgus) de care era atașat. Chiar și la sfârșitul secolului al XVI-lea, o mare parte a cartierului Melidá era alcătuită din cârciumi.

În 1320 orașul este favorizat cu un gard, precum și cu zidul orașului său. Aceste realizări au fost realizate de arhiepiscopul de Santiago de Compostela, Berenguel de Lendoira, foarte recunoscător pentru ajutorul primit de la domnul de atunci al orașului, Fernán Fernández de Abeancos. Gardul va înconjura enclava comercială pentru cea mai bună apărare împotriva eventualelor atacuri și jafuri.

Din zidurile, probabil dărmate în timpul revoltei Irmandi, nu a mai rămas nimic, întrucât în ședința din 12 ianuarie 1841, Consiliul a convenit să scoată la licitație ultimele rămășițe.

Comunitatea comercianților și artizanilor va depăși în curând limitele înguste ale acestui zid și va ocupa mai întâi marginile traseelor de pelerinaj (Camiño Francés și Camiño de Oviedo) și apoi se va stabili treptat pe ținuturile din apropiere.

Așadar, la marginea zonei fortificate, lângă Camino de Santiago, comunitatea de comercianți va promova construcția bisericii San Pedro. În apropierea acestuia, de cealaltă parte a Camino de Santiago, va apărea mai târziu primul spital medieval pentru pelerini (pe care a fost construită actuala clădire a Museo da Terra de Melide) și o enclavă franciscană, prima mănăstire Sancti Spiritus, fondat în secolul XIV.

Între 1467 și 1469 Consiliul Sfintei Frății a Regatului Galiției va avea cinci ședințe majore. Prima mare întâlnire, și nașterea menționatei Xunta, va avea loc la Melide. Orașul a fost ales pentru locația sa privilegiată: „Pentru că era în jumătate din Regat”.

În secolul al XV-lea, noi filiații apar sau capătă o semnificație socială și politică care anterior nu existau în Galiția, printre care Ulloa.

La un pahar de bere și o Cola

Și acum la muzeu

Noi cu vechea noastră prietenă Ile

Cel mai remarcabil fapt, arhitectural, vorbind de cel al familiei Ulloa din Melide, a fost reconstrucția bisericii mănăstirii Sancti Spiritus în jurul anului 1498, promovată de Sancho Sánchez de Ulloa.

Din secolul al XVII-lea aici se construiește fundația și clădirea Obra Pía de San Antón, un palat baroc cu o capelă dedicată inițial învățaturii, fiind o capelă și un palat până în 1862, când palatul a fost vândut Consiliului, iar capela pentru cult.

În secolul al XVIII-lea, biserica mănăstirii Sancti Spiritus a fost extinsă și a fost construită actuala fațadă în stil baroc.

În 1835 a avut loc confiscarea mănăstirii care, după ce a fost părăsită, devenind biserică parohială în 1840.

Melide va juca, de asemenea, un rol principal în Războiul de Independență. În luna iunie 1809 trupele napoleoniene au fost așezate la Melide. Erau batalioane pe care francezul Marconet, care ocupa orașul Santiago, le campase în orașul Melide. Prezența soldaților francezi la Melide îi face pe Melidao și Melida să se mobilizeze rapid împotriva lor. Vecinii încep să-i biciuie pe francezi și să le facă victime. Acest lucru îl face pe generalul Marconet să întărească garnizoana Melide cu trupe de înmormântare.

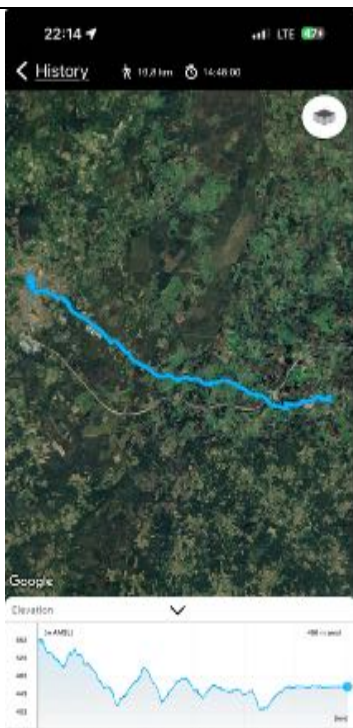
Comandantul batalionului Monforte de Lemos, Antonio Ponce, a aflat de sosirea acestor întăriri și a decis, în compania părintelui franciscan Conde, să iasă în întâmpinarea francezilor.

La 17 iunie 1809, avansarea (grupul de soldați care merge înaintea corpului principal pentru a observa îndeaproape inamicul sau a investiga situația acestora) s-a ciocnit cu un grup de francezi care părăsise orașul pentru a căuta provizii pentru satele lor și au ucis șapte soldați francezi și i-au pus pe ceilalți la fugă.

La intrarea în Melide, conform piesei pe care comandantul amintitului batalion de la Monforte de Lemos a trimis-o Marquésului de la Romana, locotenentul José Quiroga, a calculat prezența a nu mai puțin de 3000 de soldați francezi cu tot cu cavalerie.

În timpul febrei din 1853, se înregistrează pierderea recoltelor și emigrarea în Portugalia sau Castilia, iar peste șapte sute de oameni au murit de febră și insolație. În oraș, va avea loc un Comitet de Caritate condus de preotul Joaquín Felipe Salgado de Agra, fratele funcționarului local, Ramón María Salgado. În jurul aceluiași an, s-au născut mulți melidaos remarcabili, botezați drept „generația ciumei sau a foametei”, precum Eduardo Álvarez Carballido (1853) doctor și istoric, sau Genoveva. Varela Roca (1841) antreprenor și proprietar al familiei Roca de Priorada.

Bravo Google Translate, ai fost la înălțime. Un lucru e însă neclar. Se ține sau nu Misa, și dacă da, la ce oră? În fața muzeului o doamnă în vârstă elucidează misterul. Deci, la ora 19,00 se va oficia o slujbă de înmormântare, iar la ora 20,00 va avea loc Misa. Câtă precizie. Cum la înmormântare nu suntem invitați, ne vom prezenta la Misa.

Traseul nostru de azi

Scorul zilei:
29443 pași
20,6 km

Gata de plecare

Nu mai e dilemă, știu pe unde o luăm

La propunerea lui Carmen, intrăm prin magazine, dar ne vom opri și la o terasă de lângă biserică pentru o bere.

Precis la ora 19,00 începe slujba de înmormântare, iar la ora 19,40 pleacă cortegiul funerar către cimitir. Datele sunt culese de mine, căci ne aflăm încă la terasă cu berea în față.

Aproape instantaneu, după plecarea alaiului mortuar, biserica se umple de către cei ce așteptau Misa, preponderent pelerini.

După slujbă trecem pe la un magazin alimentar ca să cumpărăm o sticlă de apă. La casă ne strigă cineva. E Ileana, fata de la recepția pensiunii, cea care ne recunoscuse la venire. Stăm puțin de vorbă cu ea, facem, cum e normal, poze împreună și ne promitem că tot la ea ne vom caza și la următoarea trecere a noastră prin Melide.

Ne retragem în cameră, și fiecare trece la îndatoririle sale, Carmen bagajul, eu jurnalul, după care ne culcăm.

Noapte bună.

23 august 2024

A fost o noapte superbă, un adevărat lux, din toate punctele de vedere. La ora 7,40 precis, ridicăm vela mare în vânt și pornim la drum. De ce vela mare? Pentru că nu am găsit altă metaforă la această oră atât de matinală.

Intrăm pe traseu. Mai avem doar 52,258 km de parcurs până la destinația finală, spun asta cu regret. Îmi amintesc de canadianul în vârstă întâlnit cu câțiva ani în urmă și care, de 3 luni, făcea drumul Arzua Santiago și retur. De 3 luni bătea Camino. Sincer îl înțeleg, căci Camino înseamnă viață, înseamnă energie, înseamnă o continuă comuniune cu tine însuși.

Am ajuns la periferia orașului. Trecem pe lângă cimitirul unde fusese dus cel de ieri. Ne despărțim de șosea și intrăm pe traseu. Trecem pe lângă Biserica Santa Maria de Melide. Cum era și de așteptat, e închisă, dar prietenul meu Google Translate e vigilent și descoperă o scurtă prezentare de interes turistic. Cu toate că nu suntem turiști ci pelerini, considerăm că prin asociere, ne încadrăm și noi, așa că citim descrierea, ce e cam sumară, dar decât nimic ...

Santa Maria de Melide este o biserică romanică construită în secolul al XII-lea. Aceasta este formată dintr-o singură navă și absida sa semicilindrică. Lateralele au timpanuri netede. În interiorul absidei se remarcă picturile policrome din secolul al XV-lea, reprezentând misterul Sfintei Treimi. Cam subțire text, dar suficient. Acum îmi explic de ce e închisă.

O putem vedea doar din exterior, deși, ca de obicei, cheile nu sunt întotdeauna la îndemână pentru ca pelerinii sau credincioșii în general să poată accesa în parohiile închise, deși de data aceasta am decis să lăsăm vizita pentru altă ocazie, întrucât mai este mult timp ca să parcurgem drumul până să ajungem la Arzua.

Iglesia Santa Maria de Melide

De data asta știu pe unde să o luăm

Intrăm în Penas

Sunt alunecoase, se descurcă Carmen

Începe un coborâș destul de neprietenos, mai cu seamă la o oră atât de matinală. Intrăm în San Martino de Arriba.

San Martiño de Arriba este un loc din parohia Varelas din comuna A Coruña Melide din regiunea Terra de Melide. Conform registrului municipal (INE 2018) are 35 de locuitori (16 bărbați și 19 femei). Săracii bărbați, nu aş vrea să fiu în pielea lor.

Începem să recunoaştem locurile. Vorbesc acum și în numele lui Carmen. Trecem pe lângă biserica din localitate, dar, cum e și firesc la ora asta, este închisă.

În acest loc a existat o mănăstire întemeiată în secolul al X-lea, era o mănăstire mixtă deși cu două clădiri separate de biserică. Mănăstirea a dispărut ca atare în secolul al XIV-lea, păstrându-se doar biserica.

Aceasta păstrează ca originală absida dreptunghiulară datând încă din secolul al XII-lea, în care se poate vedea o fereastră de arhivoltă pe coloane cu capiteli decorative, dintre care unul cu scoici. Fațada romanică de vest se păstrează și ea în întregime. Tavanul prezintă un arc semicircular cu două arhivolte susținute de două perechi de coloane încoronate, în timp ce capitellurile și bazele exterioarelor nu au decor, cele din interior au. Tavanul este neted. O clopotniță cu un singur arc încheie fațada.

În pereții de pe ambele părți se păstrează cornișa cu canzorro de diferite forme, precum și ferestrele cu șapte colțuri din peretele de nord.

În interior, arcul de triumf este semicircular pe coloane cu baze decorate și cu capiteli vegetale.

E ceață destul de deasă și e cam răcoare. Bine că am plecat cu scurtele pe noi. Ajungem într-un punct în care suntem puși să dezlegăm încă o enigmă. La dreapta, sau la stânga. După o matură chibzuință, decidem să o luăm la dreapta, asta făcând apel și la memorie. Se pare că am ales varianta bună.

Intrăm în pădure. Soarele încă nu și-a început activitatea. E drept că în pădure e mai răcoare decât pe un câmp deschis, așa că ne continuăm drumul cu scurtele pe noi. În fața noastră apare un pârau. Asta nu e nimic, dar problema este că trecerea pâraului se face pe niște bolovani alunecoși. Carmen abordează plină de încredere traversarea. E drept că trebuie să apelezi la toate cunoștințele de dans acrobatic pentru a traversa râulețul. Bine că nu am ajuns aici într-o perioadă ploioasă. Trecerea a fost în final un succes planetar. Peisajul e superb.

Ne continuăm drumul prin pădure. Drumul e plin de pelerini. Intrăm în Parabispo.

Parabispo este o localitate din parohia San Mamede do Barreiro din municipio Melide, comarca Terra de Melide, provincia A Coruña, comunitatea autonomă a Galiției, în nord-vestul Spaniei. Cu toate acestea, din punct de vedere poștal, Parabispo este atașat parohiei Santiago de Boente din municipiul învecinat Arzúa, ceea ce poate duce la o confuzie în unele ghiduri. Suntem, deci, încă în Spania.

Americanele la El Pequeno Oasis ...

... și 2 banane la taraba naturistă

Operă de artă made pelerin

Un coborâș cam antipatic

Parabispo este practic un loc din parohia Barreiro, din municipiul Melide, din regiunea Terra de Melide. Potrivit IGE, în 2018 avea 2 locuitori (un bărbat și o femeie). Interesant, și nu se plictiseau numai ei doi? Nu tu bârfă, nu tu amantlâc, nu tu un șpriț cu prietenii, asta e viață?

Această localitate este străbătută de Camino francés al Pelerinajul de la Santiago de Compostela.

Ne oprim la Taberna de Parabispo, o veche cunoștință de-a noastră. E ora destul de înaintată și noi nu ne-am băut încă americanele. Locația ne e arhicunoscută la amândoi, căci e un loc în care toți pelerinii se opresc. Și cum americanele nu se beau pe stomacul gol, comandăm și două prăjituri imense și deosebit de gustoase.

Și cum prietenii nu se uită niciodată, ne oprim peste drum de Taberă la El Pequeno Oasis, unde recunoaștem proprietara. E un stand ecologic în plină pădure.

Lourdes este proprietara acestui mic stand și această femeie merită mai multă considerație decât toate vedetele care există. Este o femeie super drăguță și o persoană bună. Mâncarea este super delicioasă și foarte ieftină. Poți să bei o cafea la 1€ sau o bucată de prăjitură de casă făcută de ea sau brânză cu gem. Are fructe proaspete delicioase și lichioruri. Este o oprire mai mult decât obligatorie pentru toți cei care fac Camino De Santiago. Așa încât și noi o onorăm și ca să îi facem consumație, cumpărăm 2 banane. Le-am mâncat pe drum, dar pot spune cu mâna pe inimă că nu am mai mâncat banane cu un asemenea gust delicios, ori eu sunt mâncător de banane profesionist. Punem ștampile pe credențiale și plecăm mai departe. Drumul prin pădure e plăcut.

Începe un coborâș cam dificil și intrăm în A Peroxa. Peroxa este un sat spaniol situat în parohia Boente, în municipiul Arzúa, în provincia La Coruña, Galiția. Au uitat să specifice: "în Spania".

În A Peroxa, se găsește schitul Rocamador. Această devoțiune față de Sfânta Maria de Rocamador a venit aici datorită pelerinilor veniți în secolele XII și XIII din zona franceză și care au încurajat-o pe tot parcursul Drumului. Încă există sculpturi ale Fecioarei Negre în biserici precum Sangüesa sau în capele precum Finisterre.

Legenda spune că apele care curg din Fonte da Saleta au proprietăți curative și se spune că atunci când pelerinii veneau aici cu răni la picioare, iar atunci când erau spălați în aceste ape se vindeau, și se mai spune că le creștea pofta de mâncare și îi lasau durerile.

Aceasta este o foarte mică localitate, aproximativ 3 case, așa că ne continuăm drumul și intrăm în localitatea Boente de Arriba.

Boente de Arriba este un loc din parohia Boente din comuna Arzúa din A Coruña, în Comarca de Arzúa. Avea 31 de locuitori în 2009

Și în natură sunt gemeni

Iglesia de Santiago de Boente

Și în pădure la Boente suntem tot doi

conform datelor Institutului Național de Statistică, dintre care 13 bărbați și 18 femei. Iar săracii bărbați sunt în minoritate.

Fantastic, Biserica Santiago de Boente e deschisă, chiar dacă unul din cele 2 clopote e rupt. Chiar și așa, punem ștampilele pe credențiale.

După ce trecem pe lângă fântâna Saeta, pe o potecă care urmează autostrada Lugo-Santiago, Biserica Santiago de Boente iese ca o bijuterie ascunsă. Acest templu, scufundat într-un spațiu rural, este prezentat ca o întâlnire cu istoria și devotamentul. Deși datează din secolul al XII-lea, modificările ulterioare nu au făcut decât să-i sporească frumusețea.

În ciuda renovărilor, Biserica încă mai păstrează urme de origine romanică. O fereastră și două capiteluri sunt martori tăcuți ai trecutului. Cu toate acestea, timpul a făcut și alte detalii atractive. Acoperișul său din lemn, o moștenire din alte vremuri, oferă o aură caldă locului, iar imaginea lui Santiago Peregrino, mereu gata să primească vizitatori, este un element evocator al credinței.

Biserica Santiago de Boente este unul dintre punctele de oprire pentru pelerinii care se aventurează de-a lungul căilor franceze, primitive și nordice. A devenit o icoană a turismului religios, un loc de întâlnire pentru cei care aleg să călătorească pe aceste străvechi rute de pelerinaj.

Unul dintre cele mai fascinante elemente ale bisericii sunt cele trei ceasuri ale sale, două dintre ele mecanice, din ceramică. Al treilea ceas, un cadran solar, surprinde esența antichității și a tradiției, unind trecerea timpului cu istoria pe care a trăit-o și a păstrat-o Biserica Santiago de Boente. Bravo Google Translate, cu adevărat, prietenul la nevoie se cunoaște.

Continuăm drumul cu un nou coborâș, tot prin pădure. Din sens opus vin 2 călăreți din Guarda Civica (Garda Civilă, un soi de jandarmi de la noi) în uniformele lor specifice, dotați cu 2 cai superbi.

Trecem pe lângă piscina din mijlocul pădurii. E o piscină în toată regula, cu apă și cu scară de coborât. E împrejmuită cu un gard și e prevăzută cu o poartă de intrare. De când o știu eu, nu am văzut pe nimeni să se aventureze în ea. Adâncimea e de cam 1,8 m și apa e relativ curată. Se pare că e alimentată de un izvor, deoarece piscina e prevăzută cu o țeavă de supraplin funcțională. Nici noi nu ne oprim pentru o baie, căci încă e răcoare, așa că ne continuăm drumul.

Începe un urcuș, un urcuș dificil de greu, și astfel, intrăm în A Fonte Prata.

Fonte Prata este o localitate din parohia Figueiroa din comuna A Coruña Arzúa, în regiunea Arzúa. Avea 19 locuitori în 2010 conform datelor Institutului Național de Statistică, dintre care 10 bărbați și 9 femei. Bravo, suntem în sfârșit majoritari aici.

Nu suntem la Roșia Montana

Piscina din pădure

Concentrat pe coborâre

Altă dilemă, soluționată cu succes

Localitatea e frumoasă, dar tot în pantă. Cu zâmbetul pe buze, intrăm în localitatea A Fraga Alta, interesantă locație.

Această localitate este un loc care face parte din parohia Castañeda a consiliului din Arzúa. În acest mic sat al consiliului din Arzúa era un cuptor de var și conform Codex Calixtino, acesta era menționat deja sub numele de Castaniella. Până la A Fraga Alta pelerinii Drumului Francez aduceau pietre pe care le ridicaseră în Triacastela ca să contribuie, în acest fel, cu grăunțele lor de nisip în materialul necesar construcției catedralei din Santiago de Compostela.

În sat se poate vedea biserica parohială Santa María de Castañeda construită în secolul al XVIII-lea și care are un altar în stil baroc.

Santa María de Castañeda din Arzúa, este o biserică care invită la reflecție. Zidurile sale de piatră, formele și clopotnița par să spună o poveste din vremuri trecute. În mijlocul pășunilor verzi se înalță o navă dreptunghiulară, simplă, dar plină de sens, o viziune ce pare luată dintr-o pânză pastorală.

Cel mai remarcabil element al acestei biserici este arcul de descărcare pe care îl are peste o ușă laterală. Prezența sa ne vorbește despre arhitectura unui timp și despre importanța călătoriilor în istoria culturii autohtone.

Clopotnița Santa María de Castañeda este un element care nu poate trece neobservat. Prezența sa domină priveliștea, o mărturie a credinței și devotamentului celor care l-au construit.

Pășunile și vacile din jurul bisericii Santa María sunt o vedere comună în zonă. Dar dincolo de frumusețea lor, aceste pășuni vorbesc despre o viață simplă și despre importanța muncii pe pământ.

Turismul în locuri precum Santa María de Castañeda ne amintește de frumusețea simplității. În arhitectura sa, în pășunile sale, în vacile ei, găsim un refugiu față de viața modernă, un loc în care ne putem opri pentru a reflecta și a aprecia frumusețea lumii din jurul nostru.

În concluzie, Santa María de Castañeda este un loc care inspiră. Simplitatea, istoria și legătura cu natura ne amintesc că nu întotdeauna avem nevoie de monumente mari pentru a găsi frumusețe și sens. Și este o reamintire că, în călătoria noastră constantă prin viață, uneori este important să ne oprim și să apreciem ceea ce avem deja.

Castañeda, în prima duminică din iulie, o onorează pe Fecioara del Rosario și pe 15 august o sărbătorește pe Santa María. Dar localitatea ascunde și o istorioară.

Legenda spune că un domn avea o fiică frumoasă care era căutată de mulți galanți. Deoarece nimeni nu era pe placul lui și s-a saturat de toți, a decis să facă o vrajă și a transformat-o pe fată într-un șarpe. Doar cel care a sărutat șarpele de trei ori a putut să anuleze farmecul și să se căsătorească cu fiica lui. Un băiat care era

Intrăm în A Fonte Prata

Suntem deja în A Fraga Alta ...

... la un suc bine meritat

Umbrelă de soare pentru pelerini

După aspect, dânsul nu e pelerin

conștient de ceea ce i s-a întâmplat fetei, a urmat ritualul și șarpele a devenit din nou frumoasa doamnă, apoi tatăl și-a ținut promisiunea și copii s-au căsătorit. Băiatul a fost norocos pentru că tatăl nu și-a transformat fiica într-o viperă. Atunci în loc de nuntă, se asista la o înmormântare.

Suntem în A Fraga Alta, în fața noastră își deschide larg porțile Barul Santiago. Ce să facem, suntem și noi muritori, așa că intrăm pentru a bea un suc și o Cola. Popasul a fost binevenit căci ne așteaptă un nou urcuș.

Intrăm în O Pedrido, o minuscule localitate de munte. Pe lângă noi trec 2 inși însoțind 2 cai. Curând înțeleg de ce nu sunt călare. Caii sunt prea înalți. Relieful însă e de partea viitorilor călăreți. Pe margine apare o mică moviliță. cei doi profită de oportunitate, se urcă pe moviliță și încălecă, apoi, victorioși trec pe lângă noi privindu-ne de sus, și la propriu și la figurat.

Iar urcuș, cam mult pentru ziua de azi. Trecem autostrada pe un pod, și ne continuăm urcușul. Intrăm în Ribadiso de Abraixo. Ribadiso este un oraș de pe Calea Sf. Iacob din provincia A Coruña din Comunitatea Autonomă Galiția. Administrativ aparține municipiului Arzua.

Locul este o așezare împrăștiată caracterizată de creșterea animalelor. Aceasta înseamnă că la o populație mică (9 locuitori / 2011) există o întindere teritorială relativ mare și o împărțire în trei părți cu denumiri locale diferite.

Relevanța pe care locul a avut-o și o are acum din nou pentru pelerinajul Sf. Iacob se vede din faptul că căminul de pelerini San Antón de Ponte de Ribadiso a existat aici în secolul al XV-lea. Era chiar lângă un pod vechi de piatră peste Río Iso din secolul al XIV-lea. Clădirile vechi au fost restaurate în anii 1990 și acum servesc din nou drept cămin de pelerini.

Complexul de piatră la care ne referim a fost așa-numitul Spital de San Antonio, situat într-un loc perfect pentru a asista pelerinii. Clădirea istorică a trecut prin mai multe mâini de-a lungul anilor, de la conducerea călugărilor terțiare franciscane de la Mănăstirea Santa Cristina da Pena până la breasla breslei argintari din Santiago. În zilele noastre se poate păstra datorită faptului că ar putea fi folosit ca cămin pentru pelerini.

Un pod traversează Iso în acest loc care este încadrat de lacul de acumulare Portodemouros, iar acesta este un punct fundamental din istoria orașului care merită vizitat. Istoria acestei construcții poate fi urmărită încă din vremea Imperiului Roman. Făcea parte din drumul care ducea din regiunea actuală Compostela până la impunătorul Lucus Augusti. A fost foarte populară din Evul Mediu încoace de pelerinii, care o foloseau pentru a venera rămășițele apostolului Sf. Iacob.

Alături de vechiul spital s-a născut un mic nucleu, foarte asemănător cu cel care se păstrează acum ca parte urbană a

Trei Doamne și toți trei, noi însă doi

Trecem chiar și peste autostradă

Rio Iso

Am intrat în Arzua

Da, suntem în Arzua

satului, acesta fiind aproape încremenit în timp. O plimbare prin localitate arată perfect morfologia unui sat agricol tradițional galic, cu casele înghesuite de-a lungul drumului principal, cu accesul obligatoriu la râu și câmpurile întinse.

În timpul restaurării, multe dintre ferestre au fost vopsite într-un albastru deschis deosebit, care luminează întregul și îi conferă o notă pitorească plină de farmec. Casele vechi au fost renovate și adaptate la noua utilizare, deci sunt într-o stare bună de conservare.

Așa că trecem pe podul medieval de peste Rio Iso. De pe pod se poate vedea cum unii pelerini s-au oprit să facă baie, dar și câinii lor. Sunt din ce în ce mai mulți pelerini însoțiți de câini. 2 câini se joacă în apă, sunt caraghioși cum se aleargă unul pe celălalt, stropind totul în jur.

Continuăm urcușul pe strada principală a Ribadiso de Arriva. Case frumoase, terase, tot ce îți dorești ca să bucuri și sufletul, dar și fizicul. Singur urcușul e puțin deranjant.

Cu entuziasm intrăm în Arzua. Suntem foarte aproape de finalul etapei de azi.

Arzúa este o localitate situată în comunitatea autonomă a provinciei A Coruña din Galicia. Are o suprafață de 81,3 km² și, din 2019, avea o populație de 16.241 de locuitori. Nu știm câți bărbați și câte femei locuiesc aici, asta nu e bine pentru buna informare a vizitatorilor.

Localitatea este împărțită în patru municipalități: Arzúa, Boimorto, O Pino și Touro. Cel mai mare municipiu după populație este Arzúa cu 16.241 de locuitori.

Economia orașului se bazează în mare parte pe agricultură, dar are și unele activități turistice datorită atracțiilor sale naturale, cum ar fi Lacul As Eiras și Parcul Natural San Pedro de Penas. În regiune se practică și meșteșuguri tradiționale, cum ar fi olăritul.

Capitala Arzúa organizează diverse târguri și festivaluri pe tot parcursul anului, care atrag mulți vizitatori din afara regiunii. Aceste evenimente includ Semana Santa (Săptămâna Mare), Festa da Auga (Festivalul apei) și Festa do Queixo (Festivalul brânzei).

Dintre monumentele de cult prezente în municipiu se remarcă următoarele:

- Capela Magdalena, care făcea parte dintr-o veche mănăstire a augustinienilor pentru a deservi drumeții, fondată în secolul al XIV-lea. Restaurarea ei a început, cu intenția de a-l transforma într-un mic muzeu. A fost redeschisă însă ca sală culturală pe 21 iunie 2006, cu expoziția itinerantă a lui Maruxa Mallo. În prezent este un punct de întâlnire și un hub pentru multiple activități culturale care au ca scop aducerea patrimoniului artistic local mai aproape de populația arzuană și internațională.

- Capela Mota

Matilda e cu noi

Am ajuns

Dacă tot am ajuns ... berea de bun venit

Și ... să ne fie de bine

O statuie cu multe subînțelesuri

- Capela Sfintei Fântâni (Capela da Fonte Santa în limba galega) Capela este situată lângă râul Brandeso. În împrejurimi există izvoare de ape sulfurice care dau numele Capelei și împrejurimilor sale.

Numeroase conace se întâlnesc în tot municipiul:

- Praza de Galicia: Piață cu plan de etaj patruunghiular situată în centrul orașului. Se remarcă promenada sa, formată din platani centenari, biserica parohială Santiago, monumentul lui Las Queseras și Fântâna Vițelor. Este un loc de întâlnire și pe tot parcursul anului au loc numeroase evenimente culturale și religioase.

- Monumentul lui Las Queseras: Sculptură care reprezintă un producător tradițional de brânză de la începutul secolului al XX-lea pentru a onora femeile care au făcut din acest produs semnul distinctiv al orașului.

- Fântâna vițelor: Sculptură în piatră care reprezintă doi fermieri, o femeie și un bărbat, ținând doi viței. Se face aluzie la lunga tradiție zootehnică a orașului.

- Monumentul emigrantului. Sculptură contemporană care reprezintă o persoană care poartă o valiză în referire la emigrare.

- Monumentul Pelerinului: Sculptură compusă dintr-un puț pe care este sculptată efigia unui pelerin. Este situat pe Camino de Santiago, pe măsură ce se trece prin centrul orașului.

- Casa de Cultură. Veche închisoare construită cu pietrele mănăstirii, cândva abandonate, Sobrado dos Monxes și care este în prezent un centru de recreere în care se predau diferite discipline. Clădirea găzduiește conservatorul local de muzică. De asemenea, are o sală de teatru unde se organizează diverse evenimente pe tot parcursul anului.

Arzúa este una dintre ultimele etape ale Camino de Santiago. Aici converg Camino Francez și Camino de Nord.

Buen trabajo mi amigo Google Translate, na, am dat-o și pe spaniolă. Se pare că spaniola e cam molipsitoare. De exemplu: "Cerveza sin alcohol por favor", asta când vreau bere fără alcool, și de fapt numai de asta beau de aproape 2 ani.

Gata, pe lista de activități e trecută găsirea pensiunii unde ne vom caza, deci, Matilda la treabă "por favor". Asta nu trebuie interpretat că îmi face un favor, nu, trece la ce are scris ea în fișa postului.

Prima informație pe care ne-o furnizează Matilda, este că până la pensiune mai avem de mers 1,6 km. Cam neplăcut, dar asta e. În oraș e mare aglomerație. Unde întorci capul vezi numai pelerini. Toate terasele sunt pline, concluzia: vom avea o problemă pentru a găsi un loc pentru berea de bun venit. Într-un final ajungem la Pensiunea Cima do Lugar, în traducere liberă "Fruntea Locului". Mobilizatoare denumire. Să vedem cum e și înăuntru. Să nu fie ca în vorba: "afară-i vopsit gardul, înăuntru ..."

Pensiunea se deschide la ora 13,00 așa că supunem la vot onorarea berei de bun venit. Coborâm la o terasă și pândim până se ridică unii de la masă. Ocupăm cu hotărâre locul și comandăm berea de bun venit. Una fără alcool, alta normală.

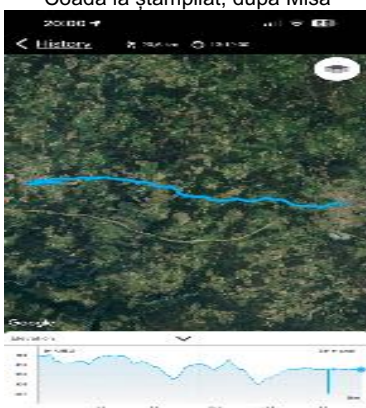
O bere bine meritată

Iglesia Santiago de Arzua

Coadă la ștampilat, după Misa

Traseul de azi

Scorul zilei:
33119 pași
23,1 km

La ora 13,04 ne prezentăm la recepție. Primim cheia și ... fantastic, găsim rucsacii în cameră. Trecem la ținuta de oraș, adică schimbăm bocancii cu sandalele, și coborâm să servim prânzul. La recomandarea celui de la recepție, intrăm la restaurantul recomandat de acesta. Super lux și super gol. La prima impresie, suntem norocoși, dar după ce ne-am uitat pe lista de meniuri și am văzut prețurile, sub privirea mirată a ospătarului, ne-am sculat de la masă și fără nici-un cuvânt am ieșit pe ușă în grabă.

Ne reîntoarcem la terasa unde am băut berea de bun venit și suntem din nou norocoși, odată că ne-am uitat la prețurile din meniu, înainte de a comanda, și acum că am găsit o masă liberă, fără să așteptăm. Rezultatul: a fost un prânz ieftin și super delicios.

După masă încercăm să dăm de biserică unde se va oficia Misa. Ușor de găsit, și tot ușor de aflat că aceasta va fi oficiată la ora 19,00. Oricum recunoaștem totul, căci mai fusesem de câteva ori pe aici.

Ne întoarcem în cameră și dormim 2 ore. La ora 17,30 ne sculăm, facem un duș fiecare și coborâm la Misa. Cum e prea devreme, în drum spre biserică, ne oprim la o terasă, unde și acum 3 ani am băut o bere, și repetăm evenimentul de acum 3 ani.

Ajungem la Biserica Santiago de Arzua.

Biserica Santiago de Arzúa își are rădăcinile în epoca medievală, deși originea sa exactă este încă subiect de dezbatere în rândul istoricilor. Se știe că în același loc a existat o biserică anterioară, probabil de origine romanică, care a fost refăcută în secolul al XVI-lea. Actuala biserică, în stil gotic târziu, a fost construită în secolul al XVIII-lea, pe rămășițele celei anterioare. De-a lungul veacurilor, biserica a făcut obiectul mai multor renovări și extinderi, ceea ce a dat naștere amestecului de stiluri arhitecturale care o caracterizează.

Biserica a fost declarată Bun de Interes Cultural în 1982, recunoscându-i astfel valoarea istorică și artistică. Importanța sa ca punct de referință pentru pelerinii de pe Camino de Santiago datează din Evul Mediu, când Arzúa a devenit o etapă fundamentală pe traseul către Compostela.

Slujba a fost frumoasă, și pelerinii binecuvântați, ca de altfel, la sfârșitul fiecărei Misa. Este momentul în care toți pelerinii aflați în biserică, sunt chemați în față și sunt binecuvântați.

Ne întoarcem în cameră, Carmen își intră în atribuții, eu scriu jurnalul și ne culcăm.

Noapte bună.

24 august 2024

A fost o noapte superbă. Liniște și răcoare în cameră. Nici musca nu se auzea, asta pentru simplu motiv că nu existau muște în cameră. Vioi, odihniți fizic și mental, la ora 7,28 intrăm pe traseu.

Gata de plecare

Ne integrăm în grupul pelerinilor

Și măicuțele s-au trezit

Intrăm în As Barrosas

Placă comemorativă

E răcoare și se anunță ploaie. Sper să nu fie uragan, căci până acum am avut numai timp frumos. Trecem pe lângă casa măicuțelor, care dând dovadă și de un spirit antreprenorial de excepție, oferă pelerinilor, contra cost, fructe și suveniruri. Cam de dimineață oferta, dar sunt totuși unii se opresc să cumpere câte ceva.

Traseul este cunoscut. Începe, așa cum e și firească, cu un urcuș modest, dar tot urcuș e. Intrăm în As Barrosos. Trecem pe lângă o placă comemorativă e unui pelerin care și-a pierdut viața aici, în drum spre Santiago. De fapt e vorba de o călugăriță.

Mai avem 37,784 km până la destinația finală. Drumul e comod prin pădure. E răcoare, dar e bine. Intrăm în Os Penedos, o localitate mică.

Os Penedos este un loc din parohia Burres din municipiul Coruña Arzúa din regiunea Arzúa. Aici trăiau 6 locuitori în 2010 conform datelor Institutului Național de Statistică, 3 bărbați și 3 femei. Asta e acceptabil.

Nici nu realizăm că am ieșit din localitate, că și schimbăm decorul. Suntem în A Peroxa.

Peroxa este un loc din parohia Burres din comuna A Coruña Arzúa din regiunea Arzúa. Localitatea avea 11 locuitori în 2010 conform datelor Institutului Național de Statistică, 5 bărbați și 6 femei.

Urmează un coborâș lejer, după care, așa cum ar fi normal, începe un nou urcuș. Pe drum ne întâlnim cu Tavi, un român din Tg. Jiu, stabilit în Italia. Tavi e pe primul lui Camino. A plecat din San Jean Pied din Franța, a trecut Pirinei și acum se îndreaptă spre Santiago. A făcut același traseu ca și mine în 2017. Bravo lui. Facem poze și ne continuăm drumul căci el vrea să ajungă azi la Santiago.

Intrăm într-o foarte mică localitate As Quintas. Tavi a luat-o înainte, deoarece mai are ceva de mers până la Santiago. După mine e cam departe, dar sigur, va ajunge la Santiago frânt de oboseală.

As Quintas este un loc din parohia Campo din municipalitatea Arzúa din A Coruña din Comarca de Arzúa. Avea 14 rezidenți în 2010 conform datelor Institutului Național de Statistică, dintre care 9 bărbați și 5 femei.

Trecem pe lângă zidul pe care sunt așezate plăci cu citate din biblie. Intrăm în A Calzada.

Calzada este un sat spaniol situat în parohia Burres, în municipiul Arzúa, în provincia La Coruña, Galiția. Are o populație de 50 de locuitori (INE 2021).

Cu toată forța spre Santiago

Lugar de pregontono (loc de predicare)

Mai sunt 35,9 km

Noi, împreună cu Tavi (român din Italia)

Mic dejun însoțit de americane

Ne oprim la terasa din A Calzada pentru a onora micul dejun și deja clasicele americane. În meniu e trecută o omletă superbă și americanele. Omleta se numește aici: "ouă franțuzești", așa că ne delectăm cu franțuzisme.

Suntem pe un drum cunoscut. Drumul trece pe sub un grâнар clasic galez care e plasat peste drum. De la As Quintas am făcut deja 3 km.

Calle de Ferreiros este un loc din parohia Ferreiros, din municipiul A Coruña do Pino, din regiunea Arzúa. Potrivit IGE, în 2013 avea 86 de locuitori (45 bărbați și 40 femei). Gata, aici suntem majoritari.

Trecem pe lângă Barul Casa Horreo, unde nici acum 8 ani nu ne-am oprit. E un loc cam neprietenos. Poate e doar impresia mea, dar ce să îi faci, dragoste cu sila nu se face. Ne apropiem de prânz și eu am început-o cu zicalele. Oricum, e mai convenabil decât să fi început cu metafore, zic eu.

Nici nu am ieșit bine din A Calle de Ferreiros, că intrăm în localitatea Boavista.

Boavista este un loc în parohia Ferreiros, în municipiul A Coruña do Pino, în regiunea Arzúa. Potrivit IGE, în 2013 avea 30 de locuitori (16 bărbați și 14 femei). Bravo, și aici suntem majoritari.

Plecăm mai departe. Începe ploaia, așa că scoatem pelerinele. De fapt e doar o burnițeală, dar tot ploaie se cheamă. Din sens opus, trec pe lângă noi, tot echipați cu pelerine, doi cai frumoși ce purtau pe spatele lor, doi jandarmi (Guarda Civil). De pe înălțimea pe care le-o ofereau caii, ne privesc cu oarecare "îngăduință". Ei patrulează ca să mențină ordinea și liniștea printre pelerini. Câtă dăruire și atașament față de niște bieți pelerini uzi learcă. Sincer, aș fi preferat să văd cavaleri Teutoni, în loc de jandarmi, chiar dacă se numesc Guarda Civil. Ce e însă de apreciat, e faptul că din patrulă face parte și o jandarmeriță, care schimbă total aspectul celor în uniformă. E cam drăguță.

În fața noastră e un grup din care face parte o pelerină echipată cu o pelerină, dar poartă deasupra capului și o umbrelă deschisă. E clar, dublă protecție. E foarte clar că e o pelerină cu pelerină la primul ei drum pe Camino.

La un moment dat, trecem pe lângă o casă în mijlocul câmpului. Deasupra uși de intrare e o inscripție: "Lugar de pregontono", adică în traducere liberă: "Loc de predicare". Nostim, în jur nu sunt case. Cine vine până aici ca să asculte predici? Și cine și ce predică? Oricum e o singură casă în spate, poate că e cea a predicantului.

Urcăm și coborâm. Mai sunt 30,800 km. Trecem pe lângă Terasa A Cova da Meiga. E o terasă cu "Muma Pădurii" ca simbol, o terasă ce trebuie vizitată, dar nu am rămas aici niciodată pentru relaxare. O cunoaștem din trecerile noastre anterioare. Atmosfera e cam

Nostim suport de flori

Și garda civilă e cu noi, chiar și pe ploaie

Nimic nu ne oprește din drum

Nu ne oprim, mergem mai departe

ciudată înăuntru, asta poate pentru mine, căci barul e plin, nu găsești un loc liber la vre-o masă.

Începe un coborâș anevoios pe pietre mari alunecoase. Bine că s-a oprit ploaia. Trecem pe lângă Barul O Curro, dar nu intrăm, are un nume cam jenant, așa că intrăm în curând în Salceda.

Salceda este o localitate din parohia Ferreiros, din municipiul A Coruña do Pino, din regiunea Arzúa. Potrivit IGE, în 2023 avea 155 de locuitori (79 bărbați și 76 femei). Ok, super proporție.

Trecem pe lângă placa comemorativă a lui Watt care a murit aici, pe Camino, la vârsta de 69 de ani. De câte ori trec pe lângă o astfel de placă comemorativă, mă cuprinde un sentiment de respect profund față de acești oameni care au iubit cu adevărat Camino. Eu îi consider adevărați pelerini, îi consider niște oameni care au trăit Camino și care l-au respectat. Aceștia sunt adevărați oameni.

Ajungem la Cantina Marela și intrăm să bem un juice și o Cola. Precizare: eu juice de portocale și Carmen o Cola. Scoatem pelerinele căci s-au uscat. Le-am purtat și după ce s-a oprit ploaia, asta ca să se usuce. Practic, ne-a plouat cam 6 km.

Intrăm în A Brea, o mică localitate cu case bine îngrijite și cu multe flori.

A Brea în galică sau Brea în spaniolă, este un cătun al parohiei (parohia civilă) San Miguel de Cerceda (gl) din municipalitatea (cantonul) O Pino, jurisdicția Arzúa, provincia La Corogne, comunitatea autonomă din Galiția, în nord-vestul Spaniei. Super poziționare. Suntem deci, încă în Spania.

Un suport pentru flori ne atrage atenția. E ingenios. Pe bucăți de piatră sunt diverse fraze, ca de exemplu: nam nam, glug glug, bla bla bla, clap clap, etc. Aceste pietre sunt așezate printre ghivecele cu flori și toate pe un panou de lemn. Ce înseamnă habar nu am, dar e nostim să vezi așa ceva.

Ne continuăm drumul. Pași ne poartă pe lângă o casă în care imaginația proprietarului e debordantă. Din diverse tipuri de bocanci și ghetete a făcut ghivece pentru flori. Unele sunt așezate pe două butoaie plasate în fața ușii de la intrare, altele sunt fixate pe peretele casei. E o adevărată simfonie de culori, susținută de pământescul galoș. E o minunăție. Stai și te uiți și nu îți vine să pleci.

Intrăm din nou în pădure. La un moment dat, pe partea dreaptă a drumului, în mijlocul pădurii e pus un tomberon pentru gunoi. Curios e faptul că pelerinii l-au depistat și chiar îl folosesc. E interesant cât de curat e drumul.

Doar în apropierea orașelor mai vezi ambalaje aruncate pe jos. Sunt convins că cei care fac asta sunt pseudo pelerini, căci 99,9 % din pelerinii adevărați nu fac așa ceva.

În fața noastră e un grup de pelerini cu umbrele. Ce e mai nostim e că aceștia trec pe sub un palmier uriaș, tot în formă de umbrelă. Ce să îi faci, concurența.

Mic popas la "Terasa Babei Cloanta"

Pseudo pelerinii cu umbrele pe Camino

Un parcaj adhoc

Aici a murit Guillermo Watt la 69 de ani

Coadă la ștampile

Fascinați de pelerinii dotați cu umbrele, intrăm în Santa Irene. Frumos nume. Să vedem aici scorul ponderii populației.

Santa Irene este un loc din parohia Arca, în municipiul A Coruña do Pino, în regiunea Arzúa. Potrivit IGE, în 2019 avea 8 locuitori (3 bărbați și 5 femei). Păcat, iar suntem în minoritate.

Înainte de transferul său la Pedrouzo, casa consiliului din Pino era situată în actualul Albergue Público de Peregrinos de Santa Irene, care se află la 330 m distanță, la vest de grupul principal de case din Santa Irene. În localitate se găsește și un schit.

Schitul Santa Irene datează din secolul al XVIII-lea și are plan dreptunghiular și două corpuri, absida fiind cea mai înaltă și cea mai veche. În interior iese în evidență un retablo neoclasic elaborat de trei linii.

În împrejurimi se află așa-numitul fort Roda do Castro, la nord de Monte de Astrar și la sud-est de nucleul Santa Irene, la o altitudine medie de 400 de metri. Este puțin alterat, dar nu excavat suficient.

Schitul Santa Irene e închis, iar fortul Roda do Castro e cam departe. Nu mergem să îl vizităm, căci am înțeles de la prietenul meu Google Translate că e vorba doar de niște ruine, așa că singurul lucru așteptat cu nerăbdare este Pension Pedrouzo, deci, cu toate pânzele sus, înainte.

Ajungem la o coadă de pelerini. Avem să descoperim curând misterul. În jurul unei femei, stau buluc pelerini cu umbrele pentru a obține o ștampilă pe credențial. Ce să facem, ne oprim și noi, căci ștampilele sunt importante. E interesant, femeia e în jachetă, noi ceilalți suntem cu pelerinele pe noi.

Începe un nou urcuș. Trecem pe lângă un albergue și o întreprindere. Se pare că e o stațiune de reparat utilaje agricole. Nu prea pare a fi o activitate deosebită. Mergem paralel cu șoseaua. La un moment dat, părăsim șoseaua și reintrăm în pădure. Trecem pe lângă o terasă unde cu 8 ani în urmă m-am oprit. Imediat lângă terasă, sub un acoperiș improvizat am întâlnit atunci un brazilian ce vindea cărți. Ne împrietenisem, dar acum nu mai e.

Intrăm în A Rua, o localitate ce pare ceva mai mărișoară decât Santa Irene unde bărbații erau minoritari.

Rúa este un loc în parohia Arca, în municipiul A Coruña do Pino, în regiunea Arzúa. Potrivit IGE, în 2019 avea 184 de locuitori (93 bărbați și 91 femei). Uraaaa. Suntem aici majoritari.

La mijlocul secolului al XIX-lea, acest loc era cunoscut și sub numele de Două Case, datorită palatului cu același nume care se afla aici.

A Rúa este un sat care păstrează viu farmecul pe care l-a avut în trecut reflectat în casele sale tipice din piatră. Din istoria sa nobilă se poate admira un scut de piatră într-una dintre casele sale, unde se afla conacul Dos Casas.

Un popas la Cantina Marela

Scoici și caracatiță la "botul calului" ...

... în sunet de chitară

Gata cu ploaia

O nouă dilemă, cam multe ...

O fântână frumoasă și veche cu un singur jet, cunoscută sub numele de Fonte de A Picha, potolește setea pelerinului. De asemenea, își completează atracția cu plimbări pe poteci verzi sau activități nautice în lacul de acumulare Portodemouros din apropiere format din apele râului Ulla.

A Rúa sărbătorește festivitățile în onoarea Sfintei Eulalia în decembrie, duminica următoare comemorează Corpus Christi. Fără a uita de importantele târguri și pelerinaje care au loc în municipiu.

Tradiția orală spune că în satul A Rúa exista un modest spital de pelerini.

Legenda spune că acolo unde astăzi există un gol pe care nu crește nimic, odată a fost amplasată o biserică, dar că în secolul al XIX-lea a fost distrusă din cauza evenimentelor petrecute acolo. Povestea spune cum un fiu dintr-o familie săracă a fost trimis în armată pentru a înlocui un alt băiat dintr-o familie bogată. Biata mamă a băiatului a murit de durere și îngrijorare cu privire la soarta pe care ar putea-o avea fiul ei. Când soldatul a aflat de moartea mamei sale, a jurat să se răzbune și când s-a întors în sat a plecat în căutarea preotului care a dat încuviințarea înlocuirii și în aceeași biserică i-a provocat moartea, după care la scos pe preot în fața bisericii. După această profanare biserica a fost părăsită, ajungând la distrugerea ei și la prăbușire.

Cam tristă legendă, dar, cine poate ști adevărul? Un lucru e sigur, există o zonă în localitate unde nu crește nimic pe acel loc.

Oricum, oamenii nu puteau trăi fără o biserică în sat, așa că au construit una nouă. Cu gândul la tânărul ce și-a pierdut mama, ne continuăm drumul. Mai avem puțin până la O Pedrouzo.

Suntem în plină pădure. Deodată ne apare în față o altă placă comemorativă, puțin mai ciudată. Ce să fac, hai prietene la treabă. Pe placa colorată în verde, scria: "Remember In Your Prayers Myra Brennan (52 yrs) nee Holland of Kilkeny and Sligo, Ireland, who died peacefully in her sleep in Santiago de Compostela on 24/06/03 having just completed her 2nd consecutive Camino", adică "Amintiți-vă în rugăciunile voastre de Myra Brennan (52 de ani) născută în Holland din Kilkeny și Sligo, Irlanda, care a murit liniștit în somn la Santiago de Compostela pe 24/06/03, după ce tocmai și-a terminat al doilea Camino consecutiv.". Eu unul consider ca fiind oameni deosebiți cei care din dragoste pentru Camino se sting pe drumul pe care l-au iubit din tot sufletul.

Poate vi se pare neinteresant faptul că am redat în acest jurnal, textul integral ce era scris pe piatra respectivă, dar o fac din respect profund pentru acești oameni, de care lumea trebuie să știe că au existat. Ieșim din pădure, și ajungem din nou la o bifurcație de trasee. Aici nu se mai pune problema de dubii, nu o vom lua pe varianta ce ne trece printr-un tunel ce traversează șoseaua. Acea variantă e mai lungă cu 4 km decât varianta principală, cu toate că văd mulți pelerini ce aleg varianta mai lungă. Poate sunt la prima lor ieșire pe Camino.

O fântână fără apă

Reclama turistică cu afișaj digital

Și după ploaie ... tot formație completă

În amintirea lui Myra Brennan

Și iată-ne în O Pedreiro (O Pino)

Intrăm într-o suburbie a orașului O Pedrouzo. Aici ne-am întâlnit , acum 2 ani, cu un voluntar din asociația pelerinilor, care ne-a prezentat un program complet al slujbelor de la Biserica din O Pino, cu invitația expresă de a participa la slujbe, invitație pe care bineînțeles am onorat-o, mai ales că e o biserică specială. Anul acesta, voluntarul nu a mai fost prezent, dar vom participa la Misa, aceasta fiind ultima înainte de Santiago.

Trecem pe lângă hotelul restaurant specializat în organizarea de evenimente, pe lângă care, de fiecare dată, am trecut fără să ne oprim, asta datorită faptului că nu ne încadrăm în categoria "fițe" sau VIP-uri.

Începem ultimul urcuș pe ziua de azi. Ne apropiem de O Pedrouzo, sau cum se mai numește O Pino. La intrare e mare festivitate, mare. Pe o tavă imensă se prepară scoici și caracatițe. Și ca tacâmul să fie complet, un ins cântă la chitară, asta ca scoicile să moară vesele, cred. Caracatițele erau deja moarte, așa încât nu le mai ajuta cu nimic cântecul la chitară. Bineînțeles că glumesc, omul cânta la chitară așteptând de la cei ce se zgâiau la scoicile ce fierbeau, o formă de recompensă pentru prestația lui. Sus e senin, parcă nici nu ar fi plouat.

Am intrat în orașul propriu-zis. Ne oprim să facem o poză cu emblema orașului. Nu scrie O Pedrouzo, ci O Pino. Un mic amănunt, toți pelerinii știu de O Pedrouzo, nu de O Pino. De fapt, aici, pentru mulți pelerini e ultimul popas înainte de Santiago, nu și pentru noi. Mulți fac o greșală mare, merg direct la Santiago, ajung acolo târziu, frânți de oboseală și nu mai au chef de a gusta din frumusețile orașului. Eu de fiecare dată m-am oprit la 5 - 6 km de Santiago, așa încât a doua zi am avut timp suficient să savurez "victoria".

Pino este o comună din provincia A Coruña, aparținând regiunii Arzúa. Se mărginește la nord cu Frades și Oroso, la sud cu Touro și Boqueixón, la est cu Arzúa și la vest cu Santiago de Compostela. Conform IGE în 2019 avea 4.641 de locuitori. Deci un orașel mare.

Are o extindere de 132,3 km² și acoperă 13 parohii. Pedrouzo este capitala, situată la 18 km de Compostela.

Municipiul este plasat pe un teren neted și ușor denivelat. Cel mai înalt vârf este Monte das Minas (452 m), urmat de fortul San Lourenzo de Pastor (412 m). Capitala, deci O Pedrouzo, se află la 287 m deasupra nivelului mării.

Aria municipală este împărțită între bazinul râului Tambre, care îi marchează granița de nord, și cel al râului Ulla, care domină sudul municipiului. Afluenți ai Tambre care trec prin municipiu sunt râurile Mera și Mailo Noa, care își au originea în parohia Pastor. În ceea ce privește afluenții Ulla, merită menționat râurile Brandelos și das Lañas.

Înregistrările scrise cunoscute ale toponimului datează din secolul al IX-lea, când regele Ordoño al II-lea a extins circuitul posesiunilor

Cazarma Gărzii Civile din O Pedreiro

Și iată-ne ajunși la destinația de azi

Dar și la berea de bun venit

Cine poate ... oase roade ...

Aici am dormit acum 8 ani

bisericii din Compostela cu 12 mile, de la San Vincenzo do Pino la Iria Flavia de Sancto Vicencio de Pino până în Iriam, în anul 915. Numele conține un adjectiv, „pino” („abrupt, înalt”), care se referă la locația bisericii San Vincenzo, în parohia Pino. Vechiul nume, cel de Monforte de Lemos, nume purtat înainte ca regele Afonso al VIII-lea să-l schimbe, era tot O Pino și răspundea aceleiași motivații orografice.

În timpul vechiului regim, pământurile Pino aparțineau provinciei Santiago. În 1820, teritoriul a fost atribuit partidului judiciar din Sar, cu numele de San Vincenzo do Pino. După împărțirea teritorială a Spaniei în 1833, a fost înființat consiliul. În 1834 a trecut la partidul judiciar din Arzúa, iar între 1965 și 1988 a aparținut celui din Santiago, revenind celui din Arzúa conform legii 38/1988 din 28 decembrie.

Din 27 august 2007, Asociația pentru Recuperarea Memoriei Istorice (ARMH) caută rămășițele a șase victime ale represaliilor fasciste din zona Amenal. Între prima și a doua zi de muncă au găsit rămășițele a trei dintre ei: Ramón Sánchez, Ramón Vázquez și Caitán García.

Ei au continuat să-i caute pe Isidro Filloi și pe nepotul său, Andresito, în vârstă de 17 ani. Cercetătorii, pentru a localiza rămășițele, urmează sfaturile localnicilor. Pentru a adăuga spor de dificultate, cei care și-ar fi amintit cel mai bine locația locurilor de înmormântare au murit deja.

Erau O Meimixe, O Listo și O Ghabrielo, cunoscuți drept cei trei locuitori ai Pino, care au fost aleși special și au fost forțați să sape cele două morminte, primul unde i-au îngropat pe cei trei care apăruseră deja și altul unde i-au îngropat pe ceilalți doi. Un al șaselea, vecinul lui Boimorto José Cabanas, într-o nepăsare a falangștilor a reușit să scape de acest final violent.

Stema heraldică municipală a fost aprobată prin Decretul Regal 2527/1982 din 30 iulie și publicată în BOE (Monitorul Oficial de Stat) la 8 octombrie 1982. Scutul, urmând criteriile Academiei Regale de Istorie, a fost descris în acest RD ca „din aur, pinul alb de sinople, terasat din același material, și, pe clopot, o coroană regală închisă”.

Acesta este un caz aparent de „arme vorbitoare”, alegerea figurii unui pin, fiind motivată de relația sinecdohică dintre numele copacului în spaniolă (pino) și numele municipiului pe care îl reprezintă. Această analogie, care nu există în limba galică, nu necesită o legătură etimologică reală pentru a se concretiza în heraldică (de exemplu, alegerea unui leu ca simbol al regatului omonim în secolul al XII-lea nu s-a datorat ignoranței la acel moment, timp ci se datorează faptului că numele orașului León provine din latinescul legio, „legiune”).

În municipiu se află fortul San Lourenzo de Pastor, o incintă ovală de 110 metri lungime în care au fost găsite resturi de ceramică nedecorată și două cupluri de aur de 22 de carate și 350 de grame

Misa la Iglesia De Santa Eulalia de Arca

Berea de noapte bună

În greutate, aflate în prezent în Muzeul de Arheologie și Istorie din Castelo de Santo, Anton da Coruña. Există alte două forturi în Oza (San Mamede de Ferreiros) și Tarroeira (O Pino).

Peste râul Mera se păstrează Ponte Puñide, de origine romană, unde a fost găsit Ponte Puñide Modium, un Modium din bronz datat în anii 360/370, expus în prezent în Muzeul Național de Arheologie.

Există mai multe palate care au punctat geografia municipală de-a lungul istoriei, unele dintre ele încă păstrate. Astfel putem aminti palatele San Fernando do Picón, Portouteiro sau Medín, Piñeiro, Medín, Dúas Casas, Ferreiros și Bermás sau Marqués de Montesacro, Casa Grande sau Torre de Ferreiros și Casa de Castrofeito.

Deodată glasul Matildei ne readuce la realitate. Ea ne anunță că mai avem 300 m până la Pensiuine. Trecem de Primărie și la 180 m e Pensiuinea. Cât de precisă e Matilda azi, nu ca la Portomarin, bravo ei.

Ne cazăm, găsim rucsacii întrăm în cameră și trecem la ținuta de oraș. Băiatul de la recepție se oferă să ne spele rufele, bineînțeles că nu gratis. Ok, spălăm tot, asta ca să intrăm curați în Santiago.

Coborâm în oraș ca să onorăm berea de bun venit. Evenimentul acesta îl facem la un restaurant cunoscut nouă. Bem berea și mâncăm supă cremă galiciană, dumnezeiește de bună, salată mixtă eu, în timp ce Carmen se luptă cu o halcă mare de carne de porc.

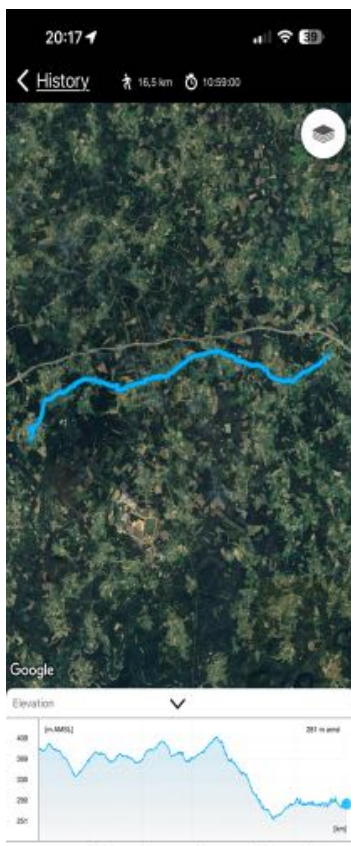
Ne întoarcem în cameră, dormim 2 ore, și plecăm la biserică cu altarul în formă de scoică. Trecem pe lângă Albergue unde am dormit cu 8 ani în urmă. În biserică e foarte multă lume. Slujba a fost foarte frumoasă. Toți pelerinii au primit binecuvântarea și urarea de a ajunge cu bine la Catedrala Sf. Iacob din Santiago.

Biserica Santa Eulalia de Arca este o biserică splendidă. Aici, acum 8 ani, am asistat la căsătoria a doi pelerini italieni. A fost etraordinară experiența. Aici au ales să se căsătorească deoarece aici era ultima biserică ce putea oficia ceremonia înainte de Santiago. Și acum, prietene traducător, la treabă.

Biserica Santa Eulalia este situată în municipiul O Pino, în satul Pedrouzo, un loc de mare popularitate printre pelerini, deoarece este ultima oprire înainte de a ajunge la Santiago de Compostela. Parohia este o bijuterie care a fost martoră la trecerea anilor și a pelerinilor, lăsând o urmă de neșters.

Templul este dedicat Santa Eulalia de Mérida, una dintre cele maienerate sfinte din Spania. În ceea ce privește clădirea, aceasta se remarcă prin simplitate, care, deși nu este ostentativă, are o mare frumusețe sobră care o face una dintre principalele sale caracteristici.

În stil romanice, biserica a suferit diverse modificări de-a lungul anilor, rezultând un amestec fermecător de stiluri. Interiorul bisericii

Traseul de azi complet

Scorul zilei:
32650 pași
22,8 km

Gata de plecare

Aici am întâlnit canadianul pelerin

servește drept exemplu, aici putem găsi altarul principal în stil neoclastic, sculptat în lemn și policrom, adăpostind imaginea Santa Eulalia și înconjurat de imagini ale lui San Roque și Santiago Peregrino, două dintre cele mai strâns legate. personaje de Camino de Santiago.

Biserica parohială Santa Eulalia de Arca este mult mai mult decât o simplă oprire pe Camino. La importanța de a fi unul dintre ultimele puncte pentru pelerin înainte de sosirea lui la Santiago de Compostela, trebuie să adăugăm și că este un loc în care, la fel ca mulți alții, ne putem opri să ne odihnim și să ne luăm un răgaz pentru a înfrunta ultimii kilometri de pelerinaj, asta într-o enclavă plină de farmec.

Descrierea este perfectă. Când intri în biserică, scoica imensă așezată în spatele altarului îți dă senzația că te-ai întors acasă. Asta simte un pelerin ce pășește pragul bisericii.

Pe final punem prețioasele ștampile pe credențiale și ne întoarcem în cameră. Pe drum ne oprim la o terasă să bem berea de noapte bună. Na că a mai apărut o tradiție.

Eu scriu jurnalul, în timp ce Carmen așează rufele proaspăt spălate. Acum putem intra curați în Santiago. Cum totul e sub control, ne culcăm.

Noapte bună.

25 august 2024

A fost o noapte superbă. La ora 7,33 suntem gata de plecare. Mâine vom intra triumfători în Santiago de Compostela, punctul terminus al drumului nostru de anul acesta. Zilele au trecut prea repede. Acum înțeleg pe canadianul acela în vârstă care, timp de 3 luni, a bătut drumul între Santiago și Sarria, dus întors.

E greu să te "dezlipești" de Camino, după atâtea experiențe care ne-au îmbogățit sufletul. Da, acesta e adevărul, fiecare drum pe Camino înseamnă practic un salt spiritual, asta doar dacă ești pelerin nu numai fizic, dar și în suflet.

Până la Santiago mai avem 19,136 km. Cunoaștem drumul, căci l-am bătut de atâtea ori. Trecem pe lângă primărie și intrăm în pădure. Drumul e bun, deocamdată e plat, pot spune, chiar confortabil.

Ne integrăm în masa de pelerini care vor ajunge azi la Santiago. E răcoare, așa că plecăm cu scurtele pe noi. Afară sunt 12 °C. Intrăm într-o pădure de eucalipti. Mirosul e îmbătător. Copacii înalți parcă vor să străpungă cerul de un albastru profund. Facem o poză de grup, adică eu și cu Carmen, căci 2 persoane se pot considera a fi grup organizat, juridic vorbind.

Gata, am intrat pe traseu

Unii mai dorm prin pădure

Și iată-ne printre eucalipti

Suntem în formație completă

Ajungem la "Terasa km 15", dar nu intrăm. E prea devreme pentru americane. Începe un urcuș cam neplăcut, debordant de greu. În pădure dăm de un cort improvizat. Nu știu dacă locuitorul e pelerin sau om al străzii, cert e că doarme în pădure.

Traversăm șoseaua, pe dedesubt, și ne avântăm în operațiunea cu nume de cod secret "urcuș". Intrăm din nou în pădure. Acum 2 ani, ultima oară când am trecut pe aici, un grup statuar de muncitori lucrau la reabilitarea drumului prin pădure. I-am immortalizat în focul muncii, fapt care mi-a atras reproșuri din partea unuia ce stătea cu mâinile în buzunare, în timp ce ceilalți munceau. Se pare că și în Spania, șeful e șef. Cum reproșurile erau exprimate într-o limbă cunoscută doar de Alfonso al IX, am trecut mai departe. De data asta, în afară de pelerini, nu mai e nimeni pe drum.

Urcăm în tăcere, căci nu vrem să fim mai prejos de tinerii ce treceau în valuri pe lângă noi, grupuri care mai gălăgioși decât alții. Peisajul e mirific. Trecem pe lângă un pârau cu o apă limpede, pe a cărui luciu se reflectau coroanele copacilor din jur. Atmosfera e specială, parcă ne-am fi întors acasă, la casa noastră din mijlocul naturii, casă pe care, voluntar, am înlocuit-o cu zgomotul orașelor.

Ne oprim în vârful pantei la o tarabă unde pe lângă suveniruri, contra cost, se puneau și ștampile în relief. Ne oprim și noi. O ștampilă nu se refuză, chiar dacă costă. Oricum, trebuie să fim atenți cu ștampilele, căci suntem la al 3-lea credențial fiecare, și mai avem doar 2 pagini libere. Orice ar fi, o ștampilă în relief, nu se refuză.

Mulțumiți de noua achiziție, ieșim din pădure. În fața noastră e autostrada ce duce la Santiago. Nu trecem podul de peste autostradă, și începem să coborâm. Suntem în fața monumentului simbol pentru pelerini. Nu cred că trece cineva pe lângă acest monument, fără să facă o poză cu el, lucru pe care îl facem și noi în trei, adică noi și statuia.

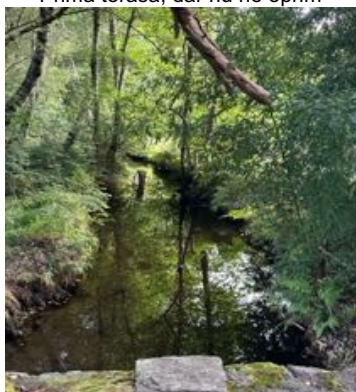
De aici începe coborârea. Suntem practic în spatele pistelor aeroportului din Santiago, pe care îl vom utiliza și noi, în curând. Parcă suntem pe bulevard, atâți pelerini sunt. Toată lumea vrea să ajungă astăzi la Santiago, mai puțin noi, care ne vom opri la Monto Gozo, locul unde de fiecare dată înnoptăm, astfel încât a doua zi să intrăm odihniți în Santiago.

Trecem pe lângă pârau roșu. Parcă am fi la Roșia Montană. Se pare că pârau trece printr-un sol bogat în fier. Curios e faptul că numai noi îi descoperim frumusețea, ceilalți trec nepăsători pe lângă el. E minunat să vezi cum tufișurile de pe malurile sale se oglindesc în apa sa roșie.

Mai urcăm un pic și trecem șoseaua ce duce la Aeroport. Coborâm și intrăm în localitatea San Paio, un mic sat cu o terasă restaurant și o biserică ce îmi stârnesc amintiri trecute, dar neuitate.

Prima terasă, dar nu ne oprim

Splendoarea naturii

Iar suveniruri ... și iar ștampile

Monumentul emblematic pentru pelerini

Santiago de San Paio este o parohie situată în municipalitatea Santiago de Compostela. Potrivit IGE, în 2018 avea 302 locuitori (153 femei și 149 bărbați), repartizați în 8 entități de populație, ceea ce reprezintă o scădere față de anul 1999 când avea 328 de locuitori. Asta e viața, unii mai mor, alții se mai nasc, nu avem ce face.

Intrăm la terasa Casa Porta de Santiago, o veche cunoștință de-a noastră. Trebuie să acordăm respectul cuvenit americanelor. Și dacă tot suntem la capitolul americane, servim și o porție serioasă de tortilas, fiecare.

Cu 2 ani în urmă, tocmai când treceam noi pe aici, s-a oprit un autocar din care au coborât copilași cu Sindrom Down. Erau cam 40 de copii și veneau din insulele Canare, ca să viziteze Catedrala din Santiago. De aici, încolonați, au plecat pe jos spre Santiago. Toți pelerinii prezenți, au început să îi aplaude, iar pe fețele lor se putea citi mândria că sunt apreciați. Sincer să fiu, m-au mișcat acești copilași, dar și adulții care îi însoțeau, pentru curajul, pe de o parte, de a pleca la drum cu ei, dar și respectul pentru gestul lor, de a le crea posibilitatea de a se simți la fel ca toți ceilalți copii.

Terminăm de băut americanele și o pornim la drum. Trecem pe lângă Biserica San Vicente de O Paio de care mă leagă o nedezlegată încă enigmă. Acum 8 ani, după ce mă oprisem la Casa Porta de Santiago pentru a bea un juice, am intrat și în biserica asta.

La ștampile era un băiat cam de 25 - 30 de ani. Îmi pune ștampila și la plecare îmi spune că doamna din față e tot din Danemarca, și mai mult, îmi atrage atenția că sunt ortodox. Că sunt ortodox nu e un mister, căci poate la intrare am făcut semnul crucii altfel decât catolicii, dar de unde a știut că vin din Danemarca, ăsta e misterul. Am abordat-o pe doamna respectivă în daneză și am aflat că e din Arhus, adică la 140 km de Løstør, localitatea unde locuisem eu.

Ne-am despărțit și am plecat, fiecare în ritmul lui. După 2 km am avut intenția să mă întorc și să îl întreb pe tânărul respectiv, de unde știa că sunt danez? Nu m-am întors căci însemna să lungesc etapa cu 4 km, și parcă nu merita. Așa că am rămas cu enigma ne elucidată. Pe acel băiat nu l-am mai văzut, cu toate că de fiecare dată când treceam pe aici, speram să îl întâlnesc. Oricum, chiar dacă nu e băiatul, punem ștampila și o luăm din loc.

Această capelă are o singură navă, cu un acoperiș în fronton, este situată într-un sat de la baza Monte Pedroso. Originea ei este legată de vizita lui San Francisco la Santiago din 1214, care locuia în casa cărbunarului Cotolay din această zonă, și căruia i-a încredințat întemeierea mănăstirii San Francisco de Valdedeus. Este un templu romanice, din s. XII, care a fost refăcută în 1753. Are o fațadă foarte simplă cu fațade din granit. Absida romanice este în

Nu suntem la Roșia Montană

Americanele la Porta de Santiago

Capela San Vicente de O Paio do Monte

plan dreptunghiular, considerabil mai joasă decât naosul și cu corbele simple pe cornișă.

Interiorul este de asemenea foarte simplu, cu o singură navă și acoperiș din lemn. Ii lipsește un altar cu ornamente, dar acesta este prezidat totuși de o imagine a Fecioarei Ajutorului.

Ne continuăm drumul cu un urcuș greu. Urcăm fără să obiectăm, asta pentru a nu părea mai prejos decât tinerii pelerini care ne depășeau în grupuri.

În sfârșit coborâm. E o coborâre cam cu același grad de dificultate ca și urcușul. Ajungem la șosea, pe care o atacăm vitejește pe un tunel existent sub ea. Rezemat de peretele tunelului, un ins cânta la contrabas. Recunosc faptul că, până acum, nu am mai întâlnit vreun cântăreț stradal care să delecteze trecătorii, bineînțeles contra cost, cântând la contrabas.

Începe un coborâș moderat de data asta și intrăm în A Lavacolla. Localitatea ne este familiară, deoarece acum 2 ani când am trecut pe aici, pompierii tocmai își etalau dotările pentru curioși.

Lavacolla este un loc din parohia Sabugeira din municipalitatea A Coruña din Santiago de Compostela din regiunea Santiago. Potrivit Institutului Național de Statistică în 2018 avea 149 de locuitori (64 bărbați și 85 femei). Săracii bărbați, oare cum făceau față fiind minoritari?

Acest loc este la 8,5 kilometri de Santiago. Aceasta își dă numele aeroportului Santiago-Rosalía de Castro, cunoscut și sub numele de aeroportul Lavacolla.

Coborâm pe străduțe întortocheate și ajungem la Biserica parohială Lavacolla.

Și iată-ne ajunși la Biserica Lavacolla, o Biserică din 1840. Aceasta este construită în stil clasicist. Planul său este dreptunghiular, pe fațadă apare frontul, acesta fiind un triunghi la vârful deasupra căruia se află clopotnița. Deasupra ușii se află un luminator semicircular, pe care se află o inscripție care spune cu cheltuiala cui a fost construit templul. Pe o parte se află cimitirul și tot la câțiva metri de biserică se află un transept cu sculptura lui Hristos așezat.

Normal, indicatorul insistă să o luăm pe o străduță ce ocolește biserica, asta e pentru începători, noi cei trecuți prin "vicisitudinile" de pelerini, mai ales că cunoaștem perfect locul, decidem să coborâm treptele ce duc la șosea.

Sunt multe, dar le facem față cu brio. Traversăm șoseaua, nu intrăm în magazinul unde cu 8 ani în urmă băusem o cafea ce

Fiecare câștigă un ban cum poate

Iglesia parroquial de Lavacolla

Coadă la ștampile spirituale

aducea mai mult a apă caldă cu zahăr și puțin colorant, și reluăm traseul marcat cu săgeata galbenă.

Un indicator ne avertizează că mai avem 2 km până la Vilamaior. Trecem podul peste un pâraiaș și dăm de altă coadă de pelerini. Aceștia așteptau, cuminiți în coloană, pentru a intra în posesia unei "ștampile spirituale". Ei da, asta ne lipsea nouă, așa că ne așezăm la coadă. Ajungem la rând, avem ocazia de a opta pentru o ștampilă normală gratis, sau una în relief, cu donație. Ei bine, ați ghicit, alegem varianta cu donație.

Acesta locuia într-un cort montat peste râu. La un moment dat, din cort apare o damă care iese pentru a fuma. Ce fumează nu știu, oricum se citea pe fața ei mulțumirea generată de actul la care era parte, adică fumatul. Spiritual, spiritual, dar nu îmi place că fumează.

Începe din nou un urcuș la fel de greu ca cel anterior, parcă mai hotărât. Am început să găfăim destul de tare. Trecem pe lângă un buștean prins nu știu cum de firele de electricitate. Interesant mod de a usca buștenii.

Sus, în vârful dealului ajungem la Casa do Amancio, altă bună cunoștință de-a noastră. Statuia copilului ce face pipi e tot în fața intrării. Nu îmi dau seama cum de nu a terminat încă operația de atâta timp. Oricum intrăm, ca și acum 2 ani.

Bem un juice de portocale proaspăt, un Cola și mai ales mâncăm câte o porție de Tartă Santiago, rețetă proprie. E super delicioasă. Tocmai când intrasem într-o stare de profundă relaxare ... brusc, îmi face apariția coreeanka noastră În (Eun). Eu, care m-am deprins deja cu pronunția coreeană, îi spun În.

Facem o poză cu ea și pornim împreună. Ea vrea să ajungă azi la Santiago, noi însă ne vom opri la Monto Gozo. În vorbește încontinuu, e foarte greu să o urmărești și în același timp să te bucuri de minunatul peisaj din jur.

La un moment dat, Carmen nu mai suportă și iuțește pasul, spunându-mi printre dinți să scap de coreeancă că nu mai poate să o asculte. E drept că vorbea în engleză, ori Carmen nu o înțelegea. Tot atât de adevărat e și faptul că și pentru mine devenise obositor să o ascult. Cu Carmen la 20 m înaintea noastră, ne continuăm drumul.

În acest context intrăm în Vilamaior. Practic în capul meu se zbătea un singur gând, adevărul e că acest gând se zbătea în realitate: "cum să scap políticos de În"? E o fată singură, nu știe pe nimeni, e venită de departe, cum să o lași de izbeliște, oricum nu îmi stă în caracter să fac așa ceva, mai ales mie ca ardelean. Deci, mergem mai departe împreună cu Carmen la 20 m în față.

Minune, buturugă ajunsă pe fire

Un binevenit juice și o Cola ...

... și o revedere cu coreeanka în

Avertisment pentru pelerini

S-au îndesit rândurile

Vilamaior este un loc din parohia Sabugeira, în municipalitatea A Coruña din Santiago de Compostela, în regiunea Santiago. Potrivit IGE, în 2023 avea 87 de locuitori (35 bărbați și 52 femei). Iar suntem minoritari.

Practic ajunsesem și eu la saturație, am ajuns să dau din cap în semn de aprobare, căci în continua să povestească încontinuu. Fără să ne dăm seama intrăm în Neuro. Corect ar fi fost: "fără să îmi dau seama ...", dar ce să fac, ardeleanul din mine mă împiedică să iau o decizie radicală.

Neuro este un loc din parohia Sabugeira, în municipalitatea A Coruña din Santiago de Compostela, în regiunea Santiago. Potrivit IGE, în 2023 avea 7 locuitori (3 bărbați și 4 femei). Și aici suntem minoritari. Așa ne-o fi soarta.

Pe un gard găsim o placă bilingvă: spaniolă și engleză. Pe placă era trecut un îndemn pentru pelerini, îndemn pe care, semnatarul înscrisului, spera ca pelerinii să îl urmeze conștienți de necesitate. Acesta suna așa: "Querido peregrino, por favor no dejes tus recuerdos en la valla y continua tu camino. Ya te queda poco!!!", adică, în traducere liberă ar suna așa: "Dragă pelerin, te rog să nu-ți lași amintirile pe gard și să-ți continui drumul. Mai ai puțin!!!"

Drumul e superb prin pădure, parcă ești parte dintr-un vis frumos, în continuă să vorbească și Carmen e tot la 20 m în față, deci totul ar fi normal să fie, principal vorbind.

Trecem pe lângă Studiourile stației Tv Galicia. Interesant amplasament, în mijlocul pădurii.

Ne continuăm drumul cu în povestind în continuare. Cred că și-a povestit întreaga viață, dar eu de mult pierdusem firul. Coborâm și deodată îmi apare în față soluția salvatoare. În fața noastră se află bazarul cu suveniruri, vizitat de absolut toți pelerinii.

Îi propun lui în să intrăm în bazar, dar, spre bucuria mea, nu o interesează. Așa că ne despărțim. Nu sunt afectat de despărțire, căci văd că imediat se întâlnește cu o altă pelerină pe care se pare că o cunoștea mai de demult. Se îmbrățișează și pleacă bucuroase mai departe.

Ne reunim în grup statuar, adică eu și cu Carmen și intrăm în bazar. Carmen făcuse o listă cu ce cadouri trebuie să oferim la întoarcerea de pe Camino, așa că intrăm la "cumpărături".

Cum lista e deosebit de precisă, ne axăm doar la ce e pe listă și plecăm mai departe. Am zăbovit mai mult la bazar, și din dorința ca în să se îndepărteze cât mai mult. Urât din partea mea.

Trecem pe lângă un hipodrom, și plini de entuziasm, intrăm în ultima localitate de pe traseul etapei de azi, intrăm în mica

Intrăm în Monto Gozo

La orizont e Santiago

Berea de bun venit ...

... și un prânz bine meritat

... plimbarea de seară ...

localitate de la poalele Monte Grozo. Cu alte cuvinte, suntem la 600 m de locul unde vom înnopta.

Urcăm strada în pantă și trecem pe lângă barul unde acum 8 ani a lăsat Correos rucsacul meu, căci la albergue nu îl primise.

San Marcos este un sat care aparține parohiei Bando, în municipalitatea galică Santiago de Compostela (La Coruña). Este situată la nord-est de oraș, la 5 kilometri de centru, lângă autostrada națională N-634 care îl leagă de aeroport.

San Marcos face parte din ultima etapă a Camino de Santiago francez și lângă sat se află Monte do Gozo. În plus, în San Marcos se află sediul Corporației de Radio și Televiziune din Galicia.

În 2022 avea o populație de 760 de locuitori conform Institutului Național de Statistică. Cam slăbuță descrierea, nu tu defalcare pe sexe.

Ajungem în vârful muntelui și trecem pe lângă Capela San Marcos, acolo unde acum 8 ani participasem la o slujbă Misa ținută de un preot negru. După fețele celor care au participat la slujbă, cu siguranță, preotul și-a mulțumit asistența formată numai din pelerini.

Suntem pe platoul muntelui. Suspans total. Cu 8 ani în urmă, pe acest platou era un monument impozant închinat pelerinilor, acum doi ani, monumentul a fost înlocuit cu statuia a 2 pelerini uriași cu mâna indicând Santiago. Acum, platoul e gol. Nici tu monument, nici statui de pelerini, nimic. Totul e pustiu, iar capela e zăvorâtă. Asta da evoluție.

Coborâm printre pavilioanele fostului albergue municipal și ajungem la recepție. Acolo ne așteaptă cuminți rucsacii noștri. Ne cazăm, trecem în ținuta de oraș și ne îndreptăm spre restaurantul atât de familiar nouă.

Pe drum, prietenul meu translatorul, dă semne de nerăbdare. Văzuse un panou de informare turistică pe care ține morțiș să îl descifreze.

Monte do Gozo este un deal înalt de 370 de metri situat în municipalitatea din Galicia Santiago de Compostela, în Spania.

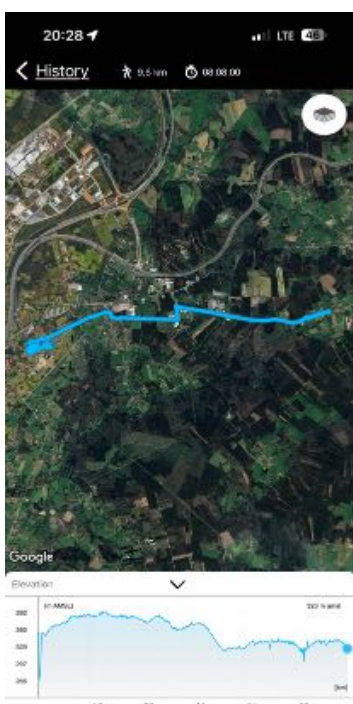
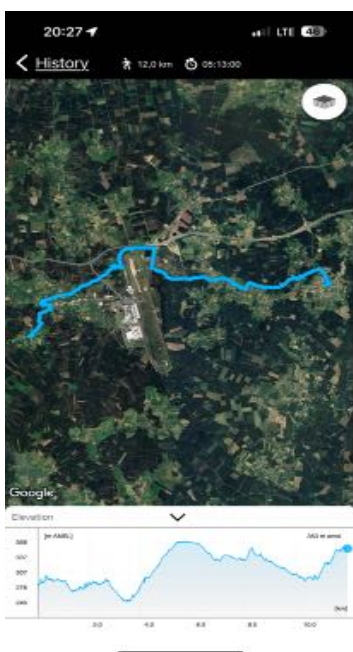
Acesta este cunoscut pentru că este locul din care pelerinii care fac Camino de Santiago pot vedea pentru prima dată turnurile Catedralei din Santiago de Compostela, destinația pelerinajului lor și, de aici, numele acestuia de Dealul Bucuriei (Monte Gozo).

În Evul Mediu a existat o capelă pe munte, construită de arhiepiscopul de Santiago Diego Gelmírez în 1105, în care pelerinii care au făcut Camino de Santiago au îngenunchat în semn de recunoștință pentru că au ajuns acolo.

În 1989, s-au făcut lucrări grozave pe munte pentru a găzdui vizita Papei Ioan Paul al II-lea cu ocazia Zilei Mondiale a Tineretului.

... și o cină superbă

Traseul de azi

Dealul prezintă o dezvoltare mare (privatizată, comercială) Ciudad de Vacaciones Monte do Gozo (Orașul de vacanță Monte do Gozo), construită în 1993 în beneficiul pelerinilor, care include un hotel întins, în stil bungalou, cu 500 de paturi / pensiune, un teren de camping, marele Auditorio Monte do Gozo pentru concerte în aer liber (în care au cântat mari artiști internaționali de muzică populară), grădini și poteci, toate pe 65 de hectare. A fost construit inițial în 1993 pentru a fi folosit de pelerini, fapt care a dus la o remodelare a dealului. Sponsorizat de administrația locală împreună cu Anul Sfânt local din acel an pentru Ziua Sf. Iacob, unele aspecte ale dezvoltării (în special locul concertului) au atras furia Bisericii, care a preferat să se concentreze mai mult pe semnificația religioasă a zonei. În timp ce hotelul / hostelul a ajutat la eliberarea orașului propriu-zis de presiunea de cazare în perioadele de vârf, aspectul său în sine nu a fost întotdeauna privit în mod favorabil. Într-o carte, construcțiile au fost numite „durere modernă” iar alta caracterizându-l ca „zdrobitor de suflet îngrozitor”.

Camino (actual) este asfaltat. Dealul este înconjurat de perdele de eucalipt, care, împreună cu structurile suburbane, au ascuns în mare măsură potențiala vedere asupra catedralei de la Monte do Gozo în timpurile recente. Scriitorul de ghid de Camino, John Brierley, îi avertizează pe pelerini să nu se aștepte prea mult de la această oprire (dacă este făcută) și spune că „Micuța capelă San Marcos este singurul lucru rămas pe deal care dă vreun sentiment de istorie acestui loc cu sunet romantic. Papa Ioan Paul al II-lea a vizitat dealul pentru a conduce slujba finală din august 1989 a Zilei Mondiale a Tineretului din acel an. Deasupra ei, pe monumentul dispărut se aflau sculpturi, cea mai dominantă plasată a fost pentru a sărbători acel eveniment și înfățișează la baza ei atât vizita lui Ioan Paul, cât și un pelerinaj al Sfântului Francisc de Assisi la începutul secolului al XIII-lea. Păcat, toate acestea au dispărut. Asta e realitatea. Eu, în 2017 am fost martorul existenței lor.

Acum că prietenul meu e și el mulțumit, urcăm drumul de la clădirea unde am fost cazați, la restaurantul nostru preferat, oricum, singurul existent în zonă.

Bem berea de bun venit. Și dacă tot suntem aici, servim o delicioasă supă cremă galițiană, după care devorăm 4 ochiuri cu cartofi prăjiți, cartofi pe care îi împărțim frățeste între noi. Ne întoarcem în cameră și dormim 2,30 ore. Atenție, dormim neîntorși, așa eram de obosiți. La ora 19,00 mergem din nou la restaurant unde bem bere, Cola și mâncăm Tartă Santiago, specialitatea Galiciei.

Revenim în cameră. Scriu jurnalul și ne culcăm, căci mâine vom aborda Santiago, unde vom avea aproape 2 zile pentru a ne bucura de el.

Noapte bună.

Scorul zilei:
22058 pași
15,4 km

Gata de plecare

Și soarele ne urează Buen Camino

Ne despărțim de Monte Gozo

Ce înseamnă să vrei să trăiești

Și iată-ne în Santiago

26 august 2024

Pentru unii a fost o noapte perfectă, pentru alți care au dormit doar 3,2 ore, a fost o noapte mai puțin perfectă. Cred că bănuți, eu m-am încadrat în ultima categorie.

La ora 7,38 depunem rucsacii la recepție și facem poza de plecare. Trecem pe lângă emblema Monte do Gozo și ne îndreptăm victorioși spre destinația finală Sfântul Iacob, asta după ce facem poză cu soarele care ne urează, și el, Buen Camino. Frumos din partea lui, sincer nu mă așteptam, în condițiile în care afară e cam răcoare.

Începe coborâșul spre orașul nou. Trecem pe lângă colecția de sculpturi și mă miră faptul că cei 2 câini ai sculptorului nu ne recunosc, cu toate că am trecut de multe ori pe aici. Că nu ne recunosc e una, dar să ne latre, asta e jignitor pentru niște pelerini loiali ca noi.

Văd că au modernizat intrarea pe podul de peste autostradă, așa încât orice tentativă de suicid, e sortită eșecului. Autostrada e foarte circulată la ora asta. Pe coasta dealului un copac se încăpățânează să trăiască chiar dacă rădăcinile sale sunt înfipte în stâncă. Bravos lui. Așa ar trebui să facem și noi oamenii, să dorim cu orice preț să trăim, și asta prin a ne dezvolta sentimentul iubirii față de tot ce ne înconjoară, și mai puțin pentru bani. Na, că iar am dat-o în filozofie matinală.

Mai avem 4,180 km până să îl îmbrățișăm, la propriu, pe Sfântul Iacob, căci în Catedrală, ai acest prilej. Traseul începe să se aglomereze. Noi ne grăbim ca să nu prindem coadă mare la diplome. Astăzi vom deveni diplomați, nu ca cei de la partide, respectiv putere, ci diplomați pe bune, vom primi diplomele de pelerini.

Nu putem trece fără să facem o poză cu emblema orașului, poză pe care fiecare pelerin și-o dorește în portofoliu. Trecem și mai ales facem poze, cu Poarta Călătoriei Sfântului Iacob inaugurată în 21 iulie 2004 de mai marii orașului.

Trecem pe lângă Biserica San Lazaro, care, ca de fiecare dată, e închisă. Oricum, prietenul meu reușește să afle câte ceva despre ea.

Acei pelerini care ajung în oraș intrând prin cartierul San Lázaro vor găsi în drum spre Catedrala Santiago o clădire religioasă deosebită: Biserica San Lázaro.

Acest templu, construit în 1924 de arhitectul Santiago Jesús López de Rego, este o clădire frumoasă în stil modernist, care se remarcă prin designul său unic și combinația elegantă de materiale.

Monumentul Templierului Pelerin

Este "Poarta călătoriei Sfântului Iacob"

Iglesia San Lazaro

Santiago, orașul nou

Are o navă mică cu arcade ascuțite, contraforturi și o sacristie din spate, care definește spațiul interior al bisericii. În plus, are o ușă laterală care permite accesul direct din stradă, facilitând intrarea credincioșilor.

Fațada sa este construită cu piatră de granit, ceea ce îi conferă un aspect solid și durabil. Elementele principale ale clădirii, precum și conturul deschiderilor, sunt, de asemenea, realizate din acest material nobil. La rândul ei, restul fațadei este construit cu zid, un tip de piatră care se caracterizează prin aspectul mai rustic și mai natural.

Una dintre cele mai notabile părți ale templului este clopotnița, situată pe fațada principală. Este finisat cu două clopote care adaugă un plus de farmec și tradiție sitului. Cu sunetul lor deosebit, ei cheamă pe credincioși la rugăciune și marchează ritmurile vieții religioase.

Biserica, după cum indică și numele, aduce un omagiu Sfântului Lazăr, care e și hramul ei. El este cunoscut drept patronul bolnavilor și al leproșilor. Potrivit tradiției creștine, era un om care suferea de o boală gravă. Isus a auzit vestea, dar când s-a dus să-l vadă, era deja în mormânt de patru zile.

La sosire, a cerut să fie îndepărtată piatra care a închis intrarea în mormânt și l-a înviat pe Lazăr cu o minune. Acesta a fost unul dintre cele mai semnificative evenimente din viața nazarineanului și a făcut obiectul unei reflecții profunde în cadrul catolicismului.

Povestea Sfântului Lazăr despre credință, vindecare și compasiune îl face un model de speranță și putere pentru cei care se confruntă cu boli și greutăți în viața lor. Devotamentul față de acest sfânt este sărbătorit în multe locuri din lume.

Acest templu este un punct de întâlnire și rugăciune pentru credincioși, o mărturie de credință și o mostră a moștenirii Galiției. Se celebrează liturghii în fiecare duminică și sărbători la ora 11,30 pentru ca cei care doresc să poată fi martori la acest rit religios.

Orașul se trezește încet. Ajungem la barul nostru, cel în care bem americanele ori de câte ori trecem pe aici. Intrăm la Terasa Decotio, terasa noastră preferată și mâncăm câte un croasant și bem americanele. După acest foarte mic, dar delicios mic dejun, începem urcușul spre orașul vechi unde ne așteaptă Sfântul Iacob. Sunt doar 13 °C, cam răcoare pentru această perioadă a anului. Facem o poză document din oglinda retrovizoare, asta ca să dovedim faptul că respectăm sensul unic pe care indicatorul ni-l semnalează. Adevărul e că din orice colț al Spaniei, sensul unic este către Catedrala din Santiago de Compostela. O mașină de la salubritate spală străzile. Nu cred că face asta aflând că venim noi. Ajungem la Catedrală, facem clasicele poze și

Locul meu preferat printre palmieri

În drum spre orașul de sus

Jos rămâne orașul nou,, noi urcăm

Locul nostru unde savurăm americanele

aflăm că la ora 12 va avea loc o Misa, deci, la ora 12 la Misa. Aflăm de la paznic faptul că trebuie să venim cu 1 oră înainte ca să apucăm loc.

Trec pe lângă noi un grup de 4 călugări, veniți și ei să îl întâlnească pe Sfântul Iacob. Cum avem timp suficient până la Misa, ne prezentăm la Oficiul Internațional al Pelerinilor și intrăm în posesia diplomelor de pelerini. Suntem acum pelerini cu acte în regulă.

Victorioși, și cu atestatul în buzunar, corect e: cu atestatul în rucsac, ne oprim la o terasă, și ea bine cunoscută, să bem berea de bun venit. Și dacă tot suntem aici, mâncăm și o porție zdravănă de tortilas. Un cățel de la o masă vecină, doarme cu limba scoasă, dovadă a oboselii căreia a trebuit să îi facă față bietul pelerin patrupe.

La ora 11,00 ne prezentăm la Catedrală și găsim locuri chiar în față. Slujba e oficiată de 8 preoți, dar nu se folosește marea cădelniță, semn că nu e Misa principală a zilei.

Suntem acum în drum spre Costa de Azul, pensiunea unde ne vom caza, pensiune pe care de fiecare dată o accesăm și unde prietenul nostru Raul sper să ne aștepte, ne oprim la fotografia noastră. Îl găsim și ne recunoaște, semn că suntem cineva pe Camino. E clar că facem o poză la el, după care ne îndreptăm spre Raul.

Ne cazăm. Raul e de servicii, ne îmbrățișăm și primim o cameră cu baie proprie, singura de acest fel din pensiune. Ce înseamnă să ai pile ... Mâine ne va printa biletele de avion și ne va comanda un taxi care să ne ducă la aeroport.

Dormim cam 2 ore, căci eu cam simt nesomnul de azi noapte. Reconfortați, coborâm să luăm prânzul. Corect e, să mâncăm prânzul. Mergem la terasa pe care o frecventăm noi de obicei.

Cerem două supe galineze, pe care e obligată Carmen să le execute pe amândouă, deoarece sunt cu carne. Cum e și normal, Carmen se sacrifică, mai ales că după părerea ei, sunt bune. Eu mă delectez cu o salată enormă mixtă și cartofi prăjiți.

Prietenul meu Google Translate dă semne de nerăbdare. Am intrat de atâta timp în Santiago și nu i-am dat posibilitatea de a se exprima. Ce să fac, cedez și îl las să povestească.

Santiago de Compostela, sau pur și simplu Santiago, sau Compostela, este situat în provincia A Coruña, și este capitala comunității autonome Galiția, în nord-vestul Spaniei. Orașul își are originea în altarul Sfântului Iacob cel Mare, acum Catedrala Santiago de Compostela, ca destinație a Drumului Sf. Iacob, un traseu important de pelerinaj catolic încă din secolul al IX-lea. În

Sunt doar 13 °C

Da, respectăm sensul unic

Se spală străzile în cinstea noastră

Și iată-ne ajunși la destinație

1985, orașul vechi al localității a fost desemnat un sit al Patrimoniului Mondial UNESCO.

Santiago de Compostela are o climă foarte blândă pentru latitudinea sa, cu ploi abundente de iarnă datorită apropierii sale de vânturile predominante din sistemele de joasă presiune din Atlantic.

Santiago provine din evoluția locală din Galicia a latinei vulgare Sanctus Iacobus „Saint James”. Conform legendei, Compostela derivă din latină: Campus Stellae („câmpul stelei”). Pare puțin probabil, totuși, că această frază ar fi putut produce Compostela modernă în evoluția normală de la latină la galică medievală.

Alte etimologii derivă numele din latină: compositum, care în latina vulgară Composita Tella, înseamnă „loc de înmormântare”, sau pur și simplu din latină: compositella, adică „cel bine compus”. Alte site-uri din Galicia împărtășesc acest toponim, asemănător cu Compostilla din provincia León.

Potrivit unei legende medievale, rămășițele apostolului Iacov, fiul lui Zebedeu au fost aduse în Galiția pentru înmormântare, unde s-au pierdut. Opt sute de ani mai târziu, lumina unei stele strălucitoare l-a ghidat pe un cioban, Pelagius Pustnicul, care își veghea turma noaptea la locul de înmormântare din Santiago de Compostela. Acest site a fost inițial numit Muntele Libredon și topografia sa fizică conduce vânturile maritime predominante pentru a curăța puntea norilor imediat deasupra capului. Păstorul a raportat rapid descoperirea sa episcopului Iriei, Theodemir. Episcopul a declarat că rămășițele sunt cele ale apostolului Iacov și l-a anunțat imediat pe regele Alfonso al II-lea la Oviedo. Pentru a-l onora pe Sfântul Iacob, catedrala a fost construită pe locul unde se spunea că ar fi fost găsite rămășițele sale. Legenda, care a inclus numeroase evenimente miraculoase, a permis credincioșilor catolici să susțină sprijinul pentru fortăreața lor din nordul Spaniei în timpul cruciadelor creștine împotriva maurilor, dar a dus și la creșterea și dezvoltarea orașului.

De-a lungul laturii de vest a Praza do Obradoiro se află elegantul Pazo de Raxoi, din secolul al XVIII-lea, acum primărie, iar în dreapta de la treptele catedralei se află Hostal dos Reis Católicos, fondat în 1492 de către regii catolici, Isabela de Castilia și Ferdinand al II-lea de Aragon, ca un ospiciu de pelerini (acum Parador). Fațada Obradoiro a catedralei, cea mai cunoscută, este reprezentată pe monedele euro spaniole de 1 cent, 2 cenți și 5 cenți.

Santiago este sediul Universității din Santiago de Compostela, înființată la începutul secolului al XVI-lea. Campusul principal poate fi văzut cel mai bine dintr-un alcov din marele parc municipal din centrul orașului.

Sunt pelerini de toate "culorile"

Balcoane pline de culoare

... și tradiționala "bere de bun venit"

Suntem diplomați (diplome de pelerini)

În orașul vechi există multe străzi înguste și pline de clădiri istorice. Orașul nou din jurul său are mai puțin caracter istoric, deși unele dintre părțile mai vechi ale orașului nou au câteva apartamente mari în ele.

Santiago de Compostela are o viață de noapte substanțială. Atât în orașul nou, cât și în orașul vechi, unde un amestec de rezidenți mai în vârstă, dar și studenții mai tineri, toți mențin o prezență plină de viață până la primele ore ale dimineții. Radiază din centrul orașului, catedrala istorică care este înconjurată de străzi pavate cu granit.

Santiago dă numele unuia dintre cele patru ordine militare ale Spaniei: Santiago, Calatrava, Alcántara și Montesa.

Unul dintre cele mai importante centre economice din Galicia, Santiago este sediul organizațiilor precum Asociația pentru Comerț Echitabil și Echitabil Pangaea.

Conform clasificării climatice Köppen, Santiago de Compostela are un climat oceanic temperat cu veri blânde până la calde și oarecum uscate și ierni blânde și umede. Vânturile predominante din Atlantic și din munții din jur se combină pentru a oferi Santiago unele dintre cele mai mari precipitații din Spania: aproximativ 1.800 de milimetri anual. Iernile sunt blânde, în ciuda faptului că sunt departe în interior și la o altitudine de 370 de metri, înghețurile sunt comune doar în decembrie, ianuarie și februarie, cu o medie de doar 13 zile pe an. Zăpada este neobișnuită, cu 2-3 zile cu zăpadă pe an. Temperaturile de peste 35 °C sunt foarte excepționale.

Populația orașului în 2019 era de 96.260 de locuitori, în timp ce zona metropolitană ajunge la 178.695.

În 2010 locuiau în oraș 4.111 străini, reprezentând 4,3% din totalul populației. Principalele naționalități sunt brazilienii (11%), portughezii (8%) și columbieni (7%). Dar românii unde sunt?

În funcție de limbă, conform datelor din 2008, 21,17% din populație vorbește întotdeauna în limba galică, 15% vorbește întotdeauna în spaniolă, 31% în cea mai mare parte în galeză și 32,17% în cea mai mare parte în spaniolă. Conform unui studiu de la Xunta de Galicia din 2010, 38,5% dintre elevii din învățământul primar și gimnazial din oraș aveau ca limbă maternă galeza.

Zona Santiago de Compostela a fost inițial un cimitir roman în secolul al IV-lea și a fost ocupată de suebi la începutul secolului al V-lea, când s-au stabilit în Galiția și Portugalia în timpul prăbușirii inițiale a Imperiului Roman. Zona a fost atribuită ulterior episcopiei Iriei Flavia în secolul al VI-lea, în jurisdicția cunoscută de obicei sub numele de Parochiale Suevorum, comandată de regele Theodemar. În 585, așezarea a fost anexată împreună cu restul Regatului Suebi de către Leovigild ca a șasea provincie a Regatului vizigot.

Și acum, o vizită în Catedrală

Sistemul de scripeți ce susțin cădelnița

Bine te-am regăsit Sfinte Iacob

În posibilul raid din 711 și 739 făcut de arabi, episcopia din Iria a fost încorporată în Regatul Asturiei în anul 750. La un moment dat, între 818 și 842, în timpul domniei lui Alfonso al II-lea al Asturiei, episcopul Theodemar de Iria (d. 847) a susținut că a găsit unele rămășițe care au fost atribuite Sfântului Iacob cel Mare. Această descoperire a fost acceptată parțial pentru că Papa Leon al III-lea și Carol cel Mare, care în 814, recunoscuseră Asturias ca regat și pe Alfonso al II-lea ca rege și, de asemenea, creaseră legături politice și eclesiastice strânse. În jurul locului descoperirii a apărut o nouă așezare și centru de pelerinaj, care era cunoscută de autorul Usuard în 865 și care a fost numită Compostella în secolul al X-lea.

Devoțiunea față de Sfântul Iacob de Compostela a fost doar una dintre multele apărute în nordul Iberiei în secolele al X-lea și al XI-lea, deoarece conducătorii și-au încurajat propriile devoțiuni specifice regiunii, cum ar fi Sfânta Eulalia în Oviedo și Sfântul Aemilian în Castilia. După ce centrul puterii politice asturiene s-a mutat de la Oviedo la León în 910, Compostela a devenit mai relevantă din punct de vedere politic, iar câțiva regi ai Galiției și ai Leónului au fost aclamați de nobilii galici și încoronați și unși de episcopul local la catedrală, printre ei și Ordoño IV în 958, Bermudo II în 982, dar și Alfonso VII în 1111, moment în care Compostela devenise capitala Regatului Galiției. Mai târziu, regii din secolul al XII-lea au fost și ei înmormântați în catedrală, și anume Fernando al II-lea și Alfonso al IX-lea, ultimul dintre regii din León și Galiția înainte ca ambele regate să fie unite cu Regatul Castiliei.

În același secol, al X-lea și în primii ani ai secolului al XI-lea, raiders vikingi au încercat să asalteze orașul, Galicia fiind cunoscută în saga nordică ca Jackobsland sau Gallizaland, iar episcopul Sisenand al II-lea, care a fost ucis ulterior în lupta împotriva maurilor în 968, a dispus construirea unei cetăți cu ziduri pentru a proteja locul sacru. În 997 Compostela a fost atacată și parțial distrusă de Ibn Abi Aamir (cunoscut sub numele de al-Mansur), liderul andaluz însoțit în raidul său de domnii creștini, care au primit toți o parte din pradă. Cu toate acestea, comandantul andaluz nu s-a arătat interesat de presupusele relicve ale Sfântului Iacob. Ca răspuns la aceste provocări, episcopul Cresconio, la mijlocul secolului al XI-lea, a fortificat întregul oraș, construind ziduri și turnuri de apărare.

Potrivit unor autori, până la mijlocul secolului al XI-lea, situl devenise deja un „loc de peregrinare” paneuropean, în timp ce alții susțin că devotamentul față de Sfântul Iacob era înainte de secolele XI-XII o chestiune esențial galică, fiind sprijinit de regii asturieni și leonezi pentru a câștiga loialitățile galice care începuseră să se definească. Santiago avea să devină în cursul secolului următor un sanctuar catolic principal, al doilea după Roma și Ierusalim. În secolul al XII-lea, sub impulsul episcopului

Nu sunt îngeri, și nici extraterestri

Și dacă tot suntem aici, stăm și la Misa

Băiatul prestează contra cost

Nu suntem singuri

Diego Gelmírez, Compostela a devenit arhiepiscopie, atrăgând o populație numeroasă și multinațională. Sub stăpânirea acestui prelat, orașenii s-au răzvrătit, în frunte cu consiliul local, demarând o tradiție seculară de confruntare a oamenilor orașului care au luptat pentru autogovernare împotriva episcopului local, domnul laic și jurisdicțional al orașului dar și a feudei sale, semi-independentă Terra de Santiago („Țara Sfântului Iacob”). Momentul culminant al acestei confruntări a fost atins în secolul al XIV-lea, când noul prelat, francezul Bérenger de Landore, i-a executat cu perfidie pe consilierii orașului în castelul său de la A Rocha Forte („stânca puternică, castelul”), după ce i-a invitat la el pentru discuții.

Săpăturile efectuate în catedrală în secolele al XIX-lea și al XX-lea au scos la iveală o cella memoriae sau martyrium romană, în jurul căreia a crescut un mic cimitir pe vremea romanilor și suevilor, care mai târziu a fost abandonat. Acest martiriu, care dovedește existența unui vechi lăcaș sfânt creștin, a fost uneori atribuit lui Priscilian, deși fără alte dovezi.

Economia din Santiago, deși încă dependentă în mare măsură de administrația publică (adică fiind sediul guvernului autonom al Galiției), turismul cultural, industria și învățământul superior prin universitatea sa, devin din ce în ce mai diversificate. Au fost înființate noi industrii precum transformarea lemnului (FINSA), industria auto (UROVESA) și telecomunicațiile și electronicele (Blusens și Televés). Banco Gallego, o instituție bancară deținută de Novacaixagalicia, își are sediul în centrul orașului, pe rúa do Hórreo.

Turismul este foarte important datorită Drumului Sfântului Iacob, în special în Anii Sfinți Compostelani (când sărbătoarea Sfântului Iacob cade duminică). În urma investițiilor considerabile ale Xunta și a campaniei publicitare de mare succes pentru Anul Sfânt din 1993, numărul pelerinilor care parcurg traseul a crescut constant. Peste 272.000 de pelerini au făcut călătoria pe parcursul Anului Sfânt 2010. După 2010, următorul An Sfânt va mai fi peste 11 ani când sărbătoarea Sfântului Iacob cade din nou într-o duminică. În afara Anilor Sfinți, orașul încă primește un număr remarcabil de pelerini. În 2013, 215.880 de persoane au finalizat pelerinajul. În 2014, erau 237.983 de persoane. În 2015, erau 262.513 persoane, iar în 2016 erau 277.854 persoane.

Editorial Compostela deține cotidianul El Correo Gallego, un TV local și un post de radio. Portalul de știri online în limba galeză Galicia Hoxe are, de asemenea, sediul în oraș. Televisión de Galicia, corporația de radiodifuziune publică din Galiția, își are sediul în Santiago.

Legenda potrivit căreia Sfântul Iacob și-a găsit drumul către Peninsula Iberică și a predicat acolo este una dintre numeroasele tradiții timpurii referitoare la activitățile misionare și locurile de

Și iată-ne la prietenul nostru Raul

Un prânz nu în, ci la Dakar

Cele 2 supe ale lui Carmen

... și salata mea

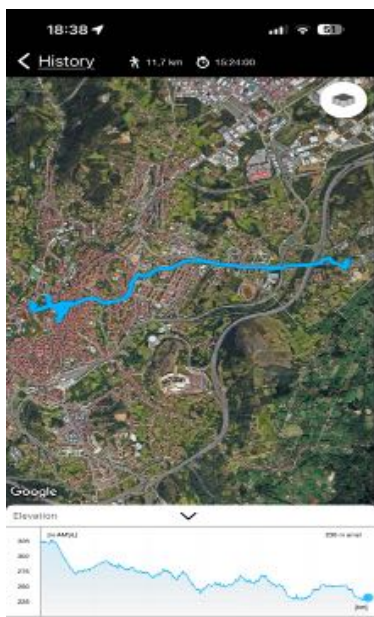
odihnă finale ale apostolilor lui Isus. Deși Bula din 1884 a Papei Leon al XIII-lea Omnipotens Deus a acceptat autenticitatea relicvelor de la Compostela, Vaticanul rămâne fără angajament în ceea ce privește dacă relicvele sunt cele ale Sfântului Iacob cel Mare, continuând în același timp să promoveze beneficiile mai generale ale pelerinajului la acest sit. Papa Benedict al XVI-lea a întreprins un pelerinaj ceremonial la acest loc în timpul vizitei sale în Spania în 2010.

Conform unei tradiții care poate fi urmărită cel puțin din secolul al XII-lea, când a fost consemnată în Codex Calixtinus, Sfântul Iacob a decis să se întoarcă în Țara Sfântă după ce a predicat în Galiția. Acolo a fost decapitat, dar discipolii lui au dus trupul la Jaffa, unde au găsit o minunată corabie de piatră care i-a condus în mod miraculos pe ei și trupul apostolului la Iria Flavia, înapoi în Galiția. Acolo, ucenicii i-au cerut reginei păgâne locale Loba („Lupoaica”) permisiunea de a îngropa trupul. Ea, enervată, s-a hotărât să-i înșele, trimițându-i să aducă o pereche de boi pe care i-ar fi avut lângă Pico Sacro, un munte sacru local unde locuia un dragon, în speranța că balaurul va ucide pe creștini, dar de îndată ce fiara a atacat ucenicii, la vederea crucii, balaurul a explodat. Apoi ucenicii au mers să aducă boii, care erau de fapt tauri sălbatici pe care regina îi folosea pentru a-și pedepsi dușmanii, dar iarăși, la vederea crucii creștinului, taurii s-au liniștit și, după ce au fost supuși unui jug, au purtat trupul apostolului în locul unde se află acum Compostela. Legenda a fost din nou menționată cu mici modificări de către călătorul ceh Jaroslav Lev din Rožmitál, în secolul al XV-lea.

S-a spus că moaștele au fost redescoperite mai târziu în secolul al IX-lea de un pustnic pe nume Pelagius, care, după ce a observat lumini ciudate într-o pădure locală, a cerut ajutor episcopului local, Theodemar de Iria, din vestul Galiției. Legenda afirmă că Theodemar a fost condus apoi la fața locului de o stea, bazându-se pe un element-mit familiar, de aceea „Compostela” a primit numele de Campus Stellae, „Câmpul Stelelor”.

În secolul al XV-lea, steagul roșu care a călăuzit armatele galice la luptă era încă păstrat în Catedrala din Santiago de Compostela, în centru, Sfântul Iacob călare pe un cal alb și purtând o mantie albă, cu sabia în mână. Legenda intervenției armate miraculoase a Sfântului Iacob, deghizat în cavaler alb pentru a-i ajuta pe creștini în lupta cu musulmanii, a fost un mit recurent în timpul Înaltului Ev Mediu.

Pelerinajul vechi de 1.000 de ani la altarul Sf. Iacob din Catedrala Santiago de Compostela este cunoscut în engleză drept Calea Sf. Iacob și în spaniolă ca Camino de Santiago. Peste 200.000 de pelerini călătoresc în oraș în fiecare an din puncte din toată Europa și din alte părți ale lumii. Pelerinajul a fost subiectul multor cărți, programe de televiziune și filme.

Traseul nostru de azi

Scorul zilei:
10833 pași
7,5 km

Se ivesc zorile peste Santiago

Nu sunt picioarele mele

O ultimă vizită la Catedrală, anul acesta

Fiind cel mai jos teren de pe acea porțiune de coastă, situl orașului a căpătat o importanță suplimentară. Legende de presupuse de origine celtică au făcut din el locul unde sufletele morților se adunau pentru a urma soarele peste mare. Cei nevrednici să meargă în Țara Morților băntuiau Galiția ca Santa Compañia sau Estadea.

Cam mult s-a întins prietenul meu translator. Așa e, îi dai un deget și îți ia toată mâna. Pe viitor, promit, că voi fi mai precaut atunci când îi dau mână liberă la informare. Oricum, sper că nu v-a plictisit prietenul meu.

După această escapadă informativă, ne reîntoarcem în cameră. Carmen intră în acțiune, căci mâine vom avea fiecare din noi câte 2 rucsaci, așa că împachetarea corespunzătoare e de importanță majoră. Eu scriu jurnalul și ne culcăm. Mâine vom pleca, cu părere de rău, spre casă, dar mai avem totuși o jumătate de zi de stat în Santiago, căci nu ne-am vizitat toți prietenii încă.

Noapte bună.

27 august 2024

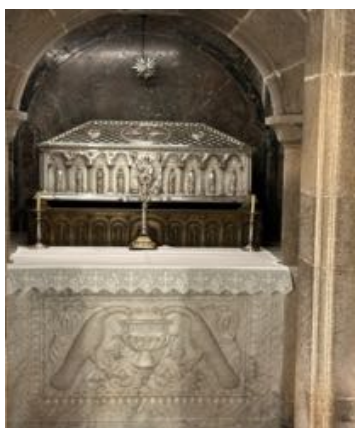
A fost o noapte superbă. La ora 7,46 coborâm, lăsăm rucsacii la recepție. De data asta nu pentru Correos, ci ca să ne mișcăm liberi prin oraș. Avionul e la 21,45 așa că practic mai avem o zi prin Santiago. Coborâm în stradă și dăm de Raul, care tocmai își parcase mașina și se îndrepta cu soția către restaurantul lor, aflat la 6 case distanță de Pensiune. La rugămintea noastră, urcă sus, deschide recepția și ne prinde biletele de avion după care coboară cu noi, căci doar pentru noi urcase la recepție. Ce înseamnă să ai pile ..., dar mai important e ce înseamnă să ai prieteni adevărați.

Mergem la Catedrală căci ieri nu am putut să îl îmbrățișăm pe Sfântul Iacob, din cauza Mizei. E ora 9,17. Catedrala e închisă, dar ... la ora 9,30 e Misa. La 9,30 intrăm și surprindere, biserica e plină.

Imediat după slujbă intrăm la Sfântul Iacob, fără coadă și îl îmbrățișăm, făcându-i promisiunea că și la anul îl vom vizita. Oricum, promisiunea e promisiune, așa că la anul vom fi din nou aici.

După ritualul revederii Sfântului Iacob, decidem să servim un mic dejun, în care să nu lipsească americanele. Din meniu au făcut parte și ouăle franțuzești, în traducere liberă, omletă. De unde până unde omleta e specialitate franțuzească, nu știu, dar să fi mâncat ei omletă românească, atunci să vezi ...

Pe agendă avem trecută o vizită obligatorie la cele Două Mari, aflate în parcul orașului. Prietene vechi, niciodată nu trecem prin Santiago fără să le facem o vizită. Așa că, hai la Mării.

Rămas bun Sf. Iacob ne revedem la anul

As Dnas Marias, prietenele noastre

Întâmpinați regește de către Zurine

Micul parc local din Santiago de Compostela se numește Parcul Alameda și este situat chiar după orașul vechi. La intrare, ești întâmpinat de o statuie a două doamne. Statuile sunt replici ale surorilor spaniole Maruxa și Coralia Fanino Ricart. Ambele doamne sunt îmbrăcate strălucitor și oferă o mână deschisă într-un gest cald. Cu toate acestea, fețele lor au o nuanță solemnă reprezentând povestea lor tulburătoare și modul în care au devenit cele Două Maria din Parcul Alameda.

Surorile au fost crescute într-o familie cu 13 frați. În timpul regimului lui Franco, trei dintre frați au avut un rol activ în Confederacion Nacional del Trabajo. Aceasta era o organizație care lupta împotriva suveranității generalului spaniol. Povestea spune că frații au fost arestați și reținuți la începutul anilor 1950. Au suferit abuz emoțional constant, tortură și brutalitate fizică excesivă. La eliberare, un frate a murit din cauza unei răni, în timp ce ceilalți doi s-au ascuns. Familia a fost interogată în mod constant cu privire la locul în care se află și a fost persecutată pentru că găzduiau fugari. Impactul acestui fapt a dus la moartea părinților femeilor și a multor frați.

Surorile, care mai târziu au devenit cele Două Maria, au fost amândouă pregătite ca să lucreze croitoria. Cu toate acestea, din cauza presiunilor și a atenției asupra familiei, deseori nu și-au putut găsi de lucru. Mulți dintre localnici erau cunoscuți că donau femeilor alimente și alte articole. La începutul anilor 1960, s-a raportat că o furtună a dărâmat acoperișul casei lor. Pentru a ajuta familia, orașul a strâns 250.000 de pesete în donații. La acea vreme, erau suficienți bani pentru ca doamnele să-și cumpere un apartament nou.

Împreună cu o altă soră care a murit mai târziu, doamnele intrau în mod obișnuit în Parcul Alameda din Santiago de Compostela la ora 14,00. Erau îmbrăcate în haine strălucitoare, tocuri înalte și machiaje chiar mai strălucitoare. Doamnele s-ar fi plimbat prin parc și ar fi cochetat cu studenții mult mai tineri. Mulți localnici sugerează că femeile au avut o sănătate mintală precară din cauza traumei care a dus la acest comportament exuberant. În timp ce alții credeau că femeile pur și simplu încercau să-și găsească o oarecare plăcere în viața lor supărătoare. Femeile au fost văzute în mod regulat până în anii 1980, când a murit Maruxa. Coralia a părăsit orașul Santiago de Compostela și a murit trei ani mai târziu.

Statuile au fost așezate în parcul local din Santiago de Compostela de către sculptorul Cesar Lambera în 1994, în memoria celor două femei. De-a lungul anilor, un strat de vopsea proaspătă a oferit doamnelor îmbrăcăminte nouă și mai strălucitoare, reprezentând cu adevărat legenda celor Două Maria.

În timp ce mulți localnici le descriu pe cele Două Maria ca fiind bolnave și cochete, alții își văd viața și statuile ca pe un simbol al

Un prânz copios la Newroz

Noi cu Viviana, colega lui Zurine

Hai cu trenulețul prin Santiago

Nu suntem pe Monto Gozo, suntem în parc

luptei împotriva opresiunii și a inegalității. Mergând pe Camino de Santiago, merită să mergi și să vizitezi cele Două Maria. Indiferent dacă vedeți doamnele ca luptători pentru libertate sau femei mai în vârstă, doamnele continuă să aibă impact asupra orașului modern Santiago de Compostela.

Acesta e adevărul, acestea au răzbit în timp tuturor presiunilor și au devenit un simbol al orașului. Acum că vizita s-a finalizat cu succes, pe agendă mai e un punct forte, să cumpărăm 2 tarte Santiago, pe care să le aducem în țară. Ne oprim la o cofetărie unde ne întâmpină o vânzătoare foarte drăguță. E Zurine și e originară din Țara Bascilor.

Dându-și seama de "prestigiul" nostru, ne servește cu lichior de castane, delicios. Servitul lichiorului nu e aplicabil tuturor clienților, doar acelor care merită, și se pare că în ochii Zurinei, noi merităm.

După mici discuții plăcute, căci o rupea binișor pe engleză, cumpărăm 2 tarte, și ne continuăm vizita orașului cu promisiunea expresă că anul viitor o vom vizita. Altă promisiune pe care trebuie să o respect, căci ardelenii sunt oameni de cuvânt.

E ora prânzului. Carmen, folosind propria inspirație, care uneori funcționează, identifică o terasă cu mâncare excepțională. Luăm loc la o masă, și în scurt timp apar în fața noastră bunătățile: falafe, salată cu spanac, iar Carmen cartofi prăjiți cu carne. Totul a fost la superlativ.

Cum mai avem cam 4 ore până sosește taxiul comandat de Raul ca să ne ducă la aeroport, decidem să facem un tur de oraș cu trenulețul turistic. Nu e o noutate pentru noi, căci mai practicasem sportul ăsta și anterior. Turul s-a desfășurat nu atât de spectaculos ca prima dată.

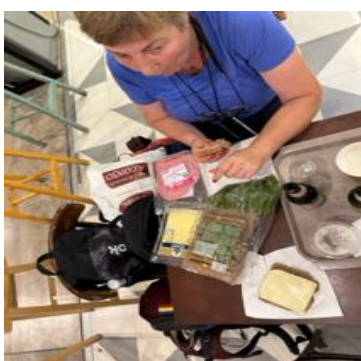
Ne întoarcem și mai dăm o tură prin oraș. Intrăm în cofetăria unde lucrează Zurine, nu pentru încă o porție de lichior de castane, ci doar să o salutăm. Înăuntru nici urmă de Zurine, în schimb o găsim pe Viviana, originară din Venezuela. Ne împrietenim repede cu ea și spre bucuria ei, îi propunem să facem o poză împreună.

Acceptă, mai ales că am înțeles că era un pic invidioasă pe Zurine care îi "luase prim planul" la prima noastră vizită la cofetărie. I se citește bucuria pe față când am rugat-o să facem o poză. E drept că cei care intră în cofetărie nu le bagă în seamă. Cer, cumpără și pleacă. Nu sunt toți ca noi care considerăm vânzătorii sau ospătarii ființe egale cu noi, nu servitori.

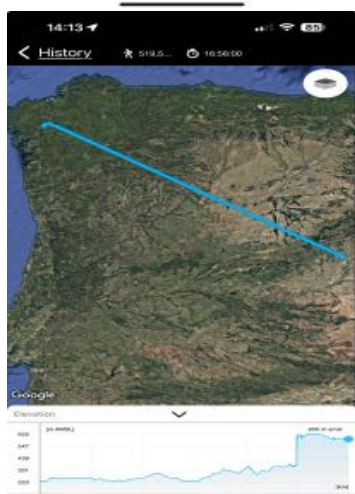
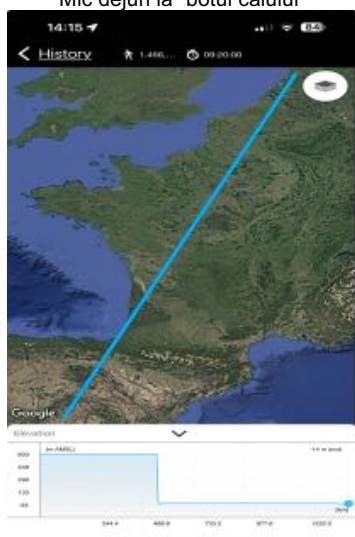
Sunt afară 29 °C. Mai sunt 40 de minute până să vină taxiul. Ne îndreptăm spre Pensiune pentru a ne recupera rucsacii. Ne oprim la o terasă și servim câte o bucată de un tort dureros de bun bineînțeles udat cu bere și Cola.

Traseul de azi

Mic dejun la "botul calului"

Drumul nostru de întoarcere

Recuperăm rucsacii și mergem să îl salutăm pe Raul. Bem o bere și o Cola la el și între timp sosește taxiul. Facem security și bântuim prin aeroport căci e doar ora 18,30.

Timpul trece repede. Sunt chiaun de somn. Ajungem la Madrid la terminalul T4 și plecarea la Amsterdam se face de la T2, așa că luăm autobuzul de transfer.

Iată-ne la T2, facem security și aici, și începe așteptarea avionului care va pleca mâine dimineață la ora 6,00. Azi nu pot ura "Noapte bună", asta e situația.

28 august 2024

Suntem la terminalul T2 din Madrid. De dormit nu avem cum, așa că măsurăm cu pasul terminalul. Sunt aproape turmentat, căci pe tot parcursul zborului de la Santiago la Madrid, în spatele meu a stat o gașcă de pseudo pelerini care au vorbit tare și au râs tot timpul. Ca să fiu corect, nu au stat în spatele meu, ci au stat pe scaunele din spatele meu.

E ora 4,20 parcă nu ar strica să mâncăm ceva. Aici intervine decisiv Carmen. Ca un adevărat for tutelar ce este, la Santiago a insistat să cumpărăm niște pâine feliată, cașcaval și șuncă. Superb mic dejun. Ea mănâncă șunca, eu cașcavalul. E drept că nu mă dau în vânt după cașcaval, dar foamea are ultimul cuvânt, așa încât accept, e drept că fără entuziasm, sandvișurile pregătite ad-hoc de Carmen. Ce ar fi mers o bere acum? Dar la ora asta toate terasele din aeroport sunt închise.

Ajungem la Amsterdam la ora 8,25. Avem norocul că gate-ul unde am aterizat venind de la Madrid, să fie apropiat de gate-ul de unde la ora 9,30 vom decola cu destinația București Otopeni.

Noroc că nu a trebuit să orbecăim prin aeroportul din Amsterdam, și bine că nu am avut întârziere. Practic, între sosire și plecare am avut doar 1,05 ore.

Zborul a decurs fără incidente. Bine că nu am avut vorbăreți în spate, așa că am mai ațipit un pic.

La ora 13,10 aterizăm la Otopeni. Facem poza finală și ne îndreptăm spre tren.

Luăm trenul până la Gara de Nord, apoi metroul până la Autogara Păcii, iar la ora 16,15 eram deja în autobuzul care ne va duce în Orașul Regal (Curtea de Argeș).

Așa se încheie Camino din acest an.

Sunt sigur că și la anul viitor vom fi din nou pe Camino.

Iată-ne ajunși de unde am plecat, la Otopeni

Aici se încheie caietul meu de însemnări, dar și Camino Francez II.

Nu uitați, un pelerinaj pe Camino este cel mai frumos cadou pe care și-l poate face cineva lui însuși. Așa că ...

Buen Camino

Nu aș vrea să închei jurnalul fără să mulțumesc Spiritului Pelerinilor care a fost tot timpul alături de noi, și care ne-a ajutat să trecem peste perioadele din drum în care eram atât de obosiți, încât nu era mult până să ne declarăm învinși. Dar nu uitați, pe Camino nu sunteți niciodată singuri. Chiar dacă unii pelerini sunt mai puțin pelerini, pe Camino, toți suntem o familie unită. Spun asta în cunoștință de cauză.

Epilog

Și uite așa, s-a mai încheiat un episod din "multilogia" Camino. Se pare că și după reîntoarcerea noastră în Orașul Regal, încă nu m-am dezobișnuit de a mai inventa cuvinte. Dacă pe Camino acest lucru ar fi părut normal, acum, după întoarcerea în incomfundabilă lume materială, acest lucru pare straniu.

"Straniumul" derivă din faptul că într-o lume ghidată de reguli stricte este inadmisibil să te simți liber în exprimare și mai ales în "simțire". Gata cu frazele întortochiate. Realitatea e mult mai pragmatică, dacă nu respecti regulile stricte impuse de societate, foarte ușor poți primi un bilet de internare la spitalul Obregia din București, sau mai rău, la Socola.

Vedeți, reîntoarcerea din lumea Camino, la lumea obișnuită, cere timp de adaptare. De la a fi liber din toate punctele de vedere, inclusiv liber în exprimare, presupune a nega o altă existență.

Camino te învață faptul că, ești un om liber, lipsit de prejudecăți, un om care și-a regăsit casa lui adevărată, care a descoperit apartenența sa la natură, dar mai presus de toate, s-a regăsit pe sine însuși.

Da, asta face Camino, te ajută să te regăsești pe tine și mai ales să înțelegi care e locul tău în infinitul Univers. Camino, așa cum spunea un preot la o Misa, nu e doar un drum, Camino este o experiență, o experiență care are drept scop evoluția noastră ca spirit. Camino își dă posibilitatea să descoperi că practic nu există rău, că practic noi ne stabilim singuri criteriile care definesc relația noastră cu cei din jur, noi singuri definim ce e rău sau nu pentru noi. Practic, răul nu există, noi l-am definit ca parte a existenței noastre.

Camino e calea prin care învățăm să iubim și mai ales să apreciem iubirea altora. Camino ne învață să eliminăm ura și răzburarea, asta deoarece înțelegem faptul că toți avem același început, dar pe drumul pe care suntem acum, unii pot alerga mai repede, alții mai încet. Ei bine, Camino ne învață să nu blamăm pe cei, care din vari motive, nu pot ține pasul cu noi. Camino ne destăinuie un lucru esențial, lucru pe care de cele mai multe ori, îl ignorăm. Camino ne învață faptul că indiferent de viteza cu care trecem prin viață, absolut toți vor ajunge la linia de sosire. Unii vor fi fresh, alții mai obosiți, dar toți vom ajunge la finish.

Dragi cititori, Camino nu e doar un pelerinaj catolic, Camino e cel mai bun mod de a redescoperii sensul vieții, sensul venirii noastre în lumea materială. Mai e un mic amănunt, ca să poți beneficia de miracolele pe care Camino ni le oferă, trebuie să fim pregătiți de a le accepta.

Anul acesta am întâlnit multe grupuri de tineri, un fel de pseudo pelerini, care au venit pe Camino pentru simplul fapt că e ceva "cool", "trendy", tineri pentru care Camino a fost doar un prilej de distracție. Ei bine, aceștia nu erau pregătiți să înțeleagă ce le poate oferi Camino.

Eu însă cred că, chiar dacă acum Camino a fost o distracție pentru ei, în subconștientul lor s-a implantat sămânța dorinței de schimbare, iar atunci când condițiile vor fi prielnice, această sămânță va crește și va da roade. De aceea eu îi felicit pe acești tineri că au ales Camino, chiar dacă încă nu erau pregătiți să realizeze faptul că pentru viață, Camino poate constitui un moment de cotitură.

În concluzie, îndemnul meu este să vă "sacrificați" un pic din timpul vostru cotidian și să alegeți o călătorie pe Camino.

Buen Camino

El Camino Francez II v01

Ziua	Data	De la	La	Adăpost	Preț (€)	km	Rezervat	Plătit	Reconfirmare (iunie 2024)
1	1-Aug-24	București (22,10)	Madrid (01,10)	avion	286,00	-			x
2	2-Aug-24	Madrid 7,45	Leon (12,45)	bus	58,00	-			
3	2-Aug-24	Leon	Leon	Hostal Albany	85,00	8,30	x		x
4	3-Aug-24	Leon	La Virgen del Camino	Hostal Soto	86,00	15,40	x	x	x
5	4-Aug-24	La Virgen del Camino	San Martin del Camino	Albergue La Huella	68,00	18,90	x		x
6	5-Aug-24	San Martin del Camino	Santibanez de Valdeiglesias	L' Abilleiru Albergue Rural	56,00	17,40	x	x	x
7	6-Aug-24	Santibanez de Valdeiglesias	Astorga	Albergue Myway	52,00	22,00	x		x
8	7-Aug-24	Astorga	Santa Catalina de Somoza	Hotel Rural Via Avis	76,50	12,80	x		x
9	8-Aug-24	Santa Catalina de Somoza	Rabanal del Camino	Posada de Gaspar	69,00	18,50	x		x
10	9-Aug-24	Rabanal del Camino	El Acebo de San Miguel	Hostal Rural La Casa del Peregrino	75,00	24,40	x		x
11	10-Aug-24	El Acebo de San Miguel	Ponteferrada	Hostal San Miguel	50,00	23,20	x		
12	11-Aug-24	Ponteferrada	Cacabelos	Hostal Santa Maria	48,00	17,70	x	x	x
13	12-Aug-24	Cacabelos	Villafranca del Bierzo	Hostal Restaurante Mendez	48,00	15,10	x		
14	13-Aug-24	Villafranca del Bierzo	Vega de Valcarce	Hostal El Recanto	65,00	18,80	x		x
15	14-Aug-24	Vega de Valcarce	O Cebreiro	Casa Rural Venta Celta	58,00	15,40	x		x
16	15-Aug-24	O Cebreiro	Fonfria	Casa Nunez	50,00	14,70	x		x
17	16-Aug-24	Fonfria	Triacastela	Pension Casa Simon	55,00	13,10	x		x
18	17-Aug-24	Triacastela	Sarria	Pension Aqua Rooms Sarria	69,00	20,50	x		x
19	18-Aug-24	Sarria	Morgade	Pension Casa Morgade	75,00	14,10	x		x
20	19-Aug-24	Morgade	Portomarin	Pension PortoSantiago	65,00	14,50	x		x
21	20-Aug-24	Portomarin	Hospital da Cruz	Hostal El Labrador	55,00	19,00	x		x
22	21-Aug-24	Hospital da Cruz	Palas de Rei	Pension Pardellas	50,50	17,80	x		
23	22-Aug-24	Palas de Rei	Melide	Pension Oirois	49,50	24,10	x		x
24	23-Aug-24	Melide	Arzua	Pension Cima do Lugar	60,00	20,60	x		x
25	24-Aug-24	Arzua	O Pedrouzo	Pension Pedrouzo	92,00	23,10	x	x	x
26	25-Aug-24	O Pedrouzo	Monte do Gozo	Albergue Monte do Gozo	79,00	22,80	x		x
27	26-Aug-24	Monte do Gozo	Santiago de Compostela	Hostal Costa Azul	70,00	15,40	x		
28	27-Aug-24	Santiago de Compostela	Aeroport	Taxi	29,00	7,50			
29	27-Aug-24	Santiago de Compostela (21,45)	Madrid (23,00)	avion	318,00	-			
30	28-Aug-24	Madrid (06,00)	Amsterdam (8,25)	avion	-	-			
31	28-Aug-24	Amsterdam (09,30)	București (13,10)	avion	244,00	-			x
Total					2541,50	455,10			

Nr. crt.	Data	Localitatea	Albergue	Adresa	Tif.
1	2-Aug-24	Leon	Hostal Albany	La Paloma 13, Leon 24003	+34 987 264 600
2	3-Aug-24	La Virgen del Camino	Hostal Soto	Ctra. Leon-Astorga km 5 Avda, La Virgen de Camino	+34 987 802 925
3	4-Aug-24	San Martin del Camino	Albergue La Huella	El Peregrino 42, San Martin del Camino	+34 640 846 063
4	5-Aug-24	Santibanez de Valdeiglesias	L' Abilleiru Albergue Rural	Real 44, Santibanez de Valdeiglesias 24288	+34 615 269 057
5	6-Aug-24	Astorga	Albergue Myway	Calle San Marcos 7, Astorga 24700	+34 640 176 338
6	7-Aug-24	Santa Catalina de Somoza	Hotel Rural Via Avis	Calle El Sol 21, Santa Catalina de Somoza 24718	+34 609 822 219
7	8-Aug-24	Rabanal del Camino	Posada de Gaspar	27 Calle Real, Rabanal del Camino 24722	+34 987 631 629
8	9-Aug-24	El Acebo de San Miguel	Hostal Rural La Casa del Peregrino	Calle Real 67, El Acebo de San Miguel 24413	+34 620 858 424
9	10-Aug-24	Ponteferrada	Hostal San Miguel	Calle Juan de Lama14, Ponteferrada 24401	+34 987 411 047
10	11-Aug-24	Cacabelos	Hostal Santa Maria	Santa Maria 20, Cacabelos 24540	+34 690 843 187
11	12-Aug-24	Villafranca del Bierzo	Hostal Restaurante Mendez	Espiritu Santo 1, Villafranca del Bierzo 24500	+34 987 542 408
12	13-Aug-24	Vega de Valcarce	Hostal El Recanto	Carretera Antigua National VI 83, Vega de Valcarce 24520	+34 987 543 202
13	14-Aug-24	O Cebreiro	Casa Rural Venta Celta	Rua Cebreiro, O Cebreiro 27670	+34 658 094 994
14	15-Aug-24	Fonfria	Casa Nunez	Fonfria 15, Fonfria 27671	+34 982 181 271
15	16-Aug-24	Triacastela	Pension Casa Simon	3 Praza da Igrexa, Tricastela 27 630	+34 628 733 612
16	17-Aug-24	Sarria	Pension Aqua Rooms Sarria	Rua Maior 62, Sarria 27600	+34 620 988 251
17	18-Aug-24	Morgade	Casa Morgade	Morgade N°2 A Pinza, 27612 Sarria	
18	19-Aug-24	Portomarin	Pension PortoSantiago	Diputacion 8, Portomarin 27170	+34 618 826 515
19	20-Aug-24	Hospital da Cruz	Hostal El Labrador	O Alto do Hospital 2, Hospital da Cruz 27212	+34 681 017 416
20	21-Aug-24	Palas de Rei	Pension Pardellas	Rua do Mercado 13, Palas de Rei 27200	+34 982 380 181
21	22-Aug-24	Melide	Pension Oirois	Rua Alexandre Boveda 13, Melide 15800	+34 981 507 097
22	23-Aug-24	Arzua	Pension Cima do Lugar	Rua Cima do Lugar 22, Arzua 15810	+34 661 633 669
23	24-Aug-24	O Pedrouzo	Pension Pedrouzo	Avenida Santiago 13, O Pedrouzo 15821	+34 627 127 696
24	25-Aug-24	Monte do Gozo	Albergue Monte do Gozo	Rua do Gozo 18, Monte do Gozo	+34 881 255 386
25	26-Aug-24	Santiago de Compostela	Hostal Costa Azul	Rua das Galeras 18, Santiago de Compostela	+34 602 451 906